JOHN SAUL
Umbră

(Shadows)
1992

PROLOG

Timmy Evans se trezi în umbră.

Beznă atît de adîncă încît nu putea distinge nimic.

Obscuritate care-l înconjura pe Timmy, învăluindu-l într-o mantie atît de densă că se întreba dacă nu cumva imaginea vagă a lumii care plutea la marginea amintirilor lui nu era decît un vis.

Cu toate astea, Timmy era sigur că nu visa şi că lumina exista cu adevărat; simţea că undeva, mult în spatele opacităţii în care se găsea, era o altă lume.

Dintr-o dată a fost sigur că el nu mai făcea parte din această lume.

N-avea idee cît era ora, ce zi era, nici măcar în ce an se afla.

Era zi sau noapte?

Nu ştia.

Treptat, primele tentacule ale fricii începură să-i dea tîrcoale. Timmy începu să exploreze bezna din jurul său, încercînd să apuce întunericul. Nu simţi nimic. Era ca şi cum propriile sale degete dispăruseră. Îşi împreună mîinile. În loc de aşteptata căldură a palmelor presate una peste alta, nu simţi nimic. Nu percepea absolut nimic.

Caracatiţa uriaşă a spaimei îşi strînse mai tare tentaculele în jurul lui. Mintea sa refuză panica, se trase înapoi din faţa ei, încercînd să se ascundă de întuneric.

Ce s-a întîmplat?

Unde se află?

Cum ajunsese aici?

Instinctiv, începu să numere:

— Unu, doi, trei, patru.

Numerele mărşăluiau prin creierul său, dilatîndu-se pe măsură ce îşi asculta vocea interioară intonînd discret cuvintele care însemnau pentru el tot ce era mai nepreţuit. Era aceeaşi voce pe care şi-o amintea din trecutul devenit deodată confuz, pe cînd era lumină şi se auzeau multe sunete.

Chiar şi atunci, înainte ca el să se deştepte în beznă, singurele care aveau importanţă pentru el erau numerele.

Întotdeauna fusese aşa, de cînd era micuţ şi stătea întins pe spate, zgîindu-se la un obiect suspendat deasupra pătuţului său. Numerele întipărite pe acel lucru mobil însemnau de pe atunci ceva pentru el. Deşi fusese prea mic pentru a defini obiectul mişcător, amintirea imaginii acestuia îi era foarte clară.

— Unu, doi, trei, patru.

Lucrul acela colorat, suspendat cu un fir de tavan, se răsucea încet deasupra lui, în timp ce vocea din creier rostea răspicat fiecare număr pe măsură ce-l observa.

— Unu, doi, trei, patru.

Mai tîrziu a văzut alt obiect, pe peretele de lîngă el.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte, opt, nouă, zece, unsprezece, doisprezece.

Timmy Evans a învăţat să numere după bătăile pendulei, deşi n-avea nici cea mai mică idee despre ce era un ceas sau la ce servea el. Stătea toată ziua întins în pătuţ, cu ochii fixaţi pe ceas, numărînd de fiecare dată cînd limba orologiului atingea o cifră.

Cînd a învăţat să meargă, a început să-şi contabilizeze paşii, spunînd fiecare număr cu voce tare. Îşi număra paşii pe veranda casei părinteşti. Număra crăpăturile din trotuarul care separa curtea de şosea.

După ce părinţii l-au luat cu ei la biserică, număra geamurile locaşului şi coloanele care susţineau tavanul înalt. Număra panglicile orizontale ale jaluzelelor de la fereastra camerei lui şi rîndurile ordonate de legume plantate de mama sa în grădiniţa din spatele casei.

Număra orice. Prin minte i se răsuceau şiruri nesfîrşite de numere.

Numere care însemnau ceva.

Numere care însemnau ordine.

Numere care-i defineau universul.

Numerele îi umpleau mintea şi îl sufocau.

Ele erau prietenii şi jucăriile lui.

Le împreuna şi le separa, examinîndu-le, pînă ce a înţeles modul exact în care trebuiau folosite. Le multiplica, le diviza, le extrăgea rădăcina, le ridica la putere. Numerele au fost întotdeauna acolo, defilîndu-i prin minte chiar şi cînd a crescut şi a început să vorbească despre alte lucruri.

Încercă acum, în înfricoşătorul întuneric în care se deşteptase, să se joace încă o dată cu ele. Timmy o porni de la un milion. Îi plăcuse întotdeauna acest număr. Un unu cu şase zerouri după el.

Îl multiplică cu nouă sute nouăzeci şi nouă de mii, nouă sute nouăzeci şi nouă.

Multiplică apoi totalul cu nouă sute nouăzeci şi nouă de mii, nouă sute nouăzeci şi opt. Continuă aşa, numerele mărindu-se şi ocupînd din ce mai mult spaţiu în creier.

Şi totuşi se găsea în întuneric. Încerca să se concentreze numai asupra numerelor, nepierzînd niciodată controlul asupra totalului, dar bezna şi tăcerea îl împresurau încă.

Alungă cifrele în spatele minţii, lăsîndu-le să curgă, şi, cu jumătatea de creier eliberată încercă din nou să descopere unde era şi cum ajunsese aici.

Şcoala.

Fusese la şcoală înainte de a se deştepta în obscuritate. Era o şcoală drăguţă. Îi plăcea. Ceilalţi puşti erau aproape la fel de buni la cifre ca şi el. Era o şcoală simpatică, într-o casă mare, aşezată pe o pajişte largă şi umbrită de cei mai mari copaci pe care îi văzuse Timmy vreodată.

Copaci cu lemnul roşu.

Nu mai văzuse copaci atît de imenşi înainte ca părinţii să-l aducă aici.

Şi nici nu avusese prieteni. Prieteni, aşa, ca el, care să-şi folosească creierul într-un mod în care alţi copii nu o puteau face.

Acum însă i se întîmplase ceva.

Ce?

Încercă să-şi aducă aminte. Fusese în camera lui. Camera lui de la etajul trei. Dormea. Şi înainte de asta, a plîns.

Plînsese pentru că îi fusese dor de mama, de tata şi chiar de micuţul lui frăţior, pe care în realitate nu-l plăcea prea mult.

Plînsese pînă adormise, întrebîndu-se dacă a doua zi de dimineaţă îl va tachina cineva pentru că izbucnise în lacrimi în sufragerie şi fugise, pe scări, în camera lui, trîntind uşa şi neîăsînd pe nimeni înăuntru toată seara.

Apoi, cîndva în noapte, se trezise şi auzise ceva.

Ce auzise? Timmy nu-şi aminti.

Se concentra mai mult şi îi apăru, foarte, foarte vag, o amintire. Un hîrîit, ca al bătrînului ascensor care urca de la etajul înîîi pînă la patru.

Apoi — nimic!

Pînă ce se trezise în întuneric.

Se trezise ca să descopere că nu era, în continuare, nimic.

Încercă încă o dată să apuce ceva cu mîinile, dar corpul refuză să răspundă; refuză chiar să înţeleagă comanda dată de creier.

Paralizat!

Întregul său corp era paralizat!

Panica stîrnită îl acapara cu o forţă irezistibilă.

Ţipă.

Ţipă în tăcere.

Încercă să urle din nou cînd, în spatele umbrelor, începură să strălucească lumini scînteietoare, într-un spectru de culori pe care nu-l observase niciodată pînă atunci în viaţa lui.

În tăcerea din jurul lui izbucniră puternice sunete. Era o cacofonie de acorduri dizgraţioase ce săreau unele peste altele, precum strigătele sinistre ale sufletelor blestemate din iad. Continuînd să ţipe, încercă să se desprindă de luminile şi sunetele care-l asaltau. Încercă să se întoarcă în sine şi să se îngroape în numerele ce curgeau încă la periferia conştiinţei.

Era însă prea tîrziu.

Nu putu găsi cifrele. În locul lor, găsi o bolboroseală fără sens.

Cînd atacul la adresa senzorilor lui ajunse la culme, Timmy Evans îşi dădu seama ce i se întîmplase. Atunci sosi însă ultimul moment. Luminile îl loviră încă o dată, cu o intensitate care îi sfîşie creierul, iar cacofonia sonoră îi zgudui din temelii mintea slăbită.

Într-o explozie de lumină, însoţită de uruitul a o mie de trenuri, Timmy Evans muri.

Muri fără a-şi aminti exact ce i se întîmplase.

Muri fără a înţelege cum şi de ce.

Muri cînd avea numai unsprezece ani.

Muri oribil.

1

Prima zi de şcoală a fost mai rea decît crezuse, parţial din cauza vremii. Era una din zilele acelea minunate în care orice băiat normal de zece ani ar dori mai degrabă să fie afară, hîrjonindu-se prin deşertul care înconjura Edenul, căutînd insecte şi fluturi sau mulţumindu-se să urmărească cum se rotesc vulturi pe cer, căutînd un stîrv din care să se ospăteze. Dar Josh MacCallum nu era un băiat normal şi nimeni nu dădea vreun semn că ar fi intenţionat să-l facă să uite asta.

Nici măcar mama lui, care întotdeauna se lăuda cu el faţă de prietene, chiar şi cînd vedea cît de îngrozitor îl chinuie stînjeneala, de fiecare dată cînd ea le povestea cum sărise el peste clasele obişnuite.

Să sară!

Ca şi cum era o chestie extraordinară, ceva de care trebuia să se simtă mîndru.

Numai că nu era plăcut, nu era plăcut deloc.

Însemna că erai un fel de om ciudat; suficient de bizar ca, în momentul cînd intrai în sala de clasă, în prima zi — clasă în care nu cunoşteai pe nimeni, pentru că toţi puştii cu care merseseşi la şcoală anul trecut erau în altă cameră, din altă clădire —, toţi să te privească fix, să înceapă să şuşotească între ei şi să se holbeze la tine.

Totul a început în acea dimineaţă, înainte de a se duce la şcoală, cînd a încercat să vorbească cu unul din viitorii colegi. S-a ciocnit cu Ethan Roeder la ieşirea din blocul cu apartamente urîte şi mici în care locuiau.

— Cum e doamna Schulze? întrebă el.

Ethan nici măcar nu catadicsi să-l privească.

— Ce-ţi pasă? Toţi profesorii te *iubesc,* nu-i aşa?

Sentimentul de a fi respins îl arse pe dinăuntru şi-i aduse tot sîngele în obraji. Ethan strigă apoi după nişte prieteni şi plecă fără a mai arunca o privire înapoi. Josh se lupta cu lacrimile. O secundă simţi o nevoie arzătoare să ia o piatră de pe jos şi s-o arunce înspre Ethan. Se stăpîni, îşi vîrî mîiniîe în buzunarele pantalonilor şi porni să se tîrască pe străzile prăfuite spre adunătura de clădiri răscoapte de soare care se numea Eden Consolidated School.

Eden.

Chiar şi numele oraşului era o farsă. Descoperise, cu mult timp în urmă, că numele nu era decît un bluf publicitar, gîndit de vreun individ interesat să prostească lumea, făcînd-o să creadă că aici exista şi altceva în afară de cactuşi şi murdărie. Aşa cum se întîmplase cu Groenlanda,

despre care citiseră că nu era decît o mare bucată de gheaţă şi care fusese numită aşa de vreun negustor, de mult pierit dintre cei vii, care sperase astfel va determina lumea să se mute acolo.

Bine că lumea nu s-a mutat în Eden, chiar dacă acest loc însemna California.

Oraşul părea trist aşa cum se simţea Josh. În timp ce se apropie de şcoală îi trecu prin minte s-o depăşească şi să se îndrepte spre autostradă, aflată la cinci mile traversînd deşertul. Fu tentat să facă autostopul şi să plece altundeva. Poate la Los Angeles, unde locuia taică-său. Cel puţin acolo stătea cînd Josh a auzit ultima oară de el.

Tentaţia dură doar cîteva clipe. Josh intră în clădirea din mijloc a şcolii, găsi clasa doamnei Schulze şi pătrunse înăuntru.

Păţi la fel ca ultima dată cînd a sărit o clasă.

Stătu afară pînă în ultima secundă posibilă. Cînd se strecură, în final, înăuntru, sperînd că se va scurge neobservat pînă într-o bancă din ultimul rînd, doamna Schulze îl recunoscu şi-i dărui un zîmbet larg şi vag ironic.

— Ei, ei, iată-l şi pe micul nostru geniu.

Josh se făcu mic, vrînd parcă să dispară prin podea, dar dorinţa lui n-avu nici o şansă să devină realitate aşa cum nu se împlinise nici una din rugăminţile lui adresate, de-a lungul timpului, puterilor supranaturale care erau cu ochii pe el. Asta dacă exista vreo putere de acest fel. Decisese să se îndoiască de acest adevăr, impus în fiecare săptămînă la Şcoala de Duminică.

Privi drept înainte. Ceilalţi copii, toţi mai mari cu doi ani decît el, se întoarseră să se zgîiască la el. Nu avu nevoie să se uite la ei ca să ştie care le era expresia de pe feţe.

Nu-l doreau printre ei.

Nu mai doreau să afle că el lua note maxime la toate testele, în timp ce ei puteau cu greu să răspundă la întrebări.

Înainte n-a fost atît de rău, pînă cînd a sărit pentru prima oară o clasă, cu doi ani în urmă. Atunci — lui Josh i se părea că trecuse o eternitate — restul copiilor erau de vîrsta lui şi-i cunoştea de o viaţă. Avea şi un prieten foarte bun — pe Jerry Paterson — şi nimănui nu-i păsa că Josh lua întotdeauna cele mai bune note din clasă. Jerry îi spusese de mai multe ori:

— Cineva trebuie să fie cel mai bun. Cel puţin e bine că tu eşti acela şi nu vreo fată mută.

Chiar dacă avea numai opt ani, Josh ştia că o fată deşteaptă nu putea fi mută.

Atunci a sărit peste o clasă prima dată. Pînă la mijlocul anului următor, Jerry avea un nou foarte bun prieten. Josh însă n-a găsit un altul.

Cînd ai nouă ani, un an înseamnă mult. Toţi băieţii din noua clasă

aveau deja amici cu care să se înţeleagă şi nu voiau, cu siguranţă, un „bebeluş” prin preajma lor.

O vreme a sperat că va veni cineva nou în şcoală. A sperat degeaba — lumea nu venea în Eden; toţi încercau să plece de acolo.

Sărise acum din nou şi puştii din clasa lui erau cu doi ani mai mari decît el.

Putea să-i simtă — acum, cînd vocea profesoarei îi penetra gîndurile — cum îl priveau; putea să le simtă ura înăbuşită.

Le auzi murmurele dezaprobatoare cînd îşi dădură seama că el nu acorda profesoarei nici o atenţie.

— Haide, Josh, insistă profesoara. Îţi aminteşti cu siguranţă data la care fortul Sumter a fost atacat, nu?

— 12 aprilie 1861, izbucni Josh. Două zile mai tîrziu, garnizoana fortului s-a predat şi a început războiul civil.

Murmurele încetaseră, dar Josh simţea priviri chiorîşe fixîndu-l din toate colţurile clasei.

Ce era atît de rău să fii deştept? Nu era vina lui că memora tot ce citea şi putea rezolva mintal probleme de algebră. Nu-şi fluturase mîna în semn de dispreţ pentru întrebare. Nu avea pretenţia că nimeni altcineva nu putea răspunde. În afară de asta, îşi petrecuse majoritatea verii citind cărţi despre istoria Americii şi de aceea i se păreau uşoare chestiunile pe care ceilalţi elevi nu erau capabili să ie desluşească.

Avea să fie deci un alt an de nesfîrşită plictiseală în clasă şi cumplită singurătate în afara ei.

Cînd sună clopoţelul de prînz, Josh îşi făcu de lucru cu ghiozdanul pînă ce restul copiilor plecară. Se strecură apoi afară din bancă şi porni spre uşă. Înainte de a evada din clasă, vocea profesoarei îl opri:

— Josh?!

Nu se întoarse. Auzi paşii grei ai doamnei Schulze grăbindu-se către el pe intervalul dintre bănci. Cînd îi simţi mîna pe umăr, avu din nou acea dorinţă ca podeaua să se despice şi pămîntul să-l înghită.

— Am vrut doar să-ţi spun cît sunt de bucuroasă că te am anul acesta în clasa mea — rosti Rita Schulze. Ştiu că nu-ţi va fi uşor...

Înainte de a termina, Josh se răsuci pe călcîie şi o privi fix, cu ochii înlăcrimaţi.

— Nu, nu ştiţi! — izbucni el.

Vocea îi tremura de emoţie.

— Nu ştiţi dacă îmi va greu sau uşor. Şi nici nu vă pasă! Tot ce vă interesează e să răspund la întrebările alea idioate!

Pierdu controlul lacrimilor şi vocea i se ridică.

— Asta sînt ele — idioţenii, idioţenii, idioţenii!

Smulgîndu-se de lîngă profesoară, Josh se întoarse şi se împletici

pînă în hol, care, din fericire, era pustiu, apoi fugi spre toaleta băieţilor, de la capătul culoarului.

Cinci minute mai tîrziu ieşi de acolo cu lacrimile şterse şi faţa spălată, şi scoase un suspin de uşurare cînd văzu că nu e nimeni în jur. Merse la dulăpiorul lui, îşi puse ghiozdanul înăuntru şi scoase de acolo pacheţelul învelit în hîrtie maro care conţinea mîncarea sa de prînz. Cînd fu pe punctul de a închide cuşeta îşi schimbă intenţia; băgă mîna în ghiozdan de unde pescui *Mizerabilii,* o carte pe care i-o dăduse mama lui cu o săptămînă în urmă. Admiră coperta: avea un desen înconjurat de un chenar poleit, deşi ştia că nu era din piele adevărată.

De vreme ce ştia că va sta în cantină de unul singur la masă, putea încerca să citească cîteva capitole.

Ajuns în sala de mese, se aşeză la rîndul format în faţa liniei de autoservire, mişcîndu-se tăcut înainte pînă ce apucă o pungă cu lapte, apoi se îndreptă spre casieriţă.

— Ei bine, iată cine a venit! exclamă Emily Sanchez, zîmbindu-i călduros în timp ce taxă achiziţia băiatului. Deja într-a şaptea! Nu m-ar mira dacă la anul o să dai la liceu.

Josh reuşi să dea din cap aprobator, întinzînd mîna spre a primi restul de la bancnota de un dolar pe care i-o dăduse casieriţei. Cînd îi puse monedele în palmă, Emily se aplecă înspre el şi-i şopti:

— Dacă te necăjeşte vreun copil să-mi spui, O.K.? Nu sînt chiar aşa deştepţi pe cît cred ei, corect?

Îi făcu conspirativ cu ochiul, dar Josh n-o văzu. Se întorsese deja, cu faţa în flăcări, căutînd din ochi o masă goală în colţul cel mai îndepărtat. Nimeni nu îi vorbi cît timp el îşi croi drum spre masă. Simţea însă cum îl urmăreau toţi.

Se aşeză cu spatele la încăpere, hotărît să ignore restul copiilor, şi îşi desfăcu pacheţelul pentru a-şi scoate sandvişul cu unt şi brînză, ce constituia, invariabil, prînzul lui.

— Ştiu că nu e prea apetisant. Dar îţi face bine şi e tot ce-mi pot permite, îi explicase maică-sa cînd el se plînsese de monotonia mesei lui.

Aşa că îl mînca, zi după zi, de la un an şcolar la altul. Şi totuşi, astăzi nu era deloc sigur că va reuşi să-l înfulece pe tot.

Muşcă din el, mestecă şi încercă să înghită, dar îmbucătura î se opri în gît. Reuşi s-o desţepenească cu o înghiţitură zdravănă de lapte. Deschise cartea şi începu să citească. Se cufundă curînd în povestea lui Jean Valjean, care tocmai fura un set de candelabre din argint de la preotul care îl găzduise.

Josh întoarse rapid paginile. Ochii săi mîncau textul şi devorau fiecare cuvînt. Simţea cum îl acaparează din ce în ce mai mult povestea. Dintr-o dată, fără vreun avertisment, cartea îi fu smulsă din mîini. Se uită,

surprins, în sus şi-l văzu pe Ethan Roeder cum îi rînjeşte, ţinînd cartea în aşa fel încît el să n-o poată recupera.

— Ce citeşti, deşteptule?

Vocea batjocoritoare îi izbi auzul.

Îşi împinse scaunul şi se ridică în picioare.

— E numai o carte. Dă-mi-o înapoi!

— De ce?

Ethan se îndepărtă dansînd şi ţinînd cartea astfel ca Josh să nu ajungă la ea.

— Ce-o să faci? O să chemi vreun profesor? îl batjocori el.

— Dă-mi-o, se rugă Josh. Oricum nu ţi-ar plăcea!

Rînjetul batjocoritor al celuilalt se preschimbă în furie.

— Asta cine o spune? mîrîi el. Crezi că sînt prea tîmpit ca s-o citesc?

Păstrînd cartea la distanţă de eforturile zadarnice ale lui Josh de a o apuca, Ethan o deschise. Abia acum realiză că nu era în engleză.

— Pe dracu! ţipă el. Amărîtul ăsta citeşte în altă limbă!

— E în franceză, gemu Josh. Asta e limba în care e scrisă cartea. Aşa că dămi-o înapoi, bine?

Încercă din nou să apuce cartea, dar Ethan era prea rapid pentru el. Băiatul mai mare îl apucă pe Josh de braţ, strîngîndu-l dureros. Degetele lui lăsară urme în carnea puştiului. Copiii de la celelalte mese priveau toţi confruntarea, dar nimeni nu schiţă vreun gest pentru a-l ajuta pe Josh. Înspăimîntat,

Josh aruncă o privire sălbatică în jur. Căuta o faţă prietenoasă, cineva care să-l ajute. Nimeni însă nu mişcă. În acea secundă îşi dădu seama că e complet singur şi ceva înăuntrul lui se frînse.

— Lasă-mă în pace, cretinule! urlă el.

Smucindu-se cu putere, îşi eliberă braţul. Apucă un scaun, încercînd să îl azvîrle spre Ethan. Acesta se feri, prinse scaunul de un picior şi-l smulse cu totul din mîinile lui Josh.

Descurajat, Josh bîjbîi cu mîna la spate, simţi punga cu lapte şi îşi strînse degetele în jurul ei. Cînd Ethan îşi luă avînt pentru a-i zdrobi faţa cu pumnul, Josh îi aruncă laptele în ochi. La una dintre mese se stîrni un hohot de rîs la vederea lichidului alb şiroind pe faţa lui Ethan şi care începuse să se prelingă pe cămaşă.

— Isuse! urlă, ca apucat, Ethan. De ce ai făcut asta?

— De ce nu mă poţi lăsa în pace? i-o întoarse Josh.

Josh se aplecă repede să-şi ridice cartea din balta de lapte în care zăcea pe podea.încercă să şteargă lichidul de pe paginile deja zbîrcite, dar era prea tîrziu. O primise cu mai puţin de o săptămînă în urmă şi era deja distrusă.

— Uită-te! ţipă el. Uite ce ai făcut din cartea mea!

Aruncă volumul ud spre Ethan Roeder. Cînd Josh era pe punctul de a sări asupra băiatului mai mare, din uşă se auzi o voce tunătoare.

— Gata, terminaţi!

Arnold Hodgkins era de prea multă vreme directorul instituţiei ca să nu ştie cum să calmeze rapid o dispută de la cantină. Făcu un salt croindu-şi drum prin mulţimea adunată în jurul celor doi băieţi. Îşi înfipse mîinile groase în umerii combatanţilor.

— Ajunge! Aţi priceput?

Josh tresări sub strînsoarea degetelor directorului, dar nu scoase o vorbă. Ethan Roeder aruncă o privire mînioasă spre Josh.

— Eu n-am făcut nimic! răcni el, cu vocea tre-murînd de furie. El a început! Noi doar stăteam aici şi el a aruncat laptele pe mine! Priviţi cămaşa mea! E îmbibată!

Josh deschise gura, înmărmurit de amploarea minciunii, dar, înainte să poată spune ceva, un alt băiat, Jose Cortez, se apropie de Ethan. Cei doi erau amici.

— E adevărat, spuse Jose cu privirea înfiptă în ochii lui Josh, ca şi cum abia aştepta o provocare. Ethan n-a făcut nimic. Josh s-a tîmpit. E nebun!

Josh îşi plimbă ochii de la o faţă la alta, sperînd ca cineva — oricine — să spună adevărul. Dar toţi puştii adunaţi în jurul lui Ethan erau prietenii acestuia; doar erau din aceeaşi clasă, nu? Pe el, toţi îl urau deja. Ochii săi căutară mai departe prin cantină şi se fixară în final pe Jerry Peterson, care se urcase în picioare pe scaunul lui, aflat la o masă de lîngă perete, încercînd să urmărească conflictul din cealaltă parte a sălii şi comentîndu-l pentru prietenii din jurul său.

Cu doi ani în urmă, Josh fusese şi el la acea masă, alături de Jerry, hlizindu-se la fiecare glumă a amicului său. Acum, Jerry părea că nici măcar nu-l observă. Ochii lor se întîlniră o clipă, dar Jerry privi imediat în altă parte. Sări de pe scaun şi dispăru în spatele mulţimii de copii mai mari care îi înconjurau pe Josh şi pe director.

— Ei, ce ai de spus? îl soma directorul. Aşa s-a întîmplat?

Josh negă, amărît, din cap.

— Stăteam liniştit, de unul singur, şi citeam. Ethan mi-a înşfăcat cartea şi n-a vrut să mi-o înapoieze.

— Oh, Jeez, gemu Ethan. La ce aş fi avut nevoie de cartea ta tîmpită? L-am întrebat numai ce citea şi a şi început să se stropşească, aşa cum face mereu!

— Ajunge! tună Hodgkins.

Privirea din ochii directorului îl somă pe Ethan să nu-şi forţeze prea mult norocul. Continuă, poruncitor:

— Roeder, tu şi Cortez o să curăţaţi mizeria! Fără comentarii!

MacCallum, tu vii cu mine.

Josh încuviinţă din cap şi nu spuse nimic. Spăşit, el îl urmă pe director, pregătit deja pentru muştruluiala pe care avea s-o primească pentru dezordinea provocată.

Era clar că prima zi de şcoală a acestui an era mai rea decît prima zi a anului trecut. Şi situaţia nu avea să se îmbunătăţească.

2

— O porţie de chili, fără lacrimi!

Brenda MacCallum auzi strigătul din bucătărie, dar nu putu face mai mult decît să dea uşor din cap. Încerca să ţină pasul cu comenzile celor patru oameni care voiau să servească prînzul. Nu-i putea învinovăţi pe aceştia pentru starea ei nervoasă. Era ea de vină, cumva, că Mary-Lou se îmbolnăvise în acea dimineaţă, lăsîndu-le singure pe ea şi pe Annette să se descurce? Şi totuşi nu servirea înceată era de vină. Încercă să-şi ţină firea cînd unul dintre bărbaţi schimbă comanda pentru a treia oară. Cînd auzi, însă, vocea încărcată de sarcasm a lui Max, care voia să ştie dacă nu asurzise cumva dintr-o dată, simţi că explodează:

— Te aud, strigă ea. Dar n-am decît două mîini şi două picioare.

— Mai mult decît suficient după cum sîntem serviţi pe aici, mormăi un individ.

Brenda strînse din dinţi şi nu scoase nici o silabă din cuvintele care îi stăteau pe vîrful limbii. Se întoarse şi se îndreptă spre bucătărie. Mai avea numai patruzeci şi cinci de minute pînă cînd se va termina nebunia de prînz. Patruzeci şi cinci de minute pînă va găsi, în sfîrşit, timp să se aşeze şi să bea o ceaşcă de cafea ca să-şi revină. Cînd trecu pe lîngă casa de marcat, începu să sune telefonul. Brenda îl ignoră şi continuă să se deplaseze spre ghişeul de la bucătărie pentru a strecura comanda înăuntru şi a ridica cele trei vase cu chili, din care încă ieşeau aburi.

— La dracu, Brenda! mîrîi Max. Crezi că clienţii îşi doresc mîncarea rece?

— În primul rînd, dacă vor mîncare nu vin aici! Şi nu te răţoi la mine! Nu sînt d-alea cu care să-ţi permiţi aşa ceva.

Max deschise gura, gata să-i mai arunce o rafală de cuvinte, dar îşi zise că nu merită. „Şi are dreptate”, reflectă Brenda în timp ce încerca să echilibreze mîna stîngă, în care ţinea vasele cu chili, un coş cu pîine tăiată felii şi o farfurie cu brînză ce începuse deja să se îngălbenească — cu dreapta în care ţinea castroanele cu salată. Nu era ziua în care s-o presezi. Nu după acea dimineaţă, cînd a trebuit să-l convingă pe Josh să se ducă la şcoală şi cînd a avut de îngrijit şi colicile stomacale ale bebeluşului.

În drum spre masa la care îşi aşteptau prînzul trei femei — cu care Brenda fusese colegă de liceu cu zece ani înainte — ea aruncă o privire în oglindă şi simţi o clipă că se prăbuşeşte. Deşi avea aceeaşi vîrstă cu fostele ei colege, părea cu cel puţin zece ani mai bătrînă. Părul, pe vremuri o coamă bogată de şuviţe blonde, i se transformase într-o masă amorfă şi

murdară, ce arăta de parcă n-ar fi fost spălată de o săptămînă, deşi îl şamponase de dimineaţă, după ce Josh plecase la şcoală.

Pe faţă îi apăruseră primele riduri, deşi n-avea decît douăzeci şi opt de ani. Realiză brusc că nu fusese decît vina ei. In definitiv, ea luase decizia de a se mărita cu Buck MacCallum, în ciuda obiecţiilor mamei ei şi ale tuturor cunoştinţelor. Pe atunci însă Buck era chipeş şi ea drăguţă şi prea tînără ca să vadă altceva în afară de statura lui frumoasă şi de ochii lui căprui cu gene lungi. Avea să descopere imediat că ochii aceia nu scăpau niciodată vreo faţă drăgălaşă — sau chiar mai puţin drăguţă.

La un an după ce se născuse Josh, Buck şi-a luat zborul, plictisit de Eden, plictisit de a pompa benzină şi a regla carburatoare, plictisit de ea. Aşa că a trebuit să vină să lucreze pentru Max, luptîndu-se să cîştige suficient pentru ea şi Josh.

Apoi, acum un an şi jumătate, se ciocnise, pentru prima oară de la terminarea liceului, de Charlie Decker, fostul ei coleg. A crezut atunci că problemele ei s-au terminat. Charlie o flatase, spunîndu-i că nu arată deloc altfel faţă de cum era cu nouă ani în urmă. I-a promis c-o ia şi pe ea şi pe copil la San Francisco de îndată ce îi va ieşi o afacere în care era angrenat. Au plănuit să se căsătorească. N-a avut nici o grijă cînd a rămas gravidă.

Pînă cînd l-a sunat pe Charlie în San Francisco să-i anunţe vestea cea bună şi i-a răspuns o femeie. O femeie care s-a dovedit a fi doamna Charlie Decker şi care era în postura asta de şase ani. Şi care i-a spus că, dacă îl voia pe Charlie, era bine venită, deoarece Brenda era a treia tîrfă ticăloasă care sunase în ultimul an pentru aceeaşi problemă. Tremurînd din toate încheieturile, Brenda a închis telefonul şi şi l-a scos din minte pe Charlie Decker. N-avea nici un sens să-i spună că era însărcinată. Cînd s-a născut Melinda, i-a pus fetiţei numele Mac-Callum, gîndindu-se că dacă acest nume fusese bun pentru ea şi Josh, putea fi la fel de bun şi pentru bebeluş.

A trebuit atunci s-o lase baltă cu întîlnirile şi să se preocupe serios de procurarea hranei.

Vocea Annettei îi alungă amintirile tocmai cînd aşeza ultima comandă în faţa fostelor colege.

— Ce e cu tine, Brenda?

Annette avea un timbru poruncitor.

— Nu mă auzi? E Arnold Hodgkins la telefon şi vrea să-ţi vorbească! Acum!

Cele trei femei de la masă o priviră întrebător. Inima Brendei bătu mai tare. „Nu”, îşi spuse şi porni în fugă spre telefon. „Nu încă. Nu din prima zi. Te rog?!” Dar inima îşi acceleră bătăile cînd auzi vocea directorului la celălalt capăt al firului.

— Alo, doamnă MacCallum.

Cuvintele erau pline de resemnare şi spuneau totul.

— Oh, doamne! suspină ea. Ce a mai făcut Josh de data asta?

— A pornit o bătaie în cantină, răspunse Hodgkins. Pretinde că n-a fost vina lui, că stătea liniştit citind o carte şi că toţi ceilalţi l-au hărţuit.

— Iar ceilalţi spun că el era întărîtat, termină Brenda în locul lui, ştiind deja ce avea să urmeze. Sperase că după buclucul de anul trecut nu va mai avea probleme; că urmînd povaţa conducerii de a-l trece pe Josh într-o clasă superioară, băiatul va fi suficient de ocupat, nemaiavînd ocazia să-şi manifeste plictiseala în faţa întregii clase, stare generatoare de probleme şi tulburări. Ei bine, la revedere acestei speranţe.

— Cred că cel mai bine ar fi dacă aţi veni pînă aici — o povăţui Hodgkins. Nu vorbeşte deloc şi refuză să se întoarcă în clasă.

Brenda scrută mesele ocupate din cafenea, apoi se uită din nou la ceas. Îl văzu pe Max cum se uită mînios la ea din bucătărie. Cînd privirile li se încrucişară, el îi făcu semn cu capul către comenzile care soseau mereu prin uşiţa de la ghişeu. Ea îşi cîntări posibilităţile, apoi hotărî.

— Domnule Hodgkins, nu pot veni chiar acum. Sînt în mijlocul îmbulzelii de la ora prînzului şi una din fete n-a venit azi. Max e deja mînios pe mine şi dacă plec acum o să mă concedieze. Nu-l puteţi duce în bibliotecă sau altundeva? Măcar pentru o oră?

Vocea căpătase deja o notă plîngăreaţă. Întoarse instinctiv spatele zonei în care se servea masa şi, implicit, ochilor iscoditori ai fostelor colege. Din fericire, directorul păru c-o înţelege. Aproape surprinzător, îl auzi că e de acord:

— În regulă. O să-l ţin în biroul meu. Încercaţi să veniţi pînă într-o oră, da? Am o întîlnire cu administratorul şef al şcolii şi n-am intenţia să întîrzii.

— Mulţumesc, domnule Hodgkins. O să ajung într-o oră acolo, vă promit.

Închise telefonul şi alergă spre ghişeu. Annette încerca să facă faţă avalanşei de comenzi. Max era ocupat cu grătarul pentru friptură şi stătea cu spatele la ea.

— Probleme? o întrebă Annette.

Brenda încuviinţă, apoi i se adresă lui Max:

— Va trebui să mă învoiesc pentru o oră după ce terminăm cu prînzul. E-n legătură cu Josh...

Max îi aruncă o privire acidă. Pusese la fript nişte carne pentru o duzină de hamburgeri. Strecură lopătica de apucat carnea sub unul din ei şi-l întoarse cu o smucitură bruscă.

— Cum se face că are întotdeauna probleme cînd eşti de serviciu?

Brenda trase adînc aer în piept. Simţea o aprigă dorinţă să-i arunce în faţă că Josh nu avea decît zece ani, că toţi copiii aveau probleme şi că

această chestiune o afecta material la fel de mult ca şi pe el. „Dar, cine ştie, poate vrea să-mi plătească ora în care voi lipsi”, se gîndi ea. „Ăsta da început!” Preferă să tacă. Nu-i fusese uşor să găsească slujba asta; era şi mai greu să găsească alta.

Annette îi simţi disperarea şi îi zîmbi încurajator.

— Hei, ia-o mai uşor. Poţi să lucrezi două ore mîine seară în locul meu şi asta nu ţi-o spun pentru că bacşişurile sînt grase la prînz. Fă ce ai de făcut şi lasă-l naibii pe Max, bine?

— Bine, fu de acord Brenda, strîmbîndu-şi buzele cînd ridică alt grup de comenzi şi se îndreptă către o masă de lîngă fereastră. Numai că a-l da naibii pe Max nu era un răspuns, pentru că nu el era problema. Problema era Josh şi n-avea nici cea mai mică idee ce putea face.

***

La unu treizeci, majoritatea meselor, mai puţin două, se goliră şi fură rearanjate pentru adolescenţii care veneau acolo după şcoală. Brenda îşi scoase şorţul şi îl atîrnă de unul din cîrligele din capătul bucătăriei, unde se aflau şi vestiarele. Ochii mereu mînioşi ai lui Max o priviră cînd ea porni către uşă.

— Ai de gînd să pleci cu uniforma pe tine?

— E vorba numai de o oră, Max. Doar nu dispar toată după-amiaza să mă duc la dans...

Privi la rochia de nailon roz ce avea fusta prea scurtă şi continuă:

— Şi dacă m-aş duce, n-aş purta chestia asta împuţită.

— „Chestia asta împuţită” m-a costat cincisprezece dolari, grohăi Max. Şi nu sînt obligat să vă dau uniforme, să ştii. Dacă puştiul ăla vomită pe ea...

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Max! Nu poţi să fii om măcar pentru cinci minute? John nu se simte rău, el e doar...

Ezită, căutînd cuvintele potrivite, însă Max interveni:

— Da, da, ştiu. E prea deştept pentru a-i fi bine, nu? Cu toate că dacă era aşa de-al dracu', învăţa pînă acum să evite buclucul. Să te întorci aici într-o oră, ai înţeles?

— OK, replică Brenda.

Luă replica lui ultimă ca pe o aprobare de a nu-şi schimba hainele. Se grăbi spre uşa din spate. Căldura toridă o făcu să transpire instantaneu, lipindu-i rochia de trup. Se strecură la volanul vechiului ei Chevrolet.

Motorul gemu descurajant cînd introduse cheia în contact. Brenda înjură printre dinţi.

— Te rog, te rog, murmură ea, răsucind de cheie o dată şi încă o dată şi rezistînd tentaţiei de a apăsa pedala de acceleraţie pînă la fund.

Măcar de data asta, nu mă părăsi. Tocmai cînd bateria era pe punctul de a muri, motorul tuşi brusc apoi începu să sforăie. Ţinînd piciorul pe pedală, Brenda se întinse spre geamul portierei din spate şi manipula maneta pentru a-l coborî, apoi se aplecă spre cea din dreapta ei. Era înţepenită în poziţia închis, dar ea încerca mereu în speranţa că va da un miracol şi peste maşina asta hărtănită.

N-avu noroc.

Merse cu spatele, din parcare pînă pe drumeag. Cîteva clipe mai tîrziu era pe Strada Principală, îndreptîndu-se spre şcoală. Eden Consolidated, o adunătură de tot rîsul de clădiri făcută din chirpici, se afla la marginea oraşului. În spatele ei nu era decît deşertul arid, întrerupt doar de lanţul muntos care se vedea ca prin ceaţă din cauza smogului dens ce provenea din Los Angeles, oraş aflat la două sute de mile distanţă.

Brenda conduse încet. Voia să răsufle cîteva minute înainte de a da cu ochii de Arnold Hodgkins. Rezistă tentaţiei de a se autolamenta. Dintr-o dată, îşi aminti un film vechi cu Bette Davis. Care era numele lui? Bette era ospătăriţă într-o cafenea jegoasă din deşert şi, de jur împrejur, nu era nici un orăşel, nici măcar unul pricăjit ca Edenul. Davis n-avusese decît o singură aventură cu un poet care nu ţinea cu adevărat la ea. „Cel puţin eu am fost îndrăgostită de cîteva ori”, reflectă Brenda cu sinceritatea şi umorul negru care o însoţiseră uneori în momentele mai grele din viaţă, chiar dacă asta era o laşitate. „Şi am doi copii care nu sînt, cu siguranţă, laşi! De fapt, unul din ei e un geniu. Şi nu murim de foame, avem unde locui, iar lucrurile ar putea sta mai prost.”

Spre surprinderea ei, cînd parcă maşina şi se îndreptă spre biroul directorului, se trezi că fredonează ceva ininteligibil. Curajul o părăsi însă cînd îşi zări fiul şezînd într-o rînă, pe scaun, în colţul biroului directorului, cu ochii săi căprui şi mari, adînci ca ai lui taică-său, uitîndu-se îmbufnat la ea.

— Ha, uită-te la tine! rosti Brenda. Dacă mai stai mult aşa o să te cocoşezi.

— Cui îi pasă? se răţoi Josh, continuînd să stea în aceeaşi poziţie.

— Mie, de exemplu, îi răspunse Brenda. Şi pînă nu te aşezi ca lumea n-o să te ascult.

Josh făcu o strîmbătură în semn că nu credea deloc că ea avea să-l asculte, dar se aşeză corect pe scaun.

— Ethan a fost, începu el. El a început. Nu făceam decît să citesc *Mizerabilii* şi a venit şi mi-a smuls cartea. N-a vrut să mi-o dea înapoi, aşa că am aruncat laptele spre el.

Privirea Brendei se mută spre Arnold Hodgkins.

— Ce spune Ethan Roeder despre povestea asta? Directorul ridică din umeri şi-i făcu semn Brendei să ia loc.

— Exact ceea ce bănuiţi — că el n-a făcut nimic. După Ethan, Josh n-a avut nici un motiv să arunce cu punga cu lapte în el.

Dădu din cap descurajat.

— Din nefericire, nu ştiu ce pot să fac. Toţi ceilalţi îl sprijină pe Ethan.

— Dar e ridicol, izbucni Brenda. Ethan e cu doi ani mai mare decît Josh. Are cel puţin zece kilograme în plus şi e cu opt centimetri mai înalt. Nu-mi pasă de alte probleme pe care Josh le-ar putea avea, dar prost nu e. Nu s-ar bate cu cineva atît de solid ca Ethan!

Mîinile directorului se despărţiră într-un gest de neputinţă.

— Încercaţi să vă calmaţi, doamnă MacCallum. Nu iau partea nimănui — pur şi simplu transmit ce mi-au spus ceilalţi copii. Nu e prima dată cînd primesc plîngeri în legătură cu faptul că Josh se comportă violent fără a fi provocat. Din păcate, ăsta nu e singurul episod pe care trebuie să-l discutăm împreună azi.

Brenda ezită. Indignarea i se micşorase.

— Vreţi să spuneţi că mai e ceva? întrebă ea.

Hodgkins îşi muşca, stînjenit, buza de jos.

— În timpul pauzei de prînz a venit aici Rita Schulze. Se pare că a avut o mică ciocnire cu Josh imediat după orele de dimineaţă.

Brenda îşi întoarse ochii spre fiul său. Josh se roti pe scaun.

— N-a vrut să mă lase în pace, se plînse el. De fiecare dată cînd întreba ceva mă punea pe mine să răspund de parcă aş fi fost cine ştie ce atotştiutor. Ceilalţi copii mă priveau şi vorbeau despre mine şi...

Se opri cînd văzu supărarea din ochii mamei sale.

— Aşa că ai fost necioplit cu profesoara ta şi ai aruncat cu laptele în Ethan, nu? Aşa e?

— Nu!

— Nu mă minţi, Josh. Vreau să ştiu ce s-a întîmplat.

— Dar ţi-am spus, mami! N-am făcut nimic! Josh privi de jur împrejurul camerei, ca şi cum căuta o portiţă de evadare. Brenda îl apucă de bărbie şi-l forţă să se uite în ochii ei.

— Asta e adevărul, Josh?

Tăcut, Josh, încuviinţă. După o secundă, Brenda lăsă mîna să-i cadă şi se întoarse încetişor spre director.

— Ce o să facem? — întrebă ea. Acelaşi lucru s-a întîmplat şi anul trecut. Bill Cooley îl evidenţia mereu pe Josh în faţa clasei, de parcă toţi ar fi trebuit să fie la fel de deştepţi ca şi el. Nu era drept nici pentru ei şi, cu siguranţă, nici pentru Josh.

Pe faţa directorului se citi şi mai mult neajutorarea.

— E o situaţie dificilă, admise el cu vădită aversiune. Dar...

— Dar nu trebuia să-l săriţi din nou peste o clasă, îi tăie Brenda

vorba, mînioasă. Trebuia să-l lăsaţi cu colegii lui.

Hodgkins dădu, încăpăţînat, din cap.

— Nu e asta problema! Problema e că nu avem nici un fel de programe pentru copii ca Josh. Şcoala e încă prea mică şi resursele prea limitate.

Brenda îl privi ţintă pe director.

— Şi ce trebuie să fac? Să-l iau pe Josh de la şcoală? Nu e vina mea că şcoala e prea slabă pentru el.

Hodgkins se aplecă luînd de pe birou o broşurică.

— N-am spus că a fost vina dumneavoastră, doamnă MacCallam, şi îmi cer scuze dacă s-a dedus asta din vorbele mele. Faptele sînt însă fapte. Nu prea mai putem face multe pentru Josh pe aici. El are nevoie de programe speciale, de profesori antrenaţi special pentru asta şi de copii la fel cu el.

Ochii săi erau fixaţi pe prospectul din mînă, care îi sosise cu o săptămînă în urmă, însoţit de o scrisoare imprimată pe calculator şi adresată „personal”, în care se sugera ca Josh să fie un cursant al şcolii descrise în broşură. Iniţial, le lăsase deoparte pe amîndouă, fiind sigur că solicitarea nu fusese făcută decît în urma rezultatelor testelor de inteligenţă pe care toţi copiii din Eden le dăduseră primăvara trecută. După incidentul din cantină însă studiase cărticica cu multă atenţie.

— Ce vreţi să spuneţi? Credeţi că ar trebui, pur şi simplu, să-mi strîng lucrurile şi să plec în altă parte? Dar credeţi că pot aşa ceva? Şi chiar dacă aş putea, unde să mă duc? Cum să găsesc şcoala de care vorbiţi?

Înainte de a continua, Hodgkins îi întinse broşura.

Provenea dintr-un loc care se numea Academia Barrington. Pe coperta de hîrtie era imprimată o schiţă a unui bloc înconjurat de o peluză largă, presărată cu pini masivi. Brenda privi uluită desenul, apoi se uită la director.

— Ce e asta? N-arată deloc a şcoală.

— Nici nu e, replică Hodgkins. E o instituţie particulară destinată copiilor talentaţi. Se află în nord la...

Brenda nu-l lăsă să termine. Se ridicase deja în picioare, cu ochii în flăcări.

— Şcoală privată? tună ea. De unde să iau bani pentru şcoală privată? Eu sînt chelneriţă. Nu primesc decît salariul minim şi bacşişurile, iar în Eden, nu înseamnă mare lucru! De cînd s-a născut Melinda a trebuit să apelez la hrană din conserve!

Făcu o pauză pentru a se lupta cu lacrimile ce dădeau să ţîşnească. Apoi continuă cu toată demnitatea de care mai era în stare:

— O să am o discuţie cu Josh şi fiţi sigur că, de acum înainte, o să-i

intre minţile în cap. V-aş fi recunoscătoare dacă i-aţi face pe ceilalţi copii — şi pe profesori — să se comporte astfel încît el să nu se mai simtă un proscris! Haide, Josh!

Arnold Hodgkins sări în picioare şi înconjură rapid biroul:

— Aşteptaţi, doamnă MacCallum. Trebuie să mai discutăm ceva. Dacă v-aţi calma şi...

Era însă prea tîrziu. Brenda, cu Josh de mînă, era deja în holul de la intrare. O secundă, Hodgkins se gîndi să se ia după ea, dar decise apoi că starea femeii nu era potrivită pentru a-i mai spune ceva. Problema lui Josh MacCallum putea să aştepte; preşedintele consiliului de administraţie însă, nu.

***

Brenda conduse în tăcere de-a lungul periferiei mizerabile a oraşului către clădirea părăginită în care locuia. Simţea supărarea lui Josh, dar făcea tot ce putea ca s-o ignore. Cînd băiatul vorbi, ştiu că trebuia să răspundă.

— Nu trebuia să vorbeşti despre mine ca şi cum n-aş fi fost acolo, rosti el.

O secundă, Brenda crezu că nu-şi mai poate ţine lacrimile. Îşi puse mîna pe genunchiul puştiului.

— Îmi pare rău, spuse ea. Cred că m-am supărat pe domnul Hodgkins aşa de tare că am uitat, pur şi simplu, că erai acolo şi ascultai.

— Mă rog, eram. Şi am auzit tot ce ai spus. Şi nu e drept, mami. Chiar că n-am făcut nimic.

Brenda trase adînc aerul în piept.

— Nu spun că ai făcut ceva, dragostea mea. Dar dacă toţi ceilalţi copii...

— Sînt toţi nişte mincinoşi! răcni Josh, nemai-putîndu-şi înfrîna mînia. Cum de nimeni nu mă crede? Nu e drept!

Băgă mîna în ghiozdan, scoase cartea pe care o citea în cantină şi începu să-i smulgă filele, una cîte una. Coborî geamul de la portieră şi aruncă paginile pe fereastră, în deşert. Brenda le văzu cum zboară în spatele maşinii.

— Josh? Ce faci? Ştii cît m-a costat cartea asta? A trebuit s-o comand tocmai de la Los Angeles!

— Nu-mi pasă! strigă el. Urăsc cartea, urăsc şcoala, îi urăsc pe doamna Schulze şi pe domnul Hodgkins, şi pe toată lumea! Urăsc totul!

Cu fiecare propoziţie furioasă sfîşia altă foaie din carte şi o arunca pe fereastră, pînă ce începu să rupă mai multe odată, producînd în zona din spatele maşinii o furtună albă:

— Şi te urăsc şi pe tine! ţipă el. Urăsc pe oricine şi orice!

Brenda se întinse şi apucă ce mai rămăsese din carte, o smulse din mîînile copilului şi o aruncă pe bancheta din spate.

— Ei bine, amice, să ştii că acum nu sînt prea îndrăgostită de tine nici eu.

O secundă, se gîndi să-i tragă o palmă. Apoi privirea ei fixă geamul portierei din dreptul lui. Pentru prima dată în ultimii doi ani era larg deschis. Mica minune avusese loc.

Josh o privi contrariat. Brenda îşi dădu capul pe spate şi începu să rîdă în hohote.

Imediat însă rîsul i se opri. Aşa cum era şi normal, izbucnirea nervoasă nu-şi găsi alinarea decît cînd începu să plîngă.

Miracolul geamului deschis era prea mic. Avea nevoie de unul mult mai mare. Dar de unde putea veni el?

3

Brenda trase maşina sub şopronul părăginit din spatele imobilului unde locuia. Se întrebă pentru a suta oară dacă era mai bine să cheme proprietarul casei pentru a îndepărta zugrăveala cojită de pe bloc sau să facă un mic apel la voluntariat printre tineri, ca să-şi vopsească singuri clădirea. Bill Roeder putea chiar să facă ceva cu grinzile hodorogite ale şopronului — să pună nişte stîlpi sau altceva.

— Locul ăsta e infect, remarcă Josh, ca şi cum ar fi citit gîndurile ei.

— Ar putea fi şi mai rău, îi reaminti Brenda. Sînt milioane de oameni care nu au nici măcar un asemenea loc în care să trăiască.

Urcară scările pînă la etajul doi şi o luară pe pasarela scăldată în soare spre apartamentul de la capătul dinspre sud al clădirii. Locuinţa avea un mare inconvenient: deşi avea ferestre pe trei laturi, toate trei erau în bătaia soarelui. După-amiaza, pe la ora patru, camerele luau, în mod obişnuit, aspectul chinuitor de cuptor încins. Brenda căutase peste tot o altă locuinţă, dar nu putuse găsi nicăieri ceva mai bun faţă de chiria pe care o plătea aici.

Introduse cheia în broască şi descuie uşa. Fu uşurată cînd văzu ca Mabel Hardwick, vecina de jos care se oferise să stea cu Melinda în timpul orelor ei de serviciu, işi amintise să lase draperiile jos. Cu toate ca aflase că astfel se păstrase răcoare, în cameră era întuneric. Brenda se duse la fereastra dinspre est şi dădu la o parte draperiile. Lumina şi sunetul ascuţit de metal hîrşîit o treziră pe Mabel, care moţăia pe canapea, cu televizorul zumzăind în faţa ei.

— Oh! icni femeia mai vîrstnică.

Îşi înăbuşi un căscat şi-şi ridică capul semiconştientă.

— Brenda! Ce faci...

Îl zări pe Josh, care stătea tăcut în cadrul uşii, şi-l compătimi:

— Oh, dragă! N-ai reuşit să treci nici măcar de prima zi?

Deşi tresări — chiar şi doamna Hardwick credea, cu siguranţă, că venise acasă devreme din vina lui —, Josh nu scoase o vorbă. Pînă să apuce Brenda să explice ce se întîmplase, Melinda, care stătea în ţarcul ei şi privea televizorul, o zări pe maică-sa, se ridică anevoie pe picioruşe şi începu să se smiorcăie. Brenda o luă în braţe şi o strînse la piept.

— Gata, gata, iubita mea, o linişti ea. Mama e cu tine acum. Totul e bine.

Melindei i se deranjase programul obişnuit, aşa că începu să orăcăie şi mai tare. Brenda se duse cu bebeluşul la frigider, scoase o sticlă şi puse

conţinutul ei la încălzit.

— Stai jos aici şi lasă-mă pe mine să fac asta, rosti Mabel Hardwick, ridicîndu-se în picioare. În primul rînd, n-ar fi trebuit să aţipesc, dar ştii cum e cînd ai vîrsta mea.

Porni către bucătăria care era doar ceva mai mare decît o scobitură în peretele sufrageriei, dar se opri cînd Brenda clătină din cap.

— Mabel, de ce nu-ţi iei cîteva minute pentru tine? Mă întorc la lucru abia peste o jumătate de oră.

Asta era o minciună, dar Max nu va observa dacă ea avea să întîrzie un sfert de oră.

— Pe lîngă asta, ai nevoie să fii odihnită dacă vei avea grijă de amîndoi copiii în această după-amiază.

Josh, care se dusese după bătrînă în bucătărie, îşi dădu ochii peste cap.

— Au, zău aşa, mami! Nu e cazul ca doamna Hardwick să vină înapoi. Pot să am eu singur grijă de Melinda.

— Chiar aşa? îl ironiza Brenda. Nu pot să fiu liniştită nici măcar că vei termina prima zi de şcoală fără a fi dat afară şi vrei să am încredere că o vei îngriji pe soră-ta?

Josh căscă gura şi îşi simţi ochii plini de lacrimi, întoarse spatele rapid celor două femei ca să nu i se vadă durerea din suflet.

— Nemaipomenit! murmură el. Dacă nu pot face nimic ca lumea, atunci n-o să mişc nici un deget pentru absolut nimic!

O luă cu paşi mari spre holul micuţ, ce separa cele două mici dormitoare şi baia de living. Se auzi o bubuitură cînd trînti uşa de la camera pe care o împărţea cu surioara lui.

***

Josh se aruncă pe pat şi-şi înfundă faţa în pernă.

Nu era drept! Nimic nu era drept. Nici ce-i făcuse Ethan Roeder, nici faptul că domnul Hodgkins nu-l crezuse, nici felul cum procedase mama lui, luîndu-l acasă de la şcoală, nimic. De ce nu i-au tras un şut în fund lui Ethan? El începuse bătaia! Şi de ce n-a vrut mama lui să-l lase să aibă grijă de Melinda? Nu mai era mic. O groază de copii de vîrsta lui stăteau acasă în timp ce mămicile lor munceau.

Melinda era de vină. Nu avea încredere să-l lase cu Melinda. Se ridică, uitîndu-se chiorîş la pătuţul din colţul opus al camerei.

Nici măcar nu mai era camera lui. Devenise şi camera Melindei şi părea din ce în ce mai mult că e numai a ei. Privirea lui mînioasă mătură podeaua şi se fixă pe jucărelele soră-si, împrăştiate peste tot. Poate ar trebui să deschidă fereastra şi să le arunce pe toate în praful din stradă.

Ridică jucăria favorită a Melindei, un ursuleţ pe care el însuşi i-l alesese după ce se născuse ea, şi se îndreptă spre fereastră, însă se răzgîndi cînd puse mîna pe cercevea.

Melinda nu era cu nimic vinovată pentru tot ce s-a întîmplat. Era numai un bebeluş. De ce ar pedepsi-o? Luă ursuleţul şi-l puse lîngă perna din pătuţ, ca să fie acolo cînd Melinda va fi pusă din nou în el. Îndreptă apoi cu grijă pătura peste jucărie, astfel ca ursuleţul să stea cuibărit acolo. Îi lăsă afară numai capul îmblănit, cu ochii strălucitori care parcă-l priveau.

Curăţenia şi aspectul îngrijit al pătuţului îl făcură să se simtă ceva mai bine. Fără a conştientiza, începu să culeagă de pe jos restul jucăriilor împrăştiate.

Literele din alfabetul ei păreau a fi peste tot. Le strînse şi le aşeză atent pe raftul care servea şi ca bibliotecă pentru cărţile lui, şi drept cutie de jucării. Lăsă spaţiu pentru literele pe care nu le găsise. Cînd termină, erau toate acolo, mai puţin C şi N. Litera C o descoperi sub pat, iar după multe căutări, găsi litera N îndesată în papucul lui. După ce le aranja pe toate, luă o cutie mare de puzzle, puse literele la locul lor în cadrul jocului şi aşeză cutia lîngă perete. Începu apoi să strîngă desenele şi creioanele care inundaseră, pur şi simplu, spaţiul.

După ce termină cu lucrurile soră-si, începu cu ale lui. Era o adevărată adunătură în neorînduială, ce umplea toată partea lui de cameră. Metodic, începu să sorteze fleacurile pe care le strînsese şi puse fiecare articol acolo unde îi era locul.

Cînd ridică o cămaşă murdară de pe masa de lîngă patul lui, privirea îi căzu pe cuţitul de vînătoare, pe care tatăl său i-l trimisese anul trecut drept cadou pentru ziua de naştere.

Nu, nu anul trecut. Acum doi ani.

Anul trecut n-a primit nici măcar o carte poştală.

Apucă cuţitul şi privi lama. Se întrebă unde era taică-său şi ce făcea el.

Îşi mai amintea că avea un fiu pe care-l chema Josh? Sau avea de acum un nou fiu, un alt băiat, cu care juca base-ball şi pe care-l lua la picnicuri sau în alte locuri unde merg taţii cu băieţii lor?

Lucruri pe care Josh nu le făcuse niciodată cu tatăl lui. Nici măcar nu şi-l amintea prea bine.

Îi trecu un gînd prin minte, dar se descotorosi de el. Lăsă cuţitul jos, făcînd mai departe curăţenie.

Dar, pe măsură ce continuă cu aranjatul, gîndul îi reveni în minte şi începu să-l obsedeze. După ce puse ultimele haine murdare în coş şi atîrnă în cuier ultimele cămăşi, suficient de curate ca să mai poată fi purtate, se aşeză pe pat şi aruncă o privire prin cameră.

Acum, că era totul pus în ordine, era surprinzător să vadă cît de

puţin îi revenea lui. Pînă şi rafturile de cărţi păreau a conţine mai multe obiecte de-ale Melindei decît de-ale lui.

Peste puţin timp, cînd se va face mai mare, va avea nevoie de un pat. Camera nu era suficient de mare pentru două paturi. Dulapul şi garderoba erau deja pline.

Ochii săi se îndreptară încă o dată spre cuţitul de vînătoare de pe masă.

Îl ridică şi-l răsuci astfel încît lama să sclipească în lumina soarelui.

Degetul îi atinse tăişul. Petrecuse ore în şir ascuţind oţelul, pînă cînd putea tăia firul de păr de pe mînă fără a lăsa nici cea mai mică urmă. Mută lama pe pielea de la încheietura mînii şi văzu cum cade părul, despicat. Dacă răsucea cuţitul o idee doar, apoi apăsa tare pe el...

Mintea i se umplu de imaginea sîngelui care pulsa din arterele sale deschise.

De ce nu?

Îşi puse întrebarea în tăcere şi lăsă gîndurile să-i plutească în jurul ei.

Cui i-ar păsa dacă el s-ar duce?

Melindei în nici un caz — abia dacă era conştientă de prezenţa lui.

Nici tatălui său — taică-său îl uitase de mult.

Nu erau nici prieteni care să-i simtă lipsa.

Maică-sa?

Se gîndi la ea multă vreme. Într-un tîrziu, hotărî că era posibil să-i fie dor de el la început, dar era sigur că viaţa ei fără el ar fi fost mult mai uşoară. Nu mai trebuia să-şi facă griji pentru el şi pentru faptul că nu „trăia la potenţialul lui”, ce-o mai fi însemnînd şi asta.

Auzise această expresie toată viaţa, de cînd a luat prima notă în clasa întîi şi a citit comentariul profesorului din carnetul de note. Cuvintele îi rămăseseră săpate în memorie: „Josh nu pare motivat să lucreze la adevărata lui capacitate”. Cînd a ajuns, în acea zi, acasă a căutat înţelesul frazei. După ce a descoperit semnificaţia fiecărui cuvînt, s-a întrebat ce dorise profesorul să spună cu asta. El putea să scrie şi să citească mai bine ca oricine din clasa lui! De fapt, la început era singurul care ştia să facă aşa ceva. Ştia deja tabla înmulţirii cînd ceilalţi învăţau abia să adune şi să scadă. De ce nu erau suficiente notele lui maxime?

Mama lui i-a spus că totul era în regulă; profesorul voise doar să spună că Josh era mult mai deştept decît ceilalţi. De atunci încoace a avut întotdeauna sentimentul că, indiferent ce ar fi făcut, nu era suficient. Nici pentru profesori, nici pentru mami. Nici chiar pentru el însuşi. Îl apucă furia. Ce trebuia să facă? Era vina lui că îi plăcea să citească şi cunoştea deja toată materia predată la şcoală? Şi în fiecare an era la fel.

„Josh nu lucrează la potenţialul lui”.

Şi el intra mereu în bucluc, iar mama lui era întotdeauna chemată în biroul domnului Hodgkins pentru a discuta despre el. Cînd se întîmpla aşa ceva, însemna că mami nu putea fi la lucru şi Max n-o plătea.

Lama cuţitului licărea în lumina soarelui. Gîndul luă proporţii.

Dacă ar fi fost mort...

Dacă ar fi fost mort, n-ar mai avea nici o problemă. Nici cu mami, nici cum să nu intre în bucluc, nici cum să-i evite pe ceilalţi copii.

N-ar mai trebui să se îngrijoreze că nu corespunde aşteptărilor altora.

Şi nici mami n-ar mai trebui să-şi facă griji în legătură cu el. Ar putea să se ducă la lucru, să vină acasă şi să se ocupe de Melinda fără a-i mai purta lui de grijă. Şi cînd Melinda ar creşte, ar avea camera numai pentru ea.

Ţinea cuţitul cu dreapta, cu ochii aţintiţi pe lama scînteietoare. Se întrebă dacă îl va durea.

Şi chiar dacă da, nu-l va afecta prea mult timp. Şi nici nu-l va durea la fel de mult pe cît suferise în viaţa lui.

Mîna i se strînse pe mîner. Cu ochii larg deschişi, trecu lama peste încheietura mînii stîngi.

Instantaneu ţîşni o fîntînă de sînge. Transferă rapid cuţitul în mîna stîngă.

O secundă mai tîrziu, sîngele erupse şi din mîna dreaptă.

Ciudat, nu durea deloc.

Dar era mult mai mult sînge decît crezuse.

***

Brenda se trezi la reclame. Privi ceasul de pe televizor şi-şi dădu seama că aţipise. Jumătatea de oră pe care şi-o permisese, după ce Mabel Hardwick plecase, era pe ducă.

Melinda dormea senină în braţele ei. Brenda se ridică încet în picioare. Dacă era atentă, o putea duce în pătuţul ei fără a o trezi. De-acum Josh trebuia să se fi calmat suficient ca să recepţioneze scuzele ei.

Se deplasă tăcută spre uşa dormitorului copiilor, o deschise încetişor şi paraliza în prag, şocată de ceea ce văzu. Josh, palid, stătea în mijlocul camerei. Peste tot era sînge — pe hainele lui, pe pat, pe carpeta de pe jos, care din verde se făcuse maro închis.

I se păru că timpul s-a dilatat. Percepu fiecare amănunt al imaginii din faţa ei cu ochii măriţi de groază. Cuţitul de vînătoare, cu lama acoperită de sînge, întins pe perna lui Josh. Lumina soarelui, care scînteia roşie din cauza unor stropi de sînge, ajunşi tocmai pe geamul ferestrei. Căutătura pierdută din ochii lui Josh, expresia de uluială de pe faţa lui.

Preţ de o secundă cît o veşnicie, mamă şi fiu se priviră reciproc cu groază. Cei care vorbi primul fu Josh. Vocea îi tremura.

— Mami? Mi... Mi-e frică.

Cuvintele avură efectul unui duş rece pentru Brenda. Zbură spre pătuţ, smulse păturile cu o mînă şi o aşeză înăuntru cu cealaltă pe Melinda, care se trezise şi urla. Ignoră ţipetele fetiţei. Fugi la Josh, îi apucă încheieturile mîinilor pe rînd şi i le înfăşură zdravăn în pătură.

— Ajutor! strigă ea. Cineva să mă ajute!

Josh încercă să se îndepărteze, dar ea îl ţinu strîns, luptîndu-se cu pătura. Încheietura dreaptă îi scăpă şi pe uniforma ei roz scăpă un jet de sînge. Ignorîndu-l, ea îl duse pe Josh în baie, pe jumătate cărîndu-l, pe jumătate trăgîndu-l. Acolo aruncă pătura într-o parte şi începu să-i înfăşoare mîinile cu prosoapele mici, de faţă, care spînzurau lîngă cadă. Auzi uşa de la intrare deschizîndu-se şi apoi vocea bătrînei chemînd-o:

— Brenda? Ce s-a întîmplat? Tu ai strigat?

— Mabel, sună la 911, ţipă Brenda. E Josh! S-a tăiat!

Mabel apăru imediat în cadrul uşii făcîndu-şi loc lîngă Brenda.

— După aspectul sîngelui sînt arterele, rosti ea. Cheamă tu ambulanţa şi lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Înainte ca Brenda să scoată vreo silabă de protest, Mabel o împinse afară din baie şi închise uşa. Rămasă singură cu Josh, ea desfăşură prosopul de pe încheietura dreaptă, îl răsuci strîns pînă făcu o frînghie groasă, apoi puse o bucată de săpun pe interiorul antebraţului. Înfăşură strîns garoul obţinut în jurul braţului peste bucata de săpun. Sîngele încetă imediat să curgă.

— Ţine-l aşa, porunci ea.

Josh apucă prosopul cu mîna stîngă, care-i sîngera încă. Mabel apucă de poala unui halat care atîrna în cuierul din baie şi făcu al doilea garou pentru a înăbuşi şuvoiul de sînge de la încheietura stîngă.

— Aşa! exclamă ea cînd termină. Acum stai liniştit un minut pînă mă uit eu la tăieturi.

Dădu drumul la apă, îndepărtă sîngele de pe rana de la încheietura dreaptă şi simţi o uşurare. Se tăiase de-a latul şi oasele împiedicaseră cuţitul să intre mai adînc. Era doar o crestătură.

— Unde e banda adezivă? îi ceru ea şi Josh îi indică, tăcut, cu capul, dulăpiorul cu medicamente.

Cînd începu să-i bandajeze încheietura dreaptă se deschise uşa şi Brenda, la fel de palidă ca şi Josh, se zbătu să intre în spaţiul strîmt.

— O să fie aici în cinci minute. E... e rău?

Mabel nu-şi întrerupse munca şi rosti:

— Nu e atît de grav pe cît ar fi putut fi. Arată mai rău decît e în realitate. Cînd o să ajungă salvarea aici, pleci cu el. Eu o să rămîn cu fetiţa

şi o să-i dau de mîncare.

Privi în sus şi văzu şocul şi panica de pe faţa Brendei.

— Nici să nu te gîndeşti să faci o criză, Brenda MacCallum! Mi s-au întîmplat chestii mult mai urîte decît aceasta şi nimeni nu m-a văzut vreodată pe punctul de a leşina. Dă-ţi cu nişte apă pe faţă şi revino-ţi!

Cuvintele dure îi îndepărtară Brendei spaima. Se puse în mişcare şi urmă automat instrucţiunile vecinei. Cînd sosi ambulanţa, Brenda îşi revenise şi era gata să înfrunte totul cu curaj. Medicii insistară ca Josh să se întindă pe targa. Urmîndu-i, Brenda o strigă pe Mabel:

— Sună, te rog, la local, Mabel! Spune-i lui Max ca nu mă mai duc azi.

Neaşteptînd răspunsul, se ghemui în salvare lîngă targa. Unul dintre medici trînti uşa. Maşina demară de pe loc, scrîşnind cu sirena vuind. Brenda privi faţa vlăguită a băiatului.

— Ce s-a întîmplat, dulceaţa mea? Ce ai vrut să faci?

Josh o privi o clipă, apoi îşi întoarse ochii în altă parte.

— Am vrut numai să nu mai stau în calea nimănui, asta e tot, spuse el cu voce stinsă.

Brenda îşi dădu seama, pentru prima dată de cînd îl văzuse sîngerînd, că tăieturile nu se datorau unui simplu accident. Fiul ei, minunatul, strălucitorul ei fiu de zece ani intenţionase să se sinucidă.

***

Jumătatea de oră pe care Brenda a petrecut-o în faţa camerei de urgenţă a spitalului a durat cît o veşnicie. A sunat şi ea la cafenea simţindu-se uşurată cînd, în locul lui Max, i-a răspuns Annette, care a asigurat-o că sunase şi Mabel şi i-a spus să stea liniştită. Max zisese că putea să-şi ia liber şi ziua următoare, dacă avea nevoie. Voia chiar să-i trimită o plăcintă băiatului. O pregătea chiar atunci şi îi pusese de două ori mai multe alune decît se obişnuia.

— Bineînţeles că a trebuit să bolborosească el ceva ca să se simtă bine, dar, ştii bine, aşa e Max, încheie Annette. Să nu te îngrijorezi de nimic. De îndată ce plec de aici mă duc la tine şi pregătesc ceva de mîncare. Şi fără contraziceri, da?

Închise telefonul înainte ca Brenda să-i poată măcar mulţumi.

O secundă se gîndi să-l caute pe Buck MacCallum. Renunţă rapid la idee. Văzuse cu mult timp în urmă că orice încercare de a apela la el pentru a ajuta băiatul era sortită eşecului. Nici măcar nu mai ştia unde locuieşte. Debusolată, se trezi că formează numărul părinţilor ei. Aşteptă impacientată să răspundă cineva la celălalt capăt al firului. Ei se mutaseră din Eden cu cinci ani în urmă, cînd taică-său decisese că era timpul să ia

afaceri pe cont propriu şi vînduse, în ciuda obiecţiilor mamei ei, casa, pentru a-şi deschide, în Texas, un magazin de capcane pentru animale, într-un tîrziu, răspunse maică-sa, care ascultă în tăcere istorisirea Brendei, apoi spuse că ea mereu crezuse că e ceva în neregulă cu Josh, aşa că Brenda n-avea de ce să fie surprinsă.

— Mersi, mamă, rosti, rece, Brenda. Scuză-mă că te-am deranjat.

Închise telefonul şi dădu, dezamăgită, din cap. Într-adevăr, nu trebuia să fie surprinsă. Se măritase cu Buck şi ca să plece de acasă. Se simţea cu ei de parcă în locuinţa aceea nu mai exista nici un pic de umanism.

Începu să se plimbe nervoasă în jurul sălii de aşteptare, meditînd. Oare de aceea făcuse Josh gestul? Crezuse că ei nu-i pasă? Fusese întotdeauna aşa de grijulie cu el tocmai ca băiatul să fie sigur că ea îl iubeşte şi e mîndră de el.

Dar ce altceva ar mai fi putut fi? Copiii de vîrsta lui nu încearcă să se sinucidă, nu? Bineînţeles că nu! Nici măcar nu se gîndesc la aşa ceva.

Dar Josh s-a gîndit.

Brenda fu abătută de la gîndurile ei de vocea unei femei. O soră o înştiinţa că-şi putea vedea fiul acum.

Stătea în pat în capul oaselor, cu faţa albă, cadaverică. Părea mai mic decît cei zece pe care îi avea. Lîngă pat stătea un doctor, care îi dărui Brendei un zîmbet încurajator cînd o văzu şi-i spuse:

— Tipul ăsta micuţ cred că a făcut multă mizerie, dar dacă a vrut să-şi facă rău n-a prea reuşit. Cîteva zgîrieturi la fiecare încheietură şi nişte bandaje pentru publicitate.

Îi zîmbi lui Josh şi-l mîngîie pe păr.

— Data viitoare cînd vrei să vii pe la spital să mă anunţi, bine?

Se îndreptă spre uşă, oprindu-se o secundă pentru a o pofti pe Brenda în cabinetul lui, după ce avea să termine cu Josh. Apoi dispăru şi ea rămase singură cu băiatul. Dintr-o dată îşi dădu seama că n-avea nici cea mai mică idee ce săi spună. Se opri nemişcată, uitîdu-se la el. În sfîrşit, privirile li se întîlniră.

— E... Eşti supărată pe mine, mami? întrebă el.

Şoapta lui înspăimîntată o făcu să-i dea lacrimile. Ştiu imediat ce să facă. Se duse îa eî, îl îmbrăţişa şi-l strînse la piept.

— Supărată pe tine? Cum aş putea să fiu supărată pe tine? Eşti cel mai bun fiu pe care cineva şi l-ar putea dori. Mă doare că am fost atît de dură cu tine astăzi. Doar că... Oh, iubitule, doar că uneori nu sînt o mamă prea bună.

Josh icni, înconjurînd gîtul mamei cu braţele şi ţinînd-o aşa de parcă îi era frică să-i dea drumul.

— Îmi pare rău, mămico, spuse el. Eu... Eu m-am gîndit că poate

dacă nu mai sînt îţi va fi mai uşor. Nu mai am nici un prieten, nu lucrez suficient de mult la şcoală şi mi se pare că nu fac decît să-i dezamăgesc pe toţi.

Cuvintele lui îi sfîşiară Brendei inima. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie şi-l strînse mai aproape.

— Nu, dragul meu, murmură ea. Nu e aşa. Eu te iubesc şi sînt mîndră de tine, şi nu cred că am să rezist dacă ţi se întîmplă ceva, aşa că va trebui să îndreptăm toată situaţia asta, bine?

O bucată de vreme se ţinură strîns îmbrăţişaţi, într-un tîrziu, Brenda îl lăsă încet înapoi pe pernă.

— Mă întorc, îi promise ea. Trebuie să mă duc să vorbesc cu doctorul un minut şi voi fi imediat înapoi, în regulă?

Josh încuviinţă şi reuşi un zîmbet vag, apoi închise ochii. Brenda mai zăbovi o clipă privindu-l, plimbîndu-şi ochii pe faţa lui, senină acum. Cînd ieşi însă din cameră, temerile şi îngrijorarea îi cuprinseră din nou sufletul.

Cum putea să se ţină de promisiune? Cum ar fi putut să îndrepte lucrurile pentru Josh, cînd abia putea să-l hrănească şi să-l îmbrace?

Dar trebuia să existe o cale. Trebuia să fie.

4

Sper că nu m-aţi înţeles greşit acum cîteva minute, zise Richard Hasborough.

Fişele cu observaţiile medicale asupra lui Josh MacCallum erau împrăştiate peste tot pe birou.

— Vă rog să luaţi loc, doamnă MacCallum.

Îi indică cu un gest scaunul din faţa biroului. Începu apoi să inspecteze dosarul din faţa lui. Cînd se uită la ea, ochii lui albaştri erau severi.

— În cazuri ca ale lui Josh, eu sînt convins că e necesar să adopţi o tactică total neagresivă. Dar nu vreau să credeţi, nici măcar pentru o secundă, că am încercat să minimalizez ce s-a întîmplat.

Brenda se propti mai bine în scaun. Simţi că se eliberează de tensiunea care pusese stăpînire pe ea din clipa în care îl descoperise pe Josh în camera lui. Îşi dădu seama că făcuse faţă pînă acum mai mult din instinct. Acum, cînd spaima i se diminuase, descoperi că tremura din cap pînă în picioare.

— Nu pot crede că s-a întîmplat aşa ceva, rosti ea cu o voce ce era mai mult o şoaptă, ca şi cum se adresa sieşi. Ştiam că era nefericit — adică nici măcar n-a vrut să se ducă la şcoală azi-dimineaţă —, dar am crezut că sînt numai fandoselile obişnuite din prima zi — ştiţi doar cum e să fii într-o nouă clasă, cu alţi colegi, alţi profesori.

Sprîncenele doctorului se împreunară a mirare. Ca atare, Brenda începu să-i explice cum sărise Josh peste o clasă pentru a doua oară şi cît de dificil îi era să se simtă atît de mic şi copil printre colegi şi cît de cruzi puteau fi uneori copiii mai mari. Şi cît de îngrijorată era pentru el.

Apoi îi veni o idee îngrozitoare.

— Va trebui să-l trimit de aici, doctore Hasborough? — şopti ea. Vreau să spun, la un spital sau aşa ceva?

Doctorul pufni şi ridică împăciuitor mîna.

— Ei, haideţi să nu ne pierdem cu firea, bine? Deocamdată aş vrea să-l ţin aici peste noapte ca să-l pot supraveghea şi să încerc să aflu cum se simte. M-ar ajuta enorm să aflu ce s-a petrecut cu el în ultimele zile.

În următoarele cincisprezece minute Brenda reuşi să înjghebeze o istorie a celor întîmplate în acea zi. Răspunse nervoasă întrebărilor precise ale doctorului legate de purtarea puştiului din ultimele zile ale vacanţei de vară. Încheie cu un suspin:

— Tot ce vă pot spune e că n-a vrut să se reîntoarcă la şcoală. Dar

cei mai mulţi puşti de vîrsta lui se comportă la fel, nu?

Întrebarea suna ca o rugăminte, ca şi cum îi cerea doctorului să-i furnizeze o dovadă că Josh nu era nebun.

— Ehei, eu unul n-am vrut cu siguranţă să mă întorc la şcoală cînd aveam zece ani, fu de acord Hasborough.

Zîmbetul încurajator îşi făcuse din nou loc pe faţa lui.

— Şi din ceea ce mi-aţi spus nu mi se pare că joaca lui Josh cu cuţitul a fost premeditată. Mai degrabă, a fost foarte supărat pe toată lumea şi furios pe dumneavoastră; aşa că a găsit o cale să vă atragă atenţia.

Brenda răsuflă adînc. Uşurarea dură însă doar o secundă.

— Dar ce înseamnă asta?

Un nou gînd îngrozitor îi dădea tîrcoale.

— Va... ar putea să încerce din nou?

O bună bucată de vreme doctorul tăcu, parcă ezitînd să-i spună adevărul.

— Nu ştiu — rosti el în final. Dar mie mi se pare că trebuie să găsim nişte răspunsuri pentru el.

Folosi deliberat pronumele „noi” şi răsuflă uşurat cînd o văzu că are o uşoară relaxare, ca şi cum faptul că nu mai era singură în faţa problemelor le făcea pe acestea mai uşor de rezolvat. Descoperise deja că Brenda MacCallum nu avea pe nimeni căruia să i se adreseze şi să ceară ajutor — nici părinţilor ei şi, cu siguranţă, nici fostului ei soţ. Era la fel de limpede că şcoala din Eden nu putea fi de ajutor. Suspiciunea îi fu confirmată cînd o întrebă ce o sfătuiseră cei de la şcoală.

— Asta e de la domnul Hodgkins — remarcă Brenda, scoţînd din geantă broşura pe care i-o dăduse directorul.

— Iată marea lui idee.

Puse broşura pe birou.

— Vă vine a crede? Cum aş putea să-l trimit pe Josh într-un astfel de loc?

Îşi împreună mîinile încet, pentru a le controla tremurul — nu ştia dacă aceasta se datora fricii sau supărării — observîndu-l, nervoasă, pe doctor cum studiază broşura. Richard Hasborough nu făcu nici o remarcă la sfîrşit, ci se mulţumi să dea meditativ din cap. Brenda luă gestul ca pe o aprobare a propriului ei raţionament.

— E o prostie, nu?

Hasborough privi spre ea.

— Prostie? Nu, deloc.

Brenda amuţi, pierdută.

— Vreţi să spuneţi că aveţi cunoştinţă despre acest loc?

— Desigur. E ataşat universităţii la care a învăţat nevasta mea. Odată a lucrat şi ea cu copiii de acolo. A predat chiar şi cîteva lecţii de

artă.

— Şi cît costă? întrebă Brenda. Ştiţi cumva?

Orice sumă ar fi menţionat el era peste puterile ei.

— Dacă Josh e admis, probabil că nu va costa nimic, răspunse Hasborough. Această academie n-a fost înfiinţată pentru a face bani. Lucrează în cooperare cu universitatea care îi studiază pe copii încă de la această vîrstă.

Expresia de pe faţa Brendei trăda scepticismul.

— Vreţi să spuneţi că e un fel de laborator şi-i folosesc pe copii pe post de cobai?

Era rîndul doctorului să fie surprins.

— Nici pe departe! răspunse el rapid. De fapt, acolo e ca într-o familie. Deşi copiii sînt observaţi, ei nici măcar nu-şi dau seama de asta.

Brenda deschise gura să întrebe ceva, dar Hasborough o opri cu un gest al mîinii.

— Ascultaţi, înainte să discutăm mai multe pe marginea acestei chestiuni, lăsaţi-mă să dau nişte telefoane. Cunosc cîţiva oameni de acolo. Haideţi să vedem care e situaţia actuală. S-ar putea să nu mai aibă nici un loc disponibil, după cum este posibil să nu fie pregătiţi să-l examineze pe Josh. Dar merită o încercare.

Brenda rămase nemişcată. Nu mai îndrăznea nici să respire. În mintea ei era un talmeş-balmeş: imagini ale fiului ei închis într-o cameră dintr-un spital psihiatric; sau terorizat de colegii de şcoală. Dar orice s-ar fi întîmplaî *în* acest loc nou nu putea fi mai rău decît altă alternativă.

Dădu drumul aerului din plămîni, blocaţi inconştient de spaimă.

— Da, aprobă. Cred că e cel mai bine să vorbesc acolo.

***

Iniţial, camera în care stătea Hildie Kramer la biroul ei fusese una din micile încăperi de primire ale blocului ce adăpostea Academia Barrington. Se strîmbă cînd apropie buzele pe cafeaua, rece ca gheaţa, din ceaşca de lîngă telefon. Puse cana jos şi aruncă o privire afară bucurîndu-se, ca întotdeauna, de priveliştea paşnică a pajiştei largi pe care creşteau eucalipţi şi pini. Nu savura imaginea decît cîteva secunde. Trebuia să revadă ultima oară materialul despre Joshua MacCallum, care-i sosise prin fax în după-amiaza precedentă şi în acea dimineaţă. Avea toate dosarele referitoare la el, începînd cu perioada cînd fusese la grădiniţă. Avea şi rezultatele diferitelor teste la care fusese supus de-a lungul anilor.

După ea, „supus” era cel mai nimerit cuvînt pentru acele teste. De cînd era membră a echipei de la academie, descoperise că toate experienţele, menite să măsoare coeficientul de inteligenţă şi acumulare,

dădeau numai o evaluare relativă a calităţilor reale ale copilului. Ţineau în mult mai mică măsură cont de fondul subiectului — rasă, împrejurări socio-eco-nomice, situaţie familială — şi asta putea să influenţeze rezultatul global. În privinţa talentelor din alte domenii decît cel lingvistic, sau matematic sau ştiinţific, testele nu dădeau nici un rezultat, pentru că nu exista încă o metodă riguroasă de măsurare a darului natural pentru muzică, pictură sau sculptură. Măsurau logica? Da. Ofereau informaţii asupra aptitudinilor? Discutabil. Nu spuneau însă nimic, niciodată, despre adevăratul geniu.

Cu toate astea, era evident că Josh MacCallum era un elev supradotat şi, judecind după dosarele din faţa ei, care merseseră mult mai departe decît primul I.Q. ce o făcuse să trimită o broşură la Eden Consolidated School, capabil să rezolve concomitent probleme. Fără a-l fi întîlnit măcar, era sigură că era un puşti ros de curiozitate şi plictisit de moarte în acel orăşel uitat de lume.

Şi acum, din cine ştie ce motive, disperarea îl împinsese pînă la sinucidere.

Pe scurt, era exact genul de copil pentru care fusese înfiinţată academia.

Privi la ceasul încorporat în ornamentul elegant de nuc de pe biroul ei. Curînd trebuia să sosească, pentru interviul final, însoţită de părinţi, o altă virtuală elevă, o fetiţă de zece ani, care se numea Amy Carlson. Hotărî că are suficient timp la dispoziţie să vorbească cu Richard Hasborough. Formă numărul şi începu să bată cu degetele în lemnul biroului cît aşteptă să-i fie dată legătura.

— Aici e Hildie Kramer, doctore Hasborough — începu ea fără a se formaliza să-l salute. Am nişte întrebări în legătură cu Joshua MacCallum. Prima: a vorbit cu vreun psiholog de cînd a avut accidentul? A doua: cît va mai trebui să stea în spital?

În timp ce doctorul din Eden îi răspundea, determinînd-o pe Hildie să-şi facă cîteva însemnări pe marginea dosarelor puştiului, uşa biroului ei se deschise, lăsînd să intre pe Frank şi Margaret Carlson, împreună cu fiica lor. Cînd o văzură că vorbeşte la telefon, făcură un pas înapoi, cu intenţia de a nu deranja. Hildie le făcu semn cu mîna să intre, invitîndu-i, printr-un gest, să se aşeze pe canapeaua de lîngă perete. Cîteva clipe mai tîrziu, cei trei Carlson se aliniară pe sofa, cu Amy la mijloc. Hildie văzu că era o copilă subţiratică, cu părul roşu şi ochelari rotunzi cu lentile groase, cocoţaţi pe un nas cîrn. Părea a fi nu numai speriată, ci de-a dreptul înspăimîntată, dar şi supărată. Hildie îi zîmbi călduros, dar faţa fetiţei rămase îngheţată.

— Poate să plece, într-adevăr, oricînd? întrebă ea la telefon.

Aparent, tentativa băiatului de sinucidere nu fusese foarte serioasă;

cel puţin aşa credeau doctorii din Eden.

— Credeţi că mama lui va putea să-l aducă aici sîmbătă? Atît eu, cît şi doctorul Engersol credem că e un candidat de primă mînă pentru academie, dar bineînţeles, nu luăm o decizie finală pînă ce nu vorbim cu băiatul şi nu facem o evaluare proprie.

Ascultă un moment, apoi reluă:

— Nu, nu e chiar grabă. Mai avem nişte locuri libere anul acesta. Dacă ştim că o să vină de vineri încolo, o să facem toate aranjamentele necesare.

Îi transmise sec, toate cele bune doctorului şi închise telefonul. Adună apoi la un loc toate dosarele lui Josh şi le ură bun venit celor trei Carlson. I se adresă mai mult fetiţei, care îşi dusese, defensiv, genunchii la piept înconjurîndu-î cu braţele.

Hildie se ridică de la birou şi îngenunche în faţa copilei, ca s-o privească direct în ochi. O întrebă:

— De ce am eu senzaţia că nu te bucuri să mă vezi la fel de mult pe cît mă bucur eu?

— Pentru că nu mă bucur deloc să te văd! izbucni, sfidătoare, Amy.

Faţa sa căpătase un rictus care demonstra perfect teama ce începuse s-o copleşească. Amy era înfricoşată de dimineaţă de cînd se sculase.

— Nu vreau să vin aici! Vreau să mă duc acasă!

Încercă din răsputeri s-o privească pe Hildie, dar ochii începură să-i înoate în lacrimi. Îi închise brusc. Nu voia să fie văzută plîngînd.

— Ei bine, nu te condamn, fu de acord Hildie. Dacă ar fi încercat cineva să mă trimită departe, la o altă şcoală, cînd aveam zece ani, aş fi refuzat, pur şi simplu, să mă duc. M-aş fi luptat atît de mult cu dinţii şi cu ghearele încît părinţii mei nu mi-ar mai fi propus niciodată aşa ceva.

Vorbele o uimiră pe Amy. Deschise din nou, involuntar, ochii.

— Aşa ai fi făcut? întrebă ea cu o mină neîncrezătoare, ca şi cum bănuia o capcană.

— Bineînţeles că da, continuă Hildie.

Se ridică în picioare. Efortul o făcu să-şi aducă aminte că trebuie să dea jos cîteva kilograme.

— Şi nu eram atît de inteligentă pe cît eşti tu. Dacă te-ai răzgîndit, cum de n-ai imaginat ceva care să-i determine pe părinţii tăi să te lase acasă? Dacă eu aş fi putut, nu pot crede că n-ai fi putut şi tu!

— Mă rog, am încercat, recunoscu Amy fără să se gîndească. M-am încuiat chiar în dulap, dar mami mai avea o cheie.

— N-ai fost prea deşteaptă, remarcă Hildie. Dacă vrei să te închizi în dulap, fii întotdeauna sigură că ai luat cu tine toate cheile.

Amy lăsă braţele, moale, în jos, punîndu-şi din nou tălpile pantofilor

pe covor. Puţin mai destinsă, în colţurile buzelor sale miji un zîmbet. Îşi plimbă mîna prin cascada de şuviţe roşietice de păr.

— M-am gîndit deja la asta, admise ea. Dar tati m-a ameninţat că scoate uşa din balamale.

— Oh, chiar aşa? Ei bine, atunci vino şi uită-te la asta.

Hildie se duse la dulapul de pe peretele opus. După ce ezită o fracţiune de secundă, Amy se ridică şi se duse după ea.

— Seamănă cu dulapul din camera ta? o întrebă Hildie.

Amy studie uşa furniruită şi rama din lemn de nuc frumos sculptată şi încuviinţă:

— Nu e chiar atît de frumos, dar seamănă destul de mult.

— Atunci uită-te la balamale şi spune-mi ce se întîmplă dacă forţezi cuiele balamalelor.

Pufnind, Amy se trase mai aproape şi studie o clipă balamalele, apoi examina crăpătura pe cealaltă parte.

— Nu poţi s-o scoţi, anunţă ea în final. Chiar dacă desfaci cuiele, uşa nu se desprinde decît dacă e descuiată.

— Foarte bine, o felicită Hildie. Iată de ce aici nu avem broaşte pe uşile dulapurilor. Nu putem lăsa copii ca tine să se încuie înăuntru şi să ne forţeze să spargem cadrul din faţă al uşii, nu? Acum ce ai zice să mergem şi să aruncăm o privire în camera ta?

Luă mîna fetiţei şi o conduse afară din birou, făcîndu-le semn părinţilor să le urmeze. Ignoră ascensorul demodat, a cărui ornamentaţie romantică fascina pe toţi băieţii din academie, şi traversă holul larg, pînă la prima treaptă a scării care ducea la etajul doi într-o curbă graţioasă. Expresia de pe faţa lui Amy era suficientă pentru Hildie: ghicise preferinţa fetiţei pentru scări, în detrimentul cuştii zbîrnîitoare a liftului. Cu părinţii în spate, o zori pe scări pînă la etajul doi, apoi, pe o altă scară, pînă la etajul trei, unde se aflau zece camere, cîte cinci pe fiecare parte a coridorului ce traversa întreaga lungime a imobilului. La jumătatea acestuia, Hildie deschise o uşă şi se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Amy să păşească prima înăuntru. Fata se opri în prag, îşi vîrî numai capul înăuntru, suspicioasă ca şi cum ar fi înţeles că, dacă ar fi făcut un pas în plus, ar fi însemnat că acceptă să rămînă acolo.

Se zgîi la lucarna aflată vizavi de uşă: avea pe pervaz o perniţă, iar draperiile cu modele florale luminoase erau date la o parte pentru a lăsa soarele să inunde camera. Pereţii camerei erau acoperiţi cu un tapet cu muguri de trandafiri, ce se potrivea perfect cu modelul de pe draperii. Lîngă un perete, se afla o somieră încărcată cu perniţe. Vizavi de pat era o ladă cu sertare, un mic birou şi un set de rafturi, într-un colţ, cu uşa întredeschisă, se afla un dulap.

Fără a se gîndi, Amy se îndreptă spre dulap şi îi examina

încuietoarea.

— Într-adevăr, nu are broască, constată ea, mai mult pentru sine.

— Te-aş fi minţit eu? întrebă Hildie.

— Dar ce fac dacă am ceva pe care vreau să-l ascund? se interesă Amy.

Realiză imediat implicaţia întrebării, aşa că se corectă:

— Adică, dacă mă hotărăsc să rămîn.

— Ce-ar fi să hotărîm cum vei proceda la timpul potrivit? îi propuse Hildie. Deci, ce crezi, Amy? îţi place?

— E... e drăguţă, admise ea. Dar...

Se întoarse spre mama ei cu ochii din nou în lacrimi.

— Chiar trebuie să rămîn aici, mami? se rugă ea, alergînd s-o cuprindă de mijloc pe maică-sa. De ce nu pot să merg acasă?

Margaret Carlson o bătu uşor pe Amy cu palma pe spate. Privirea ei îngrijorată se încrucişa cu zîmbetul încurajator al lui Hildie. Spuse:

— Dar, draga mea, nu mai departe decît ieri erai teribil de emoţionată de venirea ta aici. Nu-ţi aminteşti?

Amy îşi amintea. Cînd fuseseră în vizită, săptămîna trecută, clădirea mare şi bătrînă i se păruse a fi curată şi plăcută, iar doamna Kramer drăguţă. Acum însă, gîndul că va fi lăsată singură o făcea să tremure din tot corpul.

— M-am răzgîndit, boci ea. Vreau să stau cu tine, cu tati şi cu Kitty-Cat!

— Kitty-Cat? se miră Hilddie Kramer. Nu mi-ai spus că ai o pisică.

— E neagră toată, cu lăbuţe albe şi doarme cu mine, pufni Amy.

— Ei, avem şi noi un pisoi aici. Îl cheamă Tabby şi ieri se tot preumbla pe ici şi colo căutînd un loc unde să doarmă, dar nimeni nu părea dornic să-l primească. Poate vrei să-l iei cu tine.

— Dar...

Chiar în momentul cînd Amy începu să protesteze apăru, ca la comandă, o felină. Privi în jur cîteva clipe, apoi se duse direct spre fată şi începu să-şi frece blana de piciorul ei, mieunînd rugător. Amy ezită, apoi se aplecă, punîndu-şi palmele pe capul pisicii.

— Ceea ce a spus ea e adevărat? întrebă ea felina. N-ai unde să dormi?

Amy luă pisoiul în braţe şi se aşează pe pat pentru a se împrieteni cu el. Hildie profită de moment şi-i făcu un semn lui Frank Carlson. Înţelegînd, tatăl fetiţei coborî să aducă bagajul fiicei sale.

Josh stătea în capul oaselor, în pat. În poala lui zăcea, deschis, un exemplar din *Mizerabilii* pe care i-l dăduse doctorul Hasborough. Pe noptiera de lîngă pat se afla o bucată, pe jumătate mîncată, din plăcinta cu alune trimisă de Max. Afară, un vultur se rotea din ce în ce mai jos. Josh

îl aşteptă să aterizeze, întrebîndu-se ce descoperise pasărea.

Un coiot? Probabil doar un iepure.

Poate ar trebui să se îmbrace şi să vadă cu ochii lui.

La urma urmei, n-a fost doctorul Hasborough de acord să plece după-amiaza acasă? Nu îi era rău şi n-avea nimic. Nici încheieturile nu-l mai dureau. Aşa că de ce trebuia să aştepte pînă ce-şi termină munca mama lui şi vine să vorbească cu doctorul? De ce nu-î dau, pur şi simplu, drumul? Nu se afla la mai mult de o milă de casă — ce mare scofală dacă ar fi plecat pe jos?

Privi ceasul şi pufni. Unde era maică-sa? Era deja ora cinci şi ar fi trebuit să fie aici la patru şi jumătate. Ce nu mersese ca lumea? Hotărîseră să nu-l mai lase acasă deloc?

Puse cartea deoparte, se dete jos din pat şi se îndreptă spre uşă. Scoase capul afară şi privi pe coridor. Cu excepţia sorei, care stătea în spatele biroului de internări, nu se vedea nimeni.

Poate ar fi bine să se îmbrace şi să plece? Sau, chiar mai bine, să dispară pe fereastră?

Numai că dacă va apărea maică-sa îşi va face griji pentru el şi se va speria, gîndindu-se că el încearcă din nou să se sinucidă. Se duse înapoi în pat şi se hotărî să mai aştepte niţel. Dădu cearşaful la o parte şi apucă din nou cartea, numai că, în loc să se cufunde în lectură, se trezi că se gîndeşte la ziua ce trecuse.

Chiar a încercat să se sinucidă? Medita puţin amintindu-şi ce-i spusese psihologului care venise să-l vadă de dimineaţă:

— Cred că mi-am dorit asta. Vreau să spun, doar mi-am tăiat venele, nu?

Acum însă, cînd se gîndi mai bine, începu să aibă dubii. Poate fusese doar supărat pe maică-sa — şi pe toţi ceilalţi — şi voise să se răzbune pe toţi.

Si dacă ar fi sîngerat pînă ar fi murit?

Încercă să se imagineze mort. Mort, în sicriu, întins în faţa altarului bisericii în timpul slujbei de înmormîntare. Nu reuşi. Dimpotrivă, se vedea viu şi privindu-şi propriile funeralii.

Prin minte începură să i se perinde diverse imagini: mama sa, îmbrăcată în negru, suspinînd de durere; toţi copiii din şcoală, trişti cu adevărat şi părîndu-le acum rău că-şi bătuseră joc de el. Numai că, dacă ar fi murit într-adevăr, n-ar fi fost acolo să-i vadă şi la ce bun i-ar fi făcut să le pară rău dacă el nu putea să le primească scuzele?

Închise ochii, încercînd să nu perceapă nici un sunet. În fond, dacă ar fi fost mort, totul trebuia să fie negru şi ar fi existat o linişte desăvîrşită. Din păcate, cu cît încerca să nu audă nimic, cu atît i se părea totul mai zgomotos. Dintr-o dată, ticăitul discret al ceasului de lîngă pat păru că-i

bubuie în urechi, iar zumzetul maşinilor de pe stradă îi păru un adevărat vuiet.

Mort.

Cum ar fost să fie aşa? Nu că dorea să ştie cu adevărat, cel puţin nu acum. Îşi amintea încă ce speriat fusese, cu o zi înainte, cînd începuse să sîngereze. Se ridicase imediat, intenţionînd să fugă în living, dar realizase imediat cît de mult sînge era în jur şi cît de supărată ar fi fost mami cînd ar fi văzut mizeria. Aşa că stătuse pe loc, ca un prost, nefăcînd nimic.

Dacă ar fi sîngerat pînă ar fi murit? Se înfiora la acest gînd şi decise că orice ar fi fost în capul lui ieri era tîmpenie. N-a reuşit decît să provoace un dezastru. Cel puţin mama îl iertase. Ăsta era unul din lucrurile cele mai plăcute la ea. Indiferent ce ar fi făcut sau oricît de supărată ar fi fost pe el, în final îl ierta întotdeauna. Decise să se comporte mai bine de aci încolo.

Se uită din nou la ceas. Era pe punctul de a începe să se îmbrace cînd apăru, zîmbindu-i, maică-sa.

— Hei, tu, spuse ea. Arăţi bine. Te simţi în stare să mergi acasă?

Ochii băiatului se măriră.

— E-n regulă? Mă lasă, într-adevăr, să plec acasă?

Brenda încuviinţă.

— Şi am şi o surpriză pentru tine.

— O surpriză? se miră puştiul. Ce?

— Nu sînt sigură că ar trebui să ţi-o dezvălui chiar acum, îl tempera Brenda. Poate ar fi mai bine să aştept pînă ajungem acasă sau chiar pînă mîine dimineaţă.

— Nu! protestă Josh. Acum. Te rog!

Coborîse din pat şi era deja pe jumătate îmbrăcat.

— Ei bine, o să-ţi spun, rosti Brenda ca şi cum tocmai se hotărîse să deconspire taina. Ce-ai zice dacă n-ar trebui să te mai întorci la şcoala din Eden?

Josh îşi trăgea pe el blugii. Îngheţă cu ei în vine, privind-o pe maică-sa ca şi cum nu-şi credea urechilor.

— Să nu mă duc înapoi? repetă el. Ce vrei să spui?

— Ce-ar fi dacă te-ai duce la altă şcoală, care a fost înfiinţată special pentru puşti ca tine?

Pulsul i se acceleră. Despre ce vorbea ea? Avu apoi senzaţia că ştie.

Se referea probabil la o şcoală pentru copii nebuni. Copii care încercaseră să se sinucidă.

Dar el nu era nebun — i-o mărturisise deja noaptea trecută, şi din nou, dimineaţă. Se simţise doar rău, şi asta era tot.

— C... ce şcoală? îngăimă, dintr-o dată înspăi-mîntat.

— Cea despre care ne-a povestit domnul Hodgkins ieri. Academia Barrington, în nord.

— D... dar i-ai explicat că era prea scumpă... începu Josh.

Brenda nu-l lăsă să termine.

— Ei bine, se pare că nu e chiar aşa, rosti ea. Doctorul Hasborough îi cunoaşte pe cei de acolo şi i-a sunat azi. Le-am trimis tot ce aveam despre tine şi vor să-ţi vorbească.

Nesiguranţa puştiului crescu.

— Vrei să spui că vor să mă ia fără a se întîlni măcar cu mine? Cum vine asta? E un loc pentru copii nebuni?

Brenda simţi că-i vine rău.

— Bineînţeles că nu! strigă ea. Nu e adevărat! E un loc pentru copii dotaţi, pentru puşti ca tine!

Josh dădu neîncrezător din cap.

— Mă trimiţi departe din cauza celor ce ţi le-am făcut, nu? înainte de a mă tăia ai spus că nu e nici o posibilitate să ajung acolo. Iar acum...

Ochii i se umeziră. Alergă spre maică-sa, îmbrăţişînd-o.

— Iartă-mă, spuse el. N-am vrut cu adevărat să mor. Eram doar înnebunit. Nu mă trimite în altă parte. Te rog?!

Brenda tăcu. Îşi ţinea fiul în braţe, încercînd să-şi ordoneze gîndurile. Era clar: el nu înţelegea că ea nu voia să-l pedepsească, ci îi dorea numai binele.

— E-n ordine, iubitule — murmură ea. Niciodată nu te-aş îndepărta de lîngă mine, nu ştiai asta? N-are nimic de-a face cu cuţitul ăla idiot. Nu e vorba decît de a te duce la o şcoală în care să fii fericit şi să-ţi faci prieteni care să te înţeleagă.

Josh încetă să mai suspine. Îşi aminti că jurase, cu numai cîteva minute înainte, să n-o mai necăjească pe maică-sa. Într-un tîrziu, cînd fu sigur că vocea nu îl va mai trăda, se desprinse din braţele ei.

— Ş... şi ce-ar fi dacă n-aş vrea să merg? întrebă el.

— Atunci nu va trebui s-o faci, replică Brenda. În afară de asta, ei încă n-au spus că te vor. Doresc doar să mergem acolo sîmbătă ca să-ţi vorbească şi să-ţi dea să rezolvi nişte teste. Recunoaşte că nu e chiar aşa de tragic, nu?

Josh reflectă. Poate că într-adevăr nu era un loc pentru copii nebuni. La urma urmei, domnul Hodgkins a început să le vorbească despre acest loc înainte ca el să ţină cuţitul în mînă... Şi mama îi spusese că nu trebuia să meargă acolo dacă nu vroia.

Se hotărî.

— Cred că putem arunca o privire, admise el. Adică doar aşa, să vedem despre ce e vorba, bine?

— Bine, răsuflă uşurată Brenda. De două ori bine! Acum termină de îmbrăcat, ca să putem pleca de aici.

Cîteva minute mai tîrziu ieşiră din spital. Brenda inspiră adînc aerul

deşertului. Lucrurile începeau, în sfîrşit, să meargă bine. Doar dacă nu se răzgîndeau cei de la academie.

Dar n-avea nici un rost să-şi facă griji înainte; învăţase de mult să nu zică „hop!” pînă nu sare. În afară de asta, era foarte hotărîtă: academia avea să-i accepte oricum fiul. Creierul lui era prea bun pentru a se pierde la şcoala din Eden.

Va intra la academie — o simţea! Va intra şi va fi cel mai strălucit elev din istoria ei.

Îşi dădu seama că era pe punctul de a zice „hop!” fără a şti ce o aşteaptă. Sîmbătă se va lămuri totul.

5

Brenda răsuflă uşurată şi începu să creadă că bătrînul Chevrolet va supravieţui călătoriei de 400 de mile abia după ce depăşiră autostrada 101 şi începură să urce dealurile dintre San Jose şi coasta Pacificului. Părăsiseră Edenul la ora patru dimineaţa, Josh plîngîndu-se că era prea devreme să se scoale. Însă Brenda insistase să plece la acea oră, motivînd că era mai bine să fi scăpat de deşert înainte de a se instala căldura toridă a zilei, şi asta din cauza maşinii. Aşa că au pornit pe întuneric. Au traversat deşertul, luînd-o de-a lungul văii San Joaquin, după care s-au îndreptat spre vest, pînă la nord de Bakersfield, intrînd pe autostradă pe la Paso Robles.

Josh se agită uşor lîngă ea. Se trezise din moţăiala în care căzuse cu o oră în urmă. Se frecă la ochi şi clipi de cîteva ori, apoi văzu un indicator mare, verde, ce spînzura deasupra drumului spre Santa Cruz: Barrington — 25 mile.

— Aproape că am ajuns, rosti el, zgîindu-se la peisajul necunoscut din jur.

Pe dealurile înverzite putea vedea pîlcuri de eucalipţi şi, din cînd în cînd, pini roşii.

— Măi, dar nu arată deloc ca în Eden, nu-i aşa? se miră el.

— Sigur că nu arată, aprobă Brenda, zîmbind.

Cît timp Josh dormise, ea privise fascinată zona din afara oraşului San Jose. Ultima dată fusese pe-aici cînd era doar o fetiţă; zona era toată numai terenuri cultivate, aparţinînd fermelor, iar San Jose era un orăşel cochet. Între timp se întinsese. Devenise un centru al industriei explozive a computerelor, iar fermele fuseseră înlocuite cu un şirag nesfîrşit de cartiere de locuit şi parcuri industriale. În cele din urmă, lăsaseră toate acestea în urmă şi începuseră urcuşul înspre dealuri unde, cu excepţia cîtorva clădiri mari ce păreau că apăruseră din senin, peisajul era încă nemodificat.

O jumătate de oră mai tîrziu ajunseră la periferia Barringtonului. Era un orăşel, mai mare însă decît Eden. Situat pe litoral şi cuibărit confortabil între plajă şi dealuri, oraşul nu avea nimic din aspectul aşezărilor noi de lîngă San Jose. Centrul localităţii era riguros ordonat, cu magazine ale căror faţade variau de la arhitectura din vremea pionieratului şi pînă la stilul anilor '20 şi '30. Zona centrală era înconjurată de străzi tăiate drept, pe marginile cărora se lăfăiau case mici, acoperite cu ţiglă, şi copaci ce-şi atinseseră maturitatea cu zeci de ani în urmă. Chiar şi acum, în

septembrie, cercelușii înfloreau peste tot, iar viţa sălbatică îmbrăca zidurile multor clădiri.

După ce urmă o serie de indicatoare, Brenda ajunse, în sfîrşit, la universitate. Campusul arăta exact aşa cum îşi imaginase că trebuie să arate. Clădirile din cărămidă erau dispuse in jurul unei pajişti largi, pe care se înălţau pini şi arbuşti florali ai unor specii nemaiîntîlnite pînă acum. În spatele imobilelor vechi, căţărate pe deal, se aflau o serie de structuri mai noi, ce se integrau armonios în peisaj, dîndu-i un aspect modern, fără a-i strica farmecul.

— Dar unde e academia? se întrebă Brenda cu voce tare. Trebuia să facă parte din campusul universitar.

— Acolo, exclamă Josh, arătînd spre unul din indicatoarele ce-i ghidaseră pînă în campus. Ia-o la dreapta, spre deal.

Deşi nu văzuse semnul, Brenda urmă instrucţiunile băiatului. Cîteva minute mai tîrziu, ajunseră la o poartă mare, dublă, din tablă, deschisă spre o frumoasă alee. Brenda opri maşina şi privi în jur. La capătul celălalt al drumului străjuit de pini, la cîteva sute de metri, se afla cea mai impozantă clădire pe care o văzuse pînă atunci. Din corpul central, de patru etaje, se desprindeau două aripi imense cu trei nivele. Etajul patru părea să adăpostească un fel de apartament cu ferestre largi, ce ofereau panorama întregii zone. Deşi imensul imobil era flancat de alte două construcţii, Brenda înţelese imediat că, iniţial, aici fusese o reşedinţă particulară.

— Doamne, exclamă ea, stupefiată. Îţi imaginezi că ai putea să trăieşti într-un astfel de loc?

— A fost casa domnului Barrington, o informă Josh. Ştii tu, cel care a construit calea ferată Barrington Western.

Brenda îl privi uluită.

— Nu, replică ea. N-am ştiut. Dar e clar că tu ştii.

Josh zîmbi şmechereşte.

— M-am dus ieri la bibliotecă şi m-am informat. Omul care a construit toate astea s-a numit Eustace Barrington şi deţinea, practic, tot pămîntul de aici pînă în San Francisco. Asta era reşedinţa lui de vară, iar oraşul s-a născut pentru că i-au trebuit mulţi oameni pentru a îngriji ferma.

— Ferma? se miră Brenda. Parcă ai spus că el a construit o cale ferată.

— Aşa e, insistă Josh, cu tonul celui care-şi dă seama că maică-sa făcea deliberat pe neştiutoarea.

Dar a făcut o afacere cu guvernul şi a căpătat majoritatea terenului de lîngă şinele de cale ferată. Atunci a început şi construirea fermei şi a continuat să cumpere din ce în ce mai mult pămînt. În fond, l-a obţinut practic pe gratis, pentru că singurul mod de a ajunge aici era pe calea

ferată, şi el nu permitea ca trenurile să se oprească pe terenul altcuiva.

— Şi acum se crede că el a fost un fel de erou, nu? replică Brenda, dezgustată de simplitatea machiavelică a planului.

I se părea că totul aducea a şantaj.

Porni din nou motorul şi apucă pe o alee către imobil. Văzură, printre copaci, ici şi colo copii, unii în grupuri de doi-trei, cei mai mulţi însă de unii singuri, împrăştiaţi pe pajişte, citind sau desenînd. Deşi scena era paşnică — idilică, chiar —, Brenda simţi cum o furnică ceva prin măduva spinării. Era prea paşnic. Prea liniştit.

Ceva nu era în regulă. Ceva care-i scăpa printre degete.

„Dar e ridicol”, îşi spuse ea. „Nu e nimic în neregulă! Ai frisoane pentru că Josh pleacă de acasă.”

„Asta e, bineînţeles” — hotărî ea. Scena n-avea nimic rău. De vină era doar diferenţa faţă de Eden. Acolo, dacă se adună un grup de copii — şi erau cam douăzeci — aceştia începeau imediat jocurile zgomotoase, ţipetele, certurile şi rîsetele.

Copiii de la academie erau absorbiţi, lucrau în linişte. Chiar şi grupuleţele de doi şi trei erau discrete; îşi vorbeau între ei numai cu voce scăzută.

Se debarasă, hotărîtă, de prima reacţie de instinctivă anxietate şi trase maşina în faţa uriaşei vile. Reşedinţa avea în faţă o verandă acoperită, care traversa toată lungimea clădirii şi dispărea după colţuri. Pe ea stăteau doi puşti, aplecaţi deasupra unei table de şah. Băieţii se uitară la Brenda, apoi privirea lor se mută spre Josh, care coborîse din maşină şi se postase în faţa ei.

— Tu eşti tipul cel nou? întrebă unul dintre ei.

Înainte ce Josh să poată răspunde, uşa de la intrare se deschise şi apăru o femeie corpolentă de circa patruzeci şi cinci de ani. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni largi, albi şi o tunică viu colorată care o făcea să arate mai zveltă decît era. Picioarele îi erau încălţate în sandale, iar în jurul gîtului avea înfăşurată o eşarfă elegantă de mătase. Dintr-o dată, Brenda se simţi stînjenită cu îmbrăcămintea ei din poliester verde. În Eden, ţinuta sa părea cea mai potrivită pentru ziua de azi. Aici era exact invers.

Însă femeia nu păru să acorde vreo importanţă hainelor ei. Coborî treptele, cu mîna întinsă.

— Doamna MacCallum? Eu sînt Hildie Kramer. Începusem să-mi fac griji în privinţa dumneavoastră.

— Eu... noi n-am ştiut cît timp ne va lua, se bîlbîi Brenda. Sper că n-am întîrziat prea mult, nu?

Hildie rîse. Sunetul scos era cald şi sincer. O făcu pe Brenda să se simtă imediat ceva mai bine.

— Oh, fireşte că nu — rosti Hildie. Oricînd aţi fi apărut, ar fi fost la fel

de bine.

Se întoarse spre Josh şi-i întinse mîna, aşa cum făcuse şi cu Brenda.

— Şi tu eşti Josh, corect? Sau Joshua?

— Josh, răspunse băiatul strîngînd, nesigur, mîna femeii.

— Bun, spuse Hildie. Îmi place acest nume. E drăguţ şi sună sănătos. I-ai cunoscut pe Jeff Aldrich şi Brad Hinshaw?

Se întoarse spre cei doi băieţi, care se concentraseră din nou asupra tablei de şah. Auzindu-şi numele, ei îşi ridicară privirea apoi se sculară în picioare. Hildie făcu prezentările.

— Ştii să joci şah? îl întrebă, în final, pe Josh? Băiatul ezită, apoi dădu din cap.

— Atunci o să te înveţe ei, în timp ce eu o să discut puţin cu mama ta. În regulă?

Josh păli uşor şi scrută cu privirea pe cei doi băieţi. Păreau a avea cu cîţiva ani mai mult ca el. Fu sigur că ei vor începe să necheze şi să-şi dea ochii peste cap, aşa cum făcuseră băieţii din Eden, vara trecută, cînd maică-sa îl determinase să se ducă la orele de sport şi profesorul îl pusese în echipa de oină. Jucase un singur tur, apoi fugise acasă, avînd mereu în urechi rîsul batjocoritor al celorlalţi, izbucnit după ce nu fusese în stare să prindă nici măcar o minge în terenul bun şi ratase toate cele trei lovituri cu măciuca atunci cînd îi venise rîndul să lanseze mingea.

Spre surprinderea lui, băiatul care se numea Jeff îi făcu semn să se apropie de masa de joc. Cînd Josh se ghemui între ei, Brad îi spuse:

— Ăsta e regele.

Arătă spre cea mai valoroasă piesă.

— Eu joc cu albele şi Jeff cu negrele; tot ce trebuie să faci e să capturezi regele celuilalt.

Arătă rapid spre celelalte piese, numindu-le pe fiecare.

— Priveşte şi o să vezi cum se joacă.

— Şi fă-i să-ţi explice toate mutările posibile, îl avertiză Hildie. Le place să ţină unele lucruri pentru ei şi să ţi le arunce ca să te păcălească. Ca o capcană. Asigură-te că-ţi vor destăinui secretele jocului.

— Uau! Zău aşa, Hildie, se plînse Jeff Aldrich. E mai distractiv dacă trişăm.

— Sigur că e, fu de acord Hildie. Şi dacă ceea ce ştiu eu despre Josh e adevărat, atunci trişatul va fi singurul mod de a-l bate după ce deprinde jocul.

Jeff zîmbi neîncrezător şi-i spuse:

— Vrei să pariezi?

Sprîncenele lui Hildie se arcuiră.

— Sigur, acceptă ea. Pe un dolar că Josh te bate de prima dată. Dar trebuie să-mi promiţi că-i arăţi toate mutările şi că nu inventezi mutări noi

cînd joci. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, încuviinţă Jeff.

— O să stau eu aici să fiu sigur că nu trişează, vesti Brad.

Instantaneu, trecu de la jocul împotriva lui Jeff la a-i demonstra lui Josh cum se făceau mutările şi scopul lor. Deşi vorbea atît de repede încît Brenda fu imediat buimăcită, Josh părea că înţelege fiecare cuvînt rostit. După ce-i urmări cîteva clipe, ea se lăsă condusă în clădire.

O jumătate de oră mai tîrziu, după ce făcu un tur complet al casei — mai puţin cupola de la etajul patru, care adăpostea apartamentul particular al doctorului Engersol —, Brenda se cufundă în canapeaua de piele din biroul lui Hildie Kramer, recunoscătoare că putea avea o clipă în care să-şi adune gîndurile într-un mod atît de confortabil. Hildie avea biroul sufocat de hîrtii şi diapozitive. O cană de metal se odihnea lîngă o farfurie pe care rămăsese o gogoaşă, probabil restul micului dejun al lui Hildie. Brenda se simţea copleşită de tot ceea ce era în jurul său. Nimic nu semăna cu aşteptările ei. Din ceea ce văzuse, academia nu aducea deloc a şcoală. Părea a fi pe dinăuntru întocmai cum era pe dinafară: un cămin imens în care locuiau oameni.

Văzuse sufrageria uriaşă. Precum majoritatea casei, părea încremenită în timp la anul 1942, cînd murise, la vîrsta de 103 ani, Eustace Barrington. Pereţii erau încă tapetaţi cu mătase roşie şi bufetele originale, pline cu servicii de porţelan, stăteau în acelaşi loc nemişcate de o sută de ani. În centrul camerei atîrna un imens candelabru de cristal cu ornamente strălucitoare. Hildie îi explicase că unica schimbare făcută era înlocuirea mesei originale, la care se aşezau uzual cincizeci de persoane cu ocazia petrecerilor date de Barrington, cu mai multe măsuţe pentru patru persoane.

Fiecare din cele douăzeci de camere care îi fuseseră prezentate Brendei avea pereţii acoperiţi cu lambriuri din lemn de mahon şi tavanele decorate cu arabescuri din ipsos.

În partea din spate a parterului se afla camera de muzică, ale cărei ferestre ofereau o largă panoramă spre terasa din spate şi spre dealurile ce se înălţau în apropiere.

— În conformitate cu testamentul domnului Barrington, explicase Hildie cînd intraseră în birou, casa trebuia păstrată în starea iniţială, pînă la nivelul mobilei. A lăsat fonduri imense şi dînd instrucţiuni ca locul să fie transformat în muzeu. Şi-a dat însă seama că va veni, poate, o vreme în care banii rămaşi să nu mai fie suficienţi pentru întreţinerea reşedinţei, aşa că a adăugat o clauză care menţiona: citez: „că va fi păstrată ca o reşedinţă pe cît posibil mai apropiată de destinaţia iniţială, aceea de cămin pentru copii, pentru uzul şi bucuria lor”.

Hildie continuase prin a remarca cuvîntul „copii”, care se dovedise a

fi elementul-cheie. Avocaţii demonstraseră că, de vreme ce el nu specificase că era vorba de copiii *lui,* clauza putea fi interpretată în sensul că *orice* copil se putea bucura de casă şi că, atîta vreme cît imobilul va fi utilizat în beneficiul copiilor, testamentul va fi satisfăcut.

— De fapt, primul care a avut ideea a fost doctorul Engersol, îi spuse Hildie.

— Doctorul Engersol? se miră Brenda.

— Directorul şcolii, o lămuri Hildie. Academia e ideea lui. A fost întotdeauna interesat de copiii dotaţi şi s-a pus pe lucru cînd a devenit evident faptul că imobilul se va transforma într-o enormă fosilă dacă nu e folosit cum trebuie.

Zîmbi cînd rememora maniera în care George Engersol renovase clădirea.

— Bănuiesc că sînteţi familiarizată cu termenul „sărman”, nu?

Brenda încuviinţă.

— Unii copii îi spun aşa lui Josh.

— Normal să o facă, fu de acord Hildie. În orice caz, vreau să-ţi spun că toată această zonă e plină de oameni care au fost sărmani cînd erau copii. Acum însă nu mai sînt aşa. Azi au devenit milionari de pe urma computerelor şi au mai mulţi bani decît le trebuie. Doctorul Engersol a mers la fiecare în parte, explicîndu-le ce voia să facă. A fost simplu. Le-a spus limpede că dorea să înfiinţeze o şcoală pentru copii foarte inteligenţi, dar săraci, cum fuseseră ei pe vremuri, o şcoală complet dotată nu numai din punct de vedere al învăţăturii, ci şi pe plan psihologic şi social. Nu e nevoie să spun că răspunsul a fost uluitor. Într-un an, academia a dispus de toată suma necesară, iar fondurile continuă să sosească.

Brenda prinse momentul pentru a-şi exprima îngrijorarea ce o cuprinsese din momentul în care auzise de această şcoală.

— Dar trebuie să fie foarte scumpă, opina ea. Hildie încuviinţă.

— Costă o adevărată avere să o faci să funcţioneze. Dar doctorul Engersol a reuşit să acopere şi această deficienţă. De vreme ce inteligenţa nu e întotdeauna asociată cu bunăstarea, a insistat să nu se ceară prea mult, din punct de vedere financiar, familiilor celor care vin aici să înveţe. Operăm deci pe bază de reciprocitate. Cu cît e mai mare venitul familiei, cu atît mai mari sînt taxele. Dar niciodată ele nu depăşesc nivelul pe care şi-l poate permite familia fără a se restrînge.

Brenda înghiţi în sec. Speră ca vocea să nu-i trădeze stînjeneala pe care o simţea.

— E... eu nu ştiu dacă-mi pot permite vreun sfanţ.

Hildie o opri cu un gest al mîinii.

— Cunoaştem deja acest aspect, rosti ea blînd. Trebuie să înţelegeţi că banii nu sînt o problemă aici.

Scopul nostru a fost, încă de la început, de a lucra cu copii ca Josh, indiferent cît şi-ar permite părinţii să plătească. Interesul doctorului Engersol e de a le pune la dispoziţie un mediu în care ei să înflorească. Noi nu sîntem aici ca să-ţi luăm banii, Brenda. Existăm ca să ajutăm copii ca Josh, care au minţi sclipitoare, şi pentru a rezolva toate problemele care însoţesc această calitate.

— Numai Domnul ştie cîte probleme are el, suspină Brenda. Uneori mi se pare că nu mai are altceva decît probleme.

— Aici se află o mulţime de copii ca el, rosti Hildie cu regret. Cel puţin, aşa sînt cînd vin aici. Şi o groază din aceste probleme sînt mai serioase decît bănuiesc familiile lor. Cel puţin, spuse ea cu grijă, nu află mai nimic despre puştii lor pînă ce aceştia nu încearcă să se sinucidă.

Cuvintele o loviră pe Brenda ca o rafală puternică.

— Ştiţi ce a făcut Josh? murmură ea.

— Bineînţeles.

Hildie o privi în ochi şi-i vorbi cald.

— Ăsta e unul din motivele pentru care am vrut să ne întîlnim cu el cît mai repede posibil.

Ieşi din spatele biroului şi i se alătură Brendei pe canapea.

— Ştiu că ţi s-a părut bizar gestul lui Josh. Dar printre copii de felul lui sinuciderea e un act mai des întîlnit decît printre cei cu o inteligenţă normală. Dacă te gîndeşti puţin, există şi o logică aici. Sînt plictisiţi de şcoală, au puţine în comun cu cei de seama lor şi, cînd încep să intre în bucluc uri — pe care adeseori le provoacă numai ca să se distreze —, încep să se simtă ca nişte rataţi. Totul devine un cerc vicios în care copilul se simte din ce în ce mai izolat, din ce în ce mai în afara evenimentelor din jurul lui, şi în cele din urmă, moartea le apare ca singurul mod de ieşire din ceea ce e, pentru ei, o viaţă mizerabilă. Copiii, oricît de dotaţi, nu pot vedea prea departe în viitor. Pentru ei un an e aproape cît o viaţă şi a le spune că totul va fi bine cînd vor creşte nu ajută la nimic. Aşa că încercăm să-i plasăm într-un mediu în care se află laolaltă cu corespondenţii lor intelectuali şi emoţionali. Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar asta este realitatea — în Eden, cei de acolo nu pot face nimic pentru Josh, n-au nimic să-i ofere. Dacă va rămîne în continuare la şcoala aceea, sentimentul de izolare se va înrăutăţi.

Brenda trase adînc aer în piept. Ştia că vorbele lui Hildie Kramer purtau pecetea adevărului. O întrebă:

— Vreţi să spuneţi că îl luaţi?

Constată cu stingherealăcă palmele începuseră să-i transpire.

— Sînt aproape sigură, răspunse Hildie. În după-amiaza aceasta, după prînz, doctorul Engersol îl va supune pe Josh la nişte teste şi va purta o discuţie cu el. După dosarele lui, mă îndoiesc că va exista vreun motiv

pentru care să-l refuzăm. Dar mai e o problemă, adăugă ea.

Fruntea Brendei se încreţi.

— O altă problemă? se îngrijoră ea.

Hildie zîmbi fin.

— Problema e însuşi Josh. El vrea să vină aici? Brenda simţi că speranţa care crescuse în ea se sparge în mii de cioburi. S-o mintă pe această femeie? Era ceva în Hildie Kramer care o liniştea. Deşi n-o întîlnise, pînă acum o oră, niciodată în viaţa ei, simţi că putea avea încredere în ea.

— N... nu sînt sigură, răspunse. Cînd i-am menţionat această posibilitate pentru prima oară, s-a gîndit... ei bine, s-a gîndit că e un loc pentru copii nebuni şi că eu încerc să-l pedepsesc pentru... pentru ce a făcut.

Hildie dădu gînditoare din cap.

— Era de aşteptat. Dar ai spus că asta a fost la început. Şi-a schimbat părerea?

Brenda reflectă puţin. Îşi aminti tăcerea lui Josh din ultimele zile, cînd rămăsese acasă cu surioara lui şi cu Mabel Hardwick cît timp era ea la serviciu. Îşi dădea seama că el încercase să se comporte cît mai bine de cînd îl adusese de la spital. Ga şi cum ar fi sperat că, dacă era cuminte, ea nu l-ar mai fi trimis la academie?!

Dar se dusese la bibliotecă şi, aparent, citise tot ce găsise nu numai despre instituţie, ci şi despre omul al cărui nume îl purta aceasta.

— Nu ştiu, admise ea în final. În ultimele zile a fost ciudat de tăcut şi nu l-am mai trimis înapoi la şcoală. N-a prea spus multe. Decît că a urît dintotdeauna şcoala. N-am idee ce ar putea spune dacă l-am întreba.

Hildie zîmbi conspirativ:

— Atunci să nu-l întrebăm. Să-l lăsăm să simtă locul şi să facă cunoştinţă cu cîţiva copii. Dacă e asemenea majorităţii lor, se va trezi antrenat în viaţa de aici, fără a se gîndi măcar dacă şi-o doreşte sau nu.

Brenda înălţă capul privind-o pe femeia de lîngă ea.

— De aceea l-aţi lăsat afară, ca să vadă cam ce e pe aici?

— Bineînţeles, aprobă Hildie. Cu cît îşi face mai repede prieteni, cu atît îşi va dori mai mult să rămînă.

Aruncă o privire, pe fereastră, la partida de şah ce era în plină desfăşurare la cîţiva metri distanţă.

— Din ce văd eu, se pare că vom mai întîrzia în birou încă vreo jumătate de oră. Vrei o ceaşcă de cafea?

Brenda ochi gogoaşa ce rămăsese pe farfurie de la micul dejun.

— V-ar deranja dacă mănînc eu asta? întrebă ea timid. Nu ne-am oprit nicăieri pentru a servi masa de dimineaţă.

Nu adăugă că nici nu dorise să cheltuiască bani cu micul dejun.

Hildie îi pasă farfuria şi ceru la telefon o cană cu cafea şi două ceşti. În timpul ăsta, Brenda privi şi ea pe fereastră, încercînd să urmărească jocul de şah, în care fiul său părea complet absorbit. Tocmai cînd se uita la ei, Jeff Aldrich mută o piesă şi captură una de la Josh.

— Bănuiesc că nu se descurcă prea bine, observă ea, pregătindu-şi defensiva. Dar e abia la început. Nu cred că a văzut vreodată un joc de şah în afara televizorului.

Hildie furişă o nouă privire afară şi zîmbi:

— Mie mi se pare că se descurcă de minune. În clipa asta, pot spune că şansele sînt de doi la unu ca Jeff să-mi achite pariul.

Rîse pe înfundate.

— Şi, oh, doamne, cît urăşte puştiul ăsta să piardă pariurile făcute cu mine!

Brenda muşcă din gogoaşă zîmbindu-i lui Hildie. O întrebă:

— Chiar iubiţi copiii aceştia, nu-i aşa?

— Pe fiecare dintre ei, răspunse Hildie. Nimic nu e mai sublim decît să-i vezi cum cresc şi ajung să fie aşa cum şi-au dorit dintotdeauna.

„Îl iau” îşi spuse Brenda, formulînd cuvintele ca o rugă. „Trebuie să-l ia. El aparţine acestui loc”.

***

O jumătate de oră mai tîrziu, Brenda MacCallum şi Hildie Kramer păşiră afară pe verandă. Josh le privi o fracţiune de secundă apoi se întoarse la tabla de joc. Revăzu în minte toate mutările pe care le putea efectua cu piesele pe care le mai avea, apoi calculă toate contramutările posibile ale lui Jeff. Dacă nu scăpase din vedere nimic, putea muta tura lui patru cîmpuri în faţă şi, indiferent ce ar fi făcut Jeff, i-ar fi capturat regele la următoarea mutare.

Şi apoi ce se va întîmpla?

Jeff era de aceeaşi vîrstă cu colegii lui Josh de la şcoala din Eden. Îşi aminti privirea din ochii lor, din acea zi de luni, cînd el răspunsese la întrebarea la care ei nu putuseră răspunde.

Priviri mînioase, priviri care l-au rănit de parcă ar fi fost lovit de ei.

Se va uita Jeff la el în acelaşi mod?

Sau el pierduse intenţionat, făcînd deliberat greşeli?

Revăzu în minte întreaga partidă, mutare cu mutare. Cît rememora desfăşurarea întregului joc, analiză cu atenţie tot ce făcuse Jeff.

Nici una din mutările lui nu fusese prostească şi nici una din greşeli — dacă existaseră — nu fusese voluntară.

Iar starea jocului din acest moment era clară.

Aşa că, dacă nu făcea mutarea cu tura, Jeff şi-ar fi dat seama că ar fi

renunţat deliberat.

Cu toate astea ezita.

Atunci auzi lîngă el vocea lui Brad:

— Haide, Josh, fă-o. El ştie ce ai de gînd. De ce nu-l termini?

Josh văzu că băieţii îl studiază. Brad părea nerăbdător să vadă ultima mutare, dar Jeff părea...

Cum?

În nici un caz supărat. De fapt, se comporta ca şi cum ştia ce avea să vină şi aştepta deznodămîntul.

Ezitînd, Josh mută tura.

— Şah mat! cîrîi Brad. Te-a luat! De la primul joc te-a bătut!

Josh nu se mişcă. Aştepta.

Pe buzele lui Jeff apăru un zîmbet. Cam strîmb, totuşi era un zîmbet. Chiar dacă era supărat, nimic nu trăda această stare. Ochii nu reflectau nimic din ceea ce gîndea.

— Frumuşel jucat, admise Jeff. Poate ar trebui să te înscriem în turneul de anul acesta.

— Şi poate ar trebui să-mi plăteşti un dolar, îi aminti Hildie Kramer.

Jeff dădu din umeri.

— Toţi banii mei sînt în cameră. Ce-ar fi dacă îţi plătesc mai tîrziu?

— Ce-ar fi să-mi aduci dolarul meu pînă nu uit? contraatacă Hildie.

— Ei, haide, Hildie, mai scuteşte-mă...

— Un pariu e un pariu. Dacă nu suporţi să pierzi, atunci nu juca. Acum du-te.

— Offf, Isuse, mormăi Jeff.

Se ridică însă în picioare şi-i făcu semn lui Josh să meargă cu el.

— Hai cu mine. Ai să vezi ce oribile sînt camerele de aici. Poate ai să-i spui mamei tale, după aceea, să te ia din această închisoare.

Sări într-o parte cînd Hildie încercă să-i tragă o palmă în joacă. O secundă mai tîrziu, dispăru în clădire cu Josh pe urmele lui.

Cînd intrară în holul imens, Josh se opri, zgîindu-se în jurul lui, surprins. La piciorul scării, Jeff îi zîmbi:

— Răcoros, huh?

Josh încuviinţă, cu ochii aţintiţi pe cuşca ascensorului.

— Funcţionează? întrebă el.

Zîmbetul se lăţi pe faţa lui Jeff.

— Sigur. Vrei să urci cu el?

Josh dădu din cap. Era deja în drum spre bătrîna ciudăţenie. Deschise uşa şi urmări cum se îmbină părţile din alamă strălucitoare ale barierei. Păşi înăuntru, îl aşteptă pe Jeff, apoi închise uşa. Apăsă un buton negru pe care era încă ataşată o mică săgeată cu vîrful în sus. Maşina prinse viaţă. De un-deva, de jos, horcăi un motor şi cuşca porni, zumzăind,

spre etajul doi, ghidată numai de cablul metalic.

— Chiar că e răcoare, murmură Josh cînd ajunseră la destinaţie.

— Aşteaptă să intrăm în camera mea, replică Jeff. E cea mai răcoroasă din şcoală.

Josh pufni, amintindu-şi cuvintele pe care Jeff le rostise cu cîteva clipe mai înainte.

— Dar ai spus că e ca o închisoare...

— Am vrut doar s-o necăjesc pe Hildie. Haidem.

Îl duse pe Josh către o cameră de la capătul coridorului. Deschise uşa şi se dădu la o parte pentru a-l lăsa să intre primul.

— Ta-da! cîntă el, rotindu-şi un braţ ca şi cum ar fi fost un magician care îşi uluise audienţa.

— Cea mai excelentă cameră din şcoală, dăruită mie pentru că sînt cu adevărat o persoană merituoasă!

Josh privi de jur împrejurul încăperii largi. Era de cel puţin patru ori mai mare decît cea pe care o împărţea acasă cu soră-sa şi avea ferestre pe ambele laturi. Înăuntru era un birou sufocat de cărţi şi hîrtii. Se mai afla un pat nefăcut, cu o harababură de haine murdare pe el. Atenţia lui Josh fu însă inexorabil atrasă de un enorm acvariu, aşezat lîngă perete în vecinătatea uneia dintre ferestre. Nu văzuse aşa ceva pînă atunci. Acvariul era plin cu peşti, pe care îi recunoscu imediat după pozele pe care le văzuse în colecţia *National Geographics* a bibliotecii din Eden.

— Isuse, şopti el. E apă sărată, nu-i aşa?

— Îhî, mormăi Jeff şi începu să cotrobăie în birou după bani.

Josh se apropie mai mult de acvariu.

— Cum de îl ţii atît de curat? întrebă el. La şcoală, nu reuşeam aşa ceva nici cu apă proaspătă.

— E computerizat, îi spuse Jeff. Vezi?

Începu să-i arate toţi senzorii din vasul de sticlă, care erau ataşaţi computerului de pe birou.

— Computerul supraveghează tot, păstrează apa aerată şi verifică toate filtrele. Memorează chiar şi nivelul de salinitate şi îmi spune ce trebuie să adaug.

— Uau! exclamă Josh. De cît timp îl ai?

Jeff dădu din umeri.

— De o vreme. De anul trecut. Dar am început să mă cam plictisesc de el. Adică, peştii nu fac nimic, înţelegi?

— Dar e mişto, protestă Josh. Dacă aveam eu aşa ceva...

Jeff nu-i acordă atenţie.

— Dacă vrei să vezi ceva mişto, îl întrerupse el, atunci trebuie să vezi ce are frate-meu.

— Fratele tău? se miră Josh. Unde e?

— Alături. Hai cu mine.

Îl duse pe Josh în camera învecinată. Fără a se deranja să bată la uşă, o deschise şi păşi înăuntru. Noua încăpere contrasta flagrant cu cea dinainte. Era curată şi ordonată. Patul era făcut şi hainele puse în ordine în dulap şi în cuier. Biroul nu avea pe el decît un computer, iar cărţile erau stivuite ordonat în rafturi.

La terminalul computerului se afla un băiat. Degetele lui zburau pe tastatură şi ochii i se lipiseră de monitor. Nimic din atitudinea lui nu arăta c-ar fi realizat că nu mai era singur în cameră. Jeff îl înghionti cu cotul pe Josh, îşi duse degetul la buze în semn de tăcere, apoi se furişă în spatele celuilalt băiat. Apucă brusc de scaun şi-l răsuci pe frate-său cu faţa spre ei.

Josh făcu ochii mari.

Văzu în faţa lui o copie la indigo a lui Jeff. Îşi mută privirea de la unul la celălalt, căutînd diferenţe.

Nu părea a exista vreuna.

Fiecare dintre ei avea acelaşi păr negru, ondulat, aceiaşi ochi căprui şi aceeaşi bărbie pătrată.

— El e Adam, anunţă Jeff. E fratele meu geamăn, mai tînăr cu zece minute.

Faţa lui Adam se împurpură. Încercă să-l înlăture pe Jeff de lîngă el, dar acesta se ţinu de scaun şi începu să-l împingă, cu scaun cu tot, către Josh.

— El e Josh MacCallum, îi comunică geamănului. Vrea să-ţi vadă jucărioara.

— Nu ştii să baţi? se plînse Adam. N-ar trebui să intri în camerele oamenilor cînd uşile sînt închise. Iar eu sînt prins pînă peste cap cu o chestie.

— Tu eşti întotdeauna prins cu o chestie, replică Jeff. Şi nu fi jigodie, însenineazăte şi distrează-te puţin. Adu casca şi mănuşa şi arată-i lui Josh cum funcţionează.

Un moment, Josh crezu că Adam se va certa cu Jeff. Urmări tăcut cum cei doi se înfruntară din priviri. După cîteva secunde, ca şi cum Jeff deţinea o influenţă ciudată asupra celuilalt, din ochii lui Adam dispăru dorinţa de luptă. Deşi nici unul nu scoseseră vreun cuvînt, Josh avu senzaţia bizară că Jeff cîştigase. Adam se ridică, în tăcere, de pe scaun şi se duse la dulap.

Jeff făcu o grimasă şmecherească spre Josh.

— E un catîr, dar face ce-i spun eu. Să vezi ce grozav o să fie. O să te înfiori.

O secundă mai tîrziu, Jeff potrivi pe capul lui Josh un tip ciudat de cască şi îi vîrî mîna dreaptă într-o mănuşă grea.

— Nu văd nimici protestă Josh, cînd liziera căştii îi căzu peste ochi.

— Nici nu trebuie să vezi, îl linişti Jeff. Aşază-te pe scaun şi stai liniştit un minut cît Adam face legăturile.

— N-ar trebui să..., începu Adam, dar frate-său i-o reteză:

— Tu doar fă-o, Adam. Înţelegi? Nu e cine ştie ce mare secret. Probabil, Josh o să aibă şi el aşa ceva pînă săptămîna viitoare!

Adam nu mai comentă. Josh se lăsă ghidat spre scaun şi aşteptă să vadă ce avea să se întîmple.

Imediat, partea din faţă a căştii prinse viaţă. În faţa ochilor îi apăru imaginea camerei în care se aflau. Fiecare detaliu era atît de bine reprodus, încît era în stare să jure că povestea de pe cap devenise transparentă.

— Întoarce capul, îl instrui Jeff.

Sunetul vocii venea din difuzoarele montate în cască.

Josh făcu ce i se zisese şi imaginea camerei se schimbă.

— Ridică-te şi umblă, îi spuse Jeff.

Josh ezită. În cele din urmă, se ridică şi făcu un pas şovăielnic în faţă. Imaginea se schimbă din nou. Avea o perspectivă care corespundea în întregime realităţii.

— Totul e digitizat, explică Jeff. Dacă ar fi fost suficient de lung cablul, te-aî fi putut învîrti prin toată casa şi imaginile din jurul tău ţi-ar fi apărut în cască.

— Uau! exclamă, stupefiat, Josh. Măiculiţă!

— Ţi-ai dorit vreodată să zbori? îl întrebă Jeff.

— Hî?

— Priveşte.

În cîteva secunde, imaginea se schimbă şi Josh se trezi în carlinga unei chestii care semăna cu un avion, zgîindu-se la peisajul de dedesubt. Putea însă să vadă şi tabloul de bord.

— Vezi joystickul? îl întrebă Jeff. Foloseşte-ţi mîna dreaptă pentru a-l mînui.

— D... dar nu e real, obiectă Josh.

— Tu doar încearcă-l, comandă Jeff. Foloseşte mîna dreaptă şi imaginează-ţi că apuci de manşă.

Mimă acţiunea cu dreapta şi o văzu pe ecranul căştii îndreptîndu-se spre joystick. Cînd îl „atinse”, mănuşa transmise palmei un stimul ca să simtă obiectul pe care îl prinsese.

— Acum, zboară! porunci Jeff.

Intrigat de ceea ce se întîmpla, Josh mută maneta spre dreapta şi „avionul” păru că se înclină. Orizontul începu să se răstoarne, iar peisajul îşi schimbă abrupt configuraţia. Aproape instinctiv, duse manşa la loc şi corectă poziţia „aparatului”.

— C... ce se întîmpla dacă mă prăbuşesc? întrebă el.

Îl auzi pe Jeff rîzînd.

— Poate o să mori. De ce nu încerci?

Detecta o uşoară notă de batjocură în vocea lui Jeff, o notă pe care o auzise de multe ori înainte la băieţii din Eden.

Fiind sigur că Jeff rîde de el, împinse sfidător manşa înainte. „Avionul” plonja în picaj. Josh se simţi puţin ameţit cînd văzu pe ecran că imaginea — priveliştea unui ţărm cu dealuri, ale căror poale se opreau pe plajă şi în apele mării — începu să se apropie rapid de el.

— Mai bine l-ai ridica, îl sfătui Jeff.

Josh aşteptă, convins că nu se va întîmpla nimic. Dar îşi pierdu calmul cînd văzu că „aparatul” intră în vrie şi marea începe să se apropie vertiginos. Smuci de manşă înapoi. O secundă, Josh simţi că îl trage în jos gravitaţia. Atunci ecranul se umplu cu imaginea unui deal şi, dintr-o dată, fu prea tîrziu. „Avionul” se izbi, făcîndu-se ţăndări. Fereastra zbură în bucăţi şi în urechi mugi zgomotul exploziei. Josh scoase, inconştient, un urlet. Smulse mănuşa din mînă şi aruncă casca de pe cap. Palid şi tremurînd din tot corpul, se holbă la Jeff, care rîdea în hohote.

— Ţi-e frig? îl tachină acesta. Ţi-e frig sau ce e? Isuse! Arăţi de parcă eşti gata să vomiţi.

O secundă, Josh crezu că era, într-adevăr, pe punctul de a vărsa. Întreaga experienţă fusese teribil de reală, de înspăimîntătoare.

Şi Jeff i-a făcut-o intenţionat...

Nu!

Jeff l-a avertizat ce se va întîmpla dacă se va prăbuşi; i-a spus să tragă de manşă.

Şi chiar că nu i se întîmplase nimic. Era întreg. Se afla încă în cameră şi nu era rănit.

Şi Jeff *îl avertizase.* El nu se comportase ca puştii de acasă, care păreau a aştepta întotdeauna să i se întîmple ceva şi îi întindeau capcane în care să cadă.

Jeff îi arătase doar cum funcţionează.

Simţi cum îi trece greaţa şi reuşi un zîmbet vag.

— E mişto, admise el. Dar cum lucrează?

Jeff îi zîmbi cald.

— Chiar vrei să ştii?

Josh încuviinţă.

Jeff se aplecă şi-i şopti în ureche:

— Magie. Funcţionează prin magie.

O clipă, Josh îl crezu.

6

— Încă douăzeci de minute, anunţă George Engersol.

Brenda privi automat ceasul. Chiar în acea clipă, limba făcu încă un pas şi se opri la cinci fără nouăsprezece minute. Stătea aici, aşteptînd de aproape trei ore.

De la ora două, Josh se afla, singur, în camera de lîngă biroul lui Engersol, situat într-una din clădirile noi, construite între academie şi campusul universitar — şi rezolva setul de teste ce aveau să determine eligibilitatea lui pentru şcoală.

În prima oră Brenda a încercat să pară liniştită. Oricare ar fi fost conţinutul testelor, Josh le-ar fi trecut cu uşurinţă. Asculta fascinată cum Engersol — un bărbat de patruzeci şi cinci ani, încărunţit şi purtînd ochelari cu ramă de fildeş care, deşi ieşiseră din modă cu douăzeci de ani în urmă, se potriveau perfect cu faţa lui ascuţită — îi explica detaliat structura academiei şi ce căutau ei să obţină, nu numai pentru elevii proprii, ci şi pentru copiii dotaţi de pretutindeni. Cu cît auzea mai mult, cu atît Brenda era mai impresionată de el — de ideile lui şi de uşurinţa cu care era capabil să le expună. Pentru ea, era limpede că doctorul îi privea pe elevi nu numai ca pe nişte puşti ieşiţi din comun care trebuiau să fie formaţi, ci de-a dreptul ca pe propriii săi copii. Din fiecare frază rostită răzbătea spiritul său patern. De aceea, Brenda îşi mută atenţia spre Josh fără prea multă tragere de inimă. Îşi putea vedea fiul pe ecranul televizorului montat pe peretele din cabinetul doctorului. În clădire, funcţiona un sistem de televiziune cu circuit închis.

— E conştient că-l urmărim? întrebă ea.

— Doar dacă observă camera de luat vederi, care însă e bine ascunsă, răspunse Engersol. Dacă ar şti că e privit, ar putea fi distras şi, ca atare, rezultatele testului n-ar mai fi concludente.

— Dar mi se pare, nu ştiu, mi se pare cumva o nedreptate faptul că noi îl putem vedea fără ca el să ştie.

Engersol dădu din cap.

— Nu chiar. Una din chestiunile pe care vreau să le aflu e cum tratează procedura de testare. Dacă ar şti că e urmărit, ar face inconştient ceea ce ar crede că aştept de la el. De exemplu, priviţi ce face acum şi amintiţi-vă că i-am spus că e liber să abordeze testele oricum ar dori.

Brenda observă cum Josh răsfoieşte cu repeziciune volumul gros ce conţinea testul, apoi cum pufneşte şi o ia de la capăt. La reluare însă, se opri în unele locuri şi marcă de fiecare dată un răspuns pe foaia de punctaj

ce se afla alături.

— Ce face? întrebă Brenda.

— Testul are o structură foarte eterogenă. Nu există secţiuni diferite — totul e pus laolaltă. Poate să fie o problemă de algebră, urmată imediat de o analogie sau de un identificator de aptitudine.

— Mă tem că nu înţeleg, oftă Brenda.

Se întrebă, pentru prima oară, de unde moştenea Josh mintea lui sclipitoare. Îşi spuse cu sinceritate că nu de la ea. În ciuda eforturilor doctorului de a se face înţeles, ea trebuia să se lupte serios cu sine

Însăşi ca să nu piardă, din cînd în cînd, şirul vorbelor.

— Nu mă interesează numai cît de bine rezolvă el testul, ci şi cum, continuă Engersol. Mă fascinează întregul concept al funcţionării inteligenţei. De exemplu, unii copii se concentrează numai asupra anumitor părţi ale testului. Cei mai mulţi, asupra matematicii. De fapt, bănuiesc că şi Josh se ocupă acum de problemele de matematică şi le rezolvă cît de repede poate, ca să scape de ce i se pare mai uşor. Uneori, se întîmplă ca puştii să înceapă cu cele mai grele probleme, tocmai pentru a depăşi ce este mai dificil pînă nu obosesc. Desigur că nu poţi afla nimic cu certitudine pînă ce nu începi să corectezi, dar urmărirea lor îmi spune o groază de lucruri.

Făcu semn cu capul spre monitor unde îl văzură pe Josh oprindu-se brusc şi clătinînd neîncrezător din cap, apoi dînd înapoi filele pînă la pagina trei. O clipă mai tîrziu, se mută iar la sfîrşitul volumului şi iar începu să întoarcă rapid foile spre început. Ochii cercetau problemele atît de rapid încît Brendei nu-i venea să creadă că le şi citeşte.

— Nu le citeşte, răspunse Engersol cînd ea îşi mărturisi nedumerirea cu glas tare. A descoperit una din şmecherii şi cred că încearcă să verifice.

— Şmecherii? se miră Brenda.

— Sînt o mulţime de probleme date de două ori. Să vedem ce va face în continuare.

În camera în care lucra, Josh gîndea cu repeziciune. Pînă atunci, testul fusese destul de uşor. Aruncase o privire asupra întregului lot de întrebări şi-şi dădu de îndată seama că trebuia să lucreze rapid dacă voia să termine totul în timpul cerut.

A început cu matematica, unde n-a trebuit să se gîndească prea mult. Tot ce avea de făcut era să se uite la numere şi răspunsurile apăreau cu claritate, mai ales că nu avea nevoie de o intuiţie deosebită, în definitiv, cine ar fi crezut, cu adevărat, că rădăcina cubică a lui 27 putea fi 9? La o mulţime de probleme n-a trebuit decît să elimine, pur şi simplu, răspunsurile greşite ca să marcheze pe cel corect.

Însă erau atît de multe... atunci îi veni o idee. Proceda greşit. *Nu trebuia* să rezolve toate problemele. Dacă le rezolva corect pe cele mai

dificile, era evident că ştia răspunsurile şi la cele mai uşoare.

Răsfoi volumul încă o dată, căutînd ceva ce nu putea rezolva.

Se holbă la o ecuaţie ce presupunea un calcul laborios şi simţi că-i vine rău. Nu ştia nimic despre calculul matematic.

Simţi că are dubii, pentru prima oară de cînd începuse testul. Continuă să caute, prin carte, întrebări grele, dar cărora să le poată veni de hac.

Observă atunci că rezolva o problemă care se repeta. Răsfoi înainte şi găsi aceeaşi problemă pe ultima pagină. Pufnind, frunzări încă o dată cartea, cu ochii în căutarea problemelor care se repetau. Medita o clipă. Ar fi bine să găsească toate duplicatele şi să le marcheze cu aceleaşi răspunsuri?

Dar asta era o tîmpenie. O dată ce a găsit răspunsul corect, de ce s-ar deranja să-l repete? Se decise să ignore duplicatele, lăsîndu-le, pur şi simplu, nemarcate.

Se reapucă de lucru şi rezolvă problemele una după alta. Ajunse la punctul în care nu mai trebui să se gîndească la rezolvarea lor. Abandonă matematica, trecînd peste întrebări ca şi cum nici nu le-ar fi observat.

Începu să descifreze analogiile, căutînd imediat punctele cele mai obscure şi cuvintele pe care nu le putea defini.

În timp ce ocupă o parte a minţii cu lămurirea analogiilor, frunzări cartea şi alese întrebările subiective referitoare la aptitudini, care erau amestecate cu întrebări obiective ce tratau despre cunoştinţele lui şi despre abilitatea de a judeca. Curînd, găsi un ritm de rezolvare şi începu să parcurgă testele în zbor. Cu o parte a creierului continua să proceseze probleme mai grele, în timp ce cu restul se concentra asupra întrebărilor ce nu aveau un răspuns determinat, ci erau destinate să dea o imagine a talentului şi a însuşirilor sale.

Pe măsură ce se adîncî în muncă, se simţi din ce în ce mai sigur pe el.

Fu convins că avea să triumfe, aşa cum triumfase la toate testele pe care le dăduse.

În cabinetul doctorului, Brenda privea uimită ecranul.

— Nu pricep, murmură ea. Ce face?

George Ehgersol nu răspunse. Se holba şi el la monitor. Privirea lui părea că soarbe imaginea de pe ecran. Josh MacCallum lucra într-un mod cum nu mai văzuse niciodată pînă atunci — părea că dă paginile la întîmplare, ca şi cum nu se mai obosea să citească întrebările, ci culegea un răspuns în mod aleatoriu.

Renunţase?

Dar dacă ar fi renunţat şi marca răspunsurile la întîmplare, de ce mai folosea volumul de teste? De ce nu parcurgea, pur şi simplu, foile de

marcaj, punctînd numere?

În birou şi în camera alăturată sună un clopoţel.

Josh privi la ceas şi fu surprins să vadă că timpul alocat expirase.

Privirea i se mută pe foile de marcaj şi simţi un gol în stomac. Cel puţin un sfert din întrebări nu erau deloc marcate. În plus, oare la cîte răspunsese greşit?

Dar nu era posibil — niciodată nu i se întîmplase să nu completeze un test, nici măcar pe acelea despre care se spunea că nimeni nu trebuia să le termine, întotdeauna le dusese la capăt înainte de a expira timpul prescris.

Iar acum eşuase.

N-avea să intre în academie!

Simţi cum se rupe ceva în el. Culese creioanele care erau frumos aşezate în faţa lui, pe masă, şi le aruncă prin cameră. Apoi, smulgînd volumul de teste, dădu buzna pe uşa cabinetului doctorului.

— N-a fost suficient timp! răcni el cu faţa roşie de furie şi ochii îngustaţi ca două fante. Nimeni n-ar putea termina testul dumitale idiot!

Azvîrli cartea spre doctorul Engersol şi se năpusti afară din cabinet, trîntind uşa după el. Brenda simţi că ia toată foc de ruşine. Sări în picioare şi porni după Josh.

— Îmi pare rău, îi spuse ea doctorului peste umăr. Nu ştiu ce l-a apucat. O să-l fac să-şi ceară scuze.

Înainte să iasă pe uşă, Engersol o opri.

— E-n regulă, doamnă MacCallum, spuse el apucînd-o de braţ şi conducînd-o înapoi spre scaun. Credeţi-mă, indiferent unde s-ar fi dus sau ce ar face, cineva îl observă.

Brenda încremeni. Ce spunea omul acesta? Aici se urmăreau copiii tot timpul? Dar de ce?

Avu senzaţia că ştie răspunsul. Ei făceau tot ce le stătea în puteri pentru a preveni tocmai genul de întîmplare prin care trecuse Josh luni. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit cei din şcoală era ca unul din copii să-şi facă singur rău.

— Totuşi nu se poate purta aşa! bombăni ea. Nu are nici un drept să fie măgar cu dumneavoastră, indiferent ce crede!

Engersol zîmbi.

— Ei bine, cel puţin ştiu de unde moşteneşte temperamentul, observă el. Nu cred că e mai furios decît sînteti dumneavoastră acum.

— Dar el...

— El tocmai a trecut prin cel mai greu test din cele pe care le-a susţinut, replică, abrupt, Engersol. Nu l-a terminat — *nu l-a putut* termina — şi se simte frustrat. Dar are dreptate în privinţa unui aspect. Nimeni nu poate sfîrşi totul în timpul alocat. E şi aici o strategie. Vreau să aflu cum

reacţionează puştii la obstrucţii. Iar Josh a reacţionat foarte, foarte bine.

Brenda rămase cu gura căscată. Îngăimă:

— Bine? îi spuneţi acestui exces de isterie reacţie bună?

Engersol chicoti.

— În ce-l priveşte pe Josh, da. Asta îmi spune că nu e leneş şi că îi place să-şi vadă munca dusă pînă la capăt. Doamnă McCallum, el n-a vrut decît să termine testul şi eu l-am împiedicat, ceea ce face parte tot din test. Cinstit vă spun, mai bine să-l văd că se înfurie decît că acceptă limitări asupra intelectului, chiar aşa de bun ca al lui. Deci lăsaţi-l să se răcorească şi să vedem ce a făcut. De acord?

Se duse în camera alăturată, culese foile acoperite cu răspunsurile băiatului la sutele de întrebări şi scoase o exclamaţie de uimire.

Pînă atunci, nici un elev nu reuşise să completeze mai mult de jumătate din pagini. Aparent, Josh rezolvase cam şaptezeci şi cinci la sută.

Numai dacă nu cumva, la sfîrşit, răspunsese la întîmplare. „Ei bine — se gîndi directorul, „voi afla curînd”. Luînd paginile cu el, se întoarse în birou şi începu să introducă datele de pe ele în computer.

Avea să primească răspunsul în mai puţin de un minut.

***

— Hildie?

Hildie Kramer ridică privirea şi o văzu pe Tina Craig, care stătea în cadrul uşii.

La treisprezece ani, Tina avea deja toate semnele unei tinere femei. Fără îndoială, la anul, cînd avea să participe la cursurile de la universitate, va arăta cu cîţiva ani mai mare decît în realitate. Asta însemna că din nou vor apărea pe lîngă casă băieţi, între optsprezece şi douăzeci şi unu de ani, care vor încerca să afle de ce fata cu care îşi dăduseră întîlnire locuia cu „puştii”. Bineînţeles că, la început, îşi vor închipui că lucrează acolo — întotdeauna se în-tîmpla aşa. Hildie va trebui să le deconspire adevărata vîrstă a Tinei şi să le explice că locuia acolo pentru că aparţinea academiei. Băieţii vor roşi de stinghereală, asta dacă nu erau ceva mai maturi decît media lor, şi apoi îşi vor lua zborul, lăsînd-o pe Hildie să-i comunice fetei că fusese păcălită. Hildie oftă. Tina va deveni curînd o problemă.

— Ce e Tina? întrebă ea, făcîndu-i semn fetei să intre în birou. S-a întîmplat ceva rău?

— Nu cu mine, răspunse Tina. Cu Amy Carlson. Am încercat s-o conving să vină la picnic, dar nu vrea să părăsească camera. Îi e mai dor de casă decît mi-a fost mie cînd am venit aici şi nu credeam că poate cineva să facă mai urît decît am făcut eu atunci. Amy nu spune decît că

vrea să se întoarcă acasă şi că nu iese din cameră pînă ce nu vin părinţii ei s-o ia.

— Bine, oftă Hildie.

Puse deoparte raportul la care lucra şi se ridică anevoie.

— Să văd ce pot face.

„Uneori”, reflectă ea cînd începu lungul urcuş către etajul trei, „e prea mult să fii administrator şi doică şefă în acelaşi timp. Cu toate astea, lucrurile merg din plin, iar George a obţinut enorm de mult în puţinii ani de cînd a fost înfiinţată academia, astfel că merită tot efortul”.

Amy era genul de copil pentru care fusese creată academia. Era o ruşine să o piardă acum, înainte de a apuca măcar să înceapă să lucreze cu ea.

Bătu discret în uşa fetiţei. Nu primi nici un răspuns. Răsuci minerul clanţei şi pătrunse în cameră.

Amy zăcea întinsă pe pat. Avea ochii roşii de plîns. Lîngă ea, frecîndu-se de picioarele ei şi mieunînd pentru a fi alintat, se afla Tabby, conştient, evident, că era ceva în neregulă cu noua lui prietenă şi, de aceea, îngrijorat.

— Nu m-ai auzit cînd am bătut la uşă? întrebă Hildie, aşezîndu-se pe scaunul de la biroul fetiţei.

Amy nu spuse nimic. Avea faţa răvăşită. Cînd Tabby încercă să-şi vîre capul sub mîna ei, îl azvîrli, iritată, la o parte.

— Nu e prea frumos ce faci, comentă Hildie. Nu vrea decît să fie răsfăţat.

Puştoaica îşi scoase bărbia în afară.

— Nu mă simt prea bine, rosti ea. Aş dori ca Tabby să plece şi să mă lase în pace. Şi aş vrea să faci şi tu la fel.

— Ei bine, nici prin cap nu-mi trece, replică Hildie. Cel puţin nu pînă nu-mi spui de ce nu vrei să mergi la picnic. E o zi splendidă şi ştiu că îţi place să înoţi.

— Nu vreau să înot, se repezi Amy. Vreau doar s-o sun pe mama şi să-i spun să vină ca să mă ia de aici.

— Am crezut că avem o înţelegere, rosti, calmă, Hildie, decisă să ignore tonul furios al fetei. Ai vorbit cu mama ta de două ori marţi şi, din nou, ieri. Şi am căzut de acord că o s-o suni din nou mîine, dar nu azi...

Bărbia fetiţei începu să tremure şi ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

— Nu-mi pasă! Mi-e dor de camera mea, de Kitty-Cat şi de tot restul. Urăsc locul ăsta şi vreau acasă!

— Dar am fost toţi de acord să încerci să stai o săptămînă. Mai sînt doar cîteva zile, şi...

— Vreau să plec acasă *acum!* porunci Amy. Nimeni de aici nu mă place şi n-am nici un prieten.

— Ei, hai, ştii că asta nu e adevărat, o contrazise, răbdătoare, Hildie. Tabby ţine la tine, eu ţin la tine, Tina ţine la tine...

— Nu ţine! E drăguţă cu mine doar, pentru că i-ai spus tu să fie!

— De fapt, e îngrijorată din cauza ta. N-a crezut că poate să-i fie cuiva mai tare dor de casă decît i-a fost ei şi iată că tu o contrazici.

O fracţiune de secundă Hildie, crezu că vede un licăr de nesiguranţă în ochii fetiţei. Imediat însă pe faţa ei apăru aceeaşi mască de încăpăţînare.

— Dacă va trebui să rămîn aici, voi muri, rosti ea.

— Ei, na! Asta e o prostie, Amy. Nimeni nu moare din dor de casă. Ştiu cît de mult te doare, dar o să-ţi treacă.

— Nu! ţipă Amy. De ce nu mă laşi în pace? Nu ţi-am cerut să vii pînă aici. Nu vreau decît să fiu singură!

De miercuri, de cînd venise, Amy petrecuse foarte mult timp singură în cameră, iar ieri nu se dusese nici la ore. Dacă mai continua aşa, Hildie n-avea altă şansă decît să-i sune pe Carlsoni şi să le spună că treaba nu mergea. Dar nu era încă pregătită să renunţe. Nu încă.

— Să-ţi spun ce vreau să fac, rosti ea. O să stau aici, cu tine, şi n-o să te las singură nici măcar un minut. Pot să pun să mi se aducă un pat în camera asta şi atunci o să pot să şi dorm cu tine. În definitiv, dorul de casă e mai mult singurătate şi cum o să mai fii singură dacă eu voi fi tot timpul cu tine? Putem să dăm ordine să ni se aducă chiar şi mîncarea aici. O să-mi iau nişte zile libere...

Amy se holbă la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Nu, boci ea. Nu vreau să stai cu mine. Vreau să pleci!

— Ei bine, tu poţi vrea multe, dar asta nu înseamnă că o să le şi capeţi, replică, sec, Hildie. La urma urmei, sînt mult mai în vîrstă decît tine şi cred că ştiu mai mult decît poţi tu să ştii.

Ar fi continuat să vorbească, însă Amy se ridică brusc din pat, trimiţîndu-l pe Tabby pe podea, şi se năpusti afară din cameră. Cînd Hildie ajunse în hol, Amy era deja la capătul scărilor. Zîmbind, „doica” o urmă. Cînd ajunse pe verandă, o găsi pe Tina şi mai îngrijorată.

— Tocmai a năvălit Amy pe uşa de afară, îi comunică fata. Plîngea ca nebuna şi, cînd am încercat s-o opresc, s-a smuls de lîngă mine şi a continuat să fugă.

— Încotro a luat-o? întrebă Hildie.

— Pe acolo, spuse Tina indicînd un grup de pini plantaţi în cerc, aproape de mijlocul pajiştei, ale căror rădăcini erau complet mascate de boschete, alcătuind astfel o zonă ferită de priviri indiscrete.

Hildie luă notă cu satisfacţie.

— O să-şi revină, îi spuse ea Tinei.

Amy nu se îndreptase spre poarta de la intrare ci numai spre

ascunzătoarea obişnuită a copiilor, pe care ei o numiseră Gazebo. Da, micuţa Amy o să-şi revină.

Tina înălţă capul şi o privi pe „doică”. Îşi aminti ziua de acum cinci ani cînd ea însăşi nu dorise nimic altceva decît să se întoarcă acasă. Cînd simţise că s-a închis clădirea în jurul ei şi că nu mai poate rezista, fugise. Alergase toată pajiştea şi se vîrîse în desişul din spatele copacilor ce formau acel Gazebo. În interiorul cercului de copaci uriaşi, ascunsă vederii celorlalţi, începuse încet, încet, să se simtă mai bine. Se aşezase pe patul gros de ace căzute de pe crengi şi decisese că ăla era locul ei secret unde se putea retrage cînd voia să mediteze sau să fie singură. În cinci ani, de cînd se întîmplase asta, nu-i trecuse niciodată prin minte că nu era singura persoană din academie care să se folosească de Gazebo în acelaşi scop. O studie pe Hildie.

— Ştiai că m-am dus şi eu acolo, cînd am venit aici? întrebă ea.

— Desigur, răspunse, veselă, Hildie. Ştiu tot ce se întîmplă aici. Acum du-te pe plajă. O să vin şi eu mai tîrziu, cînd se va linişti Amy şi va fi şi ea gata să meargă. Şi să nu-i laşi să mănînce toată salata de cartofi înainte de a veni şi eu!

În timp ce Tina o luă spre plaja aflată la o milă distanţă, Hildie se întoarse în birou, hotărîtă să termine raportul la care lucra. Cu toate astea, păstră mereu sub observaţie pîlcul de copaci. Nu merita s-o piardă pe Amy acum.

Fetiţa avea o minte prea bună pentru a-şi permite s-o lase să se irosească în altă parte.

***

Amy se tîrî prin desiş, ignorînd ramurile care îi zgîriau faţa şi atentau la bluza ei. După cîteva secunde ieşi din tufişuri şi se opri să-şi tragă răsuflarea. Se lăsă să cadă pe spate zgîindu-se la crengile care se legănau la treizeci de metri deasupra capului ei şi-şi aruncau umbrele în luminişul din interiorul cercului. Aici era mai răcoare, iar aerul plin de mireasma acelor de pin căzute, ce fîşîiau uşor sub ea de fiecare dată cînd făcea o mişcare.

Apoi auzi un sunet în dreapta ei.

Uimită, întoarse capul şi văzu un băiat cam de vîrsta ei, care o privea fix. Nu-l recunoscu în prima clipă, apoi îşi aminti că-l văzuse de la fereastra ei cum sosise în dimineaţa aceea, însoţit de maică-sa. Dar ce căuta aici? Dacă venise la şcoală, de ce nu era pe plajă?

Crezu că-l aude cum strănută şi-l văzu ştergîndu-şi nasul cu mîneca bluzei.

— Asta e o mitocănie, rosti ea. N-ai o batistă?

Băiatul dădu din cap.

— N-am nevoie. Mă descurc.

Amy se rostogoli şi-i cuprinse bărbia cu palmele.

— Nu arăţi bine.

— Nici tu, replică băiatul. De ce nu-ţi sufli nasul? Ai muci pe toată bărbia.

Amy duse mîna la buzunarul blugilor şi extrase o batistă brodată. Îşi şterse faţa.

— De ce nu pleci de aici? se răţoi ea.

— Eu am fost primul aici. De ce nu pleci tu?

— Poate că nu vreau, îl sfidă Amy.

— Ei bine, poate că nici eu nu vreau, replică Josh, brutal.

Cei doi copii se înfruntară din ochi o vreme. În cele din urmă, Amy renunţă.

— Mama ta te face să vii aici? întrebă ea, convinsă că ştia deja de ce se ascundea băiatul în cercul de copaci.

— Nu mă *face,* bravă Josh. În afară de asta, n-are nici o importanţă ce vrea ea. Am căzut la examinare.

Amy îşi înălţă capul.

— Nu fii prost. Nimeni nu pică la testare. Nu se întîmplă aşa ceva.

— Dar nici nu am terminat, rosti Josh, îmbufnat fără să vrea. Adică, eram departe de capătul lui!

Amy îşi uită propriile probleme pentru o clipă şi veni mai aproape de Josh.

— Cît ai rezolvat?

Josh dădu din umeri.

— Nu ştiu. Poate trei pătrimi.

— Trei pătrimi! strigă Amy. Eu n-am făcut nici măcar jumătate! Cum ai reuşit să faci atît de mult?

Josh se holbă la ea. Îl minţea ca să-l facă să se simtă mai bine? Nu-i răspunsese la întrebare, ci o chestionă:

— Ce faci aici? Cum de nu eşti pe plajă cu toţi ceilalţi?

Amy simţi că roşeşte.

— N-am... vrut să mă duc, şopti ea atît de încet încît Josh abia reuşi să o audă.

— Cum adică? se uită mirat Josh. Nu-ţi place plaja?

— Dar ţie?

Josh dădu din umeri.

— Nu ştiu. N-am fost niciodată. Am locuit mereu în deşert.

— Nu vei mai sta acolo — replică, acră, Amy. Dacă mămica ta e ca a mea o să trebuiască să locuieşti de acum aici.

Josh se încruntă.

— Dar tuturora le place aici, nu-i aşa?

— Mie nu. Urăsc chestia asta. N-am prieteni şi nimeni nu ţine la mine. Vreau să mă duc acasă.

Josh tăcu cîteva clipe, apoi izbucni în rîs.

— Dar nu e amuzant! exclamă, contrariată, Amy.

— Ba e, o contrazise Josh. Eu mă ascund pentru că am picat la test şi nu o să fiu admis, iar tu te ascunzi pentru că vrei să pleci. E cam haios, nu?

Amy reflectă cîteva clipe, apoi aprobă:

— Cred că aşa e. Cum te cheamă?

— Josh MacCallum. Şi pe tine?

— Amy Carlson. Şi n-ai picat testul. Ţi-am spus deja că nu e genul ăsta de examen. Testul nu vrea decît să demonstreze cît eşti de deştept şi cît de multe ştii deja. Şi mai descoperă o groază de chestii despre lucrurile la care te pricepi.

Josh se uită suspicios la ea.

— Chiar ai terminat numai jumătate din el?

Amy aprobă din cap.

— E singurul test greu pe care l-am dat vreodată. Cum de l-au făcut atît de greu?

— Nu ştiu, spuse Josh. Apoi: Deci, cum e plaja?

— N-am văzut-o încă pe cea de aici. Dar la Los Angeles e foarte mişto. Mergeam întotdeauna la plaja Huntington, care e foarte largă. Şi cînd valurile sînt mari, te sperie. Dar tata m-a învăţat în vara asta să fac surf, şi e chiar haios.

Josh tăcu. Se întrebă cum e să ai un tată care să te ia la plajă şi să te înveţe diverse chestii. Bănui că n-avea să afle niciodată.

— M...mergeau şi prietenii tăi cu tine pe plajă? întrebă el dintr-o dată timid. Adică, în L.A.?

Amy îi aruncă o privire rapidă, întrebîndu-se dacă el bănuia că n-avea prieteni nici acasă. Ceva din vocea lui o făcu însă să ezite şi, cînd vorbi, realiză că spune, inconştient, adevărul:

— N-am avut prieteni nici acolo, admise ea. În şcoală m-au sărit peste clasele normale şi eram mereu cea mai mică.

Josh încuviinţă.

— Mda. Asta mi s-a întîmplat şi mie. De asta vrea mami să vin aici.

Privi în altă parte şi cînd continuă să vorbească, o făcu fără a se uita la Amy:

— M-am gîndit că, dacă voi fi admis, şi tu nu pleci acasă, atunci poate, ei bine, poate vom fi prieteni.

Amy se simţi tulburată. Nu scoase nici o vorbă multă vreme. Băiatul îşi dori să-şi fi ţinut gura închisă. Probabil că ea va rîde de el, ca toţi

ceilalţi. Se întoarse ca să plece de lîngă ea, dar o auzi că vorbeşte:

— Ar fi drăguţ, şopti ea. Poate vom vorbi unul cu altul cîteodată.

Cîteva minute mai tîrziu, ieşiră împreună din Gazebo şi se scuturară de rămurelele şi acele de pe ei înainte de a o porni spre clădirea în care se afla biroul doctorului Engersol.

Urmărindu-i pe fereastră din fotoliul ei, Hildie zîmbi.

Fu sigură că Amy Carlson trecuse peste criză şi bănui că nu va avea nici o problemă cu Josh MacCallum.

***

George Engersol verifică încă o dată rezultatele testelor date lui Josh, căutînd vreo posibilitate ca să fi făcut vreo greşeală.

Şi totuşi nu era nici una.

Computerul i-a dat rezultatele instantaneu, afişînd scorurile înregistrate de Josh pe domenii: inteligenţă, talent matematic, capacitate logică, vocabular, ştiinţă, aptitudini.

Engersol nu se putea obişnui cu proporţia în care băiatul completase cu succes foaia de marcaj . După viteza cu care lucrase, fusese sigur că, spre sfîrşit, băiatul nu făcuse decît să ghicească.

Cu toate astea, în secţiunile în care se cereau răspunsuri prin da sau nu, puştiul nu făcuse greşeli.

Nici una.

Rezolvase toate problemele pe care le abordase.

Cînd revăzu banda video cu înregistrarea felului în care lucrase băiatul, nedumerirea îi dispăru.

Rebusul se dezlegase, dar de o manieră de-a dreptul incredibilă.

In ultima jumătate de oră, cînd îşi dăduse seama că intrase în criză de timp, Josh îşi schimbase metoda de lucru.

Banda stătea mărturie pentru transformarea ce avusese loc. La ora patru şi patruzeci şi unu, Josh a petrecut exact opt secunde în faţa unei ecuaţii algebrice complicate.

Numai opt secunde.

A început apoi să întoarcă paginile, marcînd răspunsuri la întrebările de aptitudini, care apelau mai puţin la gîndire şi mai mult la reacţii instinctive în faţa afirmaţiilor opţiunale. A lucrat cu repeziciune, culegînd întrebările şi marcînd răspunsurile sale pînă ce s-a oprit brusc şi a răsfoit paginile înapoi la ecuaţia algebrică. Selectînd răspunsul corect din cele cinci opţiuni, a punctat alegerea sa pe foaia de marcaj şi a trecut la următoarea problemă, care se ocupa de fizică, subiectul despre care se presupunea că aflase foarte puţine lucruri.

Din nou s-a uitat puţin la problemă şi a trecut rapid la întrebările

subiective.

George Engersol realiză că puştiul rezolvase problemele matematice dificile mintal, în timp ce se ocupase de alte întrebări. După ce găsea răspunsul la problema grea, se întorcea la ea, identifica codul corespunzător şi-l marca pe foaia de alături.

În întreaga lui experienţă de lucru cu copii dotaţi nu întîlnise pe cineva ca Josh MacCallum.

Într-un tîrziu, se afundă iar în fotoliu uitîndu-se la mama băiatului, care se agita nervoasă pe marginea scaunului.

— Ei bine, întrebă Brenda. Cum a ieşit? A trecut testul?

Engersol îşi întinse palmele în lateral într-un gest de neputinţă.

— Aşa după cum v-am spus, nu există admitere sau eşec. Dar trebuie să vă spun, doamnă MacCallum, că n-am văzut aşa ceva niciodată. Josh... ei bine, pare a fi unic, cel puţin după experienţa mea.

Alegîndu-şi cuvintele, îi explică, cu răbdare, Brendei ce făcuse fiul ei. Încheie cu cuvintele:

— Ceea ce mă uluieşte este că a rezolvat problemele mintal în timp ce se gîndea la alte lucruri.

— Şi ce înseamnă asta? insistă Brenda. Îl veţi primi aici?

Engersol îşi arcui sprîncenele.

— A, da. O să-l primim cu plăcere. De fapt, bănuiesc că el va fi cea mai mare provocare cu care m-am înfruntat. Trebuie să vă spun, doamnă MacCallum, că Josh e, probabil, cel mai sclipitor copil pe care l-am întîlnit vreodată. După ce te uiţi la asta, şi ridică în mîini rezultatele testelor — e uşor să-ţi imaginezi ce probleme a avut.

Brenda oftă.

— A fost îngrozitor, încuviinţă ea. Mi-aş dori să-l luaţi chiar de acum. Simt că aparţine acestui loc şi nu ştiu cît îi mai pot face faţă acasă...

Era pe punctul de a spune mai multe, cînd uşa biroului, care era întredeschisă, fu dată de perete. În cadrul ei stătea Josh, cu faţa răvăşită.

— Ştiam eu, strigă el. Eşti furioasă pe mine pentru ceea ce am făcut şi îţi pare rău că nu poţi scăpa de mine! îmi pare bine că am căzut la testul ăsta idiot. Mă auzi? îmi pare bine!

Se răsuci pe călcîie şi fugi de unde venise. De data asta Brenda se luă după el. Fu cît p-aci să se împiedice de fetiţa care se afla şi ea în hol, uitîndu-se după Josh. După ce Brenda trecu, la rîndu-i, pe lîngă ea, Amy păşi sfioasă în biroul doctorului Engersol:

— E adevărat? întrebă ea. A picat Josh? Nu vine şi el aici?

Engersol negă din cap.

— Binenţeles că n-a picat, Amy, o linişti el pe fetiţă. Dacă doreşte, va rămîne cu siguranţă aici. Iar eu sper să-şi dorească asta.

— Şi eu, mărturisi Amy.

Părăsi biroul directorului cu intenţia de a se duce după Josh. Dacă nu va putea să-l convingă să rămînă, atunci va pleca şi ea.

Chiar dacă asta însemna să fugă.

***

Brenda îl găsi pe Josh ascuns după maşină şi bocind.

— Dragule, ce e? întreba ea. Ce s-a întîmplat?

— Am auzit ce ai spus. Nici măcar nu vrei să mă mai iei acasă!

— Nu e adevărat, iubitule, protestă Brenda.

Se opri brusc, amintindu-şi propriile cuvinte pe care nu intenţionase să le audă şi Josh — cuvinte care nu aveau, desigur, înţelesul pe care li-l atribuise el. Dar dacă auzise numai ultimele vorbe adresate doctorului Engersol...

— Oh, dragule, îmi pare rău, rosti ea.

Înghenunche şi-l trase lîngă ea.

— Bineînţeles că vreau să te iau acasă. Dar tu aparţii acestui loc. N-ai picat examenul. Ai făcut mai bine ca oricine înaintea ta! Nu spuneam decît că îmi pare rău că nu poţi începe chiar de acum!

Josh se holbă la ea. Pe măsură ce percepu mesajul cum trebuia, ochii i se măriră din ce în ce.

— Am trecut? izbucni el. Am intrat?

— Bineînţeles că ai intrat, îl linişti Brenda.

— D...dar dacă nu vreau să rămîn? reluă el cu vocea nesigură. Dacă nu îmi place aici? Dacă vreau să plec acasă?

Înainte ca Brenda să răspundă, de maşină se apropie, ezitînd, fetiţa pe care o văzuse la ieşirea din biroul doctorului Engersol.

— Josh? întrebă Amy. Ce s-a întîmplat?

— N...nimic, murmură băiatul.

Nu dori să-i spună fetiţei că i se făcuse dintr-o dată, frică.

— Poate nu vreau, pur şi simplu, să vin aici.

Amy păru îndurerată. Nu zise nimic şi-l apucă pe Josh de braţ.

— Dar trebuie s-o faci, îl contrazise ea. Ai promis, îţi aminteşti? Dacă intri şi tu, rămîn şi eu, şi o să fim prieteni.

— Asta a fost înainte, bombăni Josh.

Ochii fetiţei începură să lăcrimeze, dar ea rămase fermă pe poziţie.

— Vrei să spui că nu doreşti să fi prietenul meu?

— N...nu, retracta imediat Josh. Adică nu asta am vrut să spun. E...

— Dar nu-mi poţi fi prieten dacă nu o să te mai văd, obiectă Amy.

— Şi ce dacă? se ofuscă Josh. Nici măcar nu mă cunoşti.

Amy ezită, apoi se decise.

— Ba da, rosti ea apăsat.

Pe faţă i se citea încăpăţînarea.

— Eşti la fel ca mine. Eşti doar speriat. Şi ai spus că oricum nu ai prieteni la tine, în deşert. Aşa că ai putea la fel de bine să rămîi. De acord?

Josh clipi. Era posibil ca ea să creadă în ceea ce spunea? Că voia cu adevărat să-i fie prieten? Dar el se hotărîse deja. Cum se mai putea răzgîndi?

Atunci interveni maică-sa.

— Ascultă, spuse ea. N-am vrut să spun ceea ce ai înţeles tu, şi n-am de gînd să te decid să faci ceva ce nu-ţi doreşti. Deci ce-ar fi să mergem la picnic pe plajă, aşa cum ne-a rugat doamna Kramer, rămînînd să te hotărăşti mai tîrziu. Dacă, după aceea, o să continui să nu vrei să rămîi aici, îţi promit că te iau acasă şi nu-ţi mai vorbesc niciodată despre locuri ca acesta. Bine?

Josh o privi neîncrezător.

— Pe cuvîntul tău de onoare?

— Pe cuvîntul meu de onoare, replică Brenda, făcîndu-şi cruce în dreptul inimii.

Josh ezită, apoi încuviinţă.

— Bine. Dar să nu uiţi că ai promis.

Respirînd uşurată, Brenda se luă după copii, spre clădire, pentru ca Amy să-şi ia din cameră un prosop de plajă.

7

Josh şi Amy, însoţiţi de Brenda, ajunseră în jurul orei şase în vîrful dealului ce străjuia Crescent Cove, o fîşie îngustă de nisip, prinsă între două stînci bătute de vînt ce ieşeau direct din ocean şi pe care creşteau, din loc în loc, conifere. Brenda se opri cîteva clipe pentru a admira priveliştea ce i se desfăşura în faţa ochilor.

— Nu e magnific? întrebă ea. Poate ar trebui să renunţ la slujba mea şi să mă mut aici.

Ştia însă că aşa ceva era imposibil. Cînd trecuseră prin oraş văzuseră şi restaurantele, şi fiecare dintre ele părea că e ticsit cu fete de liceu care lucrau ca ospătăriţe. Chiar dacă şi-ar fi găsit o slujbă, n-ar fi fost niciodată în stare să-şi permită a-şi închiria un apartament.

— Sau ar fi mai bine să mă mulţumesc cu ce am, eh? adăugă ea.

Josh nu răspunse, aşa că ea îşi îndreptă privirea spre el. Băiatul nu-i acordă nici o atenţie, nici ei şi nici oceanului. O privea ţintă pe Amy, care era palidă şi se holba la plaja de dedesubt.

— Amy? întrebă Brenda. Ai păţit ceva?

Fetiţa îşi scutură pletele.

— M...mă simt ameţită, mărturisi.

Făcu un pas înapoi, îndepărtîndu-se de buza dealului.

— Am simţit că sînt pe punctul să mă prăbuşesc, explică ea.

— Se numeşte acrofobie, anunţă Jeff. Se întîmplă cînd ai rău de înălţime.

— Ştiu asta, ripostă Amy.

Se mută şi mai departe de margine, apoi se întoarse, cu ochii fixaţi pe panta nesigură a dealului, pe care zigzagau trepte de lemn pînă pe plaja de dedesubt.

— P...poate ar fi mai bine să mă întorc la şcoală, îngăimă ea.

Simţea un gol în stomac numai la gîndul c-ar trebui să coboare treptele.

— Cum rămîne atunci cu picnicul? protestă Josh.

— N...nu-mi prea plac picnicurile, minţi Amy.

Privirea ei mătura încă scările.

— Ţi-e frică de scări, nu-i aşa? o întrebă Brenda, ghemuindu-se lîngă fetiţă.

Amy nu scoase nici un sunet. Îşi mişcă doar capul, semnificativ, în sus şi în jos.

— Sînt convinsă că sînt sigure, o asigură Brenda. Uită-te la toată

lumea de acolo de jos. Toţi au coborît pe aceste trepte.

O luă pe Amy de mînă şi încercă să o aducă mai aproape de margine, astfel ca ea să-i poată vedea pe ceilalţi copii jucîndu-se pe plajă. Însă Amy se trase înapoi.

— D...dacă o să cad? întrebă ea.

Vocea îi tremura.

Josh se apropie şi-i luă cealaltă mînă, încadrînd-o.

— N-o să te las eu să cazi, se îmbăţoşă el.

Ezitînd, Amy se lăsă condusă mai aproape de margine. Ameţeala păru că pune încă o dată stăpînire pe ea. Avu senzaţia că era pe punctul de a fi trasă în hău.

— E-n regulă, o linişti Josh, mîngîindu-i mîna. N-ai să cazi.

Ajunseră imediat pe platforma de la capătul scărilor. Amy încremeni şi refuză să pună piciorul pe traversele de lemn mîncate de timp.

— Mergi tu înainte, mami, rosti Josh. O să se convingă astfel că scara nu se prăbuşeşte.

Brenda ezită o secundă. Simţea şi ea un fior pe şira spinării. Se rugă ca fiul ei să aibă dreptate şi păşi hotărîtă pe platformă. Începu să coboare, ţinîndu-se strîns cu cealaltă mînă de balustrada protectoare.

— Vezi? i se adresă ea fetiţei. E foarte solidă.

Vocea îi era mai liniştită decît se simţea ea în realitate.

Amy o urmări încordată, apoi privi temătoare spre Josh.

— Promiţi că o să mă ţii de mînă tot drumul pînă jos? îl întrebă ea.

— Promit, o asigură Josh. Dacă stai spre interior şi nu te uiţi în jos, nu va fi nici o problemă. Haidem.

Se postă şi el pe platformă. Ţinîndu-l strîns de mînă, Amy trase adînc aer în piept şi puse piciorul pe prima grindă de lemn.

Îşi imagina ea sau simţea, într-adevăr, că tremură sub picioarele ei?

Agăţîndu-se de Josh cu o mînă şi echilibrîndu-se cu cealaltă, porni să coboare.

La fiecare pas avea impresia că se va poticni şi se va rostogoli pe scări izbindu-se de solul pietros de dedesubt.

— O să fie bine, o reasigură Josh, simţindu-i frica. O să vezi. Continuă să cobori.

Cîteva minute mai tîrziu ajunseră la ultima cotitură, îi mai separau de plajă doar cinsprezece paşi. Simţind că-i dispare panica, Amy dădu drumul mîinii băiatului.

— Am reuşit! izbucni ea. Am făcut-o şi p-asta.

Rîzînd, sări peste ultima treaptă, îşi croi drum printre roci şi alergă spre apă. În fugă, se debarasa şi de sandale.

Brenda se afla deja pe plajă. O privi pe Amy cum aleargă, apoi îşi mută atenţia spre George Engersol.

Cînd se afla la jumătatea coborîşului îl observase cum urmărea, de pe plajă, înaintarea fetiţei pe scări. Se oprise atunci pentru cîteva clipe, studiindu-l cum o privea pe Amy. Cînd simţi ochii Brendei aţintiţi asupra sa, doctorul se uitase drept spre ea. Brenda lăsase, atunci, ochii în jos şi se grăbise să-şi continue mersul. Cît timp însă aşteptase pe nisip, constatase că el continuase să o urmărească pe Amy. Expresia de pe faţa lui i se păruse ciudată.

Era o expresie de concentrare atît de intensă, buzele erau strînse pînă la a nu fi decît o linie, iar ochii se îngustaseră şi căpătaseră o privire ascuţită —, încît Brenda simţi că o trec fiorii, ca şi cum o pălise o adiere rece dinspre ocean. Pînă cînd reuşise să se debaraseze de senzaţie, Amy ajunsese, în sfîrşit, la poalele dealului şi se azvîrlise spre valurile oceanului. Engersol nu se mişcase din loc. Nu s-a întors să-i vorbească Brendei, deşi ea stătea numai la cîţiva paşi de el. În loc de asta, a preferat să plece, cu capul în pămînt şi cu mîinile încrucişate la spate.

Îl privi cum se îndepărtează şi simţi o puternică agitaţie interioară. Se gîndi că reacţia lui, în faţa succesului repurtat de fetiţă în lupta ei cu frica, fusese cel puţin ciudată.

Înainte însă de-a aprofunda problema, de ea se apropie Hildie Kramer, cu mîna întinsă în gest de bun venit.

— Haide, rosti planturoasa femeie cu faţa numai zîmbet. Sînt aici nişte persoane pe care vreau să le cunoşti.

În timp ce Josh o luă pe urmele noii sale prietene, Brenda fu condusă către un grup format din cîţiva profesori de la academie şi părinţii a doi copii, în cîteva clipe, se trezi că poartă o conversaţie cu Chet şi Jeanette Aldrich, cu al căror fiu, Jeff, se întîlnise deja.

— Iar el e celălalt, spuse Jeanette, arătîndu-l pe Adam, care se bălăcea cu fratele său în apă, la cîţiva metri de ţărm.

Brenda se uită surprinsă la cei doi băieţi.

— Aveţi doi la fel? exclamă ea. Doamne, cînd mă gîndesc la problemele pe care le-am întîlnit eu, avîndu-l numai pe Josh...

Brusc, se opri stînjenită. Spre uşurarea ei, Jeanette Aldrich zîmbi trist.

— Povestiţi-mi, rosti ea. Şi cînd vă gîndiţi la mine, dublaţi-le. Doi băieţi au suficient creier cît patru.

Pe faţa femeii apăru o umbră pe care Brenda n-o putu descifra. Nu dură decît o clipă, după care ea se însenină şi continuă:

— Credeţi-mă, fără acest loc aş fi fost pînă acum într-un spital de nebuni.

Chet Aldrich o servi pe Brenda o cutie cu bere, deja desfăcută. Ea folosi momentul pentru a spune cu voce tare tot ce acumulase în ea pînă în acel moment. Cei doi Aldrich o ascultară cu răbdare, părînd că

avuseseră şi ei aceleaşi experienţe. Brenda îşi dădu seama că se adresa pentru prima oară unor oameni care înţelegeau foarte bine comportamentul lui Josh.

Pentru ea, chiar dacă Josh refuza în final să rămînă în academie, discuţia cu cei doi Aldrich avea darul de a face întreaga călătorie utilă.

Josh şi Amy se plimbau încet de-a lungul liniei ţărmului. Valurile li se spărgeau blînd la picioare. Erau pe plajă de mai bine de o jumătate de oră, dar nici unul dintre ei nu încercase să se alăture restului copiilor. Preferaseră să rămînă împreună şi să se vînture prin zona de nord a promontoriului. Călcau în picioare micile băltoace, rămase printre pietre în urma refluxului, şi Amy îi arăta băiatului creaturile ce-şi făcuseră sălaş în acea porţiune. Cînd începu fluxul, trebuiră să se întoarcă, cu părere de rău, spre ceilalţi copii, care erau adunaţi în jurul unui bărbat pe care Josh nu-l mai văzuse înainte.

— Cine e? o întrebă el pe Amy, indicîndu-i blondul înalt şi bărbos.

— Domnul Conners, răspunse Amy. E profesorul nostru de engleză.

— Cum e?

Înainte ca Amy să apuce să răspundă, spre ei alergă Jeff Aldrich, ţipîndu-le de la distanţă:

— Haideţi. O să jucăm volei!

Josh simţi că i se face rău. O privi pe Amy, care nu părea mai fericită de idee decît era el. Ştia deja ce avea să se întîmple. Profesorul va alege pe cei mai înalţi doi tipi şi ei îşi vor face echipele. Şi, dacă se va întîmpla la fel ca în Eden, el va fi ales ultimul.

— Nu vreau, îi spuse el lui Jeff. Urăsc voleiul.

— Şi eu, adăugă Amy.

Dintr-o dată, Josh fu sigur că ea se gîndea la acelaşi lucru.

— O să privim doar, concluzionă ea.

O luară spre zona de plajă pe care erau întinse cearşafuri, dar, înainte să depăşească ceata de copii, Steve Conners strigă după ei.

— Hei, voi doi! Veniţi încoace. Nimeni n-are voie să nu participe!

Jpsh şi Amy îngheţară, uitîndu-se unul la altul. Ce s-ar întîmpla dacă ar zice nu?

Nici unul nu ştia.

Ezitară amîndoi, ca şi cum fiecare îl aştepta pe celălalt să decidă ce trebuiau să facă.

— P...poate ar fi mai bine să ne ducem, îngăimă, în sfîrşit, Josh. Nu vreau să intru în bucluc.

— Dar urăsc voleiul! izbucni Amy. Nimeni nu mă alege şi fac toţi nişte mutre groaznice cînd se împiedică de mine!

— Asta mi se întîmplă şi mie, recunoscu Josh.

— Hei, veniţi odată? strigă din nou Conners. Amy, tu o să stai în

partea asta, iar Josh o să se ducă dincolo.

Brusc, fără ca să aleagă cineva echipele, grupul se împărţi. O parte a copiilor rămase alături de Amy, restul se alăturară lui Josh de cealaltă parte a fileului.

După o scurtă numărare, Conners anunţă:

— Prea mulţi dincolo. Să vină cineva aici.

Stînd cel mai aproape de plasă, Adam Aldrich se ghemui pe sub ea şi schimbă echipa.

— Bine. Cine vrea să servească primul? întrebă Conners.

Spre surprinderea lui Josh, nimeni nu ceru mingea.

Într-un tîrziu, Brad Hinshaw îl indică cu degetul pe Josh.

— Să servească el, rosti băiatul. Dacă e tot atît de bun la asta pe cît e la şah, poate o să înscriem ceva puncte!

Înainte ca Josh să poată spune ceva, Steve Conners îi pasă mingea, care-l lovi pe băiat în piept şi-l trînti la pămînt. Puştiul încremeni acolo, aşteptînd să audă rîsetele celorlalţi. Nimeni n-o făcu.

Apucă mingea şi se duse cu ea la marginea terenului. Cînd ajunse unde credea el că se află linia de servire, pentru că nu erau trasate limite pe nisip, întrebă nesigur:

— A...aici?

Profesorul dădu din umeri.

— E la fel de bine ca oriunde.

Josh simţi ochii celor din echipa lui aţintiţi asupra sa.

Curînd, cînd vor afla că habar n-avea să joace, îl vor distruge.

Poate ar fi mai bine să cadă intenţionat şi să se prefacă că şi-a răsucit glezna. Cel puţin atunci n-ar mai trebui să participe la joc.

Ar trebui însă să şchiopăteze toată seara şi toată noaptea şi s-ar putea să-l trimită chiar la cabinetul medical.

Resemnat, ţinu mingea cu mîna stîngă şi o pocni cu dreapta.

Aşa cum prezisese, balonul o luă în direcţie greşită şi căzu în nisip undeva, departe, în afara terenului. Simţi cum faţa i se împurpurează şi aşteptă explozia de rîs.

— Nu contează! strigă la el Brad Hinshaw.

Descumpănit, Josh se uită la Brad, care dădu din umeri.

— A ieşit din teren. Se ţine socoteală de ea numai dacă trecea peste fileu, îi explică băiatul.

— Dar nu aşa se joacă acasă..., începu Josh.

— Mă rog, aşa jucăm noi aici, strigă altcineva, încearcă din nou mai aproape de fileu. Şi loveşte-o de sus!

Josh primi mingea şi se mută mai aproape de plasă. Conştient că e privit din nou de toată lumea, îşi ţinu respiraţia, strînse pumnul drept şi aruncă mingea în sus. Se năpusti asupra ei — şi greşi ţinta! Pierzîndu-şi

echilibrul, căzu cu faţa în jos pe nisip şi simţi cum mingea îl loveşte în spate.

Acum îi auzi rîzînd.

Îşi dădu seama că se făcuse de ruşine. Cu ochii în lacrimi, se ridică în picioare şi începu să se îndepărteze, alergînd, de locul blestemat.

Cînd îşi văzu fiul fugind, Brenda încercă să se ridice ca s-o ia după el. Alături de ea, pe pătură, Jeanette Aldrich îi puse o mînă pe umăr şi o obligă să se reaşeze.

— Stai aşa, o sfătui ea. Lasă-l pe Steve Conners să rezolve.

— Dar Josh urăşte sportul, protestă Brenda. Şi nu domnul Conners l-a obligat să joace?

— O să-şi revină, o asigură Brenda. Steve ştie ce are de făcut.

Instinctul îi spuse Brendei să nu ţină cont de cuvintele femeii, să se ducă după fiul ei şi să încerce să-i ridice moralul, dar se opri. O ţintui ideea că Josh va trebui să se obişnuiască fără ajutorul ei dacă se hotăra să rămînă aici.

Iar dacă s-ar fi dus la el acum, avînd în vedere cele întîmplate, era convinsă că ştia ce i-ar fi răspuns el:

— Vezi? Rîd de mine! Nu stau aici! Vreau acasă! Controlîndu-şi dorinţa de a-l cocoloşi, îşi impuse să rămînă acolo unde era.

***

La o sută de metri mai jos, stînd pe vine, Josh se întreba de ce o lăsase pe maică-sa să-l aducă aici. Nu va fi altfel decît la şcoala de acasă, unde toţi rîdeau de el. Umilinţa celor îndurate îi şterse din memorie jocul de şah cu Jeff Aldrich şi începutul de amiciţie cu Brad Hinshaw.

Iar acum, după ce se comportase ca un dobitoc, era posibil ca nici Amy să nu-l mai placă.

Sesiză o prezenţă în spatele lui şi înţepeni. Oh, Isuse — doar nu venise maică-sa după el, nu-i aşa? Acum toţi o să creadă că nu era decît un bebeluş, însă vocea pe care o auzi nu fu a maică-si.

Era domnul Conners. Josh fu convins că ştie de ce venise după el: să-i ţină un discurs despre jocul cinstit. Se închise şi mai mult în el şi-şi apucă genunchii între braţe.

— Vrei să-mi spui de ce n-a mers? întrebă Steve Conners aşezîndu-se pe nisip lîngă băiat.

Josh negă încăpăţînat din cap. Nici măcar nu-l privi.

Cîteva clipe, Conners nu spuse nimic. În cele din urmă, începu să-şi plimbe mîna prin părul puştiului.

— Hei, să fim serioşi, toţi greşesc serviciul. Se întîmplă mereu.

— Dar mie mi se întîmplă *întotdeauna* şi toţi rîd de mine!

Vocea îi tremura. Încercă să se îndepărteze de mîna profesorului.

— Ei, ei! nu sînt convins că rîdeau *de* tine, îi spuse Conners. Cred că mai mult de ceea ce ţi s-a întîmplat. Ai fost tare caraghios cînd ai ratat mingea. Asta e tot. Ar fi trebuit să te vezi. Ai fi rîs şi tu. A fost ca şi cum ultimul lucru pe care-l aşteptai să se întîmple era să ratezi.

— De ce mi-a spus tipul ăla să lovesc de sus? se răţoi Josh. Ştia ce se va întîmplă şi nu voia decît să mă vadă că arăt ca un dobitoc.

— Ei, hai, las-o mai moale, de unde era să ştie Philip Meredith ce avea să se întîmple? întrebă Conners. Nu te-a văzut niciodată pînă acum jucînd volei, nu-i aşa? Poate voia doar să te ajute.

— Nu, nu voia. Toţi se hlizesc pe seama mea cînd încerc să particip şi eu la vreun joc idiot. Iar dacă nu rîd, ţipă la mine. Numai pentru că nu sînt bun.

— Cine a spus că nu eşti bun? Pe lîngă asta, a fi bun la chestii cum e voleiul nu înseamnă prea mult aici. Cum ai spus chiar tu, e numai un joc.

Josh se încruntă.

— Am spus că e un joc *idiot* şi aşa e!

— Mă rog, este, dacă te supără, fu de acord Conners. De fapt, dacă îl iei prea în serios, nu prea mai e un joc, nu-i aşa? Adică, se presupune că jocurile sînt distractive. Nu prea contează cine învinge.

— Dar oricui îi pasă cine învinge, replică Josh.

— Dar ţie?

Josh îşi ridică fruntea şi se uită la profesor.

— N...nu ştiu.

Conners îl privi amuzat, cu prefăcută surprindere.

— Ce? Există ceva ce să nu ştii tu? Atunci poate au făcut o greşeală. Eşti sigur că aici ţi-e locul? Se presupune că toţi copiii aceştia din jur ştiu totul despre totul.

Conners încetă să-l tachineze şi continuă, serios:

— Uite ce e, Josh. Ştiu că nu ţi-a mers prea bine în ultima vreme. Şi regret sincer că au rîs de tine. Poate că n-ar fi trebuit s-o facă. Dar mai dă-le o şansă, bine? Nu uita că toţi au exact acelaşi fel de probleme cum ai tu. Crede-mă că nici ei nu dau mai mulţi bani pe volei decît dai tu.

Josh încremenise cu privirea în ochii profesorului.

— Dar acasă..., începu el, încăpăţînîndu-se să o ţină pe a lui.

Conners i-o reteză:

— Acasă lucrurile stau altfel. De aceea eşti aici şi nu acolo. Ce-ai zice acum dacă vii cu mine şi te aşezi să urmăreşti jocul? Dacă o să vrei să mai joci, e perfect. Dacă nu, e la fel de perfect.

Fără a aştepta răspunsul, Steve îl ridică blînd pe băiat în picioare şi o luă înapoi spre teren, cu mîna protejînd umerii copilului.

Cînd se apropiară, Josh văzu că vorbele profesorului erau adevărate,

deşi copiii puneau mult suflet în încercările lor de a pasa mingea peste fileu, reuşeau numai doi sau trei. Ca şi el, majoritatea lor ratau complet cel puţin jumătate din încercări, iar pe restul le trimiteau, cele mai multe, la naiba-n praznic.

Văzîndu-l, Amy se agită făcîndu-i semn cu mîna.

— Ar fi trebuit să vezi, Josh! ţipă ea. Am reuşit! Am trecut mingea peste plasă! Şi a fost numai a treia încercare!

Înainte de a-şi da seama ce i se întîmplă, Josh se trezi antrenat din nou în partidă. Cînd îi veni rîndul să servească, reuşi şi el să trimită balonul peste fileu.

Desigur, nu reuşi decît din a patra încercare. La a treia, cînd căzu pe spate datorită faptului că îşi ridicase mingea strîmb, rîse şi el la fel de tare precum toţi ceilalţi.

Se gîndi că, la urma urmei, voleiul nu era un joc chiar atît de stupid.

Cel puţin nu cînd era jucat în academie.

***

La ora zece seara, Josh şi ceilalţi copii stinseră cu nisip focul pe care-l făcuseră pentru cină. Pe parcurs, Brenda căpătase convingerea că el se hotărîse. Îl urmărise toată seara: cum se aşezase lîngă Amy să mestece un hot-dog, apoi cum se alăturase cercului de copii din jurul focului care îl ascultau pe Jeff Aldrich povestind istoria cu fantome cea mai populară din academie — un basm înfricoşător despre bătrînul domn Barrington, al cărui spectru se mai plimba încă noaptea prin casă, căutînd răzbunare pentru moartea unui copil despre care nu se ştia exact dacă a existat sau nu.

— Nu se ştie cîţi ani avea fiul bătrînului domn Barrington cînd a murit, le spuse Josh copiilor, care ţineau urechile ciulite. Dar se spune că era ceva în neregulă cu băiatul şi că domnul Barrington îl ţinea ascuns, undeva, în casă. Însă nimeni nu ştia unde şi nimeni nu ştia ce avea. Cînd domnul Barrington a devenit bătrîn de tot, a devenit şi el ciudat.

Vocea lui Jeff scăzu în intensitate şi căpătă un ton de mister. Începu să repovestească vechea legendă a reşedinţei Barrington...

Eustace Barrington ieşi din ascensor, clipind din cauza luminii strălucitoare a soarelui, care inunda spaţiul prin ferestrele cupolei. Închise dulapul trucat, din lemn de mahon, care ascundea uşile liftului, după care se duse la fereastră şi privi afară.

Avusese dreptate să construiască reşedinţa aici, s-o ridice sus, pe vîrful dealului, astfel ca, din acest mic apartament de pe acoperiş, să poată privi nu numai munţii din spate, ci şi oceanul, vuind în depărtare.

Să vadă toate lucrurile pe care fiul lui nu le mai putea vedea.

Sau pe care alesese să nu le mai vadă.

De cînd începuse să construiască vila, Eustace Barrington simţise că era ceva în neregulă cu băiatul, ceva ce-l făcea diferit de oricare alt copil pe care-l cunoscuse pînă atunci.

Fiul său nu vorbea şi nu se purta ca ei. Trăia însingurat, părînd că e mai interesat de ce se petrece în propria lui minte decît de lumea exterioară.

În cele din urmă, băiatul a încetat să vorbească; Eustace Barrington l-a dus la doctorul familiei şi apoi la orice doctor găsea.

Toţi clătinau, sceptici, din cap.

— E întîrziat, spusese unul.

— O să iasă din asta, îl asigurase altul.

— Poate ar trebui să-l internaţi undeva, sugerase altul şi-i dăduse numele unui loc din cealaltă parte a ţării, de unde n-avea să-şi mai revadă fiul niciodată.

În loc să le urmeze sfaturile, Eustace Barrington ridicase această reşedinţă şi o prevăzuse cu un spaţiu special, destinat fiului său, sub subsol, în care se putea pătrunde numai cu ajutorul liftului din apartamentul său personal, apartament care străjuia restul casei de deasupra acoperişului şi care permitea, astfel, luminii să inunde camerele, ca şi cum, compensînd lipsirea fiului său de soare, şi-ar fi uşurat durerea pe care o resimţise în toţi aceşti ani.

Era sigur că făcuse cel mai corect lucru. Cînd fiul lui se retrase în sine atît de adînc, încît nu mai catadicsi să dea nici un semn de viaţă lumii exterioare, şi cînd prietenii tatălui începură să vorbească despre băiat ca despre un obiect lipsit de viaţă, de care te puteai dispensa fără prea multe regrete, Eustace îl duse în subsol.

Decorase camerele de acolo cu mai multă grijă decît o făcuse în restul vilei ca să se asigure că băiatul se va simţi confortabil, va avea la dispoziţie tot ce îi era necesar şi nu se va răni singur din întîmplare.

Camera principală conţinea patul băiatului şi suficientă mobilă pentru amîndoi, încît să se simtă bine în timpul pe care tatăl îl petrecea cu copilul său, vorbindu-i, în ciuda faptului că era sigur că fiul lui nu-l mai auzea.

În altă cameră erau o masă şi două scaune. Acolo îi ducea mîncare în fiecare zi şi se aşeza la masă cu el.

La masă servea el. Nu lăsa niciodată un servitor s-o facă, pentru că n-avea încredere în nici unul.

Nimeni, în afară de Eustace Barrington, nu ştia că băiatul era acolo. Tatăl hotărîse cu mult înainte că era mult mai bine să-şi păstreze copilul acasă unde putea fi înconjurat cu dragoste şi lăsat în pace cu gîndurile misterioase ce i-ar fi trecut prin cap, decît să-l predea grijii străinilor, care

nu l-ar fi iubit şi nu l-ar fi înţeles.

Eustace Barrington era convins că fiul lui era un geniu.

Credea cu tărie că nu era nebun, ci avea o minte specială, în ciuda faptului că băiatul nu făcea decît să murmure numere şi părea a fi orb şi surd.

Uneori, cînd înţelegea ce numere murmura fiu-său, le nota şi petrecea ore întregi, singur la biroul lui, încercînd să găsească o legătură între ele.

Ceea ce fiul calcula în cîteva secunde, îi lua tatălui ore întregi de lucru pe hîrtie.

Î*ntr-o zi se nelinişti.*

La următoarea aniversare împlinea nouăzeci şi şase de ani.

Fiul lui avea numai cincizeci şi cinci.

Şi se afla de cincizeci de ani în locuinţa de sub pămînt.

Eustace Barrington mai avea, după toţi aceşti ani, o singură dorinţă.

Să-i supravieţuiască fiului, astfel ca acesta să nu fie predat străinilor.

Dar putea să moară înaintea lui; trebuia, deci, să facă ceva.

Trebuia să găsească o cale de a distruge pe oricine l-ar fi putut ameninţa pe băiatul din subsol.

Pe băiatul care trăia în obscuritate.

Dacă el va fi vătămat, atunci vor suferi şi alţii...

— S-a mai întors vreodată? murmură Josh Mac-Callum cînd povestea luă sfîrşit. A făcut ceva?

Jeff Aldrich zîmbi misterios.

— Poate că da, şopti el. Poate se întoarce uneori noaptea şi se învîrte în jurul casei, căutîndu-şi fiul.

Vocea îi coborî şi mai mult şi-l ţintui cu privirea pe Josh:

— Şi se spune că, atunci cînd o să găsească băiatul potrivit, o să-l ia cu el. De fapt, anul trecut...

— Ajunge Jeff! interveni Hildie Kramer, distrugînd atmosfera creată cu un hohot de rîs. Doar nu vrei să-l sperii pe bietul Josh în prima lui noapte la noi, nu-i aşa?

— Dar mă simt excelent, protestă Josh. *Îmi plac* poveştile cu fantome!

Jeff îl privi admirativ, aşa că adăugă o minciunică:

— Nu mă sperie deloc!

Jeff i se uită, o secundă, drept în ochi, după care privi în altă parte, lăsîndu-l pe Josh să se întrebe dacă noul lui prieten îl crezuse sau nu.

***

Brenda urmări cum băiatul ei fu absorbit, încet-încet, de grup. Văzu

cum el îşi lasă garda de protecţie din ce în ce mai jos, pe măsură ce puştii — la fel de strălucitori ca şi Josh — îl atraseră în cercul lor, făcîndu-i loc cînd se apropia el, ascultîndu-l cînd vorbea, acceptîndu-l.

Chiar aşa cum era — împărţită între greutatea de a-şi lăsa fiul printre străini, la patru sute de mile de casă, şi dorinţa de a-i oferi ceva mai bun decît la Eden — Brenda aflase în această seară, discutînd încet cu familia Aldrich, că problemele ei nu erau unice. Ascultase tăcută cum Chet Aldrich relatase întîmplarea ce avusese loc cu un an în urmă, cînd îl găsiseră pe Adam în baie, inconştient, cu o sticluţă de somnifere, goală, lîngă el. După ce trecuseră peste şocul şi groaza întîmplării, se hotărîseră amîndoi să ia taurul de coarne şi să admită că amîndoi băieţii lor aveau nevoie de programe speciale. Ca atare, îi aduseseră la academie.

— Sînt genul de copii care te fac să îţi pui întrebări în legătură cu propria ta inteligenţă, remarcase Chet, adăugînd că, de cînd sosiseră aici, gemenii se transformaseră ca prin miracol.

„Şi ăsta e şi miracolul meu”, gîndi, în acel moment, Brenda. „Miracolul pe care l-am aşteptat”.

În acea clipă, ezitarea dispăru.

A două zi, avea să stea faţă în faţă cu Hildie Kramer şi să întocmească formalităţile înscrierii lui Josh în academie.

Uitase complet de fiorul pe care-l simţise mai devreme, cînd îl văzuse pe George Engersol cum o priveşte pe Amy, ca pe un specimen bun de cercetat la microscop.

Uitase toate necazurile, pentru că Josh va fi fericit aici.

La urma urmei, ăsta era singurul lucru care conta.

8

Dimineaţă, Josh se simţi dezorientat cînd se sculă în sunete de muzică clasică. Clipind din cauza luminii puternice ce venea de afară prin lucarnă, avu parte de unul din acele oribile momente de spaimă violentă care-l cuprindea cînd nu ştia unde se află. Într-un tîrziu, îşi aminti, dar asta nu făcu decît să-i diminueze prea puţin starea de frică, pentru că îşi aduse aminte şi de faptul că, noaptea trecută, duminică, maică-sa îl sărutase şi-i spusese adio, după ce-l instalase în noua lui cameră şi-l asigurase că o să vină să-i viziteze în weekend-ul următor, cînd va aduce cu ea şi restul hainelor lui. Bravînd, Josh îi spusese că e suficient dacă expediază îmbrăcămintea prin poştă. Insistase că nu simţea nevoia s-o vadă. Acum însă nu mai era aşa de sigur. Stătu în pat cîteva minute, paralizat de o subită teamă.

Ce trebuia să facă?

Să facă un duş, aşa cum făcea acasă în fiecare dimineaţă?

Concluzionînd că n-avea cum să-i strice, trase pe el halatul de baie, pe care-l primise cadou anul trecut de Crăciun şi care îi era deja prea mic, şi o luă pe coridor pînă în capăt, unde se găsea toaleta băieţilor. Înăuntru erau două separeuri cu duşuri.

Unul era deja ocupat de cineva, însă celălalt era liber. Pe jumătate adormit, îşi scoase halatul, intră în separeu şi dădu drumul la apa caldă.

— Isuse! strigă băiatul de alături.

Temperatura apei sale scăzuse brusc cu zece grade.

— Vrei să ieşi naibii de aici şi să mă laşi în pace, cretinule ce eşti?

— Î...îmi pare rău, se bîlbîi Josh.

Se simţi lovit de cuvintele băiatului şi în minte îi reveniră, cu forţa unei furtuni oceanicee, amintirile chinurilor la care îl supuseseră puştii din Eden.

Tocmai era pe punctul de a fugi din camera de baie, cînd uşa se deschise şi înăuntru păşi Jeff Aldrich. Îl văzu pe celălalt băiat sub duş şi îşi duse degetul la buze pentru a-l preveni pe Josh să nu facă vreun gest de protest. Se duse în separeul gol şi închise apa caldă în acelaşi timp în care deschise robinetul de apă rece.

Din separeul ocupat izbucni un urlet de durere. Instantaneu, dinăuntru ţîşni Brad Hinshaw. Avea faţa roşie de furie.

— Ce mama dracu'..., izbucni el.

Furia i se topi cînd văzu zîmbetul păcătos de pe faţa lui Jeff.

— Te-am prins! ţipă Jeff, izbucnind în rîs cînd văzu cît de furios era

Brad.

— Isuse! gemu Brad. De ce nu mă poţi lăsa în pace?

Apucînd de prosop şi trăgîndu-şi halatul pe el, ieşi cu apa curgînd şiroaie de pe el.

— E a cincea dimineaţă la rînd, îi spuse Jeff lui Josh. Mi-am închipuit că s-a strecurat aici, cînd nu l-am găsit în toaleta de jos.

Josh rîdea şi el.

— L-am prins şi eu, chiar înainte de a intra tu. A fost numai un accident, dar a crezut că eşti tu. A fost de-a dreptul ofticat pe mine.

Satisfăcut de succesul poznei sale, Jeff o porni către ieşire, dar se opri după cîţiva paşi şi se întoarse.

— Hei, rosti el. Ce cameră ţi-au dat?

— Una din faţă. A doua de la scări.

Pe faţa lui Jeff apăru un zîmbet straniu.

— Băiete, în locul tău, n-aş vrea să stau în camera aia. A fost a lui Timmy Evans.

— A cui?

— A lui Timmy Evans, repetă Jeff. A fost aici anul trecut.

Josh se miră.

— Şi cum se face că nu e aici şi anul ăsta?

Rînjetul de pe faţa lui Jeff se lăţi.

— A murit, răspunse el, sec.

— A...a m...murit? se bîlbîi Josh simţind un fior rece pe şira spinării. Ce s-a întîmplat?

Jeff ridică din umeri.

— Au spus că s-a sinucis. Dar poate că n-a făcut-o. Se opri şi studie expresia de pe faţa lui Josh, apoi continuă:

— Poate a venit după el bătrînui Eustace Barrington. Poate a crezut că Timmy era fiul lui şi l-a luat cu el. Oricum, nu mi-ar plăcea să dorm în camera aia.

Aruncîndu-i lui Josh o ultimă privire ca pentru a-i spune: „Ai grijă!”, Jeff părăsi şi el sala de baie, lăsînd uşa să se închidă singură, încetişor, în urma lui.

Josh uită de duş. Cîteva minute mai tîrziu, se duse în sufragerie, unde ceilalţi copii îşi luau deja micul dejun. Îşi alese mîncarea de pe bufetul unde farfuriile erau deja pregătite şi se îndreptă automat spre o masă goală. După cîţiva paşi însă Jeff îi făcu semn. Ezită o secundă, pentru că povestea cu Timmy Evans îi era încă proaspătă în minte, dar, în cele din urmă, cînd Jeff îl invită a doua oară, se alătură gemenilor.

Cînd apăru în încăpere Amy, Jeff îi făcu şi ei semn. În tot restul săptămînii ce urmă, cei patru statură împreună la fiecare masă. Spre uşurarea lui Josh, Jeff nu mai menţiona numele lui Timmy Evans.

Zilele trecură repede. Josh şi Amy descoperiră că academia nu semăna deloc cu şcolile de la care veniseră. Deşi erau încă priviţi cu circumspecţie, amîndoi simţiră că pentru prima oară în viaţa lor aparţineau unui grup şi nu se mai aflau în afară. Începură amîndoi să ia parte la tachinări şi chiar să participe la rîsul general, cînd glumele erau făcute pe socoteala lor.

Josh începu, în sfîrşit, să creadă că nu era chiar aşa de găgăuţă cum îl făceau să se simtă cei din Eden.

Într-o vineri, se afla la ora de engleză ţinută de Steve Conners, cu un volum din Shakespeare, deschis pe pupitru la piesa *Hamlet.* Trecuseră la recitarea piesei încă de la debutul orei, cu el în rolul lui Hamlet şi Amy în postura Ofeliei. Primele lor replici fuseseră făcute monoton, şters, ceea ce îl adusese pe domnul Conners — căruia Josh nu îndrăznea încă să i se adreseze pe numele mic, aşa cum făceau ceilalţi copii — în situaţia de a-i opri. Se uită la ei cu un soi de exasperare comică.

— Ce se întîmplă cu voi, amicilor? ceru el să afle. Asta-i o *piesă!* A fost scrisă pentru a fi prezentată pe scenă. Cine credeţi că ar fi dat bani s-o vadă dacă actorii ar fi recitat în felul în care o faceţi voi? Ce naiba, puneţi un pic de suflet, daţi un pic din voi, bine?

O luară de la capăt.. Dintr-o dată — piesa care i se păruse lui Josh a fi îngrozitor de greoaie cînd o citise cu o noapte înainte, subliniindu-şi replicile lui cu linii galbene pentru a nu le pierde şirul — prinse viaţă. Pe măsură ce colegii lui se implicară în atmosfera dramei, Josh începu să vadă aievea camerele vaste şi reci ale castelului Elsinore.

În mijlocul uneia din replicile sale, uşa se deschise şi Josh întoarse ochii să vadă cine intră. Era Adam Aldrich, care şovăi şi apoi se opri. Unul din lucrurile la care ţinea Steve Connors cu stricteţe era punctualitatea.

— Am doar o oră cu voi, şi n-am intenţia s-o irosesc, explicase el luni, cînd Josh întîrziase din cauză că nu găsise sala de curs. Aşa că, dacă nu apăreţi la timp, nu vă mai deranjaţi deloc. E clar?

Ruşinat de reproşul primit, Josh dăduse tăcut din cap în semn că a înţeles şi se strecurase spre locul lui. Acum, aştepta să vadă ce avea să i se întîmple lui Adam.

Steve Connors îl ţintui cu privirea pe Adam, căruia părea că nu-i prea păsa de întîrziere.

— N-ai priceput ce-am spus luni? întrebă profesorul.

Puştiul ridică din umeri.

— Am un bilet de la doctorul Engersol, rosti el. Înmînă hîrtiuţa profesorului. Conners aruncă o privire scurtă asupra conţinutului şi-i făcu semn cu capul să treacă la locul lui.

— În regulă. Să reluăm de unde am rămas. Adam, tu o să-l joci pe Polonius. Sîntem la pagina douăzeci şi şapte.

Scena fu reluată. Cînd veni rîndul lui Polonius, Adam Aldrich nu scoase o vorbă.

Conners se încruntă.

— Adam?

— Am pierdut şirul, răspunse băiatul.

Citi replica, fără expresie, împiedicîndu-se de cuvinte. Cînd veni următoarea replică, ratăă din nou.

— Ce se întîmplă, Adam? întrebă, intrigat, Conners. N-ai citit piesa aseară?

Adam se făcu mic în scaunul lui.

— N-am avut timp, murmură el, atît de încet încît Conners abia îl auzi.

Îl privi pe băiat. Părea că, de la o zi la alta, Adam îşi pierdea din ce în ce mai mult interesul pentru cursuri. Nu mai departe decît cu o zi în urmă, petrecuse întreaga oră uitîndu-se pierdut pe fereastră. Nu participase nici o secundă la discuţia despre Shakespeare şi teatrul elisabetan. Cu toate acestea, anul trecut jucase în două piese montate de academie şi participase chiar la una din producţiile departamentului de dramaturgie al universităţii.

— Ce aveai mai important de făcut decît să-ţi faci tema? îl chestiona mai departe Conners, păstrînd o voce blîndă.

— Făceam altceva. Asta-i tot, replică Adam.

Expresia de indiferenţă de pe faţă făcuse loc uneia de ţîfnă.

— Nu e treaba dumitale, încheie el.

Conners se irită.

— Să fim serioşi, Adam. Dacă îţi afectează comportamentul din clasă, atunci e treaba mea.

— Atunci poate că nu o să mai fiu în această clasă, ripostă, dur, băiatul.

Ceilalţi elevi priviră uluiţi cum Adam apucă ghiozdanul, scoase din el manualul de engleză şi se ridică în picioare.

— Urăsc clasa asta, anunţă el. Din punctul meu de vedere, se poate duce naibii.

Se îndreptă spre uşă şi dispăru.

Peste clasă se lăsă o linişte mormîntală. Josh rămase cu privirea pierdută spre uşă, întrebîndu-se ce avea să se întîmple. Se va duce, oare, domnul Conners după el ca să-l aducă înapoi? Şi felul în care Adam îi vorbise profesorului...

— Haideţi, copii, rosti, într-un tîrziu, Conners. Continuaţi să citiţi. Brad, vrei tu să dai replicile lui Polonius?

Brad încuviinţă în tăcere, iar Conners se repezi pe urmele băiatului. Îl văzu pe Adam la capătul holului, pe punctul de a ieşi din clădire. Conners o

luă la fugă şi-l prinse cînd cobora ultima treaptă a scării din faţa intrării şi pornise spre vila din mijloc.

— Adam? îl chemă el pe nume cînd ajunse lîngă băiat. Hei, ce naiba, nu poţi să pleci aşa!

Băiatul continuă să meargă, cu mîinile înfundate în buzunare. De încheietura pumnului drept îi atîrna, pe punctul de a atinge solul, ghiozdanul. Conners îl apucă uşor de umăr. Reuşi să-l oprească şi-l întoarse cu faţa spre el.

— Adam, vrei să-mi spui ce se întîmplă? Ştii bine că eu ţin la tine.

Puştiul îşi îndreptă privirea în altă parte.

— Nu e nimic cu mine, răspunse el. Pur şi simplu nu-mi place ora dumitale şi n-am de gînd să mai vin la ea.

— Ei, chiar aşa? rosti exasperat Steve.

Încerca să-şi păstreze vocea calmă, deşi pe el pusese stăpînire îngrijorarea. Îl observa pe Adam de o săptămînă şi întrebările pe care şi le punea în legătură cu băiatul se înmulţiseră din ce în ce.

— Cum îţi închipui că o să scapi de ea? continuă el. Engleza nu e o materie la alegere, să ştii.

— O să reuşesc, declară Adam.

Privirea i se îndreptă spre cupola de la etajul patru al reşedinţei.

— Doctorul Engersol o să mă scape, reluă el.

Conners se încruntă. Urmări privirea lui Adam. Acolo fusese, oare, Adam de dimineaţă? Sus, în cuibul particular al lui Engersol?

— Ce se petrece, Adam? Cum ai obţinut acel bilet de la doctorul Engersol? Doar ştie ce părere am eu despre lumea care întîrzie.

— Lucram împreună la ceva, repetă el cu o voce care îl informa pe Conners să nu se amestece unde nu-i fierbe oala.

— Ascultă, Adam, rosti Conners, decis să o ia de la capăt. Nu ştiu ce se întîmplă cu tine, dar cred că ar trebui să-mi povesteşti. Nu te pot ajuta...

Adam se smulse de lîngă el.

— N-am nevoie de nici un ajutor! răbufni el. Şi nu se întîmplă nimic cu mine. Nu mă poţi lăsa în pace?

Făcu doi paşi în spate, apoi se întoarse şi o luă la fugă peste pajişte, către reşedinţă.

Conners fu tentat să se ia după el, dar îşi aminti de restul elevilor care, teoretic, se aflau încă înăuntru; ora nu se terminase. Cu toate astea, aşteptă pînă ce văzu uşa masivă din lemn închizîndu-se după băiat. Abia apoi porni spre clasă. Era convins că Hildie Kramer l-a văzut pe Adam din biroul ei şi a lăsat orice deoparte pentru a-l descoase pe puşti. Steve descoperise, în scurtul timp de cînd era angajatul şcolii, că Hildie avea un instinct deosebit pentru copii. Adeseori părea că simte cînd unul dintre ei

era în încurcătură înainte ca puştiul respectiv saşi dea seama.

Cu asta, Conners adăugă încă o problemă pe lista făcută în minte, a situaţiilor de care va trebui să se intereseze mai tîrziu.

Va trebui să vorbească cu Hildie pentru a afla ce se întîmplă cu Adam.

***

— Ce se petrece cu Adam? întrebă Josh în acea seară.

Trecuse o oră de la cină şi se aflau în camera lui Jeff Aldrich, lucrînd la o problemă de trigonometrie, de care se izbiseră mai devreme. Cu el venise şi Amy Carlson, care stătea confortabil pe patul lui Jeff, cu o carte de istorie deschisă în poală, şi citea. Cînd auzi întrebarea lui Josh, ea săltă privirea, aşteptînd replica lui Jeff.

Acesta, concentrat asupra monitorului computerului de pe birou, se uită cu atenţie la Josh. Îi răspunse pe tonul folosit cînd povestise istorisirea cu fantome:

— Poate l-a văzut pe domnul Barrington.

Josh oftă din rărunchi.

— Fii serios, omule. Aia e o minciună! Nu există fantome.

— Zău? rosti Jeff tărăgănat. Adică vrei să spui că nu l-ai auzit deloc?

Josh îşi reaminti ce-i spusese Jeff despre Timmy Evans.

— Să aud pe cine?

— Ascensorul, rosti Jeff cu o intonaţie de rău augur. Uneori, noaptea tîrziu, îl auzi cum merge, dar, dacă te duci să vezi cine e, observi că nu se mişcă şi că nu e nimeni în el.

Amy se holbă, fascinată, la Jeff.

— Atunci, dacă nu e liftul, ce e? întrebă ea.

Josh îşi îndreptă atenţia spre ea scrutînd-o cu privirea.

— Aşa cum v-am spus la picnic. E bătrînul Eustace Barrington, care bîntuie noaptea în jurul casei, căutîndu-i pe cei care i-au ucis fiul. Sau poate îşi caută, într-adevăr, propriul fiu!

Josh simţi că i se pune un nod în gît.

— C-care fiu? îngăimă el pierdut. Ai spus că e posibil ca acel băiat să nici nu fi existat!

— Dar *a existat!* declară Jeff. A dispărut cînd avea cinci ani şi nimeni nu l-a mai văzut după aceea şi nici nu i s-a găsit corpul. Nimeni nu ştie ce i s-a întîmplat. Se spune însă că a murit în această casă şi bătrînul e încă aici, căutîndu-i pe ucigaşi. Poate, de aceea, se poartă Adam atît de ciudat. Poate l-a văzut pe domnul Barrington! Poate l-a văzut şi Timmy Evans!

— Ce dracu'! protestă Josh, încercînd să se debaraseze de fiorul care-l cuprinsese. Nu spune istorii d-astea cînd e şi Amy de faţă! O s-o

înspăimîntţi!

— Pe ea? Dar ce să zic despre tine? Arăţi ca un şoarece care a văzut pisica. Şi poate că povestea e adevărată, nu?

— Cine e Timmy Evans? ceru Amy să afle.

Ascultă în extaz reproducerea istoriei pe care

Jeff i-o povestise lui Josh cu cîteva zile înainte.

— Şi dacă e adevărat? şopti ea după ce Jeff termină. Adam s-a purtat foarte ciudat astăzi. S-ar putea să-i fie frică de o fantomă?

Jeff înălţă din umeri.

— Nu mă întreba pe mine. Nimeni nu ştie ce se petrece cu Adam. Uneori îl apucă tăcerea...

— Dar azi n-a fost tăcut, observă Josh. A fost de-a dreptul insolent cu domnul Conners.

Jeff îl privi cu luare-aminte pe Josh.

— Ei hai, fii serios, rosti el neîncrezător. Adam? Nu i-ar răspunde urît nimănui.

— Mă rog, a făcut-o azi dimineaţă, insistă Josh. Îi povesti lui Jeff ce se întîmplase la ora de engleză.

— Ce treabă are el cu doctorul Engersol? îl chestiona el pe Jeff în final.

Jeff ezită, ceea ce o făcu pe Amy să-l cerceteze întrebător.

— Ce e? Vreun secret mai aparte? rosti ea.

— E un seminar special, replică Jeff. Se referă la inteligenţa artificială.

— Nu există un asemenea lucru, interveni Amy, sigură pe ea. Nu va fi niciodată aşa ceva pînă ce nu se va descoperi cum gîndesc oamenii. Iar pînă acum nimeni n-a reuşit s-o facă.

— Zău? o ironiza Jeff. Ce te face să fii atît de sigură?

— Am citit, replică Amy. În *Scientific American.* Se povestea acolo totul despre încercările făcute la Stanford, M.I.T.[1] şi-n alte părţi. Pînă acum, nu s-a reuşit nici măcar să fie determinat un computer să se gîndească la a-şi pune o haină de ploaie dacă plouă afară,

Josh izbucni în rîs.

— Şi ce dacă? întrebă el. Computerele nu se plimbă pe afară.

Amy îşi dădu ochii peste cap.

— Am vrut să spun, *dacă* ar fi mers pe afară. Apoi, nimeni nu s-a gîndit la ceva real. Era numai o simulare. Şi n-a mers.

— Ei, asta e chestiunea la care lucrăm noi, rosti Jeff. Doctorul Engersol încearcă să-şi dea seama cum gîndesc oamenii. Dacă va reuşi, se va schimba totul.

---

[1] M.I.T. — Massachussets Institute of Technology (n.tr.).

Amy ridică sprîncenele, intrigată.

— Deci ce făcea Adam azi-dimineaţă?

Pe faţa lui Jeff apăru din nou aerul de mister.

— E un secret. Nimeni din cei care lucrează acolo nu povesteşte nimănui ce face. Şi aşa v-am spus prea multe.

— Dar e o poveste, rosti Amy. Nu te cred. Pariez că, dacă l-aş întreba pe Adam, el mi-ar spune.

Buzele lui Jeff se strîmbară, dispreţuitoare.

— Pariez că n-ar face-o, spuse el cu superioritate.

Cei trei copii se îndreptară împreună către camera învecinată, unde îi găsiră pe Adam stînd în faţa computerului, cu casca montată pe cap şi mănuşa strînsă în mîna dreaptă.

Jeff făcu semn celorlalţi doi să nu scoată nici o vorbă. Se duse la computer şi privi ecranul. Ridică apoi microfonul de pe birou, apăsă pe butonul lateral şi şopti în el:

— Sînt aici, Adam. Sînt aici şi te urmăresc.

Adam încremeni, apoi smulse casca de pe cap şi-l privi mînios pe frate-său:

— Ce dracu' vrei? se răţoi el.

— Hei, îl opri Jeff. Las-o mai moale, da? Voiam numai să-ţi vorbim cîteva clipe.

Adam îi observă pe Josh şi pe Amy stînd jenaţi lîngă uşă.

— Sînt ocupat, rosti el, ursuz. N-aţi văzut că uşa era închisă?

— Voiam numai să aflăm de la tine despre ce e vorba în lecţiile tale cu doctorul Engersol, îi spuse Josh, făcînd deja un pas în retragere. In orice caz, ce se întîmplă cu tine? De ce te porţi atît de bizar?

Cîteva clipe pe faţa lui Adam se aşternu o expresie de defensivă, ca şi cum ar fi trebuit să se apere de un atac. Însă băiatul îşi reveni imediat şi bolborosi:

— S...sînt în regulă. Sînt doar ocupat cu ceva.

— Dar cu ce? îl chestiona Amy. Ce e cu casca aia?

Adam îşi trecu, nervos, limba peste buze şi ochii îi fugiră către frate-său.

— E ceva ce mi-a fost dat de doctorul Engersol, răspunse el.

— De ce nu-i spui? interveni Josh. Mie mi-ai prezentat-o mai deunăzi, nu?

Se întoarse spre Amy şi continuă:

— Se numeşte cască a realităţii virtuale. Cînd ţi-o montezi, îţi arată diverse chestii pe ecran care par ca şi cum ar fi reale.

— Chiar aşa? se miră Amy. Pot s-o încerc şi eu?

— Nu! bubui Adam.

Replica o ustură pe Amy. Îl privi, mînioasă, pe Adam şi izbucni:

— Ei bine, cine ar vrea să-ţi vadă casca ta idioată? Eu plec!

Se întoarse pe călcîie şi se năpusti, furioasă, afară din cameră. Josh îl privi, intrigat, pe Adam. Niciodată pînă atunci nu se mai purtase astfel. Pînă azi, fusese întotdeauna tăcut şi drăguţ şi-l lăsase mai tot timpul pe Jeff să vorbească în locul lui.

— Nu trebuia să fii rău cu ea, începu el.

Adam i-o reteză:

— Dar nici n-am invitat-o aici, nu? Şi nici pe tine. Aşa că de ce nu-ţi urmezi prietena şi nu mă laşi naibii în pace?

Josh simţi că ia foc.

— În regulă, aşa voi face, rosti el calm şi se repezi afară din cameră, trîntind uşa în urma lui.

După ce Josh dispăru, Jeff îşi privi fix fratele.

— Va fi la noapte? întrebă el.

Adam clătină, nesigur, din cap.

— Nu ştiu. S-ar putea. N-am hotărît încă.

Privirea lui Jeff deveni şi mai intensă.

— Şi cînd te *vei* decide?

Adam se rezemă de spăteaza scaunului, evitînd să se uite la geamănul său.

— Nu ştiu. N...nici măcar nu ştiu încă dacă vreau să mă duc.

Jeff se încruntă. Doar n-avea de gînd să se sustragă ca un laş, nu? Nu putea! Nu acum, după tot ce plănuiseră împreună.

— Fii serios, rosti el. Credeam că am hotărît deja. Urăşti locul ăsta. Nu-ţi place nicăieri. Deci, ce mare scofală? Dacă vrei să pleci, pleci. N-am hotărît asta odată?

Adam dădu nepăsător din umeri şi se duse la fereastră.

— D...dar dacă m-aş răzgîndi? Adică, după aceea?

Jeff rîse fals.

— Ar fi cam tîrziu, nu-i aşa? Adică, ai fi deja plecat.

— Ştiu, aprobă Adam, cu vocea stinsă. Numai la asta mă gîndesc.

Se întoarse şi-şi văzu fratele privindu-l supărat.

— Chiar *vrei* să te sustragi, nu-i aşa? îl acuză Jeff.

— N-am spus asta, se apără Adam cu o voce rugătoare.

— Mda, dar asta ai lăsat să se înţeleagă. Doamne, Adam, dar tare slab mai eşti! Niciodată n-ai făcut decît să te plîngi de toate, iar cînd ai, într-adevăr, şansa să faci ceva, te ascunzi ca un laş. Ei bine, dacă nu o să pleci la noapte, toată povestea cade. O să le spun lui tati şi lui mami ce plănuieşti, şi ei or să te oprească. Probabil că, de data asta, să te trimită la Atascadero sau prin preajmă.

Ochii lui Adam se măriră de spaimă la gîndul de a fi închis cu adevărat într-un spital psihiatric.

— Doar n-ai să faci aşa ceva, nu?

— Ba da. Şi încă cum. Oricum, chiar dacă nu te închid, pot pune pariu că te retrag de la şcoală şi te ţin acasă. Atunci nu o să mai ai niciodată şansa de a o face, nu?

Adam înghiţi în sec.

— Eu...

Jeff îşi simţi fratele tremurînd.

— Linişteşte-te, Adam. La noapte. Trebuie s-o faci la noapte.

Adam îşi pierdu, brusc, controlul.

— Dacă ţii atît de mult să se întîmple, de ce n-o faci tu? răbufni el.

Jeff nu spuse nimic. Gîndea cu repeziciune, întorseseră împreună chestiunea pe toate feţele şi petrecuseră ore întregi aducînd argumente pro şi contra. În cele din urmă, Adam fusese de acord că el era cel care trebuia să se ducă. Acum dădea înapoi, înecîndu-se ca ţiganul la mal.

Ei bine, aşa ceva n-avea să se întîmple. Prea era totul pus la punct. De data asta, nu-l va lăsa pe Adam să se poarte ca un laş.

— O s-o faci, rosti, hotărît, într-un tîrziu, Jeff.

Vocea nu îi era decît o şoaptă furioasă, care îl făcu pe Adam să simtă furnicături pe spate.

— Dacă n-o s-o faci, o să te ucid cu mîna mea, Adam. O să găsesc eu o cale ca nimeni să nu afle c-am fost eu. Şi o să mă asigur că o să te doară. Asta vrei de la mine? Să te fac să suferi?

Adam căzu, secerat, pe scaun.

— Nu, îngăimă el. Şi n-am spus că n-o s-o fac. Eu doar...

Jeff nu-l lăsă să termine. Începu să-l intimideze, să-l convingă, să transfere propriile gînduri în mintea fratelui său, aşa cum făcuse întotdeauna.

În final, tot ca întotdeauna, Adam încuviinţă.

— Bine, rosti el, palid. O s-o fac la noapte. Aşa că lasă-mă să mă pregătesc singur, în regulă?

— Juri c-o s-o faci? îi ceru Jeff.

Adam îşi ridică ambele braţe şi-şi încrucişa degetele de la mîini cu cele ale fratelui său, aşa cum se întîmplase mereu de cînd depăşiseră stadiul de bebeluşi. Era un gest ce semnifica că unul dintre ei făcuse o promisiune sfîntă celuilalt.

— Jur, declară el.

Jeff zîmbi, dar fără căldură.

— Bine, rosti el.

Porni spre uşă. Ajuns acolo, se opri.

Se întoarse şi-şi privi fratele cu ochi lipsiţi de orice expresie.

— După aceea, o să-ţi iau eu jacheta de piele. Bine?

Adam ridică, indiferent, din umeri.

— Doar dacă n-o s-o port cînd plec, rosti el. Oricum, mîine poţi să iei orice vrei. Va rămîne totul aici.

După cîteva clipe de reflecţie, Jeff vorbi din nou:

— Fii atent să nu te răzgîndeşti! Ne mai vedem noi.

Dispăru şi-l lăsă pe Adam singur în cameră.

— Daa, replică Adam. Ne mai vedem noi.

Însă se întrebă: Avea să-l mai vadă vreodată?

Probabil, nu.

Ce mai conta, însă?

Mai conta, cu adevărat, ceva?

În definitiv, nu-şi amintea să fi avut vreo zi în viaţa lui în care să fi fost cu adevărat fericit. Jeff fusese mereu acolo, gîndind pentru el, luînd hotărîri pentru el, spunîndu-i ce să facă.

Şi el întotdeauna îl lăsase să facă asta.

Aşa că, oriunde s-ar fi dus la noapte, nu putea fi mai rău decît fusese aici.

La urma urmei, Jeff nu pleca cu el. Va fi, astfel, liber, cel puţin o bucată de vreme.

Apucă de cască şi şi-o potrivi încă o dată pe cap.

O clipă mai tîrziu, se pierdu în lumea închipuită de computer, o lume care nu era nici mai mult, nici mai puţin decît o proiecţie a senzaţiei de a fi în interiorul aparatului, de a fi un electron bîzîind printre circuite şi explorînd complexul univers de la suprafaţa microprocesorului.

Aşa ceva ar fi trebuit să fiu eu, îşi spuse Adam.

N-ar fi trebuit să mă nasc niciodată.

Ar fi trebuit să fiu altceva, ceva ce nu simte nici un fel de durere.

La noapte, reflectă el, fremătînd de anticipaţie, voi fugi de durere. Şi nu mă voi mai întoarce niciodată.

9

Adam aşteptă în pat să treacă o jumătate de ceas de cînd sunase stingerea. La ora unsprezece, se ridică din pat. Fără a aprinde lumina, îşi trase rapid hainele pe el. Alese o pereche de blugi jerpeliţi şi o cămaşă de un roşu aprins, care nu-i plăcuse niciodată. Spre deosebire de Jeff, Adam nu acordase niciodată o prea mare importanţă îmbrăcămintei. Hainele nu erau decît marfă, iar marfa nu contase niciodată în viziunea lui. Singurul lucru care era relevant pentru el era universul din propriul lui creier şi, o dată ce-l va descoperi, şi cel din computerul său. Iar singura persoană de care ţinea cont era Jeff.

Jeff.

Singurul om care îl cunoştea mai bine decît se ştia el însuşi.

Persoana care îi putea vorbi despre absolut orice.

Persoana de care fusese cel mai apropiat toată viaţa.

Şi care îl îndepărta de lîngă el, la noapte.

Poate vor fi din nou împreună, cîndva. Şi aşa va fi dacă se va întîmpla precum se gîndea el că va fi.

Aşa crezuse întotdeauna în legătură cu actul pe care-l va executa la noapte.

Chiar şi astă-seară, cînd sosise ultima clipă, nu numi în nici un fel ceea ce avea să să se petreacă cu el.

După ce se îmbrăcă, se duse la computer şi puse monitorul în funcţiune. Ecranul începu să lumineze stins în întuneric. Adam se aşează în faţa tastaturii. Pe ecran apăru meniul principal, proiectat chiar de el. Adam se uită la el cîteva secunde, apoi alese unul din programele utilitare de pe listă.

Începu, cu regret, să şteargă toate fişierele de pe hard-discul de 80 de megabiţi. După ce-şi termină sarcina şi şterse, unul cîte unul, toate directoarele şi subdirectoarele, privi în tăcere noul arbore pe care nu se mai afla nimic, în afară de utilitarul pe care îl folosea.

Mai avea timp să se răzgîndească. În definitiv, nu şterse decît prima literă a numelor fişierelor. Datele se aflau încă pe disc. Dacă voia, putea să le recupereze în numai cîteva minute.

Ezită. În cele din urmă, se hotărî.

Mişcîndu-şi rapid degetele, tipări comenzile de spălare a discului, prin care computerul avea să treacă prin tot directorul rădăcină şi să reţină numai un anumit număr de digiţi preselectaţi.

Computerul va repeta procesul de trei ori. Cînd va termina, nu va

rămîne nimic în afara unicului program utilitar.

Va dispărea totul. Se vor irosi toate programele pe care învăţase să le utilizeze în cei cinci ani de cînd lucra la propriul lui computer. Se vor duce toate datele pe care le compilase), toate jocurile pe care nu numai că le îndrăgise, dar le remodelase pe gustul lui, refăcîndu-le codurile, astfel ca nimeni în afară de el să nu se poată juca cu ele.

Într-un fel, era ca şi cum îşi ştergea propria viaţă, astfel ca nimeni să nu găsească nici un indiciu asupra motivului pentru care făcuse ceea ce avea să facă.

În definitiv, nu era treaba nimănui, era viaţa lui şi putea face ce voia cu ea.

Computerul bîzîi încet, indicînd că-şi terminase sarcina.

Adam scoase utilitarul din memorie. Cînd apăru prompterul, tipări o singură linie:

C: ERASE *.*

Presă tasta de intrare. Pe ecran apăru o întrebare:

ARE YOU SURE? ALL FILES WILL BE ERASED. N(Y) [2]

O clipă, fu din nou tentat să se răzgîndească. Oftînd din adîncul sufletului, apăsă pe tasta *Y.* Cînd întrebarea apăru din nou, dîndu-i o ultimă şansă de a-şi schimba hotărîrea, presă din nou aceeaşi tastă.

Peste o clipă, prompterul reapăru. Deşi computerul funcţiona încă, nu mai putea executa nimic. Adam îi lichidase orice posibilitate de a fi folositor. Nu mai era acum decît o memorie goală ce aştepta să fie repopulată cu date.

Cîteva secunde, Adam continuă să tasteze, apoi stinse monitorul, lăsînd camera din nou în beznă. Se duse în tăcere la uşă, o întredeschise şi se furişă în culoarul slab iluminat ce traversa etajul doi pe toată lungimea lui.

Holul era pustiu şi nu se auzea nici un sunet.

Păşi pe coridor, închizînd uşa în urma lui. Sunetul discret al închizătorii i se păru a fi nefiresc de zgomotos. Încremeni, aşteptînd ca uşile de pe sală să se deschidă şi ceilalţi copii să iasă, mînioşi, din camere.

Nu se întîmplă nimic.

Liniştea clădirii îl înconjura ca un giulgiu.

Se opri o secundă în dreptul uşii lui Jeff. Să intre şi să-şi ia rămas bun de la fratele lui?

Nu.

Cel mai bine era să se topească în bezna nopţii.

Mergînd tiptil, ajunse în capul scărilor largi, care spiralau pînă la parter, şi se opri să asculte.

---

[2] SÎNTEŢI SIGUR? TOATE FIŞIERELE VOR FI ŞTERSE. N (Y) (n.tr.).

Linişte.

Lumina candelabrului spînzurat în holul de la intrare fusese diminuată pentru regimul de noapte. Adam privi dedesubtul uşii biroului lui Hildie Kramer.

Era lumină înăuntru?

Nu fu sigur.

Coborî scările ţinîndu-se de zid, ca şi cum masa acestuia l-ar fi ascuns de orice privire care l-ar fi urmărit, aşteptîndu-l.

Ajunse, în sfîrşit, la uşa de la intrare. Răsuci clanţa încet, temîndu-se că şi cel mai mic zgomot l-ar putea trăda. Deschise uşa doar atît cît să se strecoare afară. Ieşi pe verandă şi aşteptă în umbră pînă ce se asigură că nu se afla nimeni pe terenul din faţa imobilului. Într-un tîrziu, se repezi să traverseze pajiştea, furişîndu-se de la copac la copac, ca un mic animal care se teme să nu fie vînat. Abia după ce trecu de poartă îşi permise să respire uşurat.

După ce pulsul i se linişti, se topi în noapte. Simţea un fior sălăşluind în el, deşi era neobişnuit de cald afară.

Era însă hotărît.

Douăzeci de minute mai tîrziu, se afla în faţa casei în care crescuse. Era, o clădire veche, acoperită cu şindrilă şi avînd două etaje, pe care părinţii o cumpăraseră cînd el avea numai doi ani. Situată în apropierea plajei ea era înconjurată de o pajişte care era mîndria tatălui lui. De ambele părţi ale verandei din faţă creşteau tufişuri enorme de camelii. Privirea băiatului se opri asupra etajului doi şi, în special, asupra camerei care fusese odată a lui. Ştia că în acea încăpere mai erau încă o droaie de lucruri care îl aşteptau să revină.

De-acum aveau să aştepte o veşnicie. El n-avea să se mai întoarcă în această casă.

Un alt drăcuşor îl zgîndări. Simţi, o clipă, apriga dorinţă de a intra şi de a o scula pe mama lui. Poate ar fi trebuit să-i povestească ce avea de gînd să facă...

Nu!

Îi răsunau încă în urechi ameninţările lui Jeff. În plus, Adam ştia cum va reacţiona maică-sa.

Va chema doctorul şi-l va închide undeva.

Suficient de departe ca să nu mai poată face ce voia.

Se îndepărtă de casă şi se duse în mica zonă comercială a oraşului, unde privi produsele expuse în vitrine. Nu dorea nici unul din ele şi n-avea să le ducă lipsa.

Continuă să meargă, privind îngrijorat în jurul său şi ascunzîndu-se în umbră de fiecare dată cînd de el se apropia o maşină. De acum nu mai putea fi prins. Era prea aproape de îndeplinirea ţelului.

Porni înapoi spre academie. Se mişca rapid. Simţea fiecare secundă care trecea. Ajunse la poartă, o depăşi, apoi o luă de-a lungul pajiştei, ţinîndu-se aproape de gard. Într-un tîrziu, se îndreptă spre reşedinţă.

Scrută ferestrele întunecate ale întregii clădiri, apoi îşi îndreptă atenţia spre etajul patru, în direcţia ciudatei cupole, care semăna cu o pasăre încovoiată deasupra prăzii sale.

Prin ferestrele apartamentului se vedea lumină.

Privi ţintă luminile, care scînteiau în noapte.

Restul academiei dormea.

Mai puţin el.

Îşi băgă capul între umeri, şi îşi înfundă mîinile în buzunare.

Sosise timpul să isprăvească treaba.

***

Trenul se mişca cu repeziciune pe şine. Nu era decît o locomotivă care trăgea cîteva vagoane goale şi o platformă cu soldaţi. N-avea nici o oprire pe parcurs şi n-avusese niciodată. Nu era decît una din obişnuitele curse săptămînale din Salinas, care trecea prin Santa Cruz.

N-avea decît un singur scop. De a menţine dreptul de folosire a căii ferate în favoarea companiei Barrington Western Railroad.

Era o cursă plictisitoare. Singura zonă mai interesantă se întindea în lungul promontoriului de nord. Acolo, trenul cobora încetişor cu spatele. Un membru al echipajului observa întotdeauna linia de pe platforma din spate şi îi comunica, din timp în timp, mecanicului dacă drumul era liber. Însă după ce ajungeau la capătul liniei, la patruzeci de mile nord de Barrington, şi o porneau din nou, echipajul intra în amorţire şi mai degrabă era tentat să privească luna reflectată în mare, decît să supravegheze şinele.

În definitiv, în cei douăzeci de ani de cînd efectua cursa, mecanicul n-avusese niciodată de semnalat superiorului său vreun eveniment mai deosebit, în consecinţă, nici în această seară el nu era foarte atent la ce se întîmpla în faţa lui.

Oricum, n-ar fi avut nici o importanţă. Cînd văzu obiectul de pe linie, după o curbă, fu oricum prea tîrziu ca să-l evite.

Totuşi, el se năpusti asupra frînelor şi-i strigă pompierului:

— Isuse Hristoase! Un cretin şi-a lăsat un sac de gunoi pe linie!

Trenul începu să încetinească. Frînele scrîşniră cînd mecanicul apăsă mai puternic pe pedală.

Apoi, el îşi dădu seama, în lumina lunii, că obiectul nu era un sac de gunoi.

Era un om, încovoiat peste şine, cu spatele la tren.

Mecanicul trase de sirenă. Noaptea fu sfîşiată de un ţipăt strident, care sperie un stol de vrăbii şi le făcu să zboare din cuiburile lor, făcute în copacii de lîngă calea ferată.

Persoana de pe şine nu se mişcă.

Mecanicul îşi simţi sudoarea curgîndu-i pe tot corpul, cînd realiză ce avea să se întîmple şi cînd îşi dădu seama că nu va putea face nimic pentru a evita aşa ceva. Inerţia locomotivei Diesel era atît de mare încît, chiar dacă ar fi blocat complet frînele, masa i-mensă de oţel ar fi continuat să alunece, frecîndu-se de şine şi împroşcînd scîntei.

Dar asta n-ar fi fost suficient.

Trenul se apropie de obiect. Pierdea viteză cu fiecare secundă ce trecea. O clipă, mecanicul se rugă să apară un miracol.

N-a apărut.

Locomotiva izbi persoana. Cînd corpul fu proiectat în aer, mecanicul îşi dădu seama că era un băiat.

Un puşti, îmbrăcat în blugi şi cămaşă roşie.

Se trezi că se întreabă dacă nu cumva băiatul se îmbrăcase intenţionat în roşu, pentru ca sîngele să se confunde cu culoarea cămăşii.

Nu mai avea importanţă. Forţa loviturii îl transformase, probabil, într-o masă neidentificabilă de carne şi oase.

Din instinct, mecanicul se uită la ceas. Era aproape patru şi treizeci dimineaţa.

Mizerabilă oră pentru a muri.

***

Cu toate că era întuneric de nu se putea vedea nimic, Jeff Aldrich ştia că nu e singur în cameră, încăperea era mare; atît de mare, că nu-i putea simţi pereţii şi tavanul, deşi era sigur că erau acolo.

În orice caz, putea să-l simtă pe celălalt din cameră.

Adam.

Pierdut în întuneric, căutîndu-l, înăuntru se afla Adam.

Jeff îşi cheamă fratele, dar nimeni nu-i răspunde.

Făcu un pas înainte, ezitant, simţind întunericul, dar nu atinse nimic.

Strigă.

— Adam? Hei, Adam, unde eşti?

Deşi uriaşe din toţi bojocii, vocea lui păru slabă, strangulată. Cuvintele fură greu audibile, chiar şi pentru el.

Simţi cum, din beznă, îl învăluie frica, îl atinge; îi simţi tentaculele că îl agaţă şi îl absorb în fiinţa întunericului.

— Nu! gemu el. O să-l găsesc. Trebuie să-l găsesc.

Se luptă cu frica. Încercă să fugă de ea, dar îşi simţea picioarele

împiedicate, de parcă erau prinse într-un soi de noroi ud şi gros sau într-o mlaştină de nisip mişcător.

Se agită şi mai tare, strigînd din nou:

— Adam? Adam, n-am vrut! Iartă-mă, Adam!

Se eliberă din noroi şi apoi se trezi alergînd cît putea de repede prin întuneric. Iar în jurul lui, bezna lua alt contur.

Nu mai era în cameră. Era afară şi totul părea diferit de cum fusese, deşi arăta la fel.

Iar el simţea că se apropie de Adam!

În cele din urmă, văzu înaintea lui un punct luminos.

Se năpusti spre lumină. Îi dispăru ultimul fior de frică. Inima îi bătea nebuneşte şi picioarele îl dureau din cauza efortului, dar nu putea încetini fiindcă lumina era Adam. Dacă ar fi putut ajunge la ea...

Atunci începu să capete formă. Nu mai era un punct, ci devenise un fascicul, care strălucea de undeva, de deasupra capului. Cînd se uită în sus, nu putu identifica sursa luminoasă.

În fascicul, însă, părînd a fi suspendat în aer, stătea Adam.

Se uita la el cu ochi acuzatori.

Jeff se opri.

— Adam.

Scoase cuvintele nesigur pe el, pentru că se schimbase ceva la fratele lui, ceva ce nu înţelegea.

Îşi strecură mîna în fasciculul de lumină, încercînd să-şi atingă fratele. Dar mîna îi dispăru şi Adam începu să rîdă.

— Credeai că n-o s-o fac? rosti el. Ai crezut că o să fiu laş. Totdeauna ai crezut că sînt un laş.

Jeff simţi că-l inundă un val teribil de remuşcare.

— N-nu! exclamă el. N-am crezut asta. Eu...

Dar era prea tîrziu. Fasciculul luminos începu să scadă în intensitate şi imaginea fratelui său începu să tremure. Apoi, încet, dispăru. Cînd muri ultima rază de lumină, Jeff strigă încă o dată numele fratelui său.

— Adam!!!

***

În camera sa de la etajul trei, Josh MacCallum era treaz. Stătea întins, şi asculta întunericul.

Se deşteptase mai devreme, nu ştia precis cînd, cînd auzise un sunet.

Nu-i luase mai mult de o secundă pentru a-şi da seama ce fusese.

Ascensorul, cu motorul lui zbîrnîind şi cuşca zornăind pe ghidaj.

Îi venise instantaneu în minte povestea lui Jeff, şi primul lui impuls

fusese să-şi ascundă capul sub învelitoare încercînd astfel să estompeze sunetul din urechi. După aceea îşi dădu seama ce se întîmpla.

Era chiar Jeff, care se juca cu liftul în casa cuprinsă de întuneric şi care rîdea pe-nfundate, fără îndoială, de spaima pe care o provoca.

Aşa că Josh se sculase, îşi pusese pe el halatul, după care ieşise pe hol, strecurîndu-se de-a lungul coridorului în beznă pînă ce ajunsese la puţul ascensorului.

Putea încă să audă sunetul maşinăriei.

Însă liftul nu se mişca. Cînd se zgîise să vadă ce era în golul puţului, nu observase decît capacul cuştii, slab iluminată de candelabrul din hol.

Dintr-o dată, sunetul încetase. Josh îşi oprise respiraţia. Îi fusese frică să facă cea mai mică mişcare.

Nu se întîmplase nimic.

Continuase să asculte cîteva minute lungi cît o veşnicie, aşteptînd ca fantoma lui Eustace Barrington să apară pe scări, plutind către el în întuneric. Văzînd că nu se întîmplă nimic, s-a hotărît să se întoarcă în pat.

Ca să stea treaz şi să asculte.

Auzi din nou sunetul liftului şi se duse încă o dată să se uite.

Cuşca era tot în fundul puţului, unde fusese şi mai devreme. Cu toate astea, acum era un sunet nou. Se întoarse în pat şi se aşează în capul oaselor. Ce fusese?

Auzi, prin fereastra deschisă, o voce disperată care striga:

— Adam, vino înapoi!

Jeff! Era vocea lui Jeff!

Sări din pat şi, îmbrăcat numai în pijama, se năpusti din cameră alergînd spre scări. Sărind cîte trei trepte o dată, ajunse la etajul doi la timp ca să vadă feţe somnoroase care se zgîiesc la el.

— Ce e? întrebă cineva. Ce s-a întîmplat?

Josh nu răspunse. Continuă să alerge pe coridor pînă la camera lui Jeff. Deschise cu violenţă uşa şi aprinse lumina. Apoi se opri, holbîndu-se în faţa priveliştii.

Jeff stătea în capul oaselor în pat, palid. Corpul îi tremura din toate încheieturile.

În afară de draperiile care fîlfîiau uşor în boarea care intra prin fereastra deschisă, camera era tăcută şi liniştită.

— Jeff? rosti încet Josh. Ce s-a întîmplat? Eşti bine?

O clipă, Jeff nu zise nimic, apoi reuşi să dea aprobator din cap.

— A...am avut un coşmar. Era în legătură cu Adam. El... el plecase. Era ca şi cum ar fi murit, sau aşa ceva, şi era vina mea.

— Isuse! exclamă, stupefiat, Josh.

Jeff se scutură.

— A fost asa de real.

Era treaz de acum. Întregul corp îi era acoperit de o sudoare rece. Avea încă acel sentiment cumplit ce-l copleşise cînd îşi strigase, pentru ultima oară, fratele.

— Ce se întîmplă? întrebă Brad Hinshaw, intrînd şi el în cameră. Îl zări pe Jeff.

— Isuse! Omule, arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

— C...chiar a văzut una, murmură Josh. A visat că Adam murise din vina lui.

— Rahat! exclamă Brad.

Înainte însă de a mai apuca să spună ceva, altcineva intră în cameră.

— Adam e aici?

Peste încăpere se aşternu o linişte de mormînt. Cei trei se holbară unul la altul. Apoi Jeff se sculă greoi din pat şi se îndreptă spre uşă. Josh şi Brad se traseră, instinctiv, înapoi, pentru a-l lăsa să treacă. Jeff ieşi pe coridor, se duse pînă la camera alăturată, ezită un moment, apoi intră înăuntru.

Patul era gol, deşi arăta ca şi cum s-ar fi dormit în el.

Toate obiectele lui Adam erau la locul lor obişnuit.

— P...poate tocmai s-a dus la toaletă, sugeră Brad Hinshaw.

Însă o nouă voce interveni:

— Tocmai am fost eu acolo. E pustie.

Jeff fixă patul încă o clipă, apoi îşi mută privirea spre computerul de pe birou. Ca în transă, se apropie de el şi apăsă butonul de punere în funcţiune a monitorului. O fracţiune de secundă, străluci o lumină verde, apoi ecranul se lumină. Cîteva clipe mai tîrziu, lîngă prompter apărură, tiptil, ultimele cuvinte ale lui Adam. Se holbară toţi la mesajul scris:

C: NIMENI NU MĂ ÎNŢELEGE, AŞA CĂ E TIMPUL SĂ PLEC. MĂ DUC ÎNTR-UN LOC MAI BUN ŞI MAI ÎNALT

Cînd înţelese semnificaţia cuvintelor, Josh simţi că-i vine rău. Fu instantaneu înapoi în timp, la începutul săptămînii trecute, pe patul din camera sa, în Eden, cu cuţitul de vînătoare în mîini.

Degetele de la mîna stîngă atinseră, inconştient, cicatricele de la încheietura mîinii drepte, singurele rămăşiţe ale gestului pe care-l făcuse.

Înţelese brusc de ce Adam se purta atît de ciudat în ultimele zile. Josh se gîndise la moarte doar cîteva minute, la furie. Spre deosebire de el, Adam plănuise, probabil, totul timp de mai multe zile.

Plănuise şi se hotărîse.

Dar ce făcuse anume? Unde era?

— C...ce-o să faci? îl întrebă el pe Jeff.

Jeff se mulţumi să se întoarcă pe călcîie şi să plece. Cînd părăsi camera fratelui său, în capul scărilor apăru Hildie Kramer.

Păru şocată cînd îl văzu, dar îi vorbi cu o voce joasă şi calmă.

— Jeff? Vrei să vii jos cu mine? Trebuie să vorbesc cu tine în legătură cu ceva.

Un minut mai tîrziu, stînd pe canapea, în pijama, alături de Hildie, Jeff ascultă în tăcere cum ea îi spune că tocmai fusese găsit cadavrul lui Adam.

— Era pe şinele de cale ferată, explică ea. Bănuiesc că s-ar fi putut să fie un accident...

Vocea i se stinse. Strecură un braţ în jurul umerilor lui Jeff.

— Nu! exclamă băiatul. N-a fost un accident. A lăsat un bilet de rămas bun pe computer.

Cîteva secunde, Hildie nu spuse nimic. Apoi, răsuflînd adînc, rosti:

— Cred că ar fi mai bine să te duc la părinţii tăi. Jeff nu spuse nimic. O lăsă să-l conducă înapoi în camera lui pentru a se îmbrăca. Cînd începu însă să-şi pună hainele pe el, visul îi reveni în memorie.

Deci ceea ce i-a zis atunci Adam era adevărat: nu s-a sustras.

Ciudat. Jeff se simţea mîndru de fratele lui.

În acea clipă, ştiu că ăsta era secretul lui, pe care nu-l va spune nimănui.

Niciodată.

10

Chet Aldrich se deşteptă încetişor. Ochii lui căutară automat afişajul ceasului electronic de pe noptieră. Era şase fără treisprezece minute. Alarma fusese programată să sune la şase şi jumătate.

Chet se încruntă. Niciodată nu se sculase cu atît de multă vreme înainte ca alarma să dea deşteptarea; întotdeauna se trezea cu un minut înainte să se audă bipul ei iritant, astfel încît avea mereu ocazia să o închidă.

Ceva însă îi deranjase somnul. Se uită pe fereastră pentru a privi cerul care începuse deja să se lumineze. Vreun tunet? Respinse ideea cînd văzu luna, care stătea încă spînzurată deasupra orizontului. Cînd fu pe punctul de a se rostogoli la loc ca să-şi îngroape din nou capul în pernă, auzi clinchetul soneriei de la intrare.

Ultimele rămăşiţe ale somnului îl părăsiră instantaneu. Se sculă din pat şi pipăi în jur în căutarea halatului. Îl găsi, îl trase pe el şi aruncă o privire Jeanettei, care încă dormea profund, ghemuită pe partea stingă, cu părul revărsat pe pernă.

Clopoţelul se făcu din nou auzit. Chet se grăbi să coboare. Îl cuprinsese o prevestire rea. Cînd cineva sună la uşă la o oră atît de matinală era semn clar de veşti proaste.

„Chiar foarte proaste”, se corectă el. Pînă să a-jungă la clanţa uşii, în minte i se contura deja o posibilitate a ceea ce se întîmplase. Cînd deschise şi-l văzu pe Jeff, inima porni să-i bată nebuneşte. Fiul lui era palid şi avea ochii măriţi de groază. Tremura din tot corpul. În spatele lui se afla Hildie Kramer, flancată de doi poliţişti.

O clipă, Chet simţi că-l invadează speranţa. Probabil că se înşelase şi nu se întîmplase nimic altceva decît că Jeff o ştersese în mijlocul nopţii şi se băgase în vreun bucluc. Respinse însă supoziţia imediat ce citi expresia din ochii femeii. Nu reflectau mînie şi nici măcar dezamăgire.

Chet văzu în ei compasiune.

Compasiune şi simpatie.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el şi se dădu la o parte pentru a lăsa cele patru persoane să intre în casă. Nimeni nu scoase nici o vorbă, ca şi cum fiecare aştepta ca altul să transmită vestea. Atunci, Chet îşi dădu seama:

— Adam, nu-i aşa? S-a întîmplat ceva cu el.

Hildie Kramer rupse tăcerea. Îl apucă pe Chet de braţ, ca şi cum ar fi vrut să-l susţină, şi-i spuse:

— Îmi pare rău, Chet. El e... Mi-e teamă că a murit.

— Oh, Doamne! murmură Chet.

Cuvintele i se opriră în gît. Simţi cum genunchii încep să-i tremure. De acum numai sprijinul femeii îl făcea să stea drept.

— Nu, îngăimă el. E o greşeală... Trebuie să fie.

— Regret sincer, domnule Aldrich, rosti un poliţist. S-a întîmplat cu o oră, o oră şi ceva în urmă. Era pe şine, cînd...

Fu întrerupt de Jeanette, care se trezise şi stătea acum în capul scărilor, cu rochia înfăşurîndu-i protector corpul şi cu faţa de pe care nu dispăruseră urmele somnului.

— Şine? întrebă ea. Despre ce vorbiţi acolo?

Luptîndu-se cu sine pentru a rămîne în picioare, Chet se uită la nevastă-sa cu o privire goală.

— Despre Adam, îi comunică el. El e... Hildie spune că e mort.

Hildie spune...

Ca şi cum ar exista şansa ca Hildie să se înşele, ca totul să nu fie decît o cumplită eroare, ca Adam să fie undeva, în viaţă. Şi totuşi şi aceste cuvinte avură efect. Ochii ei, măriţi şi neîncrezători, îşi mutară atenţia către şefa administraţiei academiei.

— Adam? îngăimă Jeanette. Dar asta nu-i posibil. Spuneai că îi merge de minune.

Pe măsură ce respingea ideea, vocea îi crescu în intensitate.

— Şi îi mergea bine! în week-end-ul trecut, la picnic...

Hildie porni să urce scările, părăsindu-l pe Chet, care era încă încremenit, ca şi cum vestea îl golise de toată tăria.

— Jeanette, nu ştiu exact ce s-a întîmplat, rosti ea.

Căuta să observe ceva de care s-ar fi putut apuca femeia, aflată în stare de şoc.

— E posibil să fi fost un accident...

— Accident? repetă Jeanette. C-ce s-a întîmplat?

Unul din poliţişti le spuse povestea mecanicului, în timp ce Jeanette coborî scările, susţinută de Hildie.

— A spus că n-a putut face nimic, încheie poliţistul. De îndată ce l-a văzut pe fiul dumneavoastră, a acţionat frînele şi a tras sirena, dar era prea tîrziu. Băiatul a rămas nemişcat, iar trenul mergea prea repede ca să se oprească la timp.

— N...nu s-a mişcat? repetă Jeanette. A...a stat, pur şi simplu, acolo?

— Îmi pare rău, confirmă poliţistul. Mecanicul a spus că a fost ca şi cum aştepta ca trenul să-l lovească.

Jeanette se agăţă de soţul său. Chet îşi puse braţele în jurul ei. Jeanette începu să plîngă. Toată povestea asta era imposibilă. Nu dorea şi nici nu putea s-o accepte. De aia îl trimisese pe Adam la academie, tocmai ca să prevină aşa ceva.

— Nu, murmură ea. Nu pot să cred. Nu e Adam. E...e altcineva. Trebuie să fie altcineva.

— Îmi pare atît de rău, Jeanette, o compătimi Hildie pe femeia distrusă. Mi-aş fi dorit să fi fost altcineva. Din păcate, nu e nici o greşeală.

Dintr-o dată, Jeanette simţi că prinde o putere supranaturală.

— Vreau să-l văd, rosti ea ferm. Vreau să-l văd pentru mine.

Palid, Jeff stătuse pînă atunci în cadrul uşii şi ascultase cum sînt informaţi părinţii lui de moartea lui Adam. Cînd maică-sa rosti ultimele cuvinte, se duse şi se ghemui strîns lîngă ea. Inconştient, Jeanette îl mîngîie pe păr, cu ochii fixaţi pe poliţistul care îi comunicase ce se întîmplase.

— Vreau să văd unde s-a întîmplat, rosti ea cu o voce lipsită de culoare. Şi vreau să-mi văd fiul. Cred că am dreptul la asta, nu?

Tînărul ofiţer se mişcă stingherit de pe un picior pe altul.

— Nu e absolută nevoie, doamnă, replică el. Vreau să spun că nu e nici un dubiu asupra celor întîmplate şi...

— Nu! rosti, tăios, Jeanette. *Eu* am dubii. Vreau să-l *văd* pe el! Nu poţi înţelege asta? E fiul meu şi vreau să-l văd!

Îşi ridică vocea pînă în pragul isteriei. Jeff se strînse şi mai tare lîngă ea, iar Hildie Kramer schimbă o privire cu poliţistul.

— O să rămîn eu aici cu Jeff, zise ea. Puteţi să-i duceţi acolo pe domnul şi pe doamna Aldrich?

Fu rîndul lui Chet să vorbească, împieticindu-se în cuvinte:

— Jeanette, nu trebuie să facem asta. Noi...

Însă Jeanette negă cu înverşunare din cap.

— Nu, Chet. Eu trebuie s-o fac. Nu voi crede nimic pînă ce nu voi vedea cu ochii mei.

Se degajă cu blîndeţe din strînsoarea braţelor fiului ei.

— Pot să merg şi eu? întrebă Jeff.

Jeanette păru că ignoră rugămintea, însă Chet negă.

— Nu ţi-ar place, fiule, rosti el, cu o voce sfîşietoare. Rămîi aici cu Hildie, iar noi o să ne întoarcem cît putem de repede. Bine?

— Dar vreau şi eu să merg! protestă Jeff cu încăpăţînare. Vreau şi eu să văd ce s-a întîmplat.

Îi era încă proaspăt în minte visul pe care-l avusese, deşi nu pomenise nimănui despre el, cu excepţia lui Josh şi Brad.

Şi în acest vis...

Nu! Ce s-a întîmplat în vis n-a reprezentat realitatea. Singurul lucru real era faptul că Adam era mort. Dar el nu putea să fi murit! Spusese doar că va pleca...

— Haide, Jeff, rosti tandru Hildie, luîndu-l cu blîndeţe pe băiat către bucătăria din spatele casei. Să-i lăsăm puţin pe părinţii tăi singuri, de

acord?

Jeff îi îngădui să-l ia cu ea. Încercă să pună toate lucrurile la locul lor în mintea sa şi să împace visul cu realitatea morţii fratelui său. Îşi văzu, cu coada ochiului, părinţii părăsind casa, însoţiţi de cei doi poliţişti.

***

Maşina poliţiei trase pe dreapta şoselei. Se găseau la aproximativ patru mile nord de Barrington. La o sută de metri în faţa lor, drumul şi calea ferată care mergea paralel cu el, făceau o curbă şi dispăreau din vedere, urmărind relieful coastei. Paralel cu şinele, un parapet de beton taluza dealul. Jeanette ieşi din maşină şi o trecură fiori prin tot corpul cînd văzu sînge împrăştiat pe peretele de beton.

La faţa locului se aflau mai mulţi indivizi, care fotografiau, făceau schiţe şi măsurau, pentru a putea determina viteza locomotivei în momentul impactului. Doi membri ai echipajului trenului se agitau nervoşi lîngă platforma din spate, dar mecanicul nu se vedea nicăieri.

Chet întrebă unde se afla acesta.

— L-au dus la secţie ca să-i verifice alcoolemia şi dacă luase droguri, explică unul dintre investigatori. Nu ne aşteptăm să descoperim ceva. Cei din echipajul trenului spuneau că Lawrence, aşa îl cheamă pe mecanic, Gary Lawrence, e un abstinent înverşunat. Nevastă-sa a fost alcoolică, aşa că el nu se atinge pentru nimic în lume de licoare. Nimeni nu l-a văzut vreodată bînd ceva mai tare decît o cafea.

În timp ce Jeanette se apucă să cerceteze locul unde fusese izbit Adam, Chet începu să caute, fără tragere de inimă, indicii ale prezenţei corpului. Investigatorul, realizînd ce căuta Chet, îşi coborî vocea, ca să nu fie auzit de Jeanette şi spuse:

— L-am luat deja pe fiul dumneavoastră, domnule Aldrich. E..., ei bine, e cam făcut bucăţi şi nu sînt convins că aţi dori să-l vedeţi.

Chet dădu aprobator din cap. Se simţi uşurat. El şi nevastă-sa fuseseră scutiţi, cel puţin deocamdată, de a vedea realitatea în întregime.

— Unde l-au dus? izbucni Jeanette, trezindu-se din reverie. Unde e?

Investigatorul rosti stingherit:

— La morga din Santa Cruz. După întocmirea formalităţilor, îl ţin acolo pînă le veţi spune dumneavoastră ce să facă.

— Vreau să merg la spital, anunţă Jeanette. Acum, vă rog.

Chet o ajută pe nevastă-sa să urce în maşină şi simţi cum îi apare un gol în stomac. Dorinţa ei nu avea cum să fie contrazisă.

„Iluzii”, se gîndi Chet. „îşi pune speranţa în iluzii”. Ştia însă că nu-i putea spune nimic. Tot ce putea face era să stea cu ea şi să-i ofere tot sprijinul de care avea nevoie pînă ce avea să se convingă de oribilul

adevăr.

Dar cu el ce se va întîmpla? Către cine să se plîngă? De cînd deschisese uşa şi o zărise pe Hildie, i se formase un nod dureros în gît, care ameninţa acum să-l stranguleze. Cît timp trecuse? O jumătate de oră? Îşi privi, neîncrezător, ceasul. Avea senzaţia că se scursese o veşnicie.

Simţise, în această jumătate de oră, că se împietreşte, că se apără faţă de cumplita veste prin această încremenire, deşi o parte din el respingea realitatea la fel de înverşunat precum Jeanette.

Cum era posibil ca Adam să fi murit? Cum putea accepta ideea de a nu mai vedea niciodată faţa fiului său, atît de deosebită de a lui Jeff şi totuşi atît de asemănătoare cu a lui?

În minte îi apăru imaginea lui Adam, o poză tăcută a lui, aşa cum era el adesea, singur, explorînd universul din interiorul propriei sale minţi, care era total necunoscut restului lumii, chiar şi fratelui său geamăn. Întotdeauna cel extrovertit, cel care lega prietenii fusese Jeff şi el îl atrăgea pe Adam, adeseori în ciuda protestelor acestuia, în jocurile cu ceilalţi copii.

Oare ceea ce se întîmplase de dimineaţă fusese protestul final al lui Adam? Fusese actul de respingere definitivă a unei lumi din care nu simţise niciodată că face parte? Sau fusese un capriciu momentan, peste care ar fi trecut dacă i s-ar fi dat suficient timp?

Chet îşi dădu seama că nu va şti niciodată răspunsul corect. Adam plecase irevocabil.

Ajunseră, într-un tîrziu la intrarea de urgenţe. Cei doi Aldrich intrară împreună în spital. Îi întîmpină un individ deşirat şi palid, într-o uniformă albă, încreţită. Era medicul de gardă. Pe faţa lui se puteau citi ravagiile făcute de lungile ore ale nopţii care trecuse. Doctorul veni spre ei fără tragere de inimă, ceea ce-l determină pe Chet să se întrebe dacă nu cumva era pentru prima oară că trebuia să discute cu părinţi care tocmai îşi pierduseră copilul.

— Domnul şi doamna Aldrich? întrebă medicul. Mă numesc Joel Berman. Eu am fost de gardă cînd l-au adus pe fiul dumneavoastră.

Le făcu semn, indicîndu-le o canapea şi două scaune, situate în jurul unei măsuţe, pe care aburea o stacană cu cafea.

— Dacă vreţi să luaţi loc...? îi invită el.

Jeanette negă.

— Vreau să-l văd pe Adam.

Nervii începură să o lase, iar vocea îi căpătă accente de nesiguranţă.

— Vă rog, trebuie să-mi văd fiul. Faţa lui Joel Berman deveni severă.

— Eu... Doamnă Aldrich, nu sînt convins că v-ar plăcea să-l vedeţi.

— Ba da, rosti, sec, Jeanette. Trebuie s-o fac.

O clipă, Berman păru că are de gînd să obiecteze din nou. Apoi se răzgîndi şi-i făcu semn femeii, spunîndu-i încet:

— Pe aici.

Îi conduse de-a lungul unui coridor scurt şi apoi în camera de autopsie. Pe o targă, acoperit de un cearşaf, se afla ceva ce aducea cu un trup uman. Jeanette se opri în uşă. În cele din urmă, îşi făcu curaj.

Se deplasă pînă la targa, atinse, ezitînd, cearşaful şi îl trase încet la o parte.

Privi faţa lui Adam.

Cu greu putea fi recunoscută. Era mînjită de sînge şi zdrobită din impactul cu locomotiva. Cu toate astea, Jeanette ştiu imediat că era fiul ei. Zidul pe care şi-l construise în ea se frînse. Începu să plîngă.

— Oh, Adam, şopti ea cu noduri în gît. Îmi pare aşa de rău, copilul meu. Îmi pare aşa de rău. De ce n-ai venit acasă? Aş fi rezolvat eu totul, dragule. Aş fi avut eu grijă de tine.

Cu lacrimile curgîndu-i şiroaie pe obraji, se înclină şi-l sărută blînd, în ciuda sîngelui uscat de pe faţa lui.

Abia după aceea îngădui doctorului să acopere din nou capul lui Adam şi ca soţul ei să o ia de acolo.

Cîteva minute mai tîrziu, Jeanette încercă cu greu să bea o ceaşcă de cafea fierbinte. Mîinile îi tremurau. Depunea toate eforturile să urmărească cuvintele medicului, prin care acesta o asigura că Adam nu suferise.

— A murit instantaneu. Se pare că se afla pe şine, cu spatele la tren. A murit, probabil, chiar de la primul impact. Sînt convins că n-a simţit nimic.

„Dar teroarea?”, se gîndi Jeanette. Ce a simţit cînd a auzit trenul cum duduie venind spre el? Auzi în minte ţipătul sirenei şi uruitul locomotivei; îşi imagină chiar şinele vibrînd sub masa trenului. Se scutură ca de un fior de groază. Cafeaua sări din ceaşcă, pătînd rochia fină, din dantelă albă, pe care o purta încă.

Îşi dădu seama abia acum că plecase de acasă fără a se schimba. Puse ceaşca de cafea jos şi rosti:

— Du-mă acasă, Chet.

Cînd ieşi din spital, simţi cum în ea începe să se cuibărească durerea.

***

Puţin după ora şapte dimineaţa, Steve Conners ajunse la academie. Imediat îşi dădu seama că se întîmplase o tragedie. În faţa clădirii principale, erau trase două maşini ale poliţiei. Lîngă ele, şi Olds mobile-ul

bleumarin al doctorului Engersol. Ignorînd obiceiul său matinal de a se duce în primul rînd la clasa lui din aripa de vest a clădirii, Conners parcă lîngă celelalte automobile şi urcă scările spre veranda largă. Cînd intră în imobil o văzu pe Hildie Kramer discutînd cu un poliţist. Lîngă piciorul scării, un grup de copii şuşoteau între ei, urmărind conversaţia dintre administratoare şi omul legii.

Steve se duse lîngă Hildie.

— Ce se întîmplă aici? întrebă el.

Hildie se uită în direcţia copiilor. Decise că n-avea nici un rost să se retragă în biroul ei. În mod sigur, toţi puştii aflaseră pînă acum ce se întîmplase.

— Adam Aldrich, răspunse ea. Mă tem că nu o să-ţi placă. S-a sinucis azi noapte.

— Oh, Doamne! gemu Steve.

Îşi aminti brusc de toate lucrurile pe care nu le făcuse cu o zi înainte.

Nu împărtăşise nimănui îngrijorarea sa legată de băiat. Intenţionase să facă asta, dar ceva îi abătuse atenţia şi-l făcuse să uite.

Să uite! Acum Adam Aldrich era mort.

Probabil că această cumplită remuşcare i se citea pe faţă, pentru că Hildie îl privi ţintă şi-l întrebă:

— Steve, ce e?

Conners scutură din cap ca şi cum ar fi încercat să îndepărteze presiunea vinovăţiei care-l copleşise. Însă gestul nu rezolvă nimic.

— Trebuia să fi făcut ceva, răspunse el. Ştiam că e ceva care merge prost. Intenţionam să vorbesc, despre el, cu tine şi cu George.

Poliţistul îl privi fix.

— Ştiţi ceva despre băiat? îl interogă el.

Steve încuviinţă amărît.

— Făcea parte din clasa mea de engleză.

Le povesti, pe scurt, ce se întîmplase cu o zi înainte.

— Ştiam că e supărat pe ceva şi voiam să vorbesc cu tine, Hildie, despre asta, dar mi-a ieşit din minte. Şi acum...

— Şi acum te simţi ca şi cum ai fi putut preveni evenimentul — completă Hildie propoziţia în locul lui.

Îşi îndreptă, din nou, atenţia spre poliţist.

— Dacă aţi terminat cu mine deocamdată, aş vrea să am o discuţie cu domnul Conners.

Ofiţerul dădu aprobator din cap şi-şi închise carneţelul de notiţe. Rosti:

— Cred că am aflat tot ce puteam afla. Se pare că nimeni n-a vorbit cu el şi nimeni nu l-a auzit plecînd. Iar nota de pe monitor e limpede. Dacă voi mai avea nevoie de ceva, o să vă caut.

După ce omul legii plecă, Hildie îl trase pe Conners în biroul ei şi-i făcu semn să ia loc.

— Steve, să ştii că n-am să pretind că n-a avut nici o importanţă faptul că ai uitat să vorbeşti cu mine. Probabil am fi putut rezolva ceva, pe termen scurt. Dar, dacă vrei să pricepi ce se întîmplă în această şcoală, trebuie să înţelegi un lucru.

Se opri ca şi cum aştepta un răspuns de la tînărul profesor. Cum el nu scoase nici o silabă, continuă:

— Nu e prima şi nici ultima oară că pierdem un elev pe această cale. Ăsta e unul din motivele pentru care existăm ca instituţie. Aproape toţi copiii de aici au probleme, iar unii au încercat în trecut să se sinucidă. Adam se număra printre ei. Desigur, dacă mi-ai fi povestit ce s-a întîmplat ieri, i-aş fi vorbit şi l-aş fi pus, probabil, de îndată în discuţia consiliului. Dar nu l-aş fi introdus nicidecum sub supraveghere permanentă.

Conners se încruntă.

— Dar de ce nu? întrebă el. Dacă a mai încercat aşa ceva şi înainte...

— Ultima dată, nimeni n-a luat-o în serios. Adeseori, copiii nu încearcă în mod serios să-şi ia viaţa. Cei mai mulţi dintre ei nu ştiu exact ce înseamnă moartea. Ei ştiu că există aşa ceva, dar numai în mod abstract. Majoritatea lor se simt nemuritori, nu simt că vor muri vreodată. Unui copil îi e greu să conştientizeze chiar şi faptul că el creşte. Aşa că mă îndoiesc că l-am fi spitalizat pe Adam, date fiind aceste circumstanţe. Bineînţeles că m-aş fi consultat cu doctorul E., dar nu am nici o garanţie că tragedia n-ar fi avut loc. Şi trebuie să-ţi mărturisesc că nu există nici o garanţie că nu se va mai întîmpla din nou, cu un alt elev. De fapt, sînt aproape sigură că aşa va fi. E trist, dar nu e nici o cale, în afară de a-i izola pe fiecare, ca să oprim definitiv fenomenul.

Pe faţă îi apăru un zîmbet palid.

— Mă îndoiesc că te-ai pronunţa mai abitir decît oricare altul în favoarea izolării acestor copii.

Steve Conners ascultase cuvintele ei în tăcere. Ştia că, orice ar fi zis ea, el se simţea încă vinovat pentru cele întîmplate, şi va continua să se simtă aşa, probabil, toată viaţa. *Ştia* că băiatul se aflase în dificultate, dar nu făcuse nimic.

Pentru că îi ieşise din minte.

Îi ieşise din minte!

Iar acum nu mai putea întreprinde nimic ca să îndrepte situaţia şi să-l învie pe Adam.

Singurul lucru pe care-l putea face era să observe, pe viitor, copiii mai bine şi să nu mai rateze acţiunea dacă va vedea că unul dintre ei are probleme.

Cu tot acest jurămînt tăcut, Conners îşi dădu seama că nu era

suficient.

Indiferent ce-ar fi făcut, nu-şi va putea ierta vina niciodată.

11

Josh.

Băiatul îşi înălţă privirea de pe cartea în care o citea în timpul micului dejun. Cînd o văzu pe Amy, albă ca varul la faţă, şi cînd i se uită în ochi, care aveau o privire sălbatică, puse cartea deoparte.

— Ai mai fost la vreo înmormîntare? întrebă Amy.

Josh negă.

— Nici măcar n-am cunoscut pe cineva care să fi murit pînă acum.

— O să ne facă să ne uităm la Adam?

Vocea ei era neliniştită, iar faţa i se îmbujoră.

— Ce contează? o linişti Josh. Ţi-e frică să te uiţi la un cadavru?

Amy roşi şi mai tare.

— N...nu ştiu, murmură ea. Doar că... În fine, nu sînt sigură că *vreau* să privesc un om mort.

— Ei bine, s-ar putea să nu ne facă aşa ceva. Vreau să spun, dacă Adam a fost lovit de un tren...

Josh lăsă cuvintele în suspensie. Îşi imagină un tren care duduie pe şine şi-l izbeşte pe Adam, aruncîndu-i corpul la mare distanţă. Oare picioarele şi mîinile îi fuseseră retezate? Posibil. Chiar şi capul putea să fie zdrobit, dacă fusese lovit într-o anumită poziţie. Imaginea îi dădu fiori, şi se decise să nu se mai gîndească la asta.

Numai că sîmbătă şi duminică nu se discutase decît despre Adam şi despre ce păţise el.

De sîmbătă dimineaţă, Jeff nu se întorsese la şcoală. Cei mai mulţi dintre copii nu credeau că se va mai întoarce vreodată.

Brad Hinshaw nu fusese de acord.

— Am vorbit cu el adineauri, dăduse el raportul cu o după-amiază în urmă. El zice că vine înapoi, iar Jeff obţine întotdeauna ceea ce vrea.

— Eu pun pariu că nu vine, îl contrazisese Amy. Pariez că mama lui îl va ţine acasă. Nu crezi că îşi pune problema dacă nu va proceda şi el la fel ca fratele lui?

— Nu Jeff, replicase Brad. Dacă el vrea să vină înapoi, va veni.

In acel moment, Josh încetase să mai asculte discuţia. Mintea i se agăţase de cuvîntul folosit de Amy, cînd ea făcuse referire la cele întîmplate cu Adam.

O va face.

Acest „o” părea a fi vorba utilizată de toţi, ca şi cum era o greşeală să se afirme cu glas tare că Adam s-a sinucis.

Dar exact acest lucru făcuse el, nu? Se aşezase pe şine şi aşteptase ca trenul să-l lovească. Josh simţi un nou fior.

— Mă întreb cît de zob a fost făcut, gîndi el cu voce tare.

Amy tocmai mesteca o budincă de cereale. La cuvintele lui Josh, se înecă şi expulză îmbucătura pe şerveţel.

— Asta-i nesimţire, Josh! exclamă ea, cînd îşi recăpătă putinţa de a vorbi.

— Mă rog, mă întrebam doar, replică Josh. Ce e rău în asta? N-a spus domnul Conners că e bine să vorbim deschis despre asta?

Amy îl privi dispreţuitoare.

— A spus că e bine să discutăm despre ce *a făcut* Adam. Dar n-a spus că ar trebui să vorbim despre cît...

Se opri, nefiind în stare să-şi găsească cuvintele potrivite. De la masa alăturată, Brad, care ascultase conversaţia, zîmbi maliţios.

— Despre cît de zdrobit a fost? sugeră el.

Amy păru neajutorată. Se uită, furioasă, la Brad şi-şi trase scaunul de la masă.

— Sînteţi mitocani! Nu vreau să mai vorbesc cu voi.

Se răsuci pe călcîie şi părăsi masa. Josh se duse i-mediat după ea.

— Nu te înfuria, o rugă el cînd o prinse din urmă, în foaier. Mă gîndeam doar la ce i s-a întîmplat.

I se alătură. Amy nu-i răspunse, dar nici nu-l goni de lîngă ea. Ieşiră din clădire şi se aşezară pe scările din faţa uşii de la intrare. Josh aruncă o privire de jur-împrejur. Văzu că nu se află nimeni în apropiere şi îi vorbi din nou prietenei lui, cu voce joasă:

— A...ai auzit ceva vineri noapte?

Amy ridică din sprîncene, intrigată.

— Ce să aud?

Josh se înroşi, dar îşi continuă ideea, chiar cu riscul ca Amy să-l creadă un nătărău:

— As...scensorul, se bîlbîi el. Eu l-am auzit de două ori şi, după ce mi-am amintit povestea lui Jeff despre bătrînul domn Barrington, m-am dus să văd despre ce era vorba.

Amy strînse din buze.

— Şi?

— Şi nu mergea, explică el. Se afla la parter, ca de obicei. Dar îl *auzisem!*

Amy îl privi cu severitate.

— Să nu încerci să mă sperii, Josh MacCallum!

— Nu încerc, protestă Josh. Îţi spun doar ce s-a întîmplat. Şi dacă...

Ezită, apoi se avîntă:

— Dacă Adam nu s-a sinucis? Dacă... ei bine, dacă bătrînul domn

Barrington l-a luat cu el?!

Amy făcu ochii mari. Ideea îi stimula imaginaţia. Imediat însă negă violent din cap.

— Asta e o poveste scornită de Jeff! îl temperă ea. Pun pariu că n-ai auzit nimic. Şi apoi, toată lumea ştie că Adam s-a sinucis!

Josh tăcu. Cîntărea în minte cuvintele fetei. Dacă *nu auzise,* într-adevăr, nici un zgomot? Era posibil? Oare totul fusese doar în imaginaţia lui din cauza poveştii lui Jeff?

Întoarse problema pe toate feţele şi decise că n-avea cum să afle ce se întîmplase cu adevărat în noaptea aceea. Vorbi din nou, cu o voce care tremura uşor, dar nu mai făcu nici o referire la acele zgomote ciudate.

— Tu ai fi putut face aşa ceva? Să stai, pur şi simplu, pe şine şi să aştepţi trenul să te izbească?

Amy dădu din cap.

— Nici măcar nu mă pot gîndi la un asemenea lucru.

Josh se răsuci ca s-o privească mai bine.

— Dar cum ai face? Adică, dacă ai vrea să te o-mori.

Amy înălţă din umeri. Se uita, pierdută, în zare.

— Nu ştiu, răspunse ea. Cine se gîndeşte la chestii d-astea?

— Vrei să spui că n-ai făcut-o niciodată? Nu te-ai gîndit niciodată să te sinucizi?

— N...nu ştiu, rosti ea cu vocea îndoită. Adică, a-nul trecut, cînd eram la şcoala normală şi n-aveam nici un prieten, mă culcam uneori cu speranţa că nu mă voi mai scula de dimineaţă.

Se uită la Josh.

— Te-ai simţit vreodată aşa?

Josh încuviinţă. Apucă o rămurică de pe ultima treaptă şi o răsuci printre degete.

— Îmi doream asta permanent, mărturisi el. Totdeauna am avut sentimentul că mamei mele i-ar fi fost mai bine dacă eu nu m-aş fi născut.

— Şi eu am simţit asta, îl secundă Amy. Dar nu cred că m-am gîndit vreodată la sinucidere. Vreau să spun că asta e puţin altceva faţă de a-ţi dori numai să nu te mai scoli, nu-i aşa?

Josh dădu din umeri nesigur. Rămurică îi căzu dintre degete cînd atinse, involuntar, cicatricile de la încheietura mîinii. Cînd îi zări cicatricile, încă proaspete, Amy ezită o clipă, apoi se hotărî şi-i puse o întrebare pe care o rumega în minte de cînd domnul Conners petrecuse o oră cu copiii, discutînd despre cele întîmplate. Atunci Amy tăcuse. Acum, ea rosti:

— A durut? Adică... ştii, cînd te-ai tăiat?

Josh ezită. Încercă să-şi aducă aminte. Fusese a-muzant — îşi amintea cum ţinuse cuţitul în mînă şi cum izbucnise sîngele, dar nu-şi putu aminti gestul în sine.

Şi nici dacă îl duruse sau nu.

— Nu-mi reamintesc, replică el. Dacă m-ar fi durut, mi-aş fi adus aminte, nu?

Amy dădu din umeri.

— M...mă întreb dacă Adam a simţit ceva cînd l-a lovit trenul, zise ea meditativ. Să fii mort nu e chiar atît de rău dacă nimic nu te-a făcut fericit, nu? Dar dacă doare cînd mori...

— Ştiu, interveni Josh. Numai la asta mă gîndesc. Şi o dată ce-ai făcut-o... ei bine, nu prea mai ai loc să te răzgîndeşti, nu?

Amy îşi scutură capul.

— Nu cred c-aş putea s-o fac, se decise ea. Oricît de rău ar fi, cred că aş fi prea înspăimîntată chiar şi numai pentru a încerca.

Conversaţia le fu întreruptă de o maşină care trecuse de poartă şi o luase pe aleea spre reşedinţă. Cînd se apropie, Josh o recunoscu.

Era mama lui. Ce căuta ea aici?

Simţi un gol în stomac. Auzise, probabil, de ceea ce i se întîmplase lui Adam şi se răzgîndise, iar acum venea să-l ia acasă.

Simţi impulsul de a fugi să se ascundă. Îşi dădu însă seama că astfel nu rezolva nimic. Dacă venise să-l ia de acolo, l-ar fi găsit indiferent unde ar fi fost şi s-ar fi făcut de rîs. Aşa că rămase pe loc, nervos, privind cum maică-sa parchează maşina şi coboară, făcîndu-i semn cu mîna. O clipă mai tîrziu, ea se repezi pe scări şi îl luă în braţe, strîngîndu-l la piept de parcă nu l-ar fi văzut de un an.

— Isuse, mamă, se plînse Josh. Lasă-mă jos! Dacă mă văd copiii? O să mă tachineze tot anul!

În ciuda motivului pentru care venise, Brenda nu se putu opri să nu rîdă de stingherealа fiului ei.

— Şi ce-o să creadă ei dacă mama ta nu te pupă cînd te vede?

— Dar nu trebuie să mă iei aşa în braţe, bombăni el. Nu mai sînt un copilaş!

— Just! fu de acord Brenda şi-i dădu drumul. De acuma eşti mare şi eşti gata a începe să-ţi cîştigi existenţa, ca s-o sprijini pe bătrîna ta mamă, da?

— Maamă! gemu Josh.

Brenda se întoarse spre Amy şi-i făcu cu ochiul. O întrebă:

— Mama ta te stinghereşte tot aşa de mult ca eu pe Josh?

— S-ar putea, răspunse fetiţa.

Dădu drumul gîndului care-i trecuse lui Josh prin minte în clipa în care văzuse maşina maică-si:

— O să-l luaţi pe Josh acasă?

Zîmbetul de pe faţa femeii dispăru. Brenda îşi privi fiul.

— Nu ştiu, admise ea.

Se lăsă să cadă pe trepte. Simţise brusc o sfîrşeală, datorată oboselii acumulate pe parcursul drumului străbătut. Auzise vestea despre Adam de a-bia ieri după-amiază, cînd o sunase Hildie, şi încă nu-şi revenise din starea de şoc. Abia dacă îl ştia pe băiat, dar simţise că ea şi cei doi Aldrich sînt deja prieteni. Pe toată durata schimbului său de la serviciu se gîndise dacă să întreprindă sau nu călătoria pînă la Barrington.

Îşi dăduse seama, în final, că n-are altceva de făcut. Şi asta nu numai din cauza funeraliilor.

Ci şi din cauza lui Josh.

Trebuia să vadă cu propriii săi ochi ce făcea el şi cum reacţiona în urma tragicului eveniment.

Mai mult, trebuia să vadă cum se adaptase cu şcoala. Era hotărîtă ca, dacă el nu era fericit aici, să-i împacheteze lucrurile şi să-l ia acasă atunci în acea după-amiază.

Dacă Adam Aldrich se comportase astfel, cine îi garanta ei că Josh nu-l va imita? Chiar şi numai a-cest gînd îi îngheţa sîngele în vine. În timpul orelor lungi de noapte, cît condusese prin deşert, se auto-convinsese că şcoala aceasta fusese o alegere greşită.

Se răzgîndise însă, la răsăritul soarelui, cînd pătrunsese pe autostrada 101.

Josh nu era ca Adam, nici un copil de la academie nu era identic cu altul. Chiar şi fratele geamăn al lui Adam era diferit de acesta.

Şi nu-i spuseseră că sinuciderea era o problemă pentru cei de aici?

Dar eşuaseră cu Adam Aldrich. N-au fost capabili să vadă ce avea să urmeze şi să ia, în consecinţă, măsuri de precauţie.

Se certase cu ea însăşi pînă cînd se simţise epuizată. Într-un tîrziu, se hotărîse să se rezume la a-l urmări pe Josh şi la a vorbi cu el; abia după aceea să ia o decizie finală.

Reuşi să zîmbească cînd văzu cît de nevinovată se uita la ea fetiţa cu părul roşu şi cu ochelari cu lentile groase.

— Cred că sînt îngrijorată pentru el, recunoscu ea.

— Din cauza lui Adam? întrebă Amy.

Brenda fu şocată de cît de directă fusese întrebarea.

— C...cred că da, îngăimă ea.

— Tocmai vorbeam despre asta, îi comunică Amy. Am ajuns la concluzia că noi n-am putea face aşa ceva.

— Nu? rosti Brenda.

Simţi că i se învîrteşte capul. Era adevărat că stătea aici şi discuta despre sinucidere cu o puştoaică de zece ani? Şi totuşi, Amy şi Josh păreau a crede că ăsta e cel mai natural lucru din lume.

— Am vorbit despre asta multă vreme, continuă Amy. Problema e că, dacă faci ce a făcut Adam, nu te mai poţi răzgîndi mai tîrziu. Adică, odată

ce ai murit...

Vocea i se stinse.

Brenda interveni:

— Pe lîngă asta, a te sinucide e un păcat.

— De ce? întrebă Josh.

Brenda îşi privi fiul, care se uita serios la ea şi aştepta un răspuns.

Dar avea ea unul? îşi dădu seama că nu. Acceptase, placidă, întotdeauna că a te sinucide era o eroare. Dar de ce?

— Ei bine, pentru că Dumnezeu nu vrea să te sinucizi, răspunse ea, amintindu-şi învăţăturile bisericii catolice, pe care le primise cu mulţi ani înainte.

— Tatăl meu spune că nu există Dumnezeu, rosti Amy. El e ateu.

— Aha, înţeleg, spuse Brenda, deşi nu înţelegea deloc.

Cum putea să existe cineva care să nu creadă în Dumnezeu? Deşi nu mai fusese la biserică de mai bine de zece ani, ea credea încă. Încercă să găsească un răspuns potrivit la afirmaţia fetiţei, dar căutările îi fură întrerupte cînd Hildie Kramer apăru în uşă şi o salvă.

— Doamnă MacCallum? Bănuiam eu că sînteţi dumneavoastră.

Brenda se grăbi să se ridice în picioare.

— N-am putut sta deoparte, explică ea. M-am hotărît să vin la funeralii.

Hildie îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimelor două zile la telefon, vorbind cu aproape toţi părinţii elevilor academiei. Reuşi acum să zîmbească obosită.

— Sînt bucuroasă c-aţi făcut-o, spuse ea. În special de dragul lui Josh. O să vă dea o idee despre cum se simte el aici.

Întinse mîna şi ciufuli părul băiatului. Chicoti cînd el se feri de degetele ei.

— De ce nu vă duceţi voi să vă îmbrăcaţi cum se cuvine, ei? le sugeră ea, arătînd, semnificativ, ceasul ei. Ceremonia începe la zece şi nu vreau să întîrziem.

— Dar nu e nici măcar ora nouă, protestă Josh.

— Cît vei aştepta la duş? ripostă Hildie. Să nu-mi spui că ai făcut deja unul, văd murdăria de pe urechile tale de aici. Hai, plecaţi acum, amîndoi.

Spre surprinderea ei, Amy şi Josh se supuseră dispărînd în clădire. După ce nu se mai văzură, Hildie se întoarse spre Brenda:

— Presupun că te afli aici pentru că te îngrijorează Josh, rosti ea.

Brenda ezită puţin înainte de a încuviinţa.

— După ce s-a întîmplat cu Adam Aldrich...

— Sigur, rosti Hildie. Nu pot spune că sînt surprinsă să te văd. Nu eşti singurul părinte îngrijorat şi ai tot dreptul să fii aşa. Sînt, într-adevăr,

bucuroasă că ai venit. Ce-ar fi să bem nişte cafea şi o să-ţi dau atunci toate informaţiile despre ce s-a întîmplat şi cum facem faţă situaţiei.

Brenda se aşteptase la o atitudine evazivă din partea celor de la academie. O oră mai tîrziu, descoperi că rămăsese impresionată de atitudinea deschisă discuţiei, adoptată de Hildie Kramer referitor nu numai la sinuciderea băiatului, ci şi la repercusiunile posibile asupra colegilor lui.

În final, Hildie îi spuse:

— În ceea ce-l priveşte pe Josh, nu-ţi pot spune decît să-l observi pe timpul zilei şi apoi să te hotărăşti dacă vrei să stea cu noi sau nu.

La urma urmei, Brenda era mişcată cel mai mult de decizia lui Hildie de a nu-i impune rămînerea lui Josh în academie. Cînd Hildie o conduse în micul ei apartament de la parterul reşedinţei pentru a se împrospăta şi a-şi schimba ţinuta, Brenda era deja pe jumătate convinsă că, în ciuda celor întîmplate, nu-l va lua pe Josh cu ea după-amiază.

Îl va observa totuşi pe toată durata dimineţii şi a după-amiezii.

Numai dacă va fi satisfăcută de ceea ce va vedea se va hotărî.

12

Jeanette stătea în faţa oglinzii de la măsuţa de toaletă, zgîindu-se la imaginea reflectată de sticlă. Era chiar ea? Ale ei erau pungile de sub ochii roşii de nesomn şi înconjuraţi de cearcăne negre de oboseală? Ale ei erau firele albe care se vedeau în masa de păr castaniu şi care apăruseră peste noapte? Puteau fi, într-adevăr, ale ei?

Oare trecuseră numai trei zile de cînd arătase şi se simţise cu zece ani mai tînără?

Părea că trecuse mai mult de un an. De cînd se holbase la faţa desfigurată a lui Adam, fiecare minut care se scursese i se păruse a avea lungimea unei ore de cumplită tortură. Acea imagine îi rămăsese atîrnată în faţa ochilor.

Nu mai era Adam cel cunoscut de ea. Nu mai era băiatul frumos şi liniştit, cu ochii mari, negri, şi părul ondulat moştenite de la ea. Acea imagine, care-i zîmbea încă enigmatic dintr-o fotografie înrămată de pe toaletă, dispăruse. Era pierdută pentru totdeauna şi fusese înlocuită de faţa oribil zdrobită văzută pe targa de la spital.

Nici o trăsătură a lui nu mai era la locul ei. Pielea îi fusese sfîşiată şi umplută cu sînge, părul nu era decît o masă năclăită, iar pielea capului fusese aproape complet jupuită.

Va putea ea să uite acea imagine? Va fi capabilă să o înlocuiască cu altele pe care le avea despre copilul ei cînd acesta trăia încă? Sau va fi mereu acolo, impunîndu-se în faţa tuturor amintirilor despre Adam?

N-ar fi trebuit s-o facă, n-ar fi trebuit să insiste să-l vadă; n-ar fi trebuit să refuze, fără nici o logică, să accepte adevărul morţii sale pînă nu se convingea singură de existenţa cadavrului.

Cadavru.

O trecură fiorii cînd rosti, pentru sine, cuvîntul. Suna aşa de urît pentru a descrie ce rămăsese din splendidul ei copil.

Dar era prea tîrziu; prea tîrziu pentru a se întoarce în timp, acceptînd să nu-l vadă mort ca să-şi a-mintească de Adam aşa cum fusese el cînd trăia. A-cea viziune de coşmar avea s-o chinuiască tot restul vieţii.

Începu să se machieze, cu degete la fel de a-morţite ca şi creierul. Făcu tot ce-i stătu în puteri pentru a remedia ravagiile făcute de durere, deşi asta nu rezolva nimic. Indiferent ce mască îşi punea pe faţă, nu exista vreo cale de a cicatriza rana sîngerîndă din ea, nu exista vreo modalitate de a alina durerea care îi măcina sufletul.

Doisprezece ani!

N-avea decît doisprezece ani! Nu era drept. De ce nu venise acasă în acea noapte ca să-l îngrijească ea? De ce îi întorsese spatele?

N-avea să ştie niciodată. Nu va mai avea niciodată vreo şansă de a-l alina şi de a-l asigura că nu era nimic în neregulă cu el, că era un copil perfect.

— Iubito?

Ea îşi ridică ochii, privind în oglindă imaginea reflectată a soţului ei. Vocea lui, îngrijorată, îi întrerupse reveria. Chet stătea în cadrul uşii deschise a dormitorului.

— Se face tîrziu, îi spuse. Maşina o să fie aici peste cîteva minute.

Jeanette încuviinţă, scurt, din cap, dar nu făcu nici o mişcare pentru a-şi continua machiajul. Privirea ei rămase aţintită pe Chet. El arăta şi acum ca întotdeauna. Voinic, chipeş, părea cu cîţiva ani mai tînăr decît era în realitate. Oare nu simţea nimic faţă de pierderea fiului lui? Nici măcar nu-i păsa că Adam plecase definitiv?

„Nu-i corect ce faci”, îşi spuse ea, făcînd un efort pentru a se întoarce la treaba pe care o avea de făcut. El doar se comportă altfel, asta-i tot. Nu e decît diferenţa dintre bărbaţi şi femei. „Noi ne exteriorizăm sentimentele, pe cînd ei, nu. Asta nu înseamnă că suferă mai puţin ca mine.”

Reuşind să-şi controleze tremurul mîinilor, termină de machiat, apoi îşi îmbrăcă rochia bleumarin închis pe care o alesese pentru înmormîntare. Cînd auzi o portieră de maşină şi sunetul clopoţelului de la intrare, porni să coboare scările. Evită să se uite în direcţia uşii închise de la camera lui Adam.

Nu putuse pînă acum nici măcar să intre în această cameră, darmite să se achite de îndatorirea de a se debarasa de lucrurile lui.

N-avea idee cînd, sau dacă va fi în stare să-i păşească pragul.

Îi găsi pe Chet şi pe Jeff aşteptînd-o la capătul scărillor. Inspecta automat, cu ochi matern costumul lui Jeff şi-i aranja nodul la cravată.

— Unde-i...?

Vocea i se stinse brusc.

„Adam”, avusese ea de gînd să zică din reflex. Se redresa însă la moment, muşcîndu-şi buza pînă la sînge în timp ce se lupta cu lacrimile care ameninţau să se reverse. Ieşi în lumina soarelui şi se strecură pe canapeaua din spate a limuzinei care aştepta. Geamurile fumurii de la portiere filtrau lumina şi-i dădeau o iluzie de uşurare. Pe locul din fata ei se

aşeză Jeff. De cum intră, băiatul exploră comenzile sistemului de televiziune şi audio.

— Pot să iau o Coca? întrebă el, descoperind răcitorul cu gheaţă ascuns sub una din rezemătoa-rele de cot.

— Nu acum, Jeff, replică Chet.

O simţi pe Jeanette că se încordează. Luă loc lîngă ea.

— Mai tîrziu, bine?

Jeff pufni înciudat.

— Dar n-o să mă întorc cu voi, nu? Nu mă duc înapoi la şcoală azi? Mîine o să am cursuri.

Părinţii schimbară o privire. Jeff se îmbufna şi mai tare.

— O să mă lăsaţi să mă duc înapoi, nu? întrebă el, cu o voce încărcată de suspiciune.

— Nu ne-am hotărît încă, îi răspunse Chet.

Privirea i se îndreptă spre şofer. Atinse butonul care comanda ridicarea geamului despărţitor dintre conducător şi pasageri.

— Mama ta crede că..., începu el după aceea.

— Dar nu-i drept! izbucni Jeff. Mie îmi place în academie. Acolo sînt toţi prietenii mei!

— Nu! exclamă Jeanette, mai dur decît intenţionase. Nu te mai vreau deloc acolo. Nu poţi înţelege asta? După... după ce i s-a întîmplat lui Adam, te vreau acasă.

— Dar de ce? vru să afle Jeff, încăpăţînat. N-am făcut nimic rău. De ce mă pedepseşti?

— Nu te pedepsesc.

Jeanette încercă, pentru a patra oară în ultimele douăzeci şi patru de ore, să-i explice.

— Iubitule, trebuie să înţelegi cum mă simt eu. Vreau să te ştiu acasă, unde pot să am grijă de tine. Iar ţie îţi plăcea şcoala normală.

— Ba nu, o contrazise Jeff. O uram la fel de mult ca şi Adam. Toţi profesorii erau nişte tîmpiţi, ca şi ceilalţi copii. Dar la academie...

Degetele femeii strînseră mai tare braţul soţului ei. Chet ridică mîna pentru a-şi face fiul să tacă.

— Nu acum, Jeff, spuse el cu un ton ce nu admitea nici o replică. O să vorbim mai tîrziu şi-ţi promit c-o să ai dreptul de a-ţi spune părerea. Acum însă va trebui să trecem printr-un moment greu, suficient de dureros pentru noi toţi ca să nu fie nevoie de a-l face tu şi mai dificil... Aşa că las-o baltă deocamdată, bine?

Gura lui Jeff se strîmbă de furie. Chet crezu o clipă că băiatul se va repezi mai departe, însă Jeff păru că acceptă, momentan, situaţia. Se cufundă în tăcere pe tot restul drumului pînă la capela din campusul Universităţii Barrington.

Cinci minute mai tîrziu, maşina trase în faţa capelei. După ce mîngîie liniştitor mîna soţiei sale, Chet deschise uşa pentru a coborî din limuzină şi fu orbit de strălucirea luminii soarelui. Odată ajuns afară, el întinse mîna pentru a o ajuta pe Jeanette să iasă. Pentru ea, lumina avu un efect mai puţin brutal, căci borul de la pălărie îi filtra razele.

La sfîrşit coborî şi Jeff. O porni instinctiv spre colegii adunaţi laolaltă în faţa bisericuţei, dar, înainte de a putea face vreun pas, mîna liberă a lui Chet i se puse pe umăr, forţîndu-l să stea locului. Se îndreptară toţi trei spre uşile deschise ale capelei. Mulţimea de copii şi adulţii veniţi cu ei, urmă în tăcere familia îndoliată.

Cînd Jeanette trecu pragul capelei, în faţa ei apăru o femeie pe care n-o recunoscu imediat. Abia după ce-i vorbi îşi dădu seama că e Brenda MacCal-lum.

— Îmi pare aşa de rău, Jeanette, o compătimi ea. Ştiu că nu pot face nimic, dar...

Jeanette făcu un efort să zîmbească.

— Brenda. Ce bine c-ai venit. Un drum aşa de lung...

Vocea i se stinse cînd nu mai găsi altceva să spună.

— Trebuia să vin. Ştiu că nu ne cunoaştem prea bine, dar simt că sîntem prietene.

— Sigur, murmură Jeanette.

Făcu un pas ezitant, ca şi cum ar fi vrut să treacă pe lîngă Brenda. Cînd îşi dădu seama, jenată, că a pătruns în intimitatea Jeanettei, Brenda se îndepărtă de ea. Însă Jeanette îi apucă braţul, o-prînd-o.

— Am greşit în legătură cu academia, spuse ea. Ştiu ce ţi-am spus week-end-ul trecut, dar am greşit, fn locul tău l-aş lua pe Josh de aici înainte de a fi prea tîrziu.

Brenda încremeni la auzul vorbelor femeii, iar Chet îşi conduse soţia de-a lugul culoarului spre strana din faţă. Îl simţi pe Josh cum o bate uşurel pe mînă.

— *Hai,* mami, şopti el. N-ar trebui să vorbim cu ei pînă *după* înmormîntare. Hildie ne-a *spus* asta!

Brenda îl lăsă pe Josh s-o conducă către una din stranele din spate. Va avea ea ocazia să discute mai pe larg cu Jeanette după amiază. Oare asta era reacţia Jeanetttei la tragedia ce se abătuse peste fiul ei?

Sau era ceva legat de moartea lui Adam, despre care nu-i spusese încă nimeni nimic?

***

Pentru Jeanette, înmormîntarea dură o veşnicie, dar ajunse, în sfîrşit, la capăt. Necrologul fusese rostit de George Engersol. Jeanette nu-l ascultase decît cîteva minute, pentru că acel Adam de care se vorbea acum, cel care fusese un „elev devotat ale cărui orizonturi erau la fel de luminoase ca şi mintea”, nu era băieţelul de care îşi amintea ea.

Îşi aminti de bebeluşul care venea plîngînd la ea de fiecare dată cînd cădea şi îşi julea genunchii; de el la vîrsta de cinci ani, cînd se ruga mereu

să i se spună o poveste înainte de culcare; de el la şapte ani, cînd se decisese, încăpăţînat, să continue a crede în Moş Crăciun, chiar şi după ce ea şi Chet îi explicaseră că acesta nu era decît un mit.

— Dar şi Dumnezeu e numai un mit, nu-i aşa? întrebase Adam.

— Corect, răspunsese Chet, cel mai fanatic ateu pe care ea îl cunoscuse.

— Dar mulţi oameni mai cred încă în Dumnezeu, observase Adam. Aşa că am să cred în continuare în Moş Crăciun. Şi, atîta vreme cît voi crede în el, îmi va aduce mereu cadouri de sărbători.

După aceea, de fiecare Moş Crăciun, Jeanette pusese întotdeauna sub pom cel puţin un pachet cu inscripţia: „Pentru Adam, de la Moş". Chiar şi în anul care trecuse, Adam aşteptase nerăbdător Ajunul, zîmbind fericit cînd dăduse la o parte ambalajul.

— Vezi? îi spusese el lui Jeff. El niciodată nu mă uită. Iar *ţie* nu ţi-a dat nimic de cînd aveam şapte ani.

Jeff, mai realist, evidenţiase că scrisul de pe etichetă semăna cam izbitor cu cel al mamei lor, dar A-dam rămase netulburat.

— Verifică-ţi darurile tale, rostise el. Mami şi tati ne dau întotdeauna acelaşi număr de cadouri, dar eu primesc unul şi de la Moş Crăciun.

Jeff verificase şi descoperise, spre dezamăgirea sa, că fratele lui avusese dreptate.

Tot restul acelei zile, Adam îl luase pe Jeff peste picior cu faptul că refuzul lui de a crede îl costase, de-a lungul anilor, o mulţime de chestii oribile. La sfîrşitul zilei, spumegînd de furie şi frustrare, Jeff insistase ca frate-său să-i găsească o metodă de a trişa de Crăciun. La auzul acestei rugăminţi, chiar şi Chet nu se putuse abţine să nu rîdă de faptul că, pentru prima dată, Adam îl învinsese şi-l convinsese pe Jeff.

Iar acum toate acestea s-au terminat.

George Engersol terminase necrologul. Se rostiseră ultimele rugi lîngă micuţul sicriu din faţa altarului şi începuse marşul funebru. După ce privi ultima dată sicriul cu corpul fiului ei, Jeanette se lăsă condusă pînă la uşa capelei, unde se aşeză, alături de Chet, pentru a primi condoleanţele.

Era mai rău decît îşi imaginase ea. Nimeni nu părea a şti ce să-i spună, ce cuvinte să rostească pentru a consola o femeie al cărei fiu îşi luase de tînăr viaţa. Toţi prietenii ei, toţi oamenii pe care îi ştia de ani de zile, păreau acum că-şi pierduseră graiul. Se opreau numai pentru un moment scurt pentru a o săruta pe obraz şi pentru a-i şopti un scurt: „îmi pare rău", după care se îndepărtau rapid.

„Oare ei cred că e vina mea?", se trezi ea întrebîndu-se. „Cred ei că l-am părăsit cumva?"

Dar oare nu era chiar aşa? Bineînţeles că îl părăsise. Dacă ar fi fost o mamă bună şi i-ar fi oferit lui Adam toată dragostea şi atenţia de care

avea atîta nevoie, el ar fi mai trăit acum, nu-i aşa?

Încercă să-şi spună că nu era adevărat. Că Hildie Kramer avusese dreptate cînd o asigurase, cu o zi în urmă, că n-ar fi putut face nimic mai mult decît făcuseră ea şi cu Chet, dar că au existat forţe înăuntrul lui Adam pe care nimeni nu le-a înţeles.

„Nu pot să-mi petrec viaţa învinovăţindu-mă”, îşi repeta Jeanette mereu. „Îl am încă pe Jeff şi nu pot înceta să exist din cauza celor întîmplate. Şi nu-i pot impune nici lui să înceteze a mai exista.”

Din capelă ieşiră ultimii oameni. Chet, Jeanette şi Jeff urmăriră cum sicriul e purtat pînă la dricul ce aştepta afară. Oamenii care cărau sicriul pe umeri se opriră un moment, cînd ajunseră în dreptul familiei. Jeanette îşi puse mîna pe cutia de lemn şi murmură un singur cuvînt:

— Adio.

Familia privi în tăcere cum sicriul e pus pe catafalcul dricului. Peste cîteva clipe, acesta dispăru din raza privirii lor.

Pînă la sfîrşitul zilei, rămăşiţele pămînteşti ale lui Adam aveau să fie incinerate, iar cenuşa împrăştiată pe mare.

***

Brenda MacCallum îşi privi ceasul. Era aproape ora două. Trebuia să plece curînd dacă voia să a-jungă în timp util în Eden, însă n-apucase să vorbească cu Jeanette Aldrich. Se temu că ea plecase deja, pentru că nu o zărea în mulţimea adunată pe pajiştea din faţa academiei. Îl descoperi pe Chet, care purta o conversaţie cu George Engersol, apoi pe Jeff, stînd alături de Josh, Amy şi de alţi copii, la umbră, lîngă cercul de copaci pe care îl porecliseră Gazebo. Pe Jeanette însă n-o descoperi nicăieri.

Brusc, intuiţia maternă o făcu să-şi dea seama unde putea fi prietena ei. Îşi puse paharul de limonadă golit pe una din mesele întinse pe pajişte şi se îndreptă spre casă, mişcîndu-se cu multă prudenţă, pentru că tocurile înalte de la pantofi se înfundau în pămînt la fiecare pas. Le observase, tristă, pe celelalte femei cum se balansau pe vîrfurile picioarelor, fără ca tocurile pantofilor lor să atingă covorul verde în felul în care o făceau ai ei. Desigur, în Eden puţini aveau o pajişte, care era, în general, arsă de soare, iar pămîntul era tare ca piatra. Cu toate astea, îşi dori să fi purtat pantofi cu toc jos.

Intră în casă şi se opri în prag pentru a curăţa noroiul de pe pantofi. Apoi urcă scările pînă la etajul doi. Traversă coridorul în lung şi se opri în faţa camerei în care locuise Adam. Bătu încet în uşa închisă, dar nu primi nici un răspuns. Se întoarse să plece, dar instinctul îi spuse că încăperea nu era pustie, aşa că puse mîna pe clanţă şi deschise uşa.

Jeanette Aldrich se sprijinea de perete, lîngă fereastră, şi se uita,

pierdută, în zare.

— Te superi dacă rămîn? întrebă Brenda, simţindu-se ca o intrusă. Adică, dacă vrei să fii singură...

Jeanette negă rapid din cap, ca şi cum s-ar fi întors la realitate, apoi făcu un pas înainte.

— Nu. E-n regulă, Brenda. Doar că...

Privi, neajutorată, în jurul camerei. Încăperea părea lugubră fără lucrurile lui Adam, cu dulapul deschis şi gol şi cu patul de pe care se luase tot pînă la saltea.

— Doar că îţi aduceai aminte, completă Brenda ideea, intrînd şi închizînd uşa după ea. Nu te-am văzut pe afară aşa că mi-am imaginat că ai venit aici.

Ochii ei se plimbară prin cameră.

— Arată cam lugubru, nu?

Jeanette aprobă, scurt, din cap şi spuse:

— Dar cel puţin pot sta în ea. Dacă lucrurile lui ar mai fi fost aici, nu cred c-aş fi reuşit. Acasă n-am putut deloc să intru în camera lui.

Brenda se aşeză pe marginea patului.

— Ştiu cum te simţi. După ce soţul meu m-a părăsit, timp de o săptămînă cu greu am putut să mă culc în acelaşi pat pe care îl împărţisem cu el.

Se simţi stînjenită şi roşi.

— Desigur că nu e acelaşi lucru, dar sentimentul e cam acelaşi, nu?

Jeanette zîmbi, pentru prima dată în acea zi.

— Mă uimeşte că ştii.

Veni alături de Brenda, pe pat.

— Eşti prima persoană care vine să mă caute. Mi se pare că nici unul din prieteni nu doreşte să-mi vorbească. Nu ştiu ce să spună.

— Ei bine, eu ştiu, cu siguranţă, cum vine chestia asta, oftă Brenda. După ce Josh şi-a tăiat venele, toată lumea a fost drăguţă cu mine, dar nici unul nu voia să vorbească despre asta. Cîteva zile, m-am simţit ca o leproasă. Dar la ce te poţi aştepta? Copiii noştri nu sînt la fel cu ceilalţi copii şi, cînd fac gesturi de acest gen, înspăimîntă pe toată lumea. Zîmbetul de pe faţa Jeanettei dispăru.

— Pe tine nu te-a înspăimîntat? Cînd Josh a încercat să se sinucidă?

— Cum să nu? M-a speriat de moarte. Dar a trebuit să fac faţă, aşa cum a trebuit să fac faţă tuturor bărbaţilor care m-au înşelat. Şi o mai am şi pe Melinda. Aşa că l-am adus aici.

Jeanette se întrista.

— Aşa cum am procedat eu cu Adam şi cu Jeff, rosti ea. Iar acum Adam e mort.

Brenda se ridică şi se duse la fereastră.

— M-am gîndit la ce ai spus înainte de ceremonie, în legătură cu a-l lua pe Josh acasă.

— Bun, replică Jeanette. Bănuiesc că de acum ştii că am decis să-l iau pe Jeff de aici. De acum înainte îl vreau acasă, cu mine.

— Înţeleg de ce, aprobă Brenda. Dar nu ştiu dacă eu îl pot scoate pe Josh.

Îi făcu semn Jeanettei.

— Vino aici să te uiţi la ceva.

Intrigată, Jeanette se ridică şi se apropie de Brenda. Se zgîi fereastră, dar nu văzu nimic remarcabil afară. Era numai un grup de copii, împrăştiaţi pe pajişte şi discutînd între ei.

— Ştii, n-am mai văzut aşa ceva înainte, rosti Brenda. Încă de cînd a mers prima dată la şcoală, Josh n-a făcut parte niciodată dintr-un grup. Mereu a suferit fiindcă ceilalţi nu-l băgau şi pe el în seamă, însă aici nu suferă. Cum aş putea să-l iau cu mine? Chiar crezi că ar fi bine să-i fac aşa ceva? Să-l duc înapoi unde a fost, unde toţi rîdeau de el şi unde se plictisea permanent?

Observînd scena prin ochii celeilalte femei, Jeanette reuşi pentru prima dată, să rememoreze evenimentele trecute, dincolo de ultimele două zile.

Îşi aminti de anii de dinaintea înscrierii fiilor ei în academie, cînd Jeff şi Adam nu aveau nici un prieten în afară de ea şi de Chet. Şi acum, cînd Adam murise...

— Oh, Doamne, oftă ea. Ce-ar trebui să fac?

— Nu-ţi pot spune, replică Brenda, urmărind în continuare grupul de pe pajişte. Dar ştiu sigur că nu-l pot îndepărta pe Josh de acest mediu. Poate ar fi bine să mai aştepţi o ţîră pînă să procedezi la fel cu Jeff.

Se întoarse spre Jeanette.

— Ştiu cît de mult suferi, Jeanette. Şi eu am suferit mult în viaţă. Dar suferinţa trece. Uneori crezi că ai să mori, dar fiecare zi care s-a scurs face durerea mai suportabilă. Cel mai important lucru e să nu faci vreo tîmpenie cînd te doare, ceva ce n-ai mai putea remedia.

Jeanette tăcu cîteva clipe, apoi vorbi, calmă:

— Adică ceva în genul gestului lui Adam?

Brenda ridică din umeri.

— Nu mă gîndeam la Adam, dar cred că asta am vrut să spun. Mai cred că nu trebuie să-l faci pe Jeff să plătească pentru greşelile lui Adam. Ştii ce vreau să spun, nu?

Jeanette ezită, apoi încuviinţă.

— Cred că da. Ştii că e amuzant? Aceleaşi lucruri mi le-a spus şi Jeff pe drumul spre ceremonie.

Brenda zîmbi strîmb.

— Ei, doar ştii zicala: „Copiii nu ştiu să mintă.”

Jeanette oftă adînc, apoi zise:

— Haidem. Să mergem şi noi jos şi să luăm o limonada. Tot nu servescc ei nimic mai tare. Iar după aia o să-i spun lui Jeff că poate rămîne aici.

Cînd ieşiră din cameră, Jeanette luă mîna Bren-dei într-a ei.

— Sînt foarte bucuroasă că ai venit, spuse ea. Dacă nu erai aici, nu ştiu ce-aş fi făcut.

— Ai fi făcut ceea ce trebuie, îi spuse Brenda. Poate nu chiar acum, dar ţi-ai fi dat, în cele din urmă, seama. În definitiv, dacă avem copii aşa de deştepţi ca Jeff şi Josh, nu putem fi nici noi prea proaste, nu?

Jeanette se trezi că rîde în hohote. Cu cîteva minute înainte era sigură că nu va mai rîde niciodată.

***

— Jeff? întrebă Josh.

Jeff se întoarse spre el. O clipă, Josh se întrebă dacă era bine să-i povestească despre sunetele ciudate pe care le auzise în noaptea în care murise A-dam. Cu cît se gîndise mai mult la ele şi cu cît aprofundase mai tare semnificaţia mesajului lăsat de Adam pe computer, cu atît mai mult se încurcase fiindcă nu găsise nici o explicaţie logică. Deşi le vorbise lui Hildie şi domnului Conners despre mesaj, ei nu dăduseră vreun semn c-ar înţelege la ce se referea el. Nu le spusese, desigur, despre faptul că auzise ascensorul mergînd cînd, de fapt, el nu funcţionase deloc, şi asta fiind convins că ei vor rîde de el pentru că s-a lăsat prins de povestirea cu fantome a lui Jeff. Însă Jeff văzuse mesajul, aşa că, poate...

Se hotărî.

— Ce crezi că s-a întîmplat, în realitate, cu Adam?

Brad Hinshaw, care stătea întins pe spate lîngă Jeff, se ridică în capul oaselor. Ochii lui Jeff se aburiră uşor, ca şi cum peste ei se lăsase o cortină.

— Despre ce vorbiţi? întrebă Brad.

— Nu prea ştiu, răspunse Josh. Numai că... Mă rog, ce spunea el în mesaj: că se duce undeva. Într-un loc mai bun. N-a spus că se va sinucide. Adică, ce-ar fi dacă el ar fi fugit, pur şi simplu?

Brad oftă plictisit.

— Las-o baltă, Josh. A fost lovit de tren, nu? Doar am fost cu toţii la funeralii!?

Josh se simţi încurcat, dar insistă:

— Dar dacă n-a fost Adam? Dacă a fost altcineva? Se puteau schimba corpurile sau se putea face altceva, nu?

Jeff se ridică în picioare şi plecă de lîngă ei.

— Asta a fost o bădărănie, Josh! exclamă Brad. Dacă eşti aşa de deştept, cum de ai putut spune o asemenea prostie în faţa lui Jeff? Isuse!

Josh se ridică, grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe Jeff. Cînd fu lîngă el, îl luă de braţ şi-i spuse:

— Jeff? Îmi... îmi pare rău. N-am vrut să spun nimic rău. Mă... ei bine, mă întrebam doar care ar fi semnificaţia mesajului. Asta-i tot.

Jeff se opri şi-l privi pe Josh în ochi.

— Minţi! rosti el. Mai e şi altceva în afară de mesaj, nu?

Josh scurmă cu pantoful pămîntul din faţa lui.

— A...am auzit şi ascensorul, admise el, convins că Jeff va izbucni în rîs.

Cum celălalt nu scoase nici o vorbă, continuă:

— A fost aşa cum ai spus tu, l-am auzit, dar nu se mişca.

Pe faţa lui Jeff apăru cel mai ciudat zîmbet pe care îl văzuse Josh vreodată.

— Atunci poate că asta s-a întîmplat, spuse Jeff. Poate Adam n-a murit de tot. Poate că Eustace Barrington s-a întors din mormînt şi l-a luat cu el. Şi poate, cine ştie, odată cînd o să te aştepţi mai puţin, va veni chiar Adam în persoană şi-ţi va povesti ce s-a întîmplat în realitate.

Uluit de cuvintele lui Jeff, Josh depuse armele.

Prietenul lui se întoarse, continuînd să zîmbească, şi plecă.

***

Tîrziu, în acea noapte, Hildie Kramer se duse în biroul personal al doctorului Engersol şi închise uşa în urma ei. Engersol se uită la ea, o salută din cap şi termină ce avea de lucru la dosarul de pe masă. Puse, după aceea, dosarul deoparte, se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi încrucişa braţele pe piept.

— Bun, zise el. Cît e de rău?

Hildie zîmbi.

— Nu-i rău deloc. Familia Lowenstein o scot pe Monica din şcoală şi nu-i pot convinge să n-o facă. Dar e singura. Toţi ceilalţi rămîn, inclusiv Jeff Aldrich.

— Nu-i rău, replică Engersol. O să ne descurcăm. Dar asta înseamnă că seminarul meu special are cu doi elevi mai puţin. Am doi candidaţi în minte, dar vreau să aud mai înainte recomandările tale.

Hildie n-avu nici o ezitare.

— Josh MacCallum şi Amy Carlson, spuse ea. Sînt amîndoi foarte buni. Sînt printre cei mai străluciţi elevi şi au profilul psihic şi intelectual pe care-l căutăm.

Engersol zîmbi.

— Foarte bine, Hildie. Sînt exact aceiaşi candidaţi la care mă gîndeam şi eu. Reorganizează-le orarele ca să înceapă de mîine.

După ce Hildie plecă din birou, Engersol revăzu dosarele lor. Dădu încet din cap. Erau perfecţi pentru seminar.

Josh MacCallum intenţionase deja să se sinucidă.

Dacă o va face din nou, nimeni n-ar avea nimic de comentat.

13

Josh şi Amy se agitau, nervoşi, pe bancheta din faţa biroului administratoarei. Clădirea era tăcută. Restul copiilor se duseseră deja la primele cursuri ale zilei. In timpul micului dejun, Hildie intrase în sufragerie şi le comunicase celor doi să se prezinte la biroul ei înainte de a intra la ore. Josh schimbă o privire temătoare cu Amy. Din partea lui, Josh era convins că intrase în bucluc. Chiar într-unui mare. Probabil Jeff le dezvăluise părinţilor lui ce i se povestise după funeralii şi doamna Aldrich o chemase pe Hildie. Dar ce era atît de rău în a întreba dacă Adam s-a sinucis în realitate? Iar Jeff nu se supărase, de fapt, păruse chiar să-l fi crezut.

Amy se gîndise că fuseseră chemaţi de Hildie din alt motiv.

— Pun pariu că mamele noastre au decis să ne retragă din şcoală, spusese ea. Pariez că au luat legătura cu familia Monicăi şi vor acum să ne ia şi pe noi acasă.

Josh privise semnificativ la scaunul gol de la masa învecinată, care fusese ocupat, pînă în acea dimineaţă, de Monica. Dăduse din cap.

— Cum se face că adulţii se comportă, uneori, ciudat? Monica n-avea de gînd să facă ceva. Ea credea că Adam a fost un tîmpit că s-a sinucis. Oricum, nu poate fi vorba de asta. Dacă mama m-ar fi luat acasă, ar fi făcut-o ieri. În afară de asta, mi-a spus că a hotărît să mă lase aici. Iar ai tăi nici n-au venit la ceremonie, aşa că de unde i-au contactat ei pe părinţii Monicăi?

Amy se strîmbase la el.

— N-ai auzit pînă acum de o chestie care se numeşte telefon?

— Asta e o prostie, replicase Josh. Părinţii Monicăi nici nu ştiu, probabil, unde locuiesc ai tăi.

Amy nu replicase, ci se mulţumise să-şi vîre, tristă, furculiţa în budincă.

— Poate că nu e nici o problemă, de fapt, sugerase, în final, Josh.

— Oh, desigur! se oţărîse Amy. Ai fost vreodată chemat în biroul directorului fără a avea necazuri?

Josh rămăsese fără replică. Pentru restul micului dejun, cei doi se cufundaseră într-o tristă tăcere. N-a ajutat prea mult nici faptul că unul din ceilalţi copii a început să-i ia peste picior cînd a plecat la cursuri.

— Ne vedem mai tîrziu, le-a strigat Brad Hinshaw. Asta dacă veţi mai fi încă aici.

Îşi urmase drumul rîzînd în hohote, în timp ce Josh şi Amy s-au

înghesuit pe bancheta din faţa biroului lui Hildie. Întunericul din holul mare nu contribuia cu nimic la îmbunătăţirea stării lor de spirit.

Într-un tîrziu uşa biroului se deschise şi Hildie păşi afară pentru a-i invita înăuntru.

— Ei, ei, ia uite la voi, le spuse ea zîmbind. După feţele astea lungi, trebuie că aţi făcut ceva despre care eu n-am auzit încă!

Cînd Josh şi Amy se uitară nelinişтiţi unul la altul, Hildie izbucni în rîs.

— Dacă aş fi ştiut că vă veţi face atîtea griji amarnice, nu v-aş fi spus nimic la micul dejun. V-aş fi oprit pe drumul spre sala voastră de clasă. Acum, veniţi înăuntru.

Sfioşi, cei doi copii o urmară pe Hildie în biroul ei. Se simţiră amîndoi mai bine cînd ea nu închise uşa. Observîndu-le reacţia, Hildie îşi zîmbi sieşi. Descoperise cu mult timp în urmă că toţi puştii se nelinişteau cînd îi chema pentru o discuţie cu uşile închise. Era ca şi cum ştiau că o uşă închisă însemna muştruluială. Pe de altă parte, ea mai descoperise că simplul gest de a închide uşa era suficient pentru a băga spaima în cel aflat, temporar, în ofsaid.

— Am vorbit cu doctorul Engersol azi-noapte, îi informă.

Se aşezase în fotoliul din spatele biroului ei şi le făcu semn celor doi copii să ia loc pe canapea.

— Din cauză că Monica ne-a părăsit, au rămas acum două locuri vacante la seminarul lui, continuă ea. Şi el, şi eu credem că voi doi sînteţi candidaţii ideali pentru a le lua locul.

Josh simţi o uşoară excitaţie. Îşi aminti de ceea ce-i povestise Jeff, cu o săptămînă în urmă, legat de acest seminar. Ştia doar că era vorba de computere, o chestie de care se îndrăgostise de prima oară cînd văzuse un asemenea aparat, şi că numai cîţiva copii din şcoală aveau acces la ele.

Cei mai deştepţi şi talentaţi copii.

Adam şi Jeff Aldrich, Monica Lowenstein şi cîţiva alţii.

Jeff. Care era situaţia lui? Era posibil să se întoarcă la şcoală? îşi rosti gîndurile cu voce tare, ceea ce făcu ca zîmbetul de pe faţa administratoarei să se lărgească.

— Revine mîine, îi spuse ea. Asta te face fericit, nu? Nu e el cel mai bun prieten al tău?

— În afară de Amy, răspunse Josh. El va rămîne la seminar?

— După cîte ştiu eu, da.

— Dar ce se face la acest seminar? întrebă Amy. Nici unul dintre copiii care au participat la el n-a povestit prea multe.

— Ei, nu e cine ştie ce secret, replică Hildie. În principiu e un curs de inteligenţă artificială.

Josh făcu ochii mari.

— Uau! exclamă el. Adică e vorba de a învăţa computerul cum să

gîndească?

— Exact. Noi credem că sînteţi foarte potriviţi pentru aşa ceva fiindcă aveţi amîndoi talent matematic.

Amy păru nesigură.

— Mie nu prea îmi plac computerele, rosti ea. După ce joci de cîteva ori un joc, devine o tîmpenie. Vreau să spun că se repetă, mereu şi mereu, aceeaşi chestie.

— Şi de ce crezi tu că e întotdeauna aceeaşi chestie? întrebă Hildie.

Amy fu contrariată de întrebare, dar Josh văzu răspunsul instantaneu:

— Pentru că tot ce face un computer e să pună laolaltă lucrurile în felul în care îi spunem noi. El nu poate descoperi ceva nou, pentru că nu poate gîndi precum oamenii.

Sprîncenele fetiţei se uniră datorită concentrării.

— Dar cum ar putea gîndi un computer ca un om? întrebă ea.

— Asta e problematica seminarului, explică Hildie. Majoritatea eforturilor doctorului Engersol sînt îndreptate asupra aflării modului de gîndiire uman. Într-un fel, creierele noastre sînt ca nişte computere, dar e o mare diferenţă. Nu se ştie cum, noi reuşim să asamblăm datele în minţile noastre şi venim cu idei noi. Computerele nu pot face asta. Multă lume crede că, dacă vom afla cum produc idei creierele noastre, vom putea programa şi un computer să facă asta. Cu aşa ceva se ocupă inteligenţa artificială.

— Dar ce o să facem noi? se interesă Amy.

Hildie înălţă din umeri.

— O să vă explice doctorul Engersol. Însă vă promit că o să vă placă seminarul. Toţi care participă la el l-au îndrăgit.

Zîmbi trist.

— Din nefericire, nu-l înţeleg suficient de bine pentru a şti de ce ţin ei atîta la el, dar e o realitate.

— Nu ştiu, rosti Amy, agitîndu-se pe loc. Chiar trebuie să mă duc la el? Şi dacă nu vreau?

— Sînt convinsă că, dacă n-o să vrei, doctorul Engersol o să înţeleagă, o calmă Hildie. Desigur că, în acest caz, nu va mai trebui să te muţi la etajul doi. Dar asta depinde în întregime de tine.

— Etajul doi? repetă Amy, brusc interesată. Camerele de acolo erau mult mai mari decît cele de la etajul trei, unde, iniţial, fuseseră încăperile servitorilor reşedinţei.

— De ce ar trebui să ne mutăm mai jos?

Hildie zîmbi de parcă răspunsul ar fi trebuit să fie evident.

— Are de-a face cu seminarul. Tuturor elevilor de la cursul doctorului Engersol li se dau computere speciale, iar pentru ele camerele de la trei

sînt prea mici. Şi, de vreme ce încăperile în care au locuit A-dam şi Monica sînt goale...

Lăsă momeala agăţată în undiţă. Aşa cum se aştepta, amîndoi copiii muşcară din ea.

— Putem să ne mutăm azi? întrebă Amy, dintr-o dată nerăbdătoare. În această dimineaţă?

Hildie chicoti.

— Puteţi să vă mutaţi chiar acum, dacă vreţi, le spuse. Asta înseamnă că vreţi amîndoi să participaţi la seminar?

Cei doi copii încuviinţară imediat. Hildie extrase două coli de hîrtie dintr-un dosar care se afla pe biroul ei.

— În acest caz, iată noile voastre orare. Începînd de mîine, veţi intra amîndoi în programul noii clase.

V-am pus împreună la cursul de matematică; începe la ora două.

Josh zîmbi.

— De vreme ce intrăm în altă clasă, înseamnă că putem înceta orele de educaţie fizică? întrebă el neliniştit.

Hildie adoptă o atitudine de dezaprobare făţişă.

— Nu. Nu înseamnă că nu veţi mai face orele de educaţie fizică, dar înseamnă că vor fi unele schimbări. Aşa că, imediat ce veţi pleca de aici, vreau să vă duceţi amîndoi la sala de gimnastică şi să vorbiţi cu domnul Iverson. O să vă scriu un bilet care să explice de ce vă duceţi acolo, iar el o să vă dea nişte exerciţii şi apoi o să vă facă un orar de gimnastică care să nu se interfereze cu vreun alt curs de-al vostru. În regulă?

Uşor ameţiţi de schimbarea bruscă de orar, amîndoi copiii încuviinţară în tăcere. Hildie le înmînă o notă pentru Joe Iverson, cel care conducea programul de educaţie fizică al şcolii. Cu cîţiva ani înainte, lucrînd împreună cu doctorul Engersol, Iverson proiectase un regim special pentru elevii academiei, care îmbina sporturi individuale cu activităţi de echipă.

— Nici unul dintre puştii cu care lucrăm noi nu va fi un jucător de echipă, explicase Engersol înainte ca academia să-şi deschidă porţile. Vor fi toţi copii unici şi majoritatea lor vor veni cu experienţe triste în ceea ce priveşte sportul de echipă. Dacă vor fi forţaţi să facă faţă unor situaţii în care vor trebui să-şi restrîngă folosirea intelectului în favoarea superiorităţii fizice a altcuiva, se vor simţi jigniţi, iar eu nu am intenţia ca această academie să fie o nouă experienţă nefericită pentru ei. Or să fie cîţiva cărora să le placă base-ball-ul şi fotbal-ul, dar pentru ceilalţi o competiţie sportivă nu va însemna nimic. Aşa că vreau să proiectezi un program care să-i antreneze cît au nevoie, dar care să nu-i plictisească. E posibil aşa ceva?

Iverson încuviinţase.

— Orice e posibil, spusese el şi se apucase de treabă.

În scurt timp, a ieşit la iveală cu un program ce cuprindea înot, despre care ştia că e îndrăgit de copii, şi gimnastică, care necesita, pentru a fi bine însuşită, o putere a minţii echivalentă dezvoltării musculare. Mai mult, sporturile selectate de el pentru copii erau suficient de individuale, pentru ca majoritatea dintre ei să poată să-şi efectueze educaţia fizică după cum le convenea, astfel încît să acopere un minimum de cinci ore pe săptămînă.

Pentru Josh şi Amy alegerea fusese uşoară, o oră pe zi la bazin le satisfăcea gusturile mai mult ca orice altceva.

Acum părăsiră biroul administratoarei şi o luară peste pajişte, trecură de poartă şi o apucară la stînga, spre principalul campus universitar, vizavi de care se aflau sala de gimnastică, bazinul şi stadionul de fotbal. Pe drum, Amy îl privi intrigată pe Josh şi-l întrebă:

— Cum de ne-au schimbat orele de educaţie fizică? De ce nu putem continua să mergem la înot în fiecare zi, aşa cum făceam pînă acum?

Josh înălţă din umeri.

— Poate e ceva special pentru copiii din seminar.

— Dar de ce? insistă Amy. Ce are de-a face sportul cu inteligenţa artificială?

— Cui îi pasă? rînji Josh. Avem acum camere noi şi computere, nu?

Amy încuviinţă fără chef. Noua cameră era mare şi ea abia aştepta să se mute. Dar nu-i prea păsa de computer, iar schimbarea orelor de educaţie fizică i se părea o tîmpenie. Începuse discuţia, dar se răzgîndi. La urma urmei, Josh nu ştia mai multe despre seminar decît ea, iar ceilalţi copii care participau la el nu spuseseră niciodată nimic.

Asta i se părea o altă ciudăţenie. De ce se comportau toţi de parcă ar fi fost o mare scofală? Nu era decît un alt curs, nu?

Sau nu era aşa?

De ce simţea că fusese împinsă să facă ceva ce nu voia cu adevărat?

Mă rog, nu conta prea mult. Dacă se va dovedi că nu-i va plăcea, o vor lăsa, probabil, să renunţe. În definitiv, pînă acum n-au făcut-o niciodată să execute ceva ce nu i-ar fi plăcut.

Sau o făcuseră?

Începu să revadă mintal zilele de cînd venise în academie şi modul în care fusese tratată de către Hildie Kramer.

Ea fusese întotdeauna drăguţă, dar Amy sfîrşea întotdeauna făcînd ce voia administratoarea de la ea.

Iar acum ea şi doctorul Engersol doreau să participe la acest curs.

De ce?

***

Joe Iverson le zîmbi celor doi copii care stăteau nervoşi în faţa biroului său şi introduse nota de la Hildie Kramer sub agrafa metalică a agendei sale.

— Aşa... Deci doctorul E mai are doi proaspeţi participanţi la cursul lui, nu? întrebă el.

Josh şi Amy schimbară o privire nervoasă şi încuviinţară.

— Ei, atunci să începem, bine? continuă Iverson.

— Dar ce vom face? vru să afle, îngrijorată, Amy. De ce nu putem continua să înotăm, aşa cum am făcut înainte? Nouă ne place înotul!

Sprîncenele lui Iverson se înălţară a mirare.

— Dar cine a spus aşa ceva?

— Hildie, răspunse Amy. Ne-a spus că vom avea un program special, iar eu nu văd motivul.

— Să vă spun ceva, replică antrenorul. Ce-ar fi să vă schimbaţi hainele şi să veniţi pe urmă la sala de gimnastică? Bine? O să vă spun acolo ce o să facem.

Zece minute mai tîrziu, Josh şi Amy ieşiră din vestiare şi-l zăriră pe Iverson aşteptîndu-i. El le spuse:

— O să vedem acum care e condiţia voastră fizică. Nu ştiu dacă v-a explicat Hildie, dar doctorul E, la seminar, pe lîngă că vă învaţă, vă şi studiază.

— Cum vine asta? se încruntă Josh, suspicios. Cînd văzu expresia de pe faţa băiatului, Iverson izbucni într-un hohot de rîs.

— Ei, nu e ca şi cum aţi fi cobai, îl linişti el pe băiat. Dar îşi închipuie că, de vreme ce creierul are un rol în tot ceea ce se întîmplă în organism, voi ar trebui să vă deosebiţi de ceilalţi copii cu un coeficient de inteligenţă normal. Aşa că încearcă să fie la curent cu tot ce are legătură cu voi, atît din punct de vedere al intelectului, cît şi fizic. În dimineaţa asta o să vă măsor şi o să vă cîntăresc, o să vă iau tensiunea şi pulsul, apoi o să vă dau să faceţi nişte exerciţii, după care o să vă iau din nou tensiunea şi pulsul.

— O să ne luaţi sînge? se impacientă Amy. Nu pot să sufăr cînd doctorul îmi bagă un ac în braţ.

Iverson chicoti.

— Nu, n-o să fac aşa ceva. În principal, ne interesează să vedem cum reacţionează corpurile voastre la mişcarea fizică. E-n regulă?

Se lăsară amîndoi în voia antrenorului, deşi nici unul dintre ei nu înţelesese exact ce căuta domnul Iverson. În final, începură exerciţiile fizice.

Avură de făcut flotări, cît de multe erau în stare. Amy se dădu bătută după cincisprezece, iar Josh reuşi să execute douăzeci si cinci.

Apoi alergară pe loc timp de zece minute, după care făcură o serie

de sărituri.

După fiecare rundă de exerciţii, Iverson le luă pulsul şi tensiunea.

— Bine. Mai avem un singur lucru de făcut aici, după care vom merge la bazin, le comunică, în final, Iverson.

Le indică o frînghie groasă, care avea noduri la fiecare douăzeci de centimetri şi care atîrna de un inel prins în tavan.

— Care dintre voi se va căţăra pe asta cel mai rapid?

Amy se zgîi la tavan, care era la cel puţin zece metri deasupra. El chiar se aştepta ca ea să se urce pe frînghie pînă acolo? Numai gîndindu-se la asta, simţi un gol în stomac.

— D...dar dacă o să cad? întrebă ea.

— Cum să cazi dacă nu dai drumul la frînghie? replică Iverson.

— Dar dacă o să cad? insistă ea.

— Pentru asta sînt făcute nodurile. Dacă îţi vine rău, nu te urca mai sus. Mulţumeşte-te să cobori la loc. Bine?

Amy se uită la Josh. Brusc, el îşi aminti cît de îngrozită fusese ea în prima zi a venirii lui aici, cînd au trebuit să coboare, în zig-zag, scările pînă pe plajă.

— E-n regulă, o linişti el. Nu te uita în jos. Amy se uită la frînghie, dar nu făcu nici o mişcare. Dîndu-şi seama că era prea speriată ca să încerce acum, Josh făcu un pas în faţă şi apucă funia în mîini. Se aruncă asupra ei şi, rămas cu vîrful picioarelor pe podea, alergă cîţiva paşi în faţă, după care îşi duse genunchii la piept şi începu să se legene suspendat de frînghie.

— Hei, e amuzant! îi spuse prietenei lui.

Se opri din legănat şi începu să se caţere, cu picioarele înfăşurate în jurul funiei, astfel încît cea mai mare parte a greutăţii corpului său să fie preluată de braţe. Începu, încet, să se înalţe către tavan.

— Fii atent! îi strigă Amy cînd se afla la jumătatea drumului. Să nu cazi!

— N-o să cad! strigă Josh. E-n ordine.

Se căţără pînă sus şi atinse inelul cu mîna dreaptă, după care îi rînji fetei.

— Am reuşit! chiţăi el. Am făcut tot parcursul.

— Vino înapoi jos, se rugă de el Amy.

Rîzînd, Josh începu să coboare. Cînd mai avea trei metri pînă jos, dădu drumul frînghiei şi ateriză pe saltea, după care se rostogoli pentru a atenua efectul căderii. Uluită de gestul lui, Amy scoase un ţipăt scurt.

— Ai făcut asta ca să mă sperii, îl acuză ea pe Josh cînd băiatul se ridică în picioare.

— Nu-i adevărat! protestă Josh. Am făcut-o din distracţie. Hai, încearcă şi tu.

Amy aruncă din nou o privire frînghiei, apoi o apucă cu mîinile. Trase de ea în jos, sperînd ca aceasta să se rupă şi să cadă colac la picioarele ei.

N-a căzut.

În sfîrşit, oftînd din adîncul sufletului, Amy începu să se caţere. Se împinse în sus şi-şi aduse picioarele sub ea. Făcu la fel din nod în nod.

Josh avusese dreptate. Nu era chiar aşa de rău.

— Mă caţăr! ţipă ea.

Uitînd povaţa lui Josh, privi în jos spre el.

O apucă un val de ameţeală. Ochii i se măriră de spaimă.

— Nu privi în jos! strigă Josh. Uită-te numai în sus!

Luptîndu-se cu groaza, Amy se sili să privească în sus, dar i se păru că tavanul era şi el prea departe.

Încercă să coboare, dar panica ce-o cuprinsese nu-i permise să dea drumul frînghiei.

— Nu pot s-o fac! urlă ea. Nu pot să mă întorc jos.

Instantaneu, Iverson se căţără ca o maimuţă pînă ce ajunse sub ea.

— E-n regulă, rosti el. Sînt chiar sub tine. Pune-ţi picioarele pe umerii mei. Ţine-te de frînghie şi sprijină-te de mine. Bine? Poţi să faci asta, Amy?

Josh privi de jos cum piciorul drept al fetei se desface încet de pe funie şi atinge umărul antrenorului. Cînd simţi întreaga ei greutate transferată pe propriul său corp, Iverson vorbi din nou:

— E bine, Amy. Sprijină-te de mine. O să încep să cobor, iar tu susţine-te cu ajutorul frînghiei. Şi să nu te uiţi în jos, bine?

— Îh...îhî, îngăimă Amy cu un nod în gît.

Cîteva clipe mai tîrziu, fură înapoi pe saltea. Joe Iverson întinse braţele lui puternice şi o apucă pe Amy, apoi o aruncă pe saltea.

— Gata, spuse el. Eşti în siguranţă. Vezi? Am reuşit.

Amy se ridică, palidă şi tremurînd în tăcere, pe măsură ce panica începea s-o părăsească.

— Eşti bine? întrebă Josh, privind-o neliniştit. Amy încuviinţă.

— N-am putut s-o fac, rosti ea. Cînd am privit în jos, m-a luat ameţeala.

— Gata, a trecut, o asigură Iverson.

Îşi făcu o însemnare în agendă, apoi o bătu uşor pe spate.

— E doar un pic de acrofobie. Ce-ar fi să vă puneţi costumele de baie şi să ne vedem la bazin? O să faceţi cîteva lungimi şi cu asta terminăm. Bine?

Amy aprobă din cap, recunoscătoare, şi se grăbi să părăsească sala de gimnastică.

Dar douăzeci de minute mai tîrziu, cînd ieşi din bazin după cinci lungimi parcurse, ea simţi cum se întoarce frica.

— Ai sărit vreodată de pe trambulină? întrebă Iverson.

Amy se holbă la platforma de sărituri suspendată la trei metri deasupra suprafeţei bazinului. Dădu negativ din cap.

— Vrei să încerci?

Amy negă din nou din cap. Ochii i se umeziră numai la gîndul de a se urca pe scară şi de a trebui să păşească pe îngusta scîndură.

— Haide, o zori Iverson. Încearcă o dată. Dacă n-o poţi face, asta e. Dar trebuie să încerci.

— Îi e frică, rosti Josh din bazin, în care stătea lipit de margine şi plescăind apa cu picioarele. Dar de ce trebuie să sară de la trambulină?

— Nu trebuie, îi spuse Iverson. Dar dacă nu încearcă, cum va scăpa de răul de înălţime?

— Poate că nu va scăpa, îl provocă Josh. Dumitale nu ţi-e frică de nimic?

Joe Iverson simţi impulsul de a-l admonesta pe Josh pentru insolenţă, dar îşi aminti instrucţiunile pe care i le dăduse George Engersol:

— Nu mă interesează să-i transform pe aceşti copii în atleţi. Vreau să aibă parte de pregătirea care le e necesară, dar mă interesează în primul rînd mintea lor. Aşa că nu începe să te porţi cu ei ca un sergent la instrucţie. Dacă îţi face vreunul probleme, spune-mi şi o să am eu grijă. Cei mai mulţi dintre ei sînt deja îngroziţi cînd aud de antrenori. Toată viaţa lor au fost trataţi ca slăbănogi şi neajutoraţi şi, din această cauză, orgoliul lor a avut de suferit. N-o să tolerez aşa ceva aici.

Deşi nu era de acord cu Engersol, Iverson nu se obosise să-l contrazică, pentru că i se spusese deja, de către preşedintele universităţii, să facă orice ar fi dorit doctorul.

— Ai fi uimit dacă ai şti cîte fonduri aduce el pentru acel program, îi zisese Jordan Sanford. Aşa că fă ce-ţi cere şi lasă-l pe el să se preocupe de copii. Crede-mă că ştie ce face.

Aşa că, în loc să-l muştruluiască pe Josh, Iverson se mulţumi să dea, indiferent, din umeri. Îşi făcu o însemnare în agendă şi-i trimise pe copii să facă un duş.

Iverson se retrase, după aceea, în biroul lui. Porni terminalul calculatorului şi apelă din fişierul de date dosarele lui Josh şi Amy. Începu să introducă datele colectate în ultima oră. Deşi ele aveau o mică însemnătate pentru el, presupuse că aveau importanţă pentru doctorul Engersol.

***

O oră mai tîrziu, în biroul său, George Engersol apelă aceleaşi dosare. Mînuind cu dexteritate tastatura, el începu să studieze datele introduse de antrenor.

Îl intrigă cel mai mult, nota din dosarul fetei, care semnala că ea pare să sufere de acrofobie acută.

Nu fusese capabilă să se caţere pe frînghie în sala de gimnastică, iar apoi refuzase să încerce săritura de la trambulină.

În aparenţă, fobia ei era mai puternică decît crezuse el cînd o observase coborînd scările spre plajă.

În minte îi apăru o idee. Era posibil să existe o cale de a folosi fobia ei la seminar.

Se întinse pe spate în scaun şi-şi dezvoltă gîndul, care începu să-i placă din ce în ce mai mult.

Rămînea de văzut dacă îi va face plăcere şi fetei. Desigur însă că n-aveau nici o importanţă pentru el lucrurile care le făceau plăcere elevilor.

Singura chestiune care conta era cum putea să-i folosească.

Şi tocmai descoperise o utilizare perfectă pentru Amy Carlson.

14

Josh îşi puse ultimul obiect în cutia de carton. Făcuse deja de trei ori drumul pînă la noua sa cameră şi de fiecare dată dusese cu ascensorul cutia plină, după care revenise cu ea goală.

De fiecare dată cînd apăsa pe butonul care punea maşinăria în mişcare, îşi amintea de noaptea morţii lui Adam şi de sunetele ciudate pe care le auzise. De acum era convins că Amy avusese dreptate cînd spusese că totul s-a petrecut în imaginaţia lui, pentru că, din acea noapte, cînd auzea liftul funcţionînd şi alerga să vadă ce e, în el se afla întotdeauna cineva. De fapt, în acea zi uitase chiar să se mai ducă să vadă.

Acum, la ultimul lui drum, cutia era pe punctul de a se revărsa. Josh înghesui ultimele sale tricouri în cele cîteva spaţii rămase libere în amestecătura de cărţi, pantofi şi perna favorită. Aruncă o ultimă privire prin încăpere. N-o ocupase mai mult de două săptămîni. Cu toate astea, într-un fel îi şi părea rău după ea, pentru că i se păruse perfectă. Era suficient de încăpătoare pentru a-i adăposti toate obiectele şi suficient de mică pentru a se simţi plăcut în ea. Era convins că Jeff inventase povestea celor întîmplate cu Timmy Evans. În afară de asta, camera de jos nu avea o lucarnă cu un pervaz tocmai potrivit pentru a te urca pe el cînd vroiai să citeşti...

Camera de jos.

Camera lui Adam.

Simţise un frison ciudat înainte de prînz, cînd Hildie îl dusese în cameră. Primul lui impuls fusese să-i spună că prefera să rămînă unde era, căci, deşi camera era acum golită, el şi-l amintea limpede pe Adam cum stătea la birou, aplecat deasupra computerului său. Cel puţin, nu-l *cunoscuse* niciodată pe Timmy Evans. Hildie îi citise toate aceste gînduri, cînd el rămăsese tăcut la uşă, neîncercînd să-i treacă pragul. Îi spusese:

— Ce-ar fi să aducem mobila? Aşa va deveni camera ta şi, în cîteva zile, nici măcar nu-ţi vei mai aminti că a fost a altcuiva.

A altcuiva. Josh se gîndise că e tare ciudat că Hildie nu menţionase numele lui Adam. De fapt, i se părea că adulţii nu-l mai pomeneau deloc pe Adam, ca şi cum el n-ar fi existat niciodată. Oare le-ar place ca şi prietenii lui să-l uite?

Înainte de a putea protesta, Hildie începuse rearanjarea mobilei. Fără a-şi da seama, Josh se trezi că ajută la împinsul patului spre perete, unde fusese biroul lui Adam, şi mută biroul la fereastră. Spre uimirea lui,

descoperi că Hildie avusese dreptate, camera părea deja a lui numai prin rearanjarea mobilei.

Dar ce avea să se întîmple la noapte, cînd va încerca să doarmă în această încăpere?

Tîrî ultima cutie spre ascensor. Auzi liftul cum se pune în mişcare. Cînd ajunse lîngă puţ, avu o mică strîngere de inimă, datorită aceleiaşi idei de a găsi cabina acolo unde o lăsase, în timp ce motorul ar fi mers.

Din păcate, putu vedea cabina coborînd. Auzi clicul de oprire, apoi cum se deschide uşa şi se închide la loc cu cineva în ea.

O urmări cum se urcă.

Cînd trecu de etajul trei, doctorul Engersol îl privi prin plasa ce proteja cabina, îl salută din cap şi dispăru mai sus, la etajul patru.

Josh aşteptă pînă ce-l auzi pe doctor că iese din lift, după care apăsă butonul pentru a chema cabina la etajul trei. „Măcar nu va mai trebui să aud ascensorul în noua mea cameră”, gîndi el şi împinse cutia înăuntru.

Însă, cîteva clipe mai tîrziu, cînd lăsă cutia să cadă pe pat, îşi dădu seama că încăperea nu era totuşi a lui. Era încă a lui Adam.

Reflectă un minut, întrebîndu-se dacă era prea tîrziu să se ducă la Hildie şi să-i spună că se răzgîndise şi că dorea să-şi păstreze vechea cameră. Hotărî că asta era o prostie. Nu era decît o cameră ca oricare alta, iar Adam nu murise în ea.

„Dar ce se va întîmpla la noapte”, se gîndi el din nou, „cînd o să trebuiască să dorm aici?”.

Decise să nu se mai gîndească nici la asta. Începu să despacheteze. Îşi puse hainele în dulap şi cărţile pe rafturile ce spînzurau pe peretele de deasupra patului. Ochi, suspicios, rafturile. Dacă se prăbuşeau noaptea, tot conţinutul lor avea să se răstoarne pe pat. Era mai bine dacă găsea o şurubelniţă şi le muta deasupra biroului.

Luă cutia golită şi porni cu ea de-a lungul coridorului, spre scări. Cînd ajunse în hol, auzi un miorlăit, apoi îl simţi pe Tabby că se freacă de piciorul lui stîng, cu spatele arcuit şi cu coada înălţată ca o lumînare.

— N-o găseşti pe Amy? îi vorbi Josh.

Pisoiul mieună din nou. Josh puse cutia jos, îl luă în braţe şi o porni spre cealaltă aripă a etajului, unde se afla noua cameră a prietenei lui.

— Iată-te! ţipă Amy cînd deschise uşa.

Pisoiul sări instantaneu din braţele lui într-ale ei.

— Pe unde ai fost? dojeni Amy animalul. Te-am tot strigat, dar n-ai apărut!

Pisoiul se smulse din braţele fetiţei, sări pe podea şi cutreieră, intrigat, prin toată camera, inspectînd fiecare colţ, ca şi cum ar fi făcut inventarul. Păru satisfăcut de rezultat, drept care sări pe patul fetei, se cuibări pe pernă şi adormi.

— Nu-i haios aici? întrebă Amy. Camerele astea sînt mult mai mari decît cele de sus. Îmi place enorm.

Pentru că Josh nu răspunse nimic, voioşia ei se stinse încet-încet.

— Ce s-a întîmplat? rosti ea.

— Stau în camera lui Adam, explică Josh. E cam fioroasă.

Amy îl privi, năucită.

— *Acolo* te-au plasat? În locul tău, aş urî camera aia. Nici măcar n-aş putea dormi în *acel* pat.

— Ei, nu-i chiar aşa de rău, rosti el ca să se apere.

Însă Amy îl citi ca pe o carte deschisă şi-i zîmbi:

— Şi totuşi e, îl necăji ea. Pariez că el se va întoarce la noapte. Pariez că a uitat ceva în cameră şi o să vină după acel ceva şi, cînd o să dea peste tine...

— Amy! izbucni băiatul. Încetează!

— Josh e un pisoiaş fricos, Josh e un pisoiaş fricos! îl tachină ea cîntînd.

— Nu sînt! Am spus numai că e ciudat. N-am spus că mi-e frică!

Se răsuci pe călcîie şi se năpusti afară din cameră. În tăcerea ce urmă, Amy realiză cum îi apăruse ea lui Josh.

Exact precum toţi ceilalţi care o tachinaseră mereu.

— Josh? îl strigă.

Fugi după el, uitînd uşa larg deschisă.

— Josh, aşteaptă. Iartă-mă! N-am vrut!

Aflat deja la capătul scărilor, Josh se opri. Cuvintele ei ironice îl ardeau încă.

— Dacă n-ai vrut, de ce le-ai spus?

— Glumeam doar, rosti Amy rugător. Nu fii supărat pe mine. Te rog?

O clipă Josh se simţi tentat s-o ignore şi să-i întoarcă spatele. Îşi aminti însă cum fusese la şcoala de acasă şi se calmă.

— E-n regulă, mormăi el. Să nu mai povesteşti şi altora, bine? Dacă află că mi-e frică, sînt în stare să-mi facă cine ştie ce farsă cretină în mijlocul nopţii.

— N-o s-o fac, promise Amy. Numai să nu fii supărat pe mine, bine?

Josh simţi o căldură în suflet, cînd văzu expresia de pe faţa ei, şi zîmbi.

— Haide. Să mergem la biroul doctorului Engersol şi să vedem cînd primim noile computere.

Alergară, mînă în mînă, în jos, pe scări, şi ieşiră pe uşa principală.

Cînd îi văzu, din biroul ei, Hildie Kramer zîmbi satisfăcută. Alesese corect. Curînd, poate chiar de azi, va începe formarea lor. Şi cînd le va sosi timpul, vor fi pregătiţi.

***

Steve Conners încuie uşa de la sala de clasă, după ultimul lui curs din această zi, şi porni spre parcarea din spatele aripii academiei în care se aflau toate sălile de clasă. Mai avea la dispoziţie încă două ore din după-amiază. Avea intenţia să se ducă acasă, lîngă plajă, pentru a înşfăca planşa de surf şi a se duce pînă la Santa Cruz. Cu puţin noroc, putea prinde ceva valuri înainte ca soarele să se scufunde în ocean. Introduse cheia în broasca portierei, dar se opri surprins. Îl zări pe Josh MacCallum ieşind pe uşa şopronului lipit ca o meduză de partea din spate a reşedinţei. Băiatul ţinea strîns într-o mînă o şurubelniţă mare. Deşi se afla la o oarecare distanţă de el, Steve văzu că acesta nu era prea sigur că alesese scula potrivită pentru a duce la bun sfîrşit ceea ce îşi propusese.

Pe punctul de a pleca, Conners îşi aminti că Josh şi Amy nu apăruseră de dimineaţă la cursul de engleză, în cutia sa poştală, el găsise un bilet, scris de Hildie Kramer, prin care ea îl lămurea că amîndoi copiii aveau orarul schimbat, dar aveau să-şi reia cursul de mîine.

Trebuia să existe o explicaţie pentru această schimbare.

Se hotărî să lase surful pe altă zi. Închise din nou portiera şi-l strigă pe băiat tocmai cînd acesta urca scările ce duceau la masiva uşă din spate.

— Josh? Hei, Josh!

Puştiul privi peste umăr, îl recunoscu pe profesorul de engleză şi-i făcu semn cu mîna, apoi îşi continuă drumul. Cînd fu pe punctul de a intra în imobil, se auzi strigat încă o dată:

— Josh! Aşteaptă!

Copilul se opri, nesigur. Era domnul Conners supărat pe el fiindcă nu venise în dimineaţa aceea la curs? Hildie le spusese că îi comunicase profesorului faptul că el şi Amy aveau să absenteze. Dar dacă n-a făcut-o?

— Ce faci? întrebă Conners cînd ajunse la picioarele treptelor.

Nesiguranţa băiatului făcu loc unei adevărate îngrijorări. Poate n-ar fi trebuit să se ducă în atelierul cu scule.

— A...am avut nevoie de o şurubelniţă, murmură el. Atelierul nu era încuiat...

Detectînd nervozitatea din vocea puştiului, profesorul zîmbi liniştitor:

— Nu ştiu ce ai de înşurubat, dar pare a fi ceva cu adevărat mare.

Josh privi unealta şi zise:

— E singura pe care am văzut-o. Trebuie să mut nişte rafturi în noua mea cameră.

— Te referi la rafturile care se sprijină pe console?

Josh dădu aprobator din cap.

— Atunci ar fi mai bine să găsim ceva mai potrivit pentru acest scop.

Majoritatea obiectelor astea sînt montate cu şuruburi în cruce. Scula asta nu-ţi foloseşte. Hai cu mine.

Josh se simţi uşurat că nu părea a exista vreo încurcătură. Îl urmă pe Conners în atelier, unde profesorul scormonea deja prin învălmăşeala de scule ce acopereau unul din bancurile de lucru.

— E cam dezordine pe aici, nu-i aşa? rosti Conners.

Josh dădu din umeri şi nu spuse nimic. Profesorul deschise o serie de sertare înglobate în banc. Găsi ceea ce căuta în al treilea de jos. Scoase de acolo trei şurubelniţe speciale, de mărimi diferite, şi continuă vînătoarea pînă ce găsi o bormaşină de mînă şi un set de burghie.

— Ai riglă? îl întrebă el pe Josh.

Josh negă.

Conners găsi o ruletă în sertarul de sus.

— Gata, rosti el.

Înmînă şurubelniţele lui Josh şi ţinu restul pentru sine, apoi spuse:

— Hai să mergem acum şi să vedem de ce sînt în stare doi meşteri constructori.

Cînd Josh o apucă pe coridorul larg de la etajul doi, Conners se opri, nedumerit.

— Credeam că stai la etajul trei, se miră el.

— Hildie m-a mutat, replică Josh. Aveam nevoie de o cameră mai mare.

Vorbele avură darul de a spori nedumerirea lui Conners.

— Pentru ce? întrebă el.

— Pentru noul meu computer, răspunse Josh. Şi pentru cărţile ce-mi vor fi necesare la cursul doctorului Engersol.

Conners începu să se încrunte. Cînd ajunseră la camera băiatului, el se opri brusc.

— N-a fost asta camera lui Adam Aldrich? întrebă el.

Josh încuviinţă ezitînd. Pe faţa lui se putea citi aceeaşi nesiguranţă observată de Conners cu puţin timp înainte, pe veranda din spate.

— Şi te simţi bine în ea? Adică, eu unul nu sînt convins că mi-ar place să dorm aici, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Josh îl privi ţintă pe Conners şi încercă să descopere dacă acesta nu voia să-l tachineze, aşa cum o făcuse Amy mai devreme.

— N...nu există chestii de astea, precum stafiile, rosti el, dorindu-şi ca vocea să-i fi sunat convingător.

— Ai drepate, îl aprobă profesorul. Dar faptul că noi ştim că ele nu există, nu le face mai puţin înfricoşătoare, nu-i aşa? În plus, e ciudat să plasezi pe cineva în această cameră atît de repede. Am crezut că ea o să rămînă goală cel puţin anul acesta.

— Poate Hildie a crezut că altfel am continua să ne gîndim la Adam

tot timpul, sugeră puştiul. Oricum, nu e acelaşi lucru ca atunci cînd el locuia aici. Am rearanjat mobila, iar toate lucrurile lui au dispărut.

Conners detecta în vocea băiatului o încercare de autoconvingere. Se decise să lase subiectul baltă, deşi i se părea o farsă sinistră gestul făcut de director şi de administratoare de a-l pune imediat pe Josh în locul lui Adam, la seminar şi în cameră.

Ca şi cum încercau o substituire de persoană.

Nu-şi rosti gîndurile cu glas tare. Se puse pe treabă şi-l ajută pe Josh să dea jos toate cărţile şi restul lucrurilor de pe rafturile de deasupra patului.

După ce termină, Conners îi înmînă, una cîte una, scîndurile, lui Josh, care le aranja în ordine lîngă peretele de lîngă uşă.

— Două se potrivesc, rosti Conners după ce testă şurubelniţele. Dă-mi o mînă de ajutor.

Josh se caţără imediat pe pat, luă una din scule de la profesor şi începu să lucreze. În cinci minute, scoaseră consolele din legăturile lor, apoi legăturile din dibluri.

— Acum vine partea nostimă, îi comunică Conners lui Josh. Trebuie să găsim diblurile din tencuială căci, altfel, şuruburile nu vor ţine cînd vom monta din nou legăturile.

Începu să palpeze tencuiala cu mînerul şurubelniţei. Josh îl urmări, curios.

— Ce faci? întrebă, într-un tîrziu, băiatul.

— Ascult. N-ai mai încercat pînă acum să cauţi dibluri în pereţi?

Josh negă.

— Mama mea nu face astfel de operaţiuni, iar tata...

Vocea i se stinse. Într-un tîrziu, oftă din greu.

— Tata a plecat cînd eram un bebeluş. Nu prea mi-l mai amintesc.

Conners evită să privească băiatul în ochi, fiindcă sesizase, după tremurul vocii lui, că era pe punctul de a izbucni în plîns. Se mulţumi să remarce:

— Cred că a fost destul de greu pentru tine.

O secundă nu spuse nimic, apoi încuviinţă:

— Am tot sperat că se va întoarce, dar n-a făcut-o niciodată. Nici măcar nu ştiu unde locuieşte.

— Pun pariu că îi e dor de tine, rosti Conners.

— Nu, nu îi e, replică, cu hotărîre, Josh. Dacă i-ar fi fost dor, ar fi venit să mă viziteze. Dar lui nu-i mai pasă de mine.

Conners încetă să mai ciocănească şi se întoarse spre a-l privi pe Josh în ochi.

— Poate nu e adevărat. Poate ţine enorm la tine. Ar putea fi multe motive pentru care nu l-ai văzut.

Josh păru tulburat, dar se încăpăţînă să persiste în ideea lui.

— Nu, nu există nici unul. Dacă îi păsa de mine, ar fi venit să mă vadă sau, cel puţin, m-ar fi sunat din cînd în cînd. Dar n-am mai aflat nimic de el de cel puţin doi ani. Şi nu îmi mai pasă! adăugă într-un acces brusc de furie, a cărui intensitate îl uimi pe profesor.

Conners îl apucă pe băiat de după umeri şi-i vorbi blînd:

— Mie mi se pare că-ţi pasă enorm de mult.

— Nu-i adevărat!

Vocea băiatului sună din nou, ca şi cum ar fi încercat să se convingă mai mult pe el decît pe profesor.

Conners se reîntoarse la ocupaţia lui, ca să-i dea puştiului un răgaz de a fi singur cu el însuşi. După un timp, îi spuse:

— Ştii, pentru tine e, oricum, mai bine decît a fost pentru mine. Tatăl meu a plecat cînd aveam opt ani şi nici azi nu-l pot ierta pentru asta. A fost ca şi cum într-o zi a încetat să mai ţină la mine. Însă eu n-am putut să nu mai ţin la el.

— Şi ce-ai făcut? întrebă Josh după cîteva secunde.

Conners dădu din umeri fără a se întoarce cu faţa spre băiat; ştia că, dacă ar face-o, puştiul s-ar închide imediat ca într-o carapace. Îi spuse:

— M-a durut. Am încercat să n-o las pe mama să vadă cît de tare mă doare, dar uneori, noaptea, plîngeam încontinuu pînă adormeam. Mereu am sperat că o să se întoarcă.

— Ş...şi s-a întors? întrebă puştiul cu voce tremurătoare.

Conners negă din cap.

— Nu. Mi-a trimis felicitări de ziua mea de naştere pe parcursul cîtorva ani, după care n-am mai auzit nimic de el. Multă vreme după aceea, am încercat să-l urăsc. Pe urmă însă am ajuns la concluzia că putea avea motive întemeiate pentru a pleca.

Se întoarse, în sfîrşit şi-l privi pe Josh în ochi.

— Şi cred că a avut. Dar asta nu m-a împiedicat să mă doară.

Josh tăcu din nou. După un timp, vorbi cu o voce greu înăbuşită:

— Tata nu mi-a spus nici măcar la revedere. Pur şi simplu a... plecat. Cum a putut face asta?

Conners îl îmbrăţişă.

— Nu ştiu, rosti el. Efectiv nu ştiu cum pot oamenii să trateze alţi oameni în acest mod. Se pare însă că o fac şi, cînd' ni se întîmplă nouă, n-avem altă şansă decît de a continua să trăim şi de a nu renunţa. După o vreme, durerea slăbeşte. Nu uiţi, dar poţi să trăieşti cu ea.

Braţele lui Josh se strînseră în jurul gîtului profesorului. Scoase un mic suspin, ceea ce-l făcu pe Conners să simtă cum i se umezesc ochii. Nu rosti nimic pînă ce nu-şi dădu seama că băiatul s-a liniştit, după care îl mîngîie uşor, îi dădu drumul din braţe şi se ridică.

— Să-ţi spun ceva, zise el cu voce tare. Ce părere ai dacă terminăm rafturile astea şi după aia ieşim în oraş' să luăm un hamburger şi, poate, să mergem la un film? Numai tu şi cu mine. De acord?

Josh se holbă la el cu ochi lacomi.

— Adevărat?! exclamă el. Numai noi doi?

— Absolut, promise Conners. De ce nu?

— A...am o groază de teme de făcut, dădu înapoi Josh.

— N-o să te omoare nimeni dacă nu le ai gata mîine, îl linişti Conners. În afară de asta, tema pe care am dat-o azi ţi-ar lua două ore, iar tu n-ai primit-o de vreme ce n-ai fost de faţă. Corect?

Josh încuviinţă.

— Şi o să-ţi iei şi cina, continuă Conners. Aşa că o să folosim timpul în care ţi-ai fi făcut exerciţiile pentru a merge la un film. Îţi spun eu că va fi mult mai distractiv şi o să-ţi povestesc şi despre tema pentru acasă în timp ce mîncăm.

Îi făcu, conspirativ, cu ochiul.

— Să rămînă între noi: e o poezie şi nu e prea interesantă.

Josh mustăci.

— O să spui asta şi celorlalţi din clasă mîine dimineaţă?

— Bineînţeles că nu, replică Conners. O să vorbesc despre simbolistica ei şi despre înţelesurile adînci ale versurilor.

Josh ridică capul:

— Sună de parcă nu prea crezi că ar exista vreun astfel de înţeles în ea, riscă el o afirmaţie.

Conners chicoti.

— Foarte bine. Ai dreptate, nu cred. Sînt convins că scriitorii nu vor să spună altceva decît ceea ce scriu, dar o groază de oameni care n-au talent pentru scris pretind că în spatele slovelor se află mult mai multe semnificaţii decît există în realitate.

Zîmbi şi continuă pe un ton didactic:

— Asta a fost lecţia pe ziua de azi. Ai priceput?

— Am priceput, răspunse, voios, puştiul.

— Atunci hai să descoperim cum funcţionează bormaşina asta şi să terminăm. Iar dacă rafturile nu o să iasă ca lumea, să nu dai vina pe mine. Eu predau engleza, nu matematica.

O jumătate de oră mai tîrziu, rafturile se aflau perfect aliniate pe perete.

Lucrînd împreună, reuşiseră să facă treaba bine.

***

Cînd Josh se întoarse, seara, luminile erau stinse şi casa licărea

misterios în lumina lunii. Singurele lămpi aprinse erau cele de pe verandă. Conners trase maşina sa Honda în faţa clădirii şi se uită la băiat, care stătea pe scaunul alăturat. Îl întrebă:

— Vrei să intru şi eu cu tine? Josh negă.

— E-n regulă! spuse el. I-am spus lui Hildie la ce oră ne vom întoarce şi n-am întîrziat decît zece minute.

— Dacă te aşteaptă, spune-i că a fost vina mea. Spune-i că mi s-a făcut rău de la ciocolata cu malţ şi am dat la boboci pe trotuar, implorînd cerul să mă liniştesc.

Josh izbucni în cascade de rîs.

— N-o să-i spun aşa ceva! exclamă el.

— De ce nu? Oferă-i o temă de meditaţie.

— Nu m-ar mai lăsa să merg la cinematograf cu dumneata, explică Josh.

Cînd îşi auzi propriile cuvinte îşi dori să nu le fi rostit. În definitiv, domnul Conners nu spusese nimic despre o altă ieşire împreună. Sau despre a face orice altceva împreună. Dacă n-avea de gînd să propună nimic?

— E...eu m-am simţit excelent, domnule Conners. Şi n-am vrut să sune ca şi cum m-aş fi gîndit că vrei să mă iei cu dumneata şi altă dată.

— Dar de ce să nu te iau? Nu e prea plăcut să te duci la cinematograf de unul singur.

— N-ai o prietenă? întrebă Josh.

Îşi dădu brusc seama că pe toată durata cinei nu vorbiseră decît despre el. Şi asta fusese foarte bine. Domnul Conners părea să înţeleagă tot ce povestea el.

Conners îi zîmbi.

— Chiar dacă aş avea o prietenă, ceea ce nu se întîmplă în momentul de faţă, asta nu înseamnă că nu te-aş lua şi pe tine uneori.

— Dar dacă prietena ta nu m-ar plăcea? se lamentă Josh, pe jumătate în glumă.

Conners păru să realizeze că întrebarea fusese pusă pe un ton serios, deşi puştiul nu intenţionase să sune aşa.

— Atunci n-ar fi prea multe de capul ei, răspunse profesorul. Aşa că nu-ţi mai fă griji, Josh. Iar acum ar fi bine să te duci înăuntru înainte de a fi prea tîrziu. Şi să nu stai treaz, studiind. Promiţi?

Josh zîmbi.

— Promit, rosti el, deşi ştia că trebuia să rezolve o temă la matematică. Deschise portiera şi încercă să coboare, dar Conners vorbi din nou.

— Hei, Josh! Dacă o să fim prieteni, cred că ar trebui să-mi spui Steve. Cel puţin în afara sălii de clasă. „Domnul Conners” mă face să mă

simt bătrîn. Bine?

— Bine! răspunse el, voios.

Trînti portiera şi urcă în fugă scările verandei. Cînd ajunse la uşă, se opri şi se uită înapoi.

Domnul Conners, Steve, era încă acolo, aşteptîndu-l să intre în casă.

Ca să se asigure că nu va păţi nimic.

Aşa cum ar fi făcut tatăl lui.

Simţi un nod în gît şi ochii i se umplură de lacrimi. Îi şterse cu mîneca hainei. Făcu semn lui Steve încă o dată, deschise uşa şi o închise rapid în urma lui.

O clipă mai tîrziu, auzi motorul Hondei cum geme şi cauciucurile cum scrîşnesc cînd maşina demară. Josh traversă holul slab luminat, spre scări, abia după ce sunetul motorului se stinse.

Urcă pînă la etajul doi şi se opri pentru a-şi scoate încălţările. Nu dorea să deschidă cineva uşa să-l întrebe cum fusese filmul. Deşi încercase să-î urmărească, toată seara Josh nu se gîndise decît la omul de lîngă el, care părea să înţeleagă de minune ce gîndea şi ce simţea el şi să-l accepte exact aşa cum era.

Aşa cum ar fi făcut tatăl lui.

O luă pe coridor, socotind că poate nu-şi va face tema de matematică.

Poate se va mulţumi să se întindă pe pat şi să zacă acolo, în lumina lunii, savurînd cît de mare putea fi bucuria ce se abătuse asupra lui.

Ajunse la camera lui, răsuci clanţa cît putu de discret şi deschise uşa.

Îngheţă în pragul ei.

La birou, în obscuritatea camerei, încovoiat deasupra tastaturii computerului şi cu ochii aţintiţi pe ecranul luminos, stătea Adam Adrich.

Nu.

Nu era posibil!

Întinse mîna şi apăsă comutatorul electric, aşteptîndu-se ca personajul să dispară în strălucirea luminoasă dată de becul din mijlocul tavanului.

În loc de asta, apariţia se întoarse spre el.

Faţa lui Adam era acoperită cu sînge, care se revărsa pe gît în mici rîuleţe.

Cămaşa era îmbibată cu acelaşi lichid, iar una din mîneci era smulsă de la umăr.

Josh se holbă la el cu ochii măriţi de groază. Individul se ridică de pe scaun şi una din mîini îl ţinti acuzatoare.

— *Ce cauţi în camera mea?* tună Adam.

De pe buzele lui Josh zbură un ţipăt de spaimă. Puştiul se împiedică

de pragul uşii şi căzu pe spate, pe coridor.

Auzi din toate părţile rîsete. Instantaneu, toate uşile se deschiseră. Din camera lui veni un hohotit şi în cadrul uşii apăru figura hidoasă a lui Adam. Atîta doar, că nu mai era deloc Adam.

Era Jeff. Ochii îi rîdeau în orbite, bucurîndu-se de frica care apăruse pe faţa lui Josh.

— M-am întoors! exclamă el cu o intonaţie muzicală. M-am întors şi ţi-am făcut-o!

O clipă, Josh se simţi cuprins de furie însă, la fel de rapid, se calmă şi se alătură hazului general.

Mai tîrziu, cînd se gîndi, în pat, la farsa care i se făcuse, începu să-şi pună întrebări.

Cum a putut face Jeff aşa ceva, la atît de puţin timp după funeraliile fratelui său?

Nu-i era dor de Adam?

Îşi aminti cuvintele lui Jeff, rostite cu numai o zi în urmă:

Poate ai dreptate... poate că n-a murit... poate o să se întoarcă într-o noapte şi o să-ţi povestească ce s-a întîmplat cu adevărat.

În noaptea aceea, Josh nu putu să doarmă.

15

— Ce s-a întîmplat? o întrebă Josh pe Amy Carlson.

Era într-o dimineaţă de luni şi cei doi se îndreptau spre seminarul de inteligenţă artificială. În aer se simţea o uşoară răcoare de toamnă, ce punea capăt caniculei verii. Chiar înainte cu cîteva ore, Amy mărturisise cît de mult îi plăcea ei cînd frunzele începeau să-şi schimbe culoarea şi afară se făcea mai rece. Acum însă ea mergea cu dificultate, cu capul în pămînt şi ochii pironiţi pe marginea drumului.

— Cred că nimic, răspunse cînd întrebarea lui Josh străpunse zidul reveriei ei. Cred că nu-mi prea place seminarul. Asta-i tot.

— Dar e mişto, replică Josh.

În ultima săptămînă, îşi petrecuseră majoritatea timpului în laborator, lucrînd cu şoareci şi şobolani. Doctorul Engersol îi învăţase bazele inteligenţei artificiale. Construiau labirinturi şi plasau hrana astfel ca micile animale să-şi croiască drum prin ele pentru a ajunge la ea. Josh găsise experimentul ca fiind fascinant. El observă foarte rapid că unii şobolani erau mai sîrguincioşi decît alţii.

Unii învăţau o rută pe dinafară, iar cînd se schimba configuraţia, urmau pista pînă ajungeau la o înfundătură, unde încremeneau şi începeau să fornăie de supărare şi să zgîrie obstacolul care le ieşise în cale, cu speranţa deşartă că îşi puteau croi, astfel, un drum prin el.

Alţii pierdeau ceva timp în faţa obstacolelor nefamiliare apărute în cale, dar îşi continuau drumul prin labirint, alegînd rute noi, folosindu-şi nasul pentru a ajunge mai aproape de mîncare. Chiar şi aceştia ajungeau să se oprească odată ajunşi lîngă o bucăţică de hrană, nedorind să exploreze şi alte posibilităţi, chiar dacă mai exista un ultim obstacol între ei şi mîncare.

Unul sau doi dintre ei, cei mai inteligenţi, prindeau rapid de configuraţia labirintului şi nu-şi mai iroseau timpul. De fiecare dată cînd ajungeau la porţiuni blocate, se întorceau pentru a descoperi un nou drum. Aceştia nu renunţau niciodată pînă ce nu-şi atingeau scopul.

Engersol le explicase:

— E diferenţa dintre inteligenţă şi reflex condiţionat. În esenţă, cei mai proşti dintre ei răspund instinctiv la mirosul de mîncare şi o iau direct spre ea de-a lungul singurului drum pe care-l ştiu. Alţii nu se retrag de pe pistă, chiar dacă asta înseamnă a nu ajunge la sursă. Dar puţini dintre ei par a fi descoperit că există o cale de parcurgere şi că, dacă o găsesc, vor fi răsplătiţi.

A doua zi, au ataşat electrozi creierelor a trei şobolani, fiind astfel în stare să monitorizeze activitatea cerebrală a rozătoarelor, pe măsură ce aveau de-a face cu schimbări de drum.

În timp ce băieţii din clasă rămăseseră lipiţi de ecranele monitoarelor, vorbind cu însufleţire între ei cînd observau schimbări în encefalogramele animalelor, Amy devenise tot mai tăcută.

La sfîrşitul orei, ea şi Josh părăsiseră clădirea şi o luaseră către următorul curs. Pe faţa fetei se putea citi acreala.

— Eu cred că e o cruzime, rostise ea.

— Ce? întrebase Josh, nelămurit.

— Să tratezi şoarecii astfel. Să le bagi electrozii ăia în capete şi să-i faci să alerge prin labirint.

— Şi ce am putea face altceva? Dacă nu facem experimente, nu vom învăţa nimic. Pe lîngă asta, şobolanii nu-şi dau seama ce li se întîmplă. Ei nu simt nimic.

— De unde ştii tu? se oţărîse Amy. Dacă îi doare?

— Dar nu-i doare, protestase Josh. Doctorul Engersol spune...

Din acră, faţa fetei se transformase în furioasă.

— Nu-mi pasă ce spune doctorul Engersol. Toată lumea de la seminar se poartă de parcă ar fi un geniu!

— Ei bine, aşa şi e! izbucnise Josh. Şi dacă ai avea ceva creier...

Însă Amy nu-l lăsase să termine.

— Am tot atîta creier cît au toţi de la acest curs, i-o întorsese ea. Şi nu o să cred toate bazaconiile pe care le spune, numai de dragul lui. Ia spune-mi, cum se face că el pretinde că tot ceea ce face e experimental, dacă ştie aşa multe?

Josh hotărîse că n-avea sens să se certe cu ea. Lăsase baltă chestiunea. Însă acum, cînd urcau scările spre laborator, o privi interogativ.

— Şi ce-ai să faci? o întrebă el. Nu poţi să renunţi, pur şi simplu.

— De ce nu? răspunse ea. În afară de asta, doctorul Engersol vrea să particip după-amiază la un soi de experiment despre care nu mi-a povestit nimic.

Josh se opri, brusc neliniştit.

— Ce fel de experiment?

Amy făcu o mutră plictisită.

— Nu ţi-am spus că n-a vrut să mă lămurească? Tot ce mi-a povestit e că are legătură cu modul de gîndire al oamenilor. Dar dacă nu-mi explică exact despre ce e vorba, de unde să ştiu dacă vreau să particip la el?

— Poate că treaba asta face parte din test, speculă Josh. Dacă ai şti dinainte despre ce e vorba, ai afecta rezultatele.

— Ei, nu mai contează, rosti împăciuitor Amy, deschizînd uşa. Dacă

nu-mi va explica, nu văd de ce l-aş mai face.

Parcurseră, în tăcere, holul pînă la laborator, unde restul clasei era deja adunată ciorchine în jurul unei cuşti. George Engersol ridică privirea, îi fixă o clipă, după care se uită semnificativ la ceasul de pe perete.

— Felicitări! comentă el. V-aţi grăbit enorm să ajungeţi aici. Oricum, de vreme ce aţi reuşit, veniţi încoace ca să putem începe.

Înţepată de tonul sarcastic al directorului, Amy simţi că i se umplu ochii de lacrimi, dar reuşi să le controleze. Pe de altă parte, Josh nu păru să remarce ironia muşcătoare din cuvintele lui Engersol. El se alăturase deja grupului, lîngă masa din laborator, şi se uita curios la animalul din cuşcă.

Înăuntru era o pisică. De pe cap îi fusese rasă blana şi acum acolo erau înfipţi electrozi subţiri. Firele de legătură de la electrozi fuseseră răsucite mănunchi şi conectate la un computer.

Cuşca era divizată în trei secţiuni. Animalul se afla în cea mai mare dintre ele. Celelalte două compartimente erau aranjate cap la cap, la unul din capetele cuştii, şi erau separate de pisică prin două uşiţe identice, fiecare dintre ele fiind acţionate de un buton colorat.

— Pisicii i s-a indus deja un reflex, explică Engersol. Prin podeaua metalică a cuştii i se poate transmite un mic şoc electric. Cînd animalul îl simte, îl poate opri apăsînd pe oricare din cele două butoane de pe compartimentele mai mici. O dată cu asta, primeşte în secţiunea ei şi o mică porţie de hrană.

Gîndindu-se la Tabby, care era şi acum încolăcit pe perna de pe patul ei, Amy simţi cum o trece un fior de groază cînd văzu priveliştea grotescă a pisicii, cu capul chel din care ţîşneau sîrme. O zgardă largă, din plastic, în formă de con, montată în jurul gîtului, împiedica orice posibilitate ca animalul să-şi rupă legăturile de pe cap.

— Nu pare fericită, rosti Amy, aproape fără voie. Engersol dădu, indiferent, din umeri.

— Nici nu e, răspunse el. Să ştii însă că nu suferă deloc, iar descărcarea electrică nu e periculoasă, ci îi provoacă un reflex condiţionat.

— Dar unde-i mîncarea? întrebă Jeff cu ochii aţintiţi pe spaţiile pustii, unde ar fi trebuit să se afle recompensa pentru un răspuns bun.

Engersol zîmbi îngăduitor. Rosti, pentru întreaga clasă:

— Asta e cheia întregului experiment de azi. O să-i oferim pisicii două experienţe negative. În loc de a da drumul la hrană şi de a întrerupe curentul, unul din butoane va acţiona un dispozitiv care imită mîrîitul unui cîine, iar celălalt va da drumul unei mici cantităţi de „parfum” de sconcs. Nici una din aceste posibilităţi nu-i provoacă plăcere. De aceea, ea va trebui să aleagă. Dacă vrea să oprească şocul electric, va trebui să decidă cui să-i facă faţă: mîrîitului sau miasmei.

Amy căpătă o expresie de încăpăţînare.

— Nu cred că avem voie să facem aşa ceva, rosti ea îmbufnată. E o cruzime!

Engersol îi zîmbi liniştitor.

— Pisica nu va suferi, Amy. În plus, procesul fiind monitorizat pe computer, vom fi în stare să urmărim şi să aflăm multe lucruri legate de ceea ce se întîmpiă în creierul ei cînd încearcă să ia o decizie. Acest experiment e de tipul decizional Hobson,

În care orice acţiune duce la un rezultat negativ, începem?

Fără a aştepta vreo replică, acţionă un comutator care activa şocul electric.

Corpul pisicii se tensiona, iar ea întinse imediat o lăbuţă şi izbi cu ea butonul din partea stingă.

Instantaneu, un mic difuzor din interiorul cuştii lansă în aer sunetul unui lătrat de cîine.

Uluită, pisica dădu înapoi; fu din nou stimulată electric. Atunci întinse cealaltă lăbuţă şi acţiona butonul din dreapta.

Zona de lîngă cuşcă începu să pută a sconcs ceea ce-i făcu pe copii să se apuce cu degetele de nas, iar pe pisică să sară, instinctiv, înapoi.

Indignată de cele văzute, Amy îşi culese ghiozdanul de unde îl lăsase şi o porni spre uşă.

— Eu plec, anunţă ea. Şi n-o să mă mai întorc! Uimit de cuvintele auzite, Josh îşi îndreptă atenţia spre ea.

— Termină, Amy, doar n-o rănim?!

— Ba da, insistă Amy. O torturaţi şi o să povestesc tuturor ce faceţi voi aici.

Ceilalţi băieţi scoaseră un murmur de dezaprobare. Amy se înroşi la faţă, furioasă pe ceea ce-i făceau nefericitului animal din cuşcă şi pe reacţia colegilor ei.

— Vă urăsc pe toţi! ţipă ea.

Îşi ridică braţul drept şi îndreptă un deget acuzator spre George Engersol.

— Eşti la fel de rău ca şi ei! tună ea.

Izbucni în hohote de plîns şi zbură pe uşă, afară din încăpere.

Josh o porni după ea, dar Engersol îl opri la jumătatea drumului.

— Las-o să plece, spuse directorul academiei. E-n regulă. Răspunsul ei e o reacţie legitimă la experiment. Într-un fel, are dreptate, ceea ce facem noi nu-i produce pisicii prea mare plăcere. Desigur că nu va avea repercusiuni de lungă durată asupra ei, cel puţin nu din punct de vedere fizic. Să privim însă ce se întîmplă cu creierul ei.

Josh ezită între dorinţa de a se duce după Amy, pentru a se asigura că fata e bine, şi tentaţia de a urmări sfîrşitul experimentului.

În final birui curiozitatea. Se realătură grupului din jurul mesei.

Pe monitor, liniile, care simbolizau undele psihice ale pisicii, o luaseră razna, mutîndu-se bezmetic în sus şi-n jos, indicînd clar confuzia din creierul animalului.

În cuşca sa, pisica se deplasa nehotărîtă înainte şi înapoi, încercînd să atingă, cînd un buton, cînd celălalt, dar ezitînd instinctiv să apese, de teama celor întîmplate. Într-un tîrziu, se prăbuşi, tremurînd, incapabilă să continue efortul inutil de a scăpa de stimulii neplăcuţi, care păreau a se fi abătut asupra ei din neant.

Engersol opri şocurile electrice. Răsuflînd din greu, pisica începu încet-încet să se liniştească.

— După cum vedeţi, pisica n-a fost capabilă să aleagă, le spuse doctorul celor şapte băieţi adunaţi în jurul mesei. Limitele intelectului ei nu i-au permis să selecteze cel mai mic rău dintre cele două, ca să scape de şocurile electrice. În loc de asta, a oscilat, pur şi simplu, înainte şi înapoi pînă s-a prăbuşit, epuizată.

— Ca un computer care intră într-o buclă din care nu mai poate ieşi şi atunci se distruge, observă Jeff Aldrich.

Engersol aprobă admirativ.

— Exact. Tocmai aici e esenţa întregii experienţe. Pînă ce nu vom cunoaşte procesul prin care creierul alege între două posibilităţi rele, nu prea avem şanse de a programa o adevărată inteligenţă artificială.

— Dar ce facem acum? întrebă Josh.

Nu prea înţelegea cu ce se aleseseră din experiment şi avea încă proaspete în minte cuvintele prietenei sale. Dacă ăsta era finalul experienţei, atunci tortura pisicii fusese fără rest. Nu văzuseră decît ceea ce nu putea face animalul.

Engersol îl privi aprobator şi pe Josh.

— Acum începe adevărata muncă, declară el. Am adunat o mulţime de date, care sînt memorate în calculator. Vom introduce encefalograma în computer şi o vom explora, căutînd ordine în ceea ce pare a fi un haos.

Tot restul orei, băieţii introduseră instrucţiuni în computer, comparînd între ele zonele de activitate ale creierului animalului. În cîteva minute, reacţia fetei fu uitată.

De toţi, cu excepţia lui George Engersol.

Pentru el, experienţa reuşise de minune. Amy Carlson, căreia îi fusese destinat acest experiment în întregime, reacţionase exact aşa cum sperase el că o va face.

Era nefericită şi furioasă.

Înăuntrul ei, tensiunea creştea.

***

Jeanette Aldrich stătea posomorită în biroul său de la departamentul de psihologie al Universităţii Barrington şi se întreba dacă e cu adevărat pregătită să-şi reia munca. În săptămîna în care rămăsese acasă, tot ce văzuse sau atinsese îi amintea de Adam, sfîşiind astfel crusta incipientă care crescuse peste rana ei încă sîngerîndă. Descoperise că zilele lungi, de inactivitate, nu făceau decît să adîncească durerea, deoarece, neavînd cu ce să-şi umple timpul, nu făcuse altceva decît să jelească pierderea fiului.

Aşa că în dimineaţa aceasta se întorsese la birou, unde lucrurile nu erau cu mult mai bine. Toţi cei pe care îi întîlnea o tratau cu mănuşi fie că nu menţionau deloc moartea băiatului, fie că erau excesiv de amabili, pînă la punctul în care o făceau să se simtă ca o invalidă.

I se părea că toţi voiau să o ajute.

Cineva îi preparase o stacană de cafea, iar altcineva îi adusese gogoşile pentru micul dejun de la bufetul studenţilor.

Jennie Phelps, asistenta care îi ţinuse locul toată săptămîna ce trecuse, insistase să rămînă şi azi.

Iar de la fiecare auzea exact aceleaşi cuvinte. Rostită în şoaptă, după ce cel interesat o trăgea pe Jeanette pe după un colţ, întrebarea era mereu aceeaşi:

— Cum te simţi, cu adevărat, Jeanette?

Ca şi cum fiecare aştepta de la ea să le împărtăşească şi lor durerea ei intimă, să admită că era pe punctul colapsului nervos, sau să mărturisească că nutrea dorinţa de a se sinucide, ori că nu se gîndea c-ar putea supravieţui pierderii lui Adam.

Desigur că le simţise, pe măsură ce trecuse timpul, pe toate. Dar asta nu era treaba nimănui altcuiva decît a ei şi a lui Chet. De aceea, răspunsul pe care îl dădea era invariabil acelaşi:

— Mi-e bine, zău. Cel mai bun lucru pentru mine este să mă întorc la muncă şi să încep să-mi trăiesc din nou viaţa.

Cuvintele erau lipsite de conţinut, aşa cum, de altfel, se simţea şi ea, dar păreau să îi satisfacă pe curioşi. Toţi zîmbeau uşuraţi şi o asigurau că procedează corect.

Acum, cu o oră înainte de prînz, aruncă o privire biroului ei sufocat de diverse lucruri, întrebîndu-se ce ar fi putut face ca să se debaraseze de majoritatea lor în cel mai scurt timp.

Privirea îi căzu pe o stivă de teze de doctorat, care poposiseră aici de-a lungul verii şi care aşteptau toate spre a fi xeroxate şi distribuite membrilor comisiei de atestare.

Era exact genul de muncă tîmpită de care avea nevoie. Sunetele constante, ritmice, şi mişcările copiatorului îi conferiseră întotdeauna o senzaţie de linişte interioară. Făcea întotdeauna această treabă la mijlocul

după-amiezelor agitate, cînd studenţii şi profesorii păreau a veni la ea din toate direcţiile.

Luă teancul de teze sub braţ şi se retrase în cămăruţa de lîngă birou, unde o aştepta copiatorul cu luminile de control aprinse în chip odihnitor.

Desfăcu prima lucrare din copcile în care era prinsă, puse foile pe tava de alimentare, acţionă butoanele pentru a programa cinci copii ale documentului şi apăsă pe butonul de start.

Maşina prinse viaţă. Apucă foaia de la fundul teancului, o introduse sub geam, execută cinci c6pii după ea şi o scuipă la loc, însă în vîrful stivei.

Jeanette n-avea de făcut nimic altceva decît să stea acolo şi să urmărească procesul, pentru ca să intervină în eventualitatea unui accident în funcţionarea maşinăriei, care ar fi ruinat vreo foaie al originalului sau ar fi făcut bucăţi una din copii.

Prima teză se termină după treizeci de ture. Jeanette adună stivele de cpii la un loc şi le puse lîngă aparatul de legat.

Continuă astfel cu restul lucrărilor pînă ajunse la penultima. Cînd puse originalul pe tavă, privirea îi căzu pe titlu şi simţi cum i se taie respiraţia. Titlul era:

Cadoul morţii:
Un studiu al sinuciderii
printre copiii geniali

Cu mîini tremurînde, ea întoarse pagina de titlu şi inspectă sumarul tezei.

Parcurse cu privirea introducerea, în care se menţiona că studentul care întocmise lucrarea îşi petrecuse ultimul an cercetînd parametrii psihologici ai copiilor talentaţi care îşi luaseră singuri viaţa. Scopul tezei era de a construi un profil psihic al potenţialului candidat la sinucidere şi de a oferi, astfel, posibilităţi de identificare a lui pînă nu era prea tîrziu.

Jeanette răsfoi rapid lucrarea.

Se opri la un capitol de pe la mijlocul ei:

Academia Barrington: Istoria celor şase cazuri.

Începu să citească şi simţi un fior pe şira spinării. Era posibil să se sinucidă şase elevi ai academiei în ultimii cinci ani?

Numai că nu erau şase.

De acum erau şapte. În mod evident, teza fusese completată înainte ca Adam să fi murit, cu o săptămînă în urmă.

Jeanette încremeni în faţa copiatorului. Simţi cum în stomac începe să i se caşte un hău.

Trebuia să citească această lucrare. Trebuia să afle ce descoperise

acest candidat la doctorat şi să vadă dacă l-ar fi putut salva pe fiul ei, în situaţia în care ar fi cunoscut conţinutul tezei cu două săptămîni în urmă.

Şi totuşi, acum nu era în stare de aşa ceva. Nu putea nici măcar să citească toate titlurile capitolelor.

Aşteptă pînă cînd mîinile nu îi mai tremurară. Cînd îşi recîştigă cît de cît calmul, începu să copieze lucrarea.

De astă dată, făcu şase copii.

Cîte una pentru fiecare membru al comisiei.

Şi una pentru ea. Cu toate că viola regulile instituţiei, avea de gînd să strecoare copia în poşetă şi să o ducă acasă.

O va citi la noapte şi va încerca să-şi dea seama cum a putut pierde academia atîţia elevi într-un timp atît de scurt.

***

Amy stătea de una singură la o masă din colţul sufrageriei academiei, cu faţa spre perete, şi se silea să înghită mîncarea de prînz. Îl ignorase pe Josh cînd acesta încercase să o înduplece să se aşeze la masa lor obişnuită şi refuzase chiar să-i răspundă, cînd trecuse pe lîngă el cu tava în mînă.

După ce plecase din laborator, se întorsese în camera ei. Se strecurase neobservată în reşedinţă prin uşa din spate şi alergase în vîrful picioarelor pe scări, înainte ca Hildie Kramer sau oricine altcineva să o poată zări. Cînd ajunsese în cameră, îl luă pe Tabby de pe perna ei, strîngîndu-l în braţe. Se aruncase în pat şi începuse să alinte pisoiul, vorbindu-i ca şi cum, dăruindu-i afecţiune, ar fi echilibrat oarecum suferinţa indusă creaturii din laborator.

Îşi petrecuse acolo toată dimineaţa, chiulind de la restul cursurilor.

Însă cînd sosi amiaza, decise că era mai bine să meargă în sufragerie, deşi nu se simţea în stare să mănînce. Altfel, ar fi venit s-o caute cineva, probabil Josh, iar ea n-avea chef să vorbească cu nimeni.

Aşa că se dusese în sufragerie şi îşi luase prînzul, dar îi ignorase pe toţi ceilalţi copii, izolîndu-se.

Pentru prima dată de cînd îl întîlnise pe Josh şi se hotărîse să rămînă la academie, simţi dorinţa de a pleca acasă, de a se întoarce în camera ei din propria ei casă, unde o aştepta propria ei pisică.

Poate diseară, după cină, o să o sune pe maică-sa şi o să-i spună să vină s-o ia de aici. Chiar şi şcoala publică era un loc mai bun decît instituţia asta mizerabilă, unde erau torturate animale mici!

Amy simţi o mînă pe umeri şi sări în sus.

— Amy! rosti Hildie Kramer. Ce s-a întîmplat? De ce te-ai retras singură?

Amy pufni ţîfnoasă.

— Aşa am vrut eu.

Hildie luă mîna de pe umărul fetei. O clipă, Amy crezu că administratoarea avea s-o lase în pace.

Însă Hildie se aşeză pe un scaun alăturat.

— Ştiu că e ceva în neregulă, spuse Hildie încet, pentru a nu fi auzită decît de fată. Doctorul Engersol vrea să te vadă în biroul lui înainte să înceapă orele de după-amiază. După seminarul de dimineaţă n-ai mai fost la nici un curs, nu-i aşa?

Amy îşi trecu, nervoasă, limba peste buze şi dădu îmbufnată din cap.

— N...n-am stat nici la cursul lui, recunoscu ea. Făceau tot felul de porcării unei pisicuţe şi n-am suportat.

— Of, draga mea, oftă Hildie. Deci ăsta e motivul pentru care vrea doctorul Engersol să te vadă, nu?

— Bănuiesc că da.

Amy simţi o vagă senzaţie de speranţă.

— O să mă trimită acasă? întrebă ea pe un ton cît mai neutru, ca să nu i se simtă dorinţa.

Hildie rîse pe înfundate.

— Nu ştiu ce îmi spune că nu. Nu-i chiar aşa de uşor să fii exmatriculată de la academie. Cred că vrea doar să-ţi explice în detaliu ce făceau şi să te ajute să înţelegi că pisica n-a fost rănită.

— Dar a fost! exclamă Amy, indignată. L-am văzut cum o tortura!

Sprîncenele administratoarei se înălţară a mirare.

— O tortura? Nu pot să cred că doctorul Engersol ar face aşa ceva.

— Dar e adevărat! insistă Amy.

Făcînd tot posibilul să nu exagereze, îi povesti lui Hildie despre experiment şi despre ce i se întîmplase animalului. Cînd termină de vorbit, pe faţa administratoarei se putea citi aceeaşi indignare ca şi a fetei.

— Dacă s-a întîmplat aşa ceva, rosti Hildie, îţi înţeleg supărarea.

— Dar aşa s-a întîmplat, gemu Amy. Dacă nu mă crezi, întreabă pe oricine! Întreabă-l pe Josh! El a văzut totul. Toţi băieţii au văzut. Dar lor nu le pasă. Considerau totul ca pe o distracţie!

Hildie dădu, compătimitor, din cap.

— Aşa sînt băieţii, spuse ea. Îţi propun ceva. Mergi cu mine la doctorul Engersol, să vedem ce are şi el de spus. Iar dacă plănuieşte şi alte experienţe asemănătoare, noi două o să chemăm SPCA[3]. Doar n-o să tolerăm abuzul împotriva animalelor în şcoala noastră!

Amy o privi cu neîncredere pe Hildie.

---

[3] The Society for Protection and Care of Animals (Societatea pentru protecţia şi îngrijirea animalelor) (n. tr.).

— Vrei să spui că n-ai aflat pînă acum de aşa ceva? întrebă ea.

— Bineînţeles că nu, îi răspunse Hildie. Acum, hai cu mine. Să mergem împreună şi să avem o discuţie serioasă cu doctorul Engersol.

Ţinîndu-se de mîna administratoarei, Amy plecă şi lăsă mîncarea aproape neatinsă. La urma urmei, poate că lucrurile se vor îndrepta. Hildie făcuse pînă acum ceea ce spusese că o să facă. Vorbise cu doctorul Engersol şi, în loc să fie supărată pe ea, după cum se aştepta, îi ţinea acum partea!

Pe drum însă o izbi un alt gînd.

Cu Hildie de partea ei, oare doctorul Engersol nu va fi şi mai supărat pe ea?

Cînd ajunseră în biroul lui de la etajul al patrulea al reşedinţei, directorul nu păru deloc supărat pe ea; mai degrabă îngrijorat în legătură cu ea. Nu se supără nici cînd îi spuse că nu mai dorea să ia parte la seminarul lui.

— Tot ceea ce facem mi se pare o răutate la adresa animalelor, îşi motivă Amy poziţia. Nici măcar nu mă pot gîndi la ceea ce căutăm. Mă îngrijorează soarta lor.

Engersol se apucă să-i explice încă o dată.

— Dar nu le rănim. Chiar şi pisica cu care am lucrat azi se va face bine. Peste o lună, blana de pe cap îi va fi crescut la loc şi o să se comporte ca întotdeauna.

Amy nu acceptă explicaţia.

— Nu e drept să le faci rău bietelor animăluţe, declară ea. Şi Hildie spune că am dreptate.

Engersol se întoarse spre administratoare.

— E adevărat?

Hildie ezită, apoi dădu afirmativ din cap.

— Mi-e teamă că da, George. Habar n-am avut că înşurubezi sîrme în capul pisicilor la seminarul ăla al tău. Doar ştii ce senzaţie îmi provoacă astfel de experienţe, nu?

Cei doi schimbară o privire plină de înţeles.

— Dacă o să continui, rosti Hildie, mă tem că va trebui să demisionez.

— Şi o să le spun şi celor de la SPCA despre tine, se amestecă Amy.

Engersol trase aer adînc în piept şi-i dădu drumul cu un şuierat.

— Voi două nu prea îmi daţi posibilitatea de a alege, nu? Nu vreau să vă pierd pe nici una şi bănuiesc că o să găsesc altă metodă de instruire. Deci nu vom mai face experienţe pe animale. Bine?

Amy ezită.

— Şi ce-o *să faci* atunci?

Engersol îi zîmbi.

— Ce-ai zice ca, în loc de a încerca să descoperim cum gîndesc animalele, să încercăm să aflăm cum se realizează gîndirea la oameni?

— Pe ce cale? întrebă Amy, încă suspicioasă. Engersol izbucni într-un hohot de rîs.

— Îţi propun ceva. Facem după-amiază experienţa de care ţi-am vorbit săptămîna trecută şi atunci o să ştii.

— Dar nu mi-ai povestit nimic despre ea, protestă fata.

— Şi nici n-o s-o fac, replică doctorul. Dacă aş face-o, n-ar mai avea nici o valoare. Însă îţi promit ceva. N-o să-ţi cer să procedezi împotriva voinţei tale şi o să poţi opri experienţa în orice moment vei dori. Iar acolo o să fie şi Hildie, ca să fii sigură că; nimeni nu-ţi vrea răul. În regulă?

Amy gîndi cu repeziciune, căutînd o capcană. Dar dacă va fi acolo şi Hildie, care era de partea ei, cum putea exista o cursă? în final, încuviinţă.

— În regulă. Dar n-o să fac nimic din ceea ce nu vreau!

— Şi nici n-o să-ţi cer aşa ceva, repetă Engersol.

Cîteva minute mai tîrziu, Amy părăsi biroul directorului. Nu îşi dăduse seama că fusese manipulată de doctor.

— Ce s-a întîmplat de dimineaţă? întrebă Engersol cînd rămase singur cu Hildie.

Administratoarea zîmbi, însă fără căldura care îi însoţea grimasa cînd o făcea în faţa copiilor.

— Şi-a petrecut timpul singură în camera ei. Cînd a coborît, n-a vrut să vorbească cu nici un alt copil. Nici măcar cu Josh MacCallum.

Engersol dădu din cap, satisfăcut.

— Înseamnă că ultimul lucru pe care şi-l vor aminti despre ea va fi că era foarte abătută şi foarte supărată, nu?

— Şi retrasă în sine, adăugă Hildie.

— Perfect, murmură Engersol. Exact ca Adam Aldrich.

16

Amy se uită la ceasul de pe perete. Mai erau numai cinci minute pînă la sfîrşitul ultimului curs.

Îşi dori ca ora să fi continuat tot restul după-amiezii, pînă la cină. Fiecare minut care trecea o aducea tot mai aproape de momentul experienţei.

— Dar *a spus* că nu va trebui să faci nimic din ceea ce nu ţi-ar plăcea, insistase Josh cînd ea îi povestise despre ce avea să facă, cu o oră în urmă, pe timpul pauzei dintre orele de matematică şi de istorie. De ce ţi-e frică?

Amy nu răspunsese la întrebare. În minte persista imaginea pisicii chinuite prin şocuri electrice, sunete înspăimîntătoare şi mirosuri împuţite.

Tremurul interior i se accentuase cînd doamna Wilson, profesoara ei de matematică, îi înmînase un bilet la începutul orei, prin care i se comunica să apară la sala de gimnastică la ora trei şi jumătate.

Nota fusese semnată de doctorul Engersol.

De ce voia el ca ea să vină la sala aceea? Oare acolo se va ţine experimentul?

— Amy? Amy, mă asculţi?

Vocea profesoarei Wilson penetra printre întrebările care roiau în capul fetei. Surprinsă, Amy se îndreptă imediat în scaun.

— N-ai auzit nimic, Amy?

Doamna Wilson, o femeie înaltă şi osoasă, al cărei păr cărunt era strîns într-un coc respectabil, o privea cu atenţie pe deasupra ramelor de la ochelari. Stridenţa din vocea ei o făcu pe Amy să tresară.

— M... mă gîndeam la altceva, răspunse ea cu voce tremurătoare.

— Evident! replică Enid Wilson cu voce spartă. Dar cînd asişti la cursul meu, vreau să-mi acorzi atenţie.

Bătu cu indicatorul din mînă pe tabla din spatele ei.

— Poţi să rezolvi ecuaţia asta sau nu?

Amy se uită fix la complicata ecuaţie algebrică care fusese scrisă. Ştia că ar fi trebuit să fie capabilă să o rezolve mintal. Se concentră asupra ei. Pe frunte îi apărură cute cînd începu să facă calcule, vizualizînd numerele în minte la fel de clar ca şi cînd ar fi lucrat cu creta şi buretele.

— Ei, hai odată, Amy, doar nu e chiar aşa de greu, o aţîţă doamna Wilson. Nu e nimic altceva decît o simplă reducere!

Amy înghiţi cu dificultate. Simţise cum i se pune un nod în gît. Numerele îi dispărură din minte şi ea pierdu controlul asupra ecuaţiei.

— N... n-o pot rezolva, rosti ea.

Ochii profesoarei o fixară de parcă ar fi vrut s-o îngroape de vie.

— Atunci poate îţi va face plăcere să rezolvi nişte exerciţii suplimentare diseară, îi spuse, sarcastic, profesoara, în timp ce restul clasei se amuza de insatisfacţia ei. Dacă nu eşti atentă la oră, va trebui să-ţi faci tema în cameră.

Zîmbind subţire, doamna Wilson li se adresă celorlalţi:

— Rezolvaţi primele cincisprezece probleme de la sfîrşitul capitolului trei. Amy Carlson le va rezolva pe celelalte în locul vostru.

Amy făcu ochii mari. Dacă acest capitol era precum primele două, trebuiau rezolvate cincizeci de probleme. Avea şi un capitol de istorie de citit şi o povestire de scris pentru ora domnului Conners. Cum le va face pe toate? Şi toate astea — pentru că nu fusese capabilă să rezolve o ecuaţie idioată!

Sună clopoţelul. În timp ce toţi ceilalţi elevi se grăbiră spre ieşire pentru a mai prinde ceva din soarele după-amiezii, Amy stătea nemişcată la locul ei. Clasa se goli. Într-un tîrziu, fetiţa îşi dădu seama că doamna Wilson o privea curios.

— Ai ceva să-mi spui, Amy?

O clipă, fata fu tentată să-i explice cît de multe va avea de rezolvat în acea noapte. Decise să n-o facă. Doamna Wilson nu era precum domnul Conners: întotdeauna dornic să asculte păsul elevilor lui. Ei nu părea să-i pese de munca pe care trebuiau s-o depună şi pentru alte materii.

— E numai o problemă de planificare a timpului, acesta îi explicase ea lui Brad Hinshaw, cu o săptămînă în urmă, cînd se plînsese că tema de rezolvat era prea stufoasă. Sînteţi toţi nişte copii dotaţi şi noi ne aflăm aici pentru a vă provoca intelectul şi nu pentru a cocoloşi obiceiurile pe care le-aţi căpătat în şcoala normală. Ştiu că întotdeauna totul a fost uşor pentru voi, dar viaţa nu e chiar aşa. Trebuie să învăţaţi să faceţi ceea ce vi se cere fără a vă plînge.

— E o ticăloasă, murmurase Brad pe cînd părăseau clasa.

Cînd cîţiva copii izbucniseră în rîs, doamna Wilson îi rechemase vrînd să afle de ce chicoteau. Atunci îi dublase tema lui Brad.

— N... nu, doamnă Wilson! rosti, într-un tîrziu, Amy, înfruntînd privirea sfidătoare a profesoarei. E-n regulă. Iertaţi-mă că n-am fost atentă.

Buzele profesoarei se relaxară într-o imitaţie de zîmbet.

— Foarte bine, rosti ea. Scuzele tale sînt acceptate. Aşa cum va fi acceptată mîine şi rezolvarea temei. Îţi propun acum să te duci şi să te apuci de treabă. Ştii doar că doctorului Engersol nu îi place să aştepte.

Încuviinţînd scurt din cap, Amy îşi scoase ghiozdanul de sub bancă şi părăsi camera. Ieşi din clădire şi o luă la stînga, spre sala de gimnastică

din cealaltă parte a campusului.

Se opri în faţa uşii de la vestiarul fetelor şi meditã.

Ce-ar fi dacă s-ar răzgîndi *chiar acum?*

Era posibil ca experimentul să fi început deja?

Privi în jurul ei. Cîţiva studenţi zăceau pe sub copaci, iar alţii se plimbau pe alei; nimeni însă nu părea să-i acorde ei vreo atenţie. Nu mai avea în ceafă acea senzaţie mizerabilă care punea stăpînire pe ea de cîte ori se simţea urmărită.

Oftînd, decise că experienţa nu începuse încă şi intră în vestiar. Înăuntru nu era decît Hildie Kramer, care se ridică în picioare cînd ea îşi făcu apariţia în camera umedă.

— Începusem să mă întreb dacă vei mai veni, rosti Hildie zîmbind. Doctorul Engersol vrea să-ţi pui un costum de baie şi să te duci la bazin.

— Bazin? Acolo se ţine experimentul?

Hildie încuviinţă.

— Ai aici propriul tău costum?

Amy negă.

— E în cameră. Nimeni nu mi-a spus că-mi va trebui. Să mă duc să-l iau?

O şi pornise spre uşă, dar Hildie o opri.

— Nu-i nevoie, Amy. Avem aici o groază de costume de baie. O să-ţi aduc eu unul.

Amy se duse la dulapul ei şi începu să se dezbrace. Un minut mai tîrziu, Hildie reapăru, ţinînd în mînă unul din acele costume maro, fără nici o noimă, cu care era plină sala de gimnastică.

— Iah! exclamă Amy cu dezgust. Urăsc chestiile astea!

Hildie rîse pe înfundate.

— Dar cine nu le-ar urî? Însă am încercat să găsesc unul mai nou.

Amy luă costumul; termină de scos îmbrăcămintea de pe ea şi şi-l puse. O privi amărîtă pe Hildie.

— E oribil, nu?

Femeia aruncă o privire critică.

— Ei bine, nu cred că ai cîştiga cu el concursul Miss America, dar ar putea fi şi mai rău. Bine că ţi se potriveşte şi n-are găuri. Gata?

— Cred că da, încuviinţă Amy.

O urmă pe Hildie către duşuri, apoi pe lîngă bazinul de mică adîncime unde te clăteai la ieşirea din piscina mare. În faţa uşii acesteia, brusc, nervii îi cedară. Se uită rugătoare la Hildie.

— Te rog, nu vrei să-mi spui despre ce e vorba în experiment? o imploră ea.

Hohotul de rîs ce urmă umplu spaţiul, făcînd-o pe Amy să se simtă puţin mai bine.

— De ce nu încetezi să-ţi mai faci griji? întrebă Hildie. Ştii doar că n-o să-ţi spun nimic altceva decît că n-o să te doară. Şi nu trebuie să participi la el dacă nu vrei. De îndată ce vei afla despre ce este vorba, te vei putea răsuci pe călcîie şi vei putea pleca, dacă asta va fi ceea ce îţi doreşti.

Amy trase aer în piept şi evaluă situaţia. Să se încreadă în Hildie? În definitiv, de la experienţa cu animalele fusese de partea ei. Deci acest experiment nu putea fi prea rău. Păşi pe uşa bazinului.

Şi se opri, uluită de ceea ce văzu.

La capătul îndepărtat al piscinei, atîrna o draperie ce făcea complet invizibile trambulinele.

La trei metri depărtare de ea, lîngă bazin, se afla un scaun. Alături de el era o masă pe care fusese aşezat un computer ce semăna cu o pereche de căşti pentru urechi.

În diverse locuri în jurul piscinei erau amplasate camere video, toate legate de scaunul gol.

Doctorul Engersol stătea pe un al doilea scaun, faţă în faţă cu monitorul computerului. Lîngă el erau aşezaţi ceilalţi participanţi la seminarul lui.

Ştiau oare toţi ce se va întîmpla? Era singura care nu fusese pusă în temă?

Se simţi de parcă ar fi fost trădată.

Primul ei impuls fu să se întoarcă şi să dispară pe uşă, însă prietenii ei o urmăreau deja, privind-o ţintă, ca şi cum erau siguri că ea se va sustrage probei din laşitate.

Şi nu erau acolo numai prietenii ei.

Privirea i se mută de la micul grup de copii strînşi în jurul computerului spre mica tribună de lîngă piscină.

Pe băncile ei erau pe puţin cincizeci de studenţi, care o urmăreau şi ei.

Amy simţi că ia foc de stinghereală. Chiar aveau de gînd toţi aceşti oameni să o urmărească? De ce? Ce avea să se întîmple?

O auzi pe Hildie în spatele ei:

— E-n regulă, Amy? Vrei să mergi înainte cu proba?

Fata nu dorea decît să i se caşte în faţă o groapă care s-o înghită. De ce erau toţi indivizii ăştia aici? De ce nu erau numai copiii de la seminar, pe care îi cunoştea? Ce s-ar întîmpla dacă s-ar răsuci pe călcîie şi ar fugi înapoi spre vestiar?

Ar rîde de ea.

Toţi. Ar şti atunci că e o laşă şi ar rîde de ea, chiar dacă nu cu voce tare.

Diseară, în sufragerie, i-ar auzi pe toţi cum clămpăne, imitînd sunetul emis de un pui fricos.

Chiar şi prietenii ei s-ar distra pe socoteala ei. S-ar simţi exact ca la şcoala normală, cînd toţi o priveau ca pe o smintită.

Nu!

Nu va lăsa să se întîmple aşa ceva. Va trebui să treacă, cumva, şi prin asta.

Trase puternic aer în piept şi-i dădu, încet, drumul.

— S... sînt gata, îngăimă ea. Doar că nu... cine sînt tipii ăia?

Hildie îi zîmbi liniştitor.

— Sînt de la secţia de psihologie. Doctorul Engersol i-a invitat pentru a urmări experienţa.

— Dar mie nu mi-a *spus!* se plînse Amy.

Simţind ce e în mintea fetiţei, Hildie îngenunche şi-i prinse mîinile într-ale sale.

— E-n regulă, Amy. Nu ţi se va întîmpla nimic. Sînt aici doar pentru a privi. N-or să spună sau să facă nimic. O să fie totul bine.

— Ş... şi c... ce trebuie să fac eu?

— Du-te şi aşază-te pe scaunul ăla, îi spuse Hildie. Haide. O să vin şi eu cu tine.

Ţinînd-o pe Amy de mînă, Hildie o luă pe marginea piscinei. Cînd ajunseră la destinaţie, doctorul Engersol îi explică, în sfîrşit, fetei ce trebuia să facă ea.

— O să-ţi ataşăm nişte electrozi, Amy, o înştiinţă el. Ei nu fac nimic altceva decît să îţi măsoare reacţiile fizice. Îţi promit că nu vei simţi nimic. Tot ceea ce vom face va fi să-ţi înregistrăm schimbările de ritm cardiac, respiraţia şi encefalograma. Camerele video îţi vor prelua expresiile feţei şi orice mişcare a corpului. Aşa că tot ce trebuie să faci e să te aşezi acolo.

— Dar de ce eu? întrebă Amy. Ce ar trebui să fac?

— O să vezi îndată — îi comunică Engersol. Adu-ţi aminte că poţi pleca cînd vrei, aşa cum ţi-am promis.

Aşa ca toţi să rîdă de mine, gîndi Amy în tăcere. Stătu nemişcată pe scaun în timp ce doctorul Engersol îi fixa electrozii pe corp. Curînd, fata fu mai înfăşurată în sîrme decît fusese pisica de dimineaţă, în final, doctorul Engersol plasă o cască pe capul ei. Amy simţi o mulţime de înţepături uşoare în pielea capului.

— Te doare? o întrebă doctorul. N-ar trebui, dar dacă te jenează ceva, pot face ajustări astfel ca să nu mai simţi nimic. Electrozii trebuie să-ţi palpeze capul, dar nu să ţi-l şi preseze.

— E... e-n regulă, reuşi Amy să spună.

Ochii ei întîlniră pe cei ai doctorului şi el putu citi în ei frica.

— Se va întîmpla ceva, nu? întrebă ea. Ceva oribil.

— Nu va fi oribil deloc, o asigură Engersol. Verifică încă o dată electrozii şi se răsuci spre monitorul computerului. Se vedeau clar pe el

ritmul respiratoriu, pulsul şi encefalograma fetei. Toate reflectau imaginea unui corp aflat sub influenţa unui destul de puternic stres.

Nici o curbă nu ieşea însă din limitele acceptabile.

— În regulă, spuse el. Sîntem gata să începem. O să te rog să iei o decizie.

Cortina de la capătul piscinei fu brusc ridicată. Lîngă platforma de sărituri fusese înălţată o schelă. De vîrful ei atîrna frînghia cu noduri pe care ea încercase să se caţere în sala de gimnastică.

Încercase şi eşuase.

— Amy, vreau să alegi una din ele, rosti doctorul. Ce-ai face mai degrabă? Te-ai căţăra pe frînghie sau ai sări de pe trambulină?

Amy se holbă la el. Glumea? Trebuia într-adevăr să facă una din chestiile astea?

Doar îi spusese că nu trebuia să execute nimic! Nu trebuia decît să stea acolo, pe scaun, nu?

Simţi că-i vine rău.

În urechi îi răsuna deja rîsul celorlalţi, cînd aveau să afle că era înspăimîntată de ambele ei opţiuni.

Pisica!

Procedau cu ea exact cum făcuseră dimineaţă cu pisica.

Un negativ dublu.

Fie să aleagă între două lucruri pe care le ura, fie să le facă cunoscut tuturor cît de frică îi era.

Să le facă cunoscut şi apoi ei să înceapă să o necăjească.

Pisicuţă fricoasă, pisicuţă fricoasă, Amy e o pisicuţă fricoasă!

Deşi nimeni nu pronunţase cuvintele, le auzea deja răsunîndu-i în urechi.

Privi feţele colegilor ei.

Jeff Aldrich rînjea. Realizase cît de înspăimîntată era.

Ce va face? Se va mulţumi să o tachineze?

Sau va fi mai rău? Poate o va lua şi o va atîrna de fereastră, dînd-o cu capul de perete şi ameninţînd-o c-o va lăsa să cadă.

Gîndurile o porniră razna. Ce era mai rău? Să rîdă şi să-şi bată joc toţi de ea sau să aleagă şi să încerce să scape de groaza care o apuca întotdeauna cînd se găsea la mai mult de cîţiva paşi deasupra solului?

Dar doctorul Engersol îi spusese că trebuia doar să aleagă! Nu trebuia să execute nimic!

Numai că asta n-ar fi fost suficient. Dacă ar fi spus că a ales şi n-ar fi mers pînă la capăt, şi-ar fi dat toţi seama!

Era în capcană.

Cu toate promisiunile lui, o prinsese în cursă.

Ce să fie?

Frînghia?

Îşi aminti cum încremenise acolo sus, îngrozită de perspectiva căderii şi agăţîndu-se de ea pînă ce se căţărase antrenorul şi o salvase.

Cît despre trambulină, nu fusese în stare nici măcar să urce scara.

O scară şi o sfoară! Cum putea să-i fie frică de două chestii atît de stupide!

Dar dacă va cădea?

Dacă s-ar prăbuşi de pe frînghie şi-ar rupe cel puţin un picior.

Dar s-ar putea să nu cadă de pe scară căci aceasta avea bare de care să se ţină şi trepte pe care să păşească. Şi cînd ajungea sus, tot ce avea de făcut era să meargă pînă la limita platformei şi să sară.

Îşi simţi măruntaiele strînse de frică numai la gîndul că va sta pe platforma îngustă la trei metri deasupra apei.

La numai trei metri! Ce i se putea întîmpla?

Era, cu siguranţă, mai bine să fie îngrozită timp de cîteva secunde decît să-şi bată joc de ea colegii pentru că era laşă.

— M... m-am hotărît, şopti ea. O să sar de pe trambulină.

Imediat, doctorul Engersol îşi părăsi scaunul şi veni lîngă ea pentru a îndepărta casca, în timp ce doi studenţi detaşară electrozii de pe corpul ei. Camerele video rămăseseră în funcţiune.

Şi toţi oamenii ăia o urmăreau încă.

Se apropie de scară şi apucă strîns barele de susţinere. Îşi puse piciorul pe treapta cea mai de jos şi începu să urce.

La jumătatea drumului, se uită în jos şi îngheţă.

— Fă-o! îşi spuse. „Trebuie doar să urci, să mergi pe platformă şi să sari!

Se holbă la betonul de sub ea. O cuprinse răul de înălţime şi îşi dădu seama că n-o să reuşească.

„Nu te uita!” îşi comandă.

Se sili să se uite în sus. Acolo, acoperind-o, era platforma.

Nu!

N-o putea face, nu putea să meargă pe ea! Era prea îngustă. Ar cădea înainte de a face primul pas.

Nervii îi cedară şi începu să plîngă. Cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, coborî împleticindu-se şi zbură spre vestiar, acoperindu-şi faţa cu mîinile ca să nu vadă cumva expresia batjocoritoare a cuiva. Pînă cînd ajunse la dulăpiorul ei, costumul era deja pe jumătate scos. Îl smulse şi-l aruncă într-un colţ. Îşi trase hainele pe ea cît putu de repede. Uită uşa dulăpiorului deschisă şi, suspinînd din cauza umilinţei îndurate, fugi din sala de gimnastică.

Cînd Hildie Kramer ajunse acolo, vestiarul era pustiu. Ea ştia însă unde se ascunsese Amy. Părăsi şi ea sala. În locul căldurii şi gingăşiei pe

care o aborda cînd vorbea cu părinţii copiilor, pe faţă îi apăru o expresie necruţătoare. Trebuia să găsească fata înainte ca altcineva s-o mai vadă.

***

Jeanette Aldrich încerca să se concentreze asupra muncii ei. Deşi era numai ora patru, ştia că nimeni nu va avea nici o obiecţie dacă va pleca mai devreme azi. Îşi pierduse cea mai mare parte a după-amiezii gîndindu-se la teza ascunsă în geantă. În timpul prînzului, reuşise să găsească un colţ izolat şi începuse s-o citească, dar nu ajunse prea departe. I se făcuse rău numai la simpla lectură a tuturor copiilor care căzuseră victime aceloraşi presiuni în urma cărora sucombase şi Adam. A trebuit să facă pauză de mai multe ori. Deşi autorul îşi construise lucrarea cu date seci, suferinţa acelor copii reuşea să răzbată la suprafaţa textului.

Era ca şi cum fiecare caz dezbătut în lucrare întindea mînutele spre ea, cerînd ajutor, rugînd-o pe ea să întreprindă ceva.

Din păcate, nu putea face nimic. Ca şi Adam, ei erau deja morţi.

Cel mai mic dintre ei avea numai cinci ani cînd se aruncase în faţa maşinii de faţă cu mama şi cu sora lui mai mare.

Nu fusese nici o îndoială că el ştia de venirea autobuzului. I-l şi arătase mamei lui.

Îl văzuseră toţi cum hurducăie pe drum, în viteză.

În ultima secundă, băiatul se smulsese din mîna mamei şi păşise pe asfaltul şoselei, aruncîndu-se sub roţi.

Jeanette reuşi cu greu să citească paragraful. Resimţi în ea senzaţia de durere a mamei acelui puşti şi lacrimile începură să-i curgă şiroaie, trebuind să pună, drept urmare, teza înapoi în geantă.

Dar la noapte o va termina, oricît de greu i-ar veni. Pînă atunci îşi dădu seama că nu se va puteai concentra asupra nici unei chestiuni. Indiferent ce-ar fi încercat, lucrarea îi făcea cu ochiul; numai la ce scrie acolo se putea gîndi.

Într-un tîrziu, renunţă la a mai face ceva şi se pregăti să închidă biroul. Dădu computerului comanda să tipărească documentul la care lucrase — copia unui articol pe care şeful departamentului avea să-l publice într-o revistă de psihologie — şi începu să aşeze dosarele de pe birou în fişet. În capătul biroului, bîzîitul silenţios al imprimantei avea darul ciudat de a o linişti.

Aproape inconştient, se trezi că numără paginile pe măsură ce erau tipărite.

La jumătatea celei de-a şaptea, imprimanta stopă brusc.

Jeanette se opri, privind-o.

Pagina se odihnea imobilă, cu unul din rîndurile de pe ea rămas

neterminat.

Nici o lumină de avertizare de pe imprimantă nu era aprinsă. Se uită pe monitorul computerului.

Programul se blocase.

Înjurînd printre dinţi, Jeanette reîncărcă programul, actualiza fişierul şi reiniţializă tipărirea de la începutul paginii şapte. Cînd termină, se duse la imprimantă, apăsă un buton pentru a pune pe sanie o nouă coală de hîrtie şi se întoarse la computer.

Se uită, uimită, la ecran.

Programul de editare se blocase din nou. N-avea în faţă decît un ecran orb.

Începu să tasteze comenzile de reîncărcare a programului, dar tastatura refuză să răspundă.

Apăsă, nervoasă, simultan, tastele CONTROL, ALT şi DEL şi aşteptă resetarea totală a computerului.

Nu se întîmplă nimic.

Oftînd, întinse mîna spre butonul roşu pentru a opri computerul, cînd ecranul reveni brusc la viaţă. Pe el apăru un mesaj scurt:

MAMI

Jeanette se holbă la cuvînt. Ce se întîmplă? Era, cu adevărat, cuvîntul cu care o alintaseră mereu copiii ei sau vreo porcărie făcută de computer?

Încercă reîncărcarea programului. De această dată, reuşi. Ecranul se şterse, apoi pe el apărură o serie de comenzi ale sistemului de operare. Cînd ea fu pe punctul de a introduce comanda de apelare a programului procesor de texte, monitorul emise un alt mesaj, fascinant de limpede:

MAMI. SÎNT EU. SÎNT ADAM.

Jeanette încremeni.

O glumă.

Era o glumă a unui cretin.

O clipă, se uită la mesaj incapabilă de orice gest, apoi realiză că tremura. Ce trebuia să facă?

Se aştepta cineva ca ea să răspundă?

Încercă să gîndească de unde ar fi putut veni mesajul.

Un mesaj datat, introdus în computer de cine ştie cine, iniţializat să apară într-un anumit moment.

Era cineva, undeva, care intra în computerul ei prin modem.

Existau tot felul de explicaţii şi cîteva căi prin care putea ajunge aici.

Dar de ce?

Şi cine?

Cine putea face aşa ceva? Cine putea fi atît de crud încît să se dea drept Adam?

Doar nu credea nimeni că aşa ceva era amuzant!

Cu mîini încă tremurînde, stinse computerul. Cuvintele dispărură.

Să-l redeschidă şi să încerce să termine ce avea de făcut?

Ezită, dar îşi aminti cum se blocase maşina de două ori.

„N-o atinge”, îşi spuse. Las-o pînă mîine.

Ignorînd orice altceva, îşi culese geanta, stinse luminile şi plecă, încuind uşa după ea. Cîteva minute mai tîrziu era în maşină şi se îndrepta spre casă, dar cuvintele de pe ecran continuau s-o persecute.

Îşi aminti ce i se întîmplase în primăvara trecută. Lucra în birou, la un raport, cînd programul de editare se blocase brusc.

Fusese pe punctul de a-l reîncărca, cînd pe ecran îi apăruseră, dintr-o dată, cîteva cuvinte:

BUNĂ MAMI. SÎNT EU, ADAM!

Atunci chiar aşa fusese. Pătrunsese în computerul ei din camera lui, în joacă.

Atunci i se păruse amuzant.

Acum însă Adam era mort.

Oricine ar fi făcut-o, folosise exact aceleaşi cuvinte pe care le utilizase băiatul cu cîteva luni în urmă.

17

Josh o urmări pe Amy cum fuge şi-şi dori să fi putut alerga după ea. Pe măsură ce experimentul era în plină desfăşurare, privirea îi rămăsese lipită de fată, deoarece înţelesese instantaneu, cînd văzuse frînghia şi trambulina, ce se petrecea în sufletul prietenei lui.

Cum a putut doctorul Engersol să-i facă aşa ceva? Nu ştia că ea are rău de înălţime?

Atunci Josh îşi dădu seama. Tocmai ăsta era clenciul experienţei, să vadă cum reacţionează Amy cînd are de ales între două alternative care o înspăimîntă.

Dar asta era o cruzime. Era chiar mai rău decît ce îi făcuse pisicii de dimineaţă. Cînd fata fugise din sala de clasă, Josh nu-i înţelesese motivul supărării. În definitiv, animalul nu suferea. Doar aşa le spusese doctorul Engersol, nu?

Dar doctorul îi spusese şi fetei că nu va trebui să facă decît ceea ce va dori. Şi, în final, nu numai că o înspăimîntase de moarte, dar o şi umilise în faţa prietenilor ei.

Poate o va prinde afară, cînd va ieşi din vestiarul sălii de gimnastică. Se îndepărtă de lîngă grupul de copii strînşi îîngă monitor, dar doctorul Engersol îl opri, ca şi cum i-ar fi ghicit intenţiile.

— Las-o pe Hildie să se îngrijească de Amy, Josh! rosti el. O să-şi revină, are nevoie doar de cîteva minute pentru a se calma.

— Dar plînge, obiectă Josh.

— Da, aşa e, fu Engersol de acord.

În voce nu i se putea detecta vreo emoţie mai mare decît dacă ar fi comentat graficele afişate pe ecranul computerului. El continuă:

— A fost un răspuns perfect previzibil la experiment. Aş fi fost surprins dacă n-ar fi plîns. Dacă ai să arunci o privire aici, o să observi momentul precis cînd a început reacţia de plîns.

Josh ezită. Pe de-o parte, simţea nevoia de a se duce după prietena lui ca să-i spună că totul e-n ordine şi nimeni n-o s-o considere o laşă, iar pe de altă parte era dornic să se alăture restului clasei în faţa monitorului pentru a vedea limpede prin ce trecuse Amy. Se decise numai cînd Hildie o porni spre vestiare. Amy o plăcea pe Hildie, iar administratoarea ştia exact ce să spună ca s-o facă pe fată să se simtă mai bine. Se strecură lîngă Jeff Aldrich şi privi curios ecranul, în vreme ce doctorul le explica semnificaţia curbelor:

— Puteţi vedea totul aici. În acest moment, respiraţia a devenit

neregulată. Vîrfurile curbei reprezintă nodurile care i s-au pus în gît. Dincoace e ritmul cardiac, care creşte şi devine şi el uşor neregulat cînd ea pricepe pentru prima oară ce alegere are de făcut.

Degetele doctorului tastară rapid cîteva comenzi şi afişajul se schimbă. Engersol continuă să explice:

— Vreau să fiţi foarte atenţi acum. Asta e encefalograma ei. Deşi nu diferă prea mult de cea a pisicii de dimineaţă, cred că, dacă o analizăm, vor apărea multe diferenţe. Vedeţi voi, animalul a răspuns mai mult în urma comportamentului instinctual şi a reflexului condiţionat, în timp ce Amy încerca să ia o decizie inteligentă.

Analiza celor întîmplate în creierul fetei fu aprofundată, iar afişajele grafice de pe ecran continuară să se schimbe. Curînd, Josh fu prins în evidenţierea multiplelor procese prin care trecuse corpul fetei pe parcursul celor cîtorva minute de experiment.

O jumătate de oră mai tîrziu, Engersol concluziona:

— Pentru restul săptămîniî o să continuăm să prelucrăm aceste date. Pînă vineri vom avea o imagine destul de clară a părţilor din creierul fetei care au luat parte la experiment şi prin ce procese au trecut ele.

— Dar cum rămîne cu Amy? întrebă Josh. Cum rămîne cu ceea ce simte ea?

Doctorul îl ţintui pe Josh cu privirea. Ochii lui exprimau o răceală care-l făcu pe băiat să se înfioare.

— Sînt convins că se simte bine, răspunse Engersol. La urma urmei, n-am rănit-o, nu?

***

Cît timp ceilalţi părăsiră zona bazinului, comunicîndu-şi unii altora impresiile lăsate de experiment, Josh rămase pe loc, cu ochii aţintiţi pe monitorul computerului.

Pe el nu erau afişate decît o serie de linii care zigzagau, încălecîndu-se, şi care arătau ce procese avuseseră loc în creierul fetei.

Dar nu spun nimic despre ce se petrecuse cu ea *însăşi,* gîndi Josh. Nu se uitase nimeni la faţa ei? Nu văzuse nimeni cît de înspăimîntată fusese?

Nu-i păsa nimănui altcuiva de ea?

Aruncă o ultimă privire echipamentului care îi terorizase prietena şi se răsuci pe călcîie pentru a pleca. Îl străbătu un alt frison cînd se gîndi prin ce trecuse Amy, stînd singură în scaunul ăla, cu toate camerele video şi toată lumea din jur cu ochii pe ea.

Precum se simţise pisica, gîndi el. Ea trebuie să se fi simţit precum animalul închis în cuşcă.

Îl cuprinse brusc dorinţa de a evada de acolo. Alergă pe lîngă marginea de beton a piscinei şi, de acolo, afară. Avea senzaţia ciudată că Amy îl aşteaptă.

Nu văzu decît obişnuita scenă paşnică a campusului universitar, cu lume care se plimba liniştită pe pajişte sau stătea tăcută pe sub copaci, studiind.

Amy nu se vedea nicăieri.

***

Chet Aldrich parcă maşina la ora cinci fix şi fu surprins să vadă automobilul soţiei deja parcat acolo. În mod normal, ea nu părăsea campusul pînă la cinci şi jumătate. Pînă la acea oră, el îşi efectua obişnuitele douăzeci de minute de gimnastică aerobică. Îl ajuta să încetinească procesul de îmbătrînire, începuse exerciţiile cu un an în urmă şi era mulţumit de rezultate.

Astăzi fusese prima zi cînd se întorseseră amîndoi la lucru de la moartea lui Adam. El aşteptase cu nerăbdare să revină acasă pentru a-şi începe ritualul de după-amiază. Însă cînd văzu automobilul Jeanettei, îşi dădu seama că programul i se schimbase. Trase maşina lîngă a ei şi intră în casă prin uşa din spate, care ducea direct la bucătărie.

— Jeanette? Scumpo, am sosit acasă!

Nu primi nici un răspuns. Chet simţi cum i se zbate ceva în corp cînd se gîndi că i se întîmplase ceva nevestei lui. Traversă sufrageria şi intră în living.

Jeanette stătea pe sofa, cu haina încă pe ea şi cu geanta în poală. Părea că priveşte cu atenţie televizorul. Însă, de îndată ce o văzu, Chet realiză că nu urmărea nimic pe ecran, deşi aparatul era pornit. Expresia de pe faţa ei era cea a unui om care tocmai trecuse printr-un şoc.

— Jeanette?! repetă el, aşezîndu-se lîngă ea pe sofa. Ce e, dragă? Ce e în neregulă?

Cu buzele strînse, Jeanette se întoarse spre el.

— Nimic, probabil, răspunse ea. Doar ideea tîmpită de farsă pe care a avut-o cineva. Ar fi trebuit să-mi treacă pînă acum, dar nu pot să uit.

Sprîncenele bărbatului se înălţară a uimire.

— Farsă? Ce fel de farsă?

Ea îşi alese cuvintele cu grijă. Nu voia să acorde incidentului o importanţă mai mare decît cea cuvenită. Îi povesti ce se întîmplase. În final, cînd repetă mesajul de pe ecran, el gemu.

— Isuse! şopti el. Ce l-a determinat pe acel cineva să facă asemenea grozăvie?

— Nu ştiu, oftă Jeanette.

Îşi adună gîndurile, se ridică de pe sofa şi se duse la barul din sufragerie. Îşi turnă o porţie de brandy şi continuă:

— N-ar fi fost aşa de rău, doar că Adam a făcut exact acelaşi lucru în primăvară. Cînd eram la lucru, s-a vîrît în computerul meu şi, brusc, a apărut un mesaj pe monitor, cu aproape aceleaşi cuvinte: „Bună, mami. Sînt eu, Adam!”

Rîse tăcut cînd îşi aminti, dar încetă brusc şi reluă:

— Atunci i-am răspuns. Cumva am găsit povestea asta foarte amuzantă. Dar astăzi...

Vocea i se stinse cînd rememora şocul pe care îl avusese.

— Nu pot, pur şi simplu, să cred că ar face cineva o chestie ca asta, chiar şi în glumă.

— Şi nu e prea greu să-ţi imaginezi cine a făcut-o, nu? rosti Chet.

El era de acum furios. Se ridicase, la rîndul lui, în picioare şi-şi băgase mîna în buzunar pentru a pescui cheile de la maşină.

Jeanette îl privi surprinsă.

— Nu-ţi dai seama, o întrebă Chet. A fost Jeff! Trebuie să fi fost el!

— Jeff? se miră Jeanette. Doamne, Chet, de ce ar face Jeff aşa ceva? Doar ştie ce greu mi-a fost în ultima săptămînă...

— A făcut-o pentru că a putut, replică Chet cu duritate. Îţi spun cum s-a întîmplat. Adam i-a povestit ce a făcut şi Jeff n-a uitat. Nu-ţi aminteşti că el nu uită nimic? E un geniu! Aşa că azi are puţin timp liber şi ce crezi că face? Se hotărăşte să-i joace o farsă mamă-si, nepăsîndu-i cîtuşi de puţin că te-ar putea afecta. Ei bine, cred că mă duc chiar acum la academie să discut puţin cu dumnealui. Dacă el crede că scapă nejumulit, se înşală!

Jeanette nu-l mai asculta. Nu putea să fi fost Jeff — nu propriul ei fiu şi nu atît de repede după moartea propriului lui frate! Era imposibil! Trebuia să fie altcineva.

— Merg cu tine! rosti ea, hotărîtă. Dacă el a fost, eu sînt cea care trebuie să dau ochii cu el, şi nu tu.

Puse ceaşca de cafea pe masă şi-l urmă pe Chet în garaj.

Cîteva minute mai tîrziu, cei doi traseră maşina în faţa academiei şi se grăbiră să intre. Se îndreptară direct către biroul administratoarei. Cînd îi văzu pe cei doi Aldrich, Hildie, care vorbea cu un om de pază al campusului, tăcu şi îi zîmbi omului în uniformă.

— Ţine atenţia trează, bine? îi mai spuse ea pazniculuí. Şi dacă vezi ceva, înştiinţează-mă de îndată.

Acesta mormăi un salut, apoi ieşi din birou. Hildie îşi îndreptă toată atenţia spre Chet şi Jeanette. Zîmbetul ei de bun venit i se estompă pe faţă cînd văzu expresia de furie din ochii lui Chet şi anxietatea de pe faţa palidă a soţiei sale.

— Jeanette? Chet? Ce e? Ce s-a întîmplat? rosti ea surprinsă.

Cît timp Jeanette povesti cele petrecute, Chet rămase tăcut, cu buzele strînse.

— Chet crede că e posibil s-o fi făcut Jeff, rosti, la sfîrşit, Jeanette. Am vrea să vorbim cu el.

— Şi faceţi foarte bine, declară Hildie. Nu pot să cred că e cineva capabil să facă una ca asta!

Porni spre ieşire, dar se opri, ezitind, şi se întoarse.

— Staţi o clipă. Cînd spui că s-a întîmplat fenomenul?

— Pe la patru. Un pic mai tîrziu, dar nu mai mult de un sfert de oră.

— Ei bine, atunci nu putea să fie Jeff, le comunică Hildie. A fost la bazinul de înot de la trei şi jumătate pînă aproape de ora cinci. Toţi copiii de la seminarul doctorului Engersol au fost acolo.

Jeanette simţi un val de uşurare.

— Şi totuşi vreau să vorbesc cu el, rosti Chet.

Era încă furios.

— După cum îl ştiu eu pe Jeff, putea întocmi un program care să înceapă să ruleze la o anumită oră, cînd ştia se va afla altundeva.

— Oh, nu prea cred eu că... Începu Hildie, dar se opri brusc cînd îşi îndreptă privirea spre fereastră. Că vorbirăm de lup...

Se îndreptă spre uşa biroului. Cîteva clipe mai tîrziu, uşa din faţă a clădirii se deschise.

— Jeff? rosti Hildie. Vrei să vii aici pentru o clipă?

Însoţit de Brad Hinshaw, Jeff se îndreptă spre birou. Hildie îl opri pe Brad să-şi urmeze prietenul.

— Te rog să aştepţi afară, Brad. Nu va dura mult, zise Hildie.

Închise uşa şi se întoarse spre Jeff, care îşi privea, perplex, tatăl.

— Eşti supărat pe mine, tati? întrebă băiatul.

— Da, sînt — replică Chet. Şi bănuiesc că ştii exact de ce!

Uimit de cuvintele tatălui lui, Jeff făcu un pas înapoi şi se uită, întrebător, la maică-sa.

— De ce s-a supărat? Ce am făcut? o întrebă el.

Jeanette privi cu atenţie faţa fiului ei, căutînd indicii de vinovăţie. Nu văzu nici unul. Ochii săi căprui o fixau îngrijoraţi, iar el se apropiase de ea ca şi cum ar fi căutat o protecţie. Această simplă mişcare fu edificatoare pentru mamă. Dacă fiul ei i-ar fi făcut acea glumă nenorocită, n-ar fi căutat sprijin la ea. Se simţi uşurată şi-l trase pe Jeff mai aproape.

— N-ai făcut nimic, rosti Jeanette. Trebuia să venim aici ca să ne convingem, dar acum sînt sigură.

Jeff se smulse de lîngă maică-sa.

— Ce? Ce-ai crezut că am făcut? Ascultă în tăcere ce îi istorisi taică-său.

— Eşti sigur că n-ai făcut tu programul? întrebă, la sfîrşit, Chet.

Jeff neagă din cap.

— N-am fost eu. De ce aş face aşa ceva? Pe lîngă asta, după-amiază am fost la bazin. Am participat la un experiment mişto. Era vorba despre...

Hildie nu-l lăsă să termine.

— Nu cred că părinţii tăi sînt interesaţi acum să afle despre experiment, Jeff. Ce-ar fi să te duci la joacă cît timp eu şi ei vom încerca să descoperim ce s-a întîmplat?

Jeff ezită o clipă, apoi se îndreptă spre uşă. Cu mîna pe clanţă, îl privi din nou pe taică-său.

— Nu mai eşti supărat pe mine, tati, nu?

Chet respiră adînc. Nici el nu văzuse nici un semn de vinovăţie la băiat. Ca şi Jeanette, şi el era sigur că, dacă băiatul ar fi avut vreo vină, n-ar fi putut să o ascundă, oricît ar fi încercat. Cu toată deşteptăciunea sa, Jeff fusese dintotdeauna un mincinos teribil.

— Nu sînt supărat, fiule, îi spuse el. M-a necăjit un pic, asta-i tot.

Jeff părăsi biroul administratoarei şi o porni pe scări, în sus, alături de Brad Hinshaw. Înainte de a atinge etajul doi, fură ajunşi din urmă de Josh.

— Ştiţi unde e Amy? întrebă el.

Jeff şi Brad se priviră unul pe altul, apoi înălţară din umeri.

— N-am văzut-o de cînd a fugit de la bazin, rosti Brad.

Izbucni în rîs cînd îşi aminti cum îi dăduseră fetei lacrimile şi cum fugise.

— Era aşa de înspăimîntată că am crezut că-şi va uda chiloţeii!

Josh se înfurie pe el.

— Aşa deci, a fost înspăimîntată! Şi ce-i cu asta? Tu n-ai fost niciodată aşa?

Brad dădu înapoi, ridicîndu-şi braţele în semn de împăcare.

— Isuse! Ce s-a întîmplat cu tine? Doar nu ai fost tu subiectul experimentului, nu?

— Mă rog, n-o găsesc — îi comunică Josh. M-am uitat peste tot pe unde obişnuieşte ea să se plimbe, dar nu e nicăieri.

— Ei şi? interveni Jeff. Probabil îi e frică să se întoarcă, pentru că ştie că toată lumea va rîde de ea. Cel puţin Brad aşa o să facă, adăugă el, dîndu-i prietenului său un pumn în braţ. Nu?

— Mda, probabil aşa o să fac, fu de acord Brad. Doar dacă nu mă ameninţă Josh că mă desfigurează.

Îl inspectă pe mai tînărul său coleg şi continuă, zeflemitor:

— Ce zici d-asta, MacCallum, o să mă baţi dacă îţi necăjesc prietena?

Josh simţi că roşeşte.

— Nu e prietena mea, rosti el cu aprindere. Şi nu văd de ce voi

credeţi că i s-a întîmplat ceva amuzant!

Fu rîndul lui Jeff să rînjească.

— Vrei să auzi ceva *cu adevărat* amuzant? întrebă el. Ascultă ce i-a făcut cineva maică-mi. Le repovesti băieţilor toată istoria. Cînd isprăvi, Josh îl privi fix, cu ochii mari.

— E al dracu' de ciudat, şopti el. Cine ar face o chestie ca asta?

Jeff îi făcu lui Brad cu ochiul, apoi îi zîmbi machiavelic lui Josh.

— A fost Adam, rosti el, convins. Nimeni altcineva n-ar fi putut-o face!

Brad căscă, uimit, gura.

— Fii serios, rosti el. Adam e mort!

Zîmbetul lui Jeff căpătă o tentă de cruzime.

— Pe dracu' a murit! strigă el. Numai idioţii mor aici. Adam nu e idiot şi n-a vrut niciodată să moară. N-a vrut decît să plece din tot rahatul ăsta!

— Dar unde s-a dus? ceru să afle Josh.

— Cine a spus că a plecat? i-o întoarse Jeff. El e încă aici, numai că nu îl vezi.

— Isuse, gemu Brad. Din punctul meu de vedere eşti la fel de nebun cum a fost frate-tău.

Îi întoarse spatele lui Jeff şi o luă pe coridor spre camera lui. Cînd dispăru, Jeff i se adresă lui Josh.

— Pun pariu că e şi Amy acolo, rosti el cu privirea fixată pe prietenul său mai mic. Pun pariu că s-a dus alături de Adam.

Josh se holbă la Jeff. Încercă să decidă dacă să-l ia în serios sau nu. Într-un tîrziu, alergă spre camera fetei. Ciocăni în uşa închisă, strigînd-o pe nume.

— Amy? Amy, eu sînt! Josh! Pot să intru?

Nu primi nici un răspuns, dar crezu că aude înăuntru o mişcare. Încercă uşa.

Era neîncuiată, aşa că o deschise.

Mieunînd, Tabby se aruncă asupra uşii întredeschise. Josh sări, speriat, înapoi. O clipă mai tîrziu, deschise larg uşa şi pătrunse în cameră.

Ecranul computerului fetei era luminat. Pe el era scris un mesaj:

PLEC. NU MAI SUPORT TREBUIE SĂ EXISTE CEVA MAI BUN.

Josh simţi că inima începe să-i bată nebuneşte, cînd îşi dădu seama cît de asemănătoare erau aceste cuvinte cu cele ale mesajului lăsat de Adam Aldrich.

18

Steve Conners parcă maşina în faţa academiei.

Pe verandă, cu faţa răvăşită, îl aştepta Josh. Cu zece minute mai devreme, cînd Conners era pe punctul de a-şi lua cina în faţa televizorului, băiatul îi telefonase. Spaima din vocea puştiului îl făcuse să abandoneze tot.

— Ia-o mai încet, Josh, rostise el, punînd capăt babiloniei de cuvinte de la celălalt capăt al firului. Spune-mi doar ce s-a întîmplat sau ce crezi tu că s-a întîmplat.

— Amy! repetase Josh. A dispărut, iar pe computerul ei e un mesaj asemănător celui lăsat de Adam.

— I-ai povestit lui Hildie despre el?

— Îhî. Mi-a spus că n-ar trebui să-mi fac nici o grijă şi că o să se ocupe ea de tot. Numai că Amy e prietena mea! Iar azi după-amiază a fost înspăimîntată!

Frica din vocea lui fusese suficientă pentru a-l face pe profesor să se întoarcă la şcoală.

Sări treptele verandei două cîte două. Josh ţinea în mînă o bucată de hîrtie.

Conners studie cuvintele pe care băiatul le copiase de pe monitorul fetiţei. Nu era chiar un mesaj de sinucidere, cu toate astea...

— Bine, rosti el păstrîndu-şi vocea sub control. Ce-ar fi să-mi explici în amănunţime ce s-a întîmplat?

Nici nu apucă Josh să înceapă relatarea evenimentelor din acea zi, că în faţa uşii de la intrare se ivi Hildie Kramer.

— Steve? Ce te-a făcut să te întorci aici astă-seară?

Privirea ei se abătu asupra puştiului şi zîmbi, înţelegătoare.

— Am priceput. Amy Carlson?

Conners încuviinţă.

— Josh era îngrijorat, aşa că m-a căutat la telefon. M-am gîndit că n-avea ce să strice dacă vin pînă aici să văd ce se petrece.

— Aha. Ei bine, haideţi amîndoi înăuntru.

Îi împinse în biroul ei şi închise uşa.

— Cred că Josh a exagerat un pic, spuse ea. Amy a avut o mică problemă azi după-amiază şi se pare că s-a ascuns, vrînd să fie singură pentru o vreme, ca să se liniştească.

Josh o privi pe administratoare uluit. O mică problemă? Dar *fusese* şi ea acolo. O *văzuse* pe Amy!

— N-a fost aşa, Steve, protestă el. Doctorul Engersol a folosit-o într-un experiment şi ei i s-a făcut o frică teribilă. A şi plîns!

Conners o cercetă cu privirea pe Hildie, care dădu, aprobator, din cap.

— *I-a fost* frică, într-adevăr. Şi a şi plîns. M-am dus după ea şi am găsit-o în camera ei. O vreme, a fost îmbufnată, dar am reuşit s-o calmez.

— Atunci unde e acum? puse Conners punctul pe i.

Hildie remarcă biletul pe care profesorul îl ţinea în mînă.

— Aş vrea să ştiu şi eu, răspunse ea. Am organizat patrule s-o caute. Bănuiesc că aia e o copie după mesajul lăsat de ea pe computer, nu?

Conners încuviinţă cu un gest scurt al capului.

— Ei, asta e Amy, oftă Hildie. Sînt convinsă că ai observat că are tendinţa de a face o dramă din orice.

— Dar chiar în halul ăsta? observă, reprobator, Conners. După mine, e posibil să fi fugit din şcoală, dacă nu chiar...

După privirea lui Josh, Hildie îşi dădu seama că puştiul asculta fiecare cuvînt cu sufletul la gură, de aceea încercă să fie degajată.

— Cred că n-ar trebui să ne gîndim că Amy face ceva...

O clipă ezită, alegîndu-şi cuvintele, apoi continuă:

— ...ceva ireversibil. N-a avut niciodată astfel de probleme şi dacă s-ar fi gîndit la aşa ceva, ar fi făcut-o în primele zile cînd a venit aici; era mult mai nefericită decît azi. Aproape sigur că se plimbă pe afară, pe undeva, oblojindu-şi orgoliul rănit şi încercînd să găsească vreo cale pentru a ne-o plăti.

— Dar dacă nu? contestă Conners, cu voce tăioasă. Ce facem noi ca s-o găsim?

— Cam tot ce putem face legal, trînti Hildie, arsă de insinuarea din cuvintele profesorului că nu şi-ar face meseria cum trebuie. Am alertat paza campusului, au pornit s-o caute. Deocamdată, nu pot face nimic mai mult.

— Dar poliţia din oraş? sugeră Conners. Ai vorbit cu ei?

— Dacă aş fi crezut că era cazul, crede-mă, aş fi făcut-o, răspunse ea, afişînd un zîmbet acru. N-are rost să-i chemăm pînă mîine. Pur şi simplu, ne-am face de rîs; Amy n-a dispărut de suficient timp, asta dacă presupunem că a dispărut şi nu cumva se ascunde de noi. Dar fii convins, dacă nu apare pînă la noapte, primul lucru pe care-l voi face dis de dimineaţă, va fi să le telefonez.

— Dar a dispărut, protestă Josh. Şi după ce i-a făcut doctorul Engersol...

Hiîdie îl fixă pe Josh cu cea mai dură privire din arsenalul ei.

— Josh, ajunge! Ştii bine că doctorul n-a rănit-o defel. Da, e supărată, dar a fost de acord să ia parte la experiment.

— Nu ştia nici măcar despre ce era vorba, insistă indignat Josh. Dacă i s-ar fi spus dinainte... ce o aşteaptă, ar fi refuzat!

— Te rog, Josh, calmează-te. Nu s-a întîmplat nimic cu Amy...

— N-ai de unde să ştii asta, o întrerupse, brutal, puştiul.

Conners interveni.

— Stai aşa, Josh. Dă-mi voie să aflu şi eu cîte ceva despre experimentul ăsta.

O fixă cu privirea pe Hildie. Ea îi povesti, pe scurt, despre testul Hobson la care fusese supusă Amy.

— Nu prea i-a plăcut, încheie Hildie. Dar aici a stat tot clenciul. Subiectul nu trebuie avertizat. Desigur, nu înţeleg întotdeauna ce urmăreşte doctorul, dar...

— Dar ai fost de acord ca el să se comporte astfel cu ea? întrebă Conners, nevenindu-i să creadă. L-ai lăsat să se folosească de acrofobia ei şi s-o umilească în faţa tuturor prietenilor? Doamne, Hildie, n-are decît zece ani, ce naiba!

Hildie dădu, nervoasă, din mînă.

— Nu sînt responsabilă pentru ce s-a întîmplat, Steve. Dacă ai vreo obiecţie la procedeele lui Engersol, spunei-o lui, dar nu mă învinovăţi pe mine. Nu încerc decît să-mi fac treaba cît pot mai bine.

— *O să-i cer socotealã* lui Engersol, crede-mă! Însă mai întîi o să fac tot ce pot pentru a o ajuta pe fetiţă. Ai vreo poză a ei?

Hildie păru că ezită. În cele din urmă, nu spuse nimic, deschise o mapă de pe birou din care extrase mai multe fotocopii după o poză pe care o dăduse mai devreme celor din paza campusului.

Conners le luă şi se ridică în picioare.

— O să mă duc cu astea în orăşel să încerc să descopăr dacă a văzut-o cineva.

— Merg şi eu! anunţă Josh.

— Josh, e aproape ora cinci... — începu Hildie.

Conners i-o reteză:

— Ştiu, Hildie, vine ora mesei. O să luăm ceva pe drum. E prietena cea mai bună a lui, mă înţelegi?

Administratoarea medita o clipă, apoi aprobă.

— Bine. Dar vreau să se întoarcă în două ore. Mai are de terminat nişte teme şi nu vreau să stea la noapte să lucreze.

— Promit c-aşa va fi. Hai, Josh. Să vedem dacă o găsim pe Amy.

Băiatul alergă la maşină. Pînă să ajungă şi Steve acolo, el se instalase deja pe locul de lîngă şofer.

— Să mergem mai întîi la staţia de autobuz, propuse puştiul cînd Steve se aşeză la volan. Pun pariu că s-a hotărît să plece acasă. Dar dacă n-a avut bani suficienţi? Chiar aşa, cît costă un bilet pînă la Los Angeles?

Continuă să vorbească, sărind de la o idee la alta, în timp ce maşina părăsi zona academiei.

Începură cu magazinul universal din staţia de autobuz. Josh era convins că bărbatul de la automatul de răcoritoare, care vindea şi bilete de maşină, o va recunoaşte pe Amy imediat ce-i vor arăta fotografia. Dar acesta o studie atent prin ochelarii săi groşi şi clătină din cap.

— Nu, n-aş putea spune că o recunosc. Şi poza e cam ceţoasă, nu?

— N-aţi văzut nici o fetiţă azi după-amiază? întrebă Josh.

— Oh, ba da, răspunse vînzătorul. A fost Jody Fraser şi Carleen Jonson. Vin pentru un jus aproape în fiecare zi. Dacă mă gîndesc mai bine, cred că am zărit-o şi pe micuţa Ashbrook. Judy sau Janet, ceva cam aşa.

— Dar *trebuie* să fi fost aici, insistă Josh. Are părul roşcat, pistrui, poartă ochelari şi e cam de înălţimea mea.

Bărbatul clătină din nou din cap.

— Nţţ. Regret.

Continuară cu biblioteca, unde vorbiră cu bibliotecarul şi cu un licean angajat acolo. Nici unul dintre ei n-o văzuse pe Amy sau pe cineva care să-i semene. Cînd află că fata era elevă a academiei, bibliotecarul se arătă îngrijorat

— Oh, dragă, sper că nu e ca şi cu celălalt. Care era numele lui? Adam?

După ce ieşiră din clădirea bibliotecii, o luară mai repede la picior. Cercetară librăria şi părculeţul aflat vizavi de imobilul care adăpostea municipalitatea şi poliţia.

Cînd soarele începu să scapete, intrară şi în secţia de poliţie.

De la subofiţerul de serviciu aflară aceleaşi amănunte pe care le ştiau deja de la Hildie Kramer: nu se porneau nici un fel de cercetări decît în cazul unei dovezi de violenţă sau dacă trecuse cel puţin o noapte.

— Dar are numai zece ani! protestă Steve.

Subofiţerul dădu, indiferent, din umeri şi indică cu capul în direcţia oraşului San Francisco.

— Acolo, în metropolă, îi prind că fac prostii de la unşpe sau doişpe ani. Ehe, lumea s-a schimbat. Cînd eram eu copil...

La ieşire, deşi Josh îl imploră să continue căutarea, Steve insistă să meargă pînă la El Pollo Gordo pentru a mînca ceva.

La masă, profesorul comandă o cină mexicană. Josh nu rosti nici o vorbă, nici măcar cînd sosi mîncarea. Nici nu se uită la enchilada din faţa lui.

— Amy nu e ca Adam — rosti, într-un tîrziu, Steve, încredinţat că ştie ce-i trece puştiului prin minte. Ştii cum era el, ţinea totul ferecat în el. Nimeni nu ştia cu adevărat ce gîndeşte el.

Se sili să zîmbească şi continuă:

— Nu era deloc ca Amy. Întotdeauna toată lumea ştie ce opinie are ea. Dacă e furioasă, află toţi imediat!

Începutul de chicotit îi muri pe buze.

— Ascultă, amice, o s-o găsim. N-are nimic!

— Dar dacă a păţit ceva? întrebă Josh.

Steve nu mai ştiu ce să răspundă. Josh reluă:

— Dar dacă n-a murit nici Adam?

Steve rămase cu gura căscată.

— Adam? Ce tot spui tu acolo? Doar am fost cu toţii la înmormîntare.

Josh deschise gura pentru a încerca să explice, dar îşi dădu seama că orice ar fi rostit, avea să sune ca o nerozie. Chiar dacă ceea ce îi spusese Jeff era adevărat, cine l-ar crede? După expresia de pe faţa profesorului, Josh înţelese că acesta n-o va face şi dacă aşa stăteau lucrurile cu el, mai mult ca sigur că ceilalţi nici măcar nu-l vor băga în seamă.

Doar dacă nu găsea vreo cale de a-şi demonstra afirmaţiile.

Şi dacă Adam nu era cu adevărat mort, atunci era posibil ca nici Amy să nu fie, indiferent de tonul mesajului ei.

Poate i-au făcut ceva.

Poate că experimentul nu se terminase.

***

Deşi ar fi trebuit să doarmă de o oră, Josh era încă treaz. Stătea întins pe pat şi privea în gol, în întuneric. Steve îl adusese la academie după cină, iar băiatul făcuse tot posibilul ca să se concentreze asupra temelor pe care le avea de rezolvat. Îi era imposibil. Gîndul îi zbura la alte lucruri.

Amy.

Şi Adam.

Îşi tot spunea că nu putea face nimic, însă fără nici un spor. Într-un tîrziu, lăsase cărţile şi se decisese să se culce, numai că nu-l ajutase nici asta. Observă strălucirea lunii şi se gîndi că lumina ei îl va feri de priviri indiscrete dacă se va duce să lucreze la computer. Se strecură afară din pat, îşi puse halatul de baie, îşi încălţă papucii şi se aşeză la birou. Dădu drumul monitorului.

Începu să joace unul dintre jocurile lui favorite; o aventură în care el alese să fie vrăjitor. Trebuia să-şi croiască drum prin temniţe şi peşteri, să se bată cu monştri care apăreau pe neaşteptate din întuneric. Cît juca, imaginaţia i-o luă înainte şi mintal imaginea de pe ecran se transformă în sediul academiei; labirintul de caverne întunecate deveni, ca prin minune, un loc familiar: coridoarele şcolii.

Prinţesa din joc era Amy, iar el se transformă într-un cavaler în armură strălucitoare.

Jocul continuă, dar din ce în ce mai mult Josh realiză că el participa de fapt la ceea ce se întîmpla în propriul său creier.

Dacă era adevărat?

Dacă Amy nu dispăruse?

Dacă era undeva în această casă?

În mintea lui ideea luă amploare. Abandonă computerul, lăsîndu-l fixat pe imaginea unui paznic îmbrăcat în negru, care străjuia poarta unui castel cocoţat pe un deal.

Se duse la uşă, o întredeschise şi ieşi pe culoar. Era pustiu. Pustiu şi tăcut.

Părăsi camera, trăgînd uşa după el atît de încet, încît nu se auzi decît uşorul clic al broaştei.

Un clinchet care i se păru lui Josh, în tăcerea din casă, că sună ca o împuşcătură.

Încremeni. Aşteptă să se deschidă celelalte uşi. Se pregăti deja să tragă o minciună cusută cu aţă albă pentru a-şi motiva lipsa din pat.

Nu se întîmplă nimic. Nu apăru nimeni să-l ia la întrebări.

Se furişă în tăcere pînă la capătul scărilor şi ezită.

Sus sau jos?

În nici un caz sus. Dacă Amy era în clădire, în nici un caz nu o duseseră la etajul trei, unde putea fi auzită de ceilalţi copii.

Nu. Au dus-o în pivniţă. Poate au legat-o.

Poate chiar au drogat-o.

Inima începu să-i bată cu putere. O luă pe scările largi înspre parter.

În holul slab luminat se opri încă o dată. Vaga strălucire a candelabrului ţinea tot spaţiul în penumbră, în imaginaţia puştiului, în fiecare colţ umbros se afla ceva care-l urmărea, care stătea la pîndă, aşteptînd să-l înşface.

Fu pe punctul de a-şi pierde stăpînirea de sine, dar îşi reaminti privirea îngrozită a fetiţei şi-şi închipui primejdia în care se putea afla ea acum. Curajul îi reveni. Traversă în fugă, cu paşi mărunţi, holul şi intră în sufrageria care primea doar o dîră de lumină de la acelaşi candelabru din hol.

Ştia că între această cameră şi bucătărie erau scările ce duceau spre pivniţă.

Ajunse la uşă, întinse o mînă tremurătoare şi încercă clanţa.

O parte din el dorea ca aceasta să fie închisă.

Nu era. O împinse, deschizînd-o larg şi se făcu mic cînd îi scîrţîiră balamalele. Se opri în prag, scrutînd întunericul de dedesubt.

O lumină.

Undeva, jos, trebuie să fie o lumină.

Pătrunse în beznă ţinîndu-se de zid. Atinse cu mîna ceva care se mişcă. Josh sări înapoi. Pielea i se făcu ca de găină cînd se gîndi ce animal putuse să fie. Fu pe punctul de a renunţa la expediţie.

O clipă mai tîrziu, îşi regăsi controlul asupra nervilor şi se grăbi să reintre în beznă, cu mîna întinsă înaintea sa în căutarea unui comutator care trebuia să existe pe undeva, prin preajmă.

Îl găsi. La capătul de jos al scărilor se aprinse un bec chior. Josh îl privi o secundă, uimit, apoi trase uşa după el. Descoperi că se află pe o mică platformă, în capul unor trepte de lemn care coborau abrupt. Din perete ieşea o bîrnă, pe post de singur obiect de care te puteai ţine dacă voiai să cobori sau să urci.

La poalele scării, lumina albă a becului părea că e înghiţită de întunericul din jur. Josh se abţinu din răsputeri să nu zboare înapoi din această cavernă necunoscută de sub clădire.

„Idiotule!” îşi spuse. „E numai o pivniţă şi aici nu se ascunde nimic. Probabil că Amy nu-i nici aici.”

Dar dacă era, iar el se întorcea în pat fără a se uita măcar?

O porni pe scări, simţind un fior rece pe şira spinării de fiecare dată cînd o treaptă îi scîrţîia sub picior. Atunci încremenea, ascultînd tăcerea pînă cînd se asigura că nimeni nu-l auzise, după care reîncepea să coboare.

Într-un tîrziu, atinse podeaua de beton. Pro-tejîndu-şi ochii de strălucirea slabă a bulbului luminos care îi atîrna acum deasupra creştetului, începu să bîjbîie în penumbră. Cînd ochii i se obişnuiră, observă ce era în jur: nişte mobilă veche şi cîteva cutii lungi de carton, stivuite lîngă peretele din spatele scărilor.

O clipă, fu tentat să deschidă una, dar se răzgîndi şi se decise să exploreze restul subsolului înainte de a-i ceda nervii. Se îndepărtă de sursa luminoasă, aplecîndu-şi capul pentru a evita pînzele de păianjen care spînzurau de stîlpii imenşi pe care se sprijinea clădirea.

Subsolul era un labirint în adevăratul sens al cuvîntului. Era împărţit în camere de diverse mărimi. Josh începu să se plimbe prin el. Găsi mai multe comutatoare electrice, le aprinse şi, încet-încet, pivniţa se lumină. Fiecare nou bec aprins mătura cîte un val de întuneric.

Găsi spălătoria şi cazanul de calorifer. De la un boiler uriaş porneau ţevi care purtau în toate direcţiile apa caldă.

Pe măsură ce întîlnea o altă încăpere, Josh o cerceta, apoi pleca mai departe, cu fiecare pas îndepărtîndu-se de scările care constituiau singura cale de acces spre pivniţă. După fiecare cercetare infructuoasă murea încă puţin din speranţa lui de a-şi găsi prietena.

Cu toate astea, continua să se tîrască prin labirintul umbros.

***

Trecuse de miezul nopţii cînd Hildie Kramer îşi părăsi apartamentul de la parterul academiei şi începu să urce scările. Se opri la etajele doi şi trei pentru a se asigura că nici unul dintre copii nu era treaz. Apoi urcă pînă la etajul patru şi intră în mica anticameră din faţa uşii apartamentului doctorului Engersol. Ştia că acesta e gol, aşa că îşi folosi propria cheie pentru a descuia broasca. Intră şi încuie uşa după ea.

Aprinse o lampă. Nu-şi făcu griji în privinţa luminii, pentru că Engersol era recunoscut pentru orele tîrzii la care se culca. Aruncă o privire de jur împrejurul încăperii principale. Într-unul din colţuri, se afla biroul doctorului, unde acesta elabora proiectele care erau mult prea periculoase pentru a fi lăsate în biroul lui din sala de clasă. În cameră se mai aflau o canapea, largă şi confortabilă, o pereche de scaune vechi, pe care Engersol refuzase cu obstinenţă să le retapiţeze şi un mic bar, unde, uneori, se serveau amîndoi cu cîte un pahar de băutură, la sfîrşitul vreunei zile mai obositoare. În jurul încăperii erau împrăştiate mici măsuţe acoperite cu cărţi din imensa bibliotecă a doctorului, ale cărei rafturi erau dispuse pe fiecare bucăţică liberă a pereţilor. Draperiile de la cele două ferestre mari erau trase şi Hildie nu se obosi să le schimbe poziţia, în ciuda senzaţiei de spaţialitate pe care o oferea apartamentul în timpul zilei, noaptea acesta devenea foarte intim.

Hildie se îndreptă spre unul din rafturile de pe peretele de est, scoase un volum gros şi bîjbîi după micul buton ascuns într-o scobitură în lemn. Cînd apăsă pe el, o parte din bibliotecă se răsuci pe un pivot şi lăsă să se vadă uşile închise ale unui ascensor. Un lift al cărui puţ era ascuns de un zid dispus în spatele ascensorului ciudat al academiei, cel care era mereu admirat de toţi copiii.

Nici unul dintre vizitatorii reşedinţei şi nici un copil nu ştia de acest al doilea ascensor care era, de fapt, cauza zgomotelor auzite, din cînd în cînd, noaptea, de puşti. Cînd George Engersol descoperise că există aşa ceva, ca şi încăperile de dedesubtul pivniţei, la care se putea ajunge numai cu el, înţelesese imediat că, pe undeva, legenda despre fiul dispărut al lui Eustace Barrington avea un sîmbure de adevăr; înţelesese că găsise locul în care acest băiat se „pierduse”. Din acel moment, doctorul a folosit legenda şi noile spaţii în propriul lui scop.

Hildie apăsă un alt buton, de apelare a cabinei, şi aşteptă nerăbdătoare, timp de treizeci de secunde, pînă ce uşile se deschiseră. Intră, şi acţionă ultimul buton de pe peretele ei. Ascensorul începu să coboare, încet, cele cinci etaje de sub cupolă, pînă la nivelul de sub fundaţia pe care fusese construită vila. Pînă în camerele subterane în care

fusese izolat, de la vîrsta de cinci ani, fiul care pentru Eustace Barrington era un idiot genial.

Izolat pentru a fi îngrijit, sau pentru a fi ţinut prizonier? „Oricum nu mai are nici o importanţă acum, la un secol după acele evenimente”, reflectă Hildie, deşi numai gîndindu-se la tăcutul copil care îşi trăise întunecatele zile îngropat adînc sub pivniţă simţea cum i se ridică părul măciucă. „Singurul lucru important e ca nimeni să nu ştie de această construcţie”, îşi reaminti ea.

Nimeni, pînă ce va sosi ceasul potrivit.

***

Cînd ajunse lîngă ceea ce i se păruse a fi un sac cu cărbuni, Josh auzi sunetul.

Îl recunoscu deşi era slab de tot.

Ascensorul.

Cineva era în ascensor.

Încremeni.

Descoperise cineva că nu se găsea în cameră şi venise să-l caute? începu să i se facă frică. Îşi dădu însă seama că, dacă îl căuta cineva, nu însemna că îl va şi găsi.

Zgomotul deveni mai puternic. Îl ascultă, venind mai aproape de el şi convins că va înceta în clipa în care cabina va ajunge la parter.

În faţa lui era un zid de beton, cam de douăzeci de centimetri grosime. Cînd se îndreptă spre marginea lui, descoperi un al doilea perete.

Sunetul părea că vine din spatele acestuia. Îşi apropie urechea de zid şi ascultă.

Zgomotul deveni şi mai puternic. Josh continuă să se deplaseze. Ajunse la un alt colţ de zid, apoi la al patrulea.

Puţul! Descoperise fundul puţului liftului!

Îşi presă din nou urechea de perete, tocmai cînd uruitul maşinăriei încetă. Cabina ajunsese la destinaţie. O clipă mai tîrziu, el fu sigur că auzise uşile deschizîndu-se.

Sunetul venise de aproape, deşi nu reuşi să-l localizeze. Oare de la parter?

Dacă acel cineva care fusese în lift vedea lumină pe sub uşa de intrare în subsol?

Gîndul îl electriza. Se năpusti înapoi. Pe drum, stinse toate luminile. Ajunse la scări. Urcîndu-le încet şi fără zgomot, ajunse în capul lor, stinse lumina de lîngă uşă şi încremeni acolo, atent la orice mişcare care ar fi venit din afară.

Trecură astfel cîteva secunde. Fiecare dintre ele i se părură lui Josh

cît o veşnicie. Încet, respiraţia i se normaliză şi inima îşi încetă goana nebunească.

De cealaltă parte a uşii nu se auzea nimic.

***

Tremurînd încă, Josh apucă, pe nimerite, de mînerul clanţei şi-l răsuci.

Întredeschise uşa şi se zgîi în lumina slabă.

Totul părea a fi exact cum fusese cu cîteva minute mai înainte. Se strecură afară, închise cu grijă clanţa, apoi se furişă pînă la uşa ce dădea spre holul mare, unde se opri.

Privi şi ascultă.

Nimic.

Lipăi pe lîngă peretele holului şi o luă la fugă pe scări pînă la etajul doi.

Înainte de a apuca să răsufle, se trezi înapoi în cameră, cu uşa închisă în spate. Dădu drumul, uşurel, aerului din plămîni, se duse la fereastră şi se uită afară.

Totul părea paşnic.

Ceva însă îi spunea că nu era aşa. Cu siguranţă, undeva se întîmpla ceva. Fie în casă, fie în afara ei.

Trebuia să stea treaz în acea noapte şi să observe.

Să observe şi să asculte.

***

Cînd se deschiseră uşile ascensorului, Hildie păşi într-un coridor luminat puternic de mai multe tuburi fluorescente. O luă la dreapta. Trei paşi mai încolo, ajunse în dreptul unei uşi şi se opri să privească prin ferestruica tăiată în cadrul ei de lemn.

Înăuntru, George Engersol muncea intens. Purta o mască chirurgicală şi un şorţ şi avea părul acoperit cu o şapcă de un verde deschis.

Repede, Hildie intră în camera alăturată, unde îşi spălă atent cu peria mîinile şi braţele, frecîndu-le cu o periuţă, apoi se echipă identic cu Engersol. Cînd fu gata, intră cu spatele prin uşa culisantă care separa anticamera de sala de operaţii.

Engersol îşi înălţă privirea.

— Ţi-am spus să fii aici la unsprezece, rosti el, tăios.

— Sînt acum, replică Hildie. E gata totul?

— Bineînţeles. Dar nu sînt încă sigur că e momentul potrivit. Am sperat că mai putea aştepta o săptămînă, două.

— *Nu mai ai* o săptămînă sau două. Nu cu Amy Carlson. Voia să fugă.

— Ai fi putut s-o convingi să n-o facă, rosti sec, doctorul.

— Dacă aş fi putut, aş fi făcut-o, replică ea.

Îşi aminti conversaţia pe care o avusese cu ea cînd o găsise ascunsă în cercul de copaci de pe pajişte, încercase totul pentru a o linişti, dar eşuase.

— Mă duc acasă, insistase Amy. Şi dacă n-o să mă laşi s-o sun pe mama, am să fug. N-o să rămîn aici nici dacă o să mă încui în camera mea!

Hildie se predase.

— Bine, Amy, spusese. Hai să mergem în biroul meu ca să-ţi suni părinţii. Dacă nu vrei să stai aici, noi nu te putem ţine cu forţa.

Aparent dezorientată de acordul neaşteptat al administratoarei, Amy se lăsase condusă în biroul acesteia.

— Ce-ar fi să-ţi aduc un pahar cu apă, se oferise Hildie. Pînă îl bei, o să te simţi mai bine şi o să fii suficient de calmă ca să te înţeleagă mama ta. În regulă?

Încă pufnind, fetiţa încuviinţase. Hildie îi dăduse un şerveţel ca să-şi şteargă nasul, apoi dispăruse o clipă. La întoarcere, avea în mînă un pahar cu apă. Prompt, Amy l-a sorbit pînă la fund.

În treizeci de minute drogul îşi făcuse efectul şi fata căzuse într-un somn adînc. Hildie o luase rapid în braţe pînă la ascensor, apoi urcase cu ea la etajul patru şi, de acolo, pe cealaltă cale, coborîse pînă în subsol.

De atunci Amy se afla aici.

Acum stătea întinsă, inconştientă, pe masa de operaţie.

Hildie privi, placidă, faţa fetiţei adormite şi şuviţele de păr roşcat care îi încadrau obrajii pistruiaţi. Îşi mută atenţia spre echipamentul din jurul mesei, care avea s-o ţină pe Amy în viaţă pe durata următoarelor patru ore.

O aşteptau un aparat de respiraţie artificială şi o pompă sanguină.

— Începem? întrebă Hildie.

Dînd aprobator din cap, Engersol apucă bisturiul. O clipă mai tîrziu, el făcu o incizie care porni de la urechea stîngă a fetei, o luă pe toată lăţimea occipitalului şi se opri în spatele urechii drepte.

Lucrînd cu repeziciune, el îi îndepărtă pielea capului de pe craniu.

Nu se îngriji prea mult de faţa fetiţei. Ştia că la sfîrşitul operaţiei, aceasta nu mai avea nici o importanţă.

Se îndoia că va mai rămîne ceva din acest chip cînd fetei avea să i se găsească cadavrul.

Dacă i se va găsi.

Oricum, nu va mai rămîne nici un indiciu cu ajutorul căruia să se descopere ce-i făcuse el.

19

Cei doi terminară operaţia la ora patru dimineaţa.

— S-a isprăvit, oftă el.

Se dădu înapoi de lîngă masa de operaţie, îşi scoase masca de pe faţă şi-şi şterse sprîncenele transpirate cu mîneca de la halat. Îşi privi ceasul şi fu surprins cînd văzu cît e ora; operaţia îi luase aproape cu o oră mai mult decît prevăzuse. Privirea i se îndreptă către Hildie, care îmbrăca deja corpul lipsit de viaţă al fetiţei cu hainele pe care ea le purtase cu o după-amiază în urmă.

— Ce-ai de gînd să faci cu ea? întrebă el.

Expresia de pe faţa femeii se înăspri. Toată noaptea primise ordine de la Engersol şi urmase, tăcută, fiecare instrucţiune. Acum însă venise rîndul ei, exact aşa cum se întîmplase şi cu o săptămînă înainte, în cazul lui Adam Aldrich.

— Nu mă întreba, răspunse. Nu trebuie să ştii decît că nu va semăna cu ceea ce i s-a întîmplat lui Adam. Nici prea multe întrebări nu vor fi, pentru că toţi cei de pe aici ştiau cît era Amy de deprimată. Cînd or s-o găsească, or s-o treacă la capitolul sinucideri.

— De ce n-o băgăm, pur şi simplu, în incinerator? sugeră Engersol. E aproape ziuă. Dacă te vede cineva...

— Nu fi prost, George, replică Hildie. Dacă n-o să-i apară cadavrul nicăieri, o să fie poliţie peste tot, în căutarea ei. Mai devreme sau mai tîrziu, cineva o să se gîndească şi la crematoriu. Un singur dinte dacă găsesc acolo şi e cumplit. O să se agate de el pînă vor afla cum a ajuns acolo. Doar nu-ţi imaginezi că s-ar putea crede că cineva, oricît de deprimat ar fi, s-ar sinucide băgîndu-se singur în cuptor şi aşteptînd acolo liniştit să fie ars bucată cu bucată?!

Engersol păru că vrea să protesteze, dar se răzgîndi cînd văzu expresia de răceală din ochii ei, expresie care îi spunea că ea ştie exact ce are de făcut şi n-o să lase nimic la voia întîmplării.

Oricum, pînă acum totul mersese ca pe roate.

Dintre cele patru „sinucideri” aranjate de ei doi, nici una nu fusese pusă la îndoială. În definitiv, fuseseră atenţi şi aleseseră numai copii care mai încercaseră să-şi ia viaţa.

Cu toate astea, cu Amy fusese altceva. Deşi aranjaseră ca zeci de oameni să asiste la umilirea sa, nimic din dosarul ei nu indica că ar fi avut intenţii sinucigaşe. Şi totuşi, chestia asta putea fi şi ea pusă la punct. Cîteva ajustări minore la rezultatele testelor de personalitate şi semnele

de avertisment vor apărea acolo limpezi pentru oricine ar dori să le vadă.

Chiar aşa, putea să facă aceste mici modificări cît timp Hildie se dispensa de corpul fetiţei.

— Bine, fu el de acord. Să-i dăm drumul.

O ajută pe Hildie s-o împacheteze pe Amy într-o folie de plastic, apoi o luă în braţe şi o cără pînă la ascensor. Odată ajunşi la etajul patru, ieşiră din cabină în biroul lui. De acolo, ea preluă conducerea, urmată de Engersol.

Părăsiră apartamentul şi ajunseră pe îngusta platformă de la capul scărilor care duceau la etajul trei. Hildie îi făcu doctorului semn să stea pe loc şi se deplasă pînă la prima treaptă, unde verifică coridorul şi scările în jos. Satisfăcută de rezultat, îi semnală complicelui s-o urmeze.

Repetară procedura la etajul doi. În mai puţin de un minut ajunseră la parter. Părăsiră clădirea prin uşa din spate. Hildie descuie portbagajul maşinii sale şi se dădu deoparte pentru a-l lăsa pe Engersol să depoziteze acolo corpul neînsufleţit.

— Gata, şuieră Hildie. De restul am eu grijă!

Engersol privi nelinişti cerul care începea să se lumineze.

— Dacă te vede cineva....

— N-o să mă vadă, îl asigură ea. Şi dacă o să se întîmple aşa ceva, e logic să fi fost pe afară toată noaptea, căutînd-o pe Amy, nu?

Citi o altă întrebare în ochii doctorului şi i-o luă înainte.

— Crede-mă că n-o să fac nimic ieşit din comun ca să dau motive pentru a-mi fi cercetată maşina.

Înainte ca Engersol să mai aducă vreo altă obiecţie, Hildie închise ferm portbagajul şi se urcă în automobil.

O clipă mai tîrziu dispăru. George Engersol se întoarse rapid în casă şi urcă în fugă cele patru etaje.

***

În camera sa, Josh moţăi o vreme pe scaun, răsucit într-o poziţie incomodă, apoi căzu în cel mai neodihnitor somn cu putinţă, în ciuda intenţiei sale de a rămîne treaz.

Nu văzu şi nu auzi ce se întîmplă jos la ivirea zorilor.

***

Hildie lăsă stinse farurile maşinii pînă ce trecu de porţile mari de la intrarea în parcul academiei. Parcursese nişte drumuri lăturalnice pentru a se îndrepta spre nord, pînă ce ieşi din oraş. La fiecare cîteva secunde

privea în oglinda retrovizoare, dar nici o maşină nu o urmărea, iar în casele pe lîngă care trecea nu se zărea nici o lumină. Conducînd atentă, sub limita de viteză, Hildie o luă, într-un tîrziu, la stînga, pe un drumeag care se intersecta cu autostrada de pe coastă, la două mile nord de orăşel. Dincolo de autostradă fusese construit un turn de observaţie, în vîrful unei stînci enorme care creştea abrupt în apele oceanului.

Cînd ajunse la intersecţie, se asigură că nu venea nici o maşină din nici o direcţie, apoi traversă autostrada şi se înscrise pe aleea în formă de U ce ducea, de-a lungul unui tăpşan săpat în stînca promontoriului, pînă la turn. Lîngă acesta era o mică parcare, complet ascunsă vederii de pe autostradă.

Alesese cu grijă acest loc. Faleza promontoriului plonja drept în jos pînă la linia ţărmului, plină de stînci de care se spărgeau neîncetat valuri înalte. Pînă cînd avea să fie Amy descoperită, dacă se va întîmplă asta, corpul ei nu va mai fi decît o masă însîngerată de carne.

Nu-i luă mai mult de cîteva secunde pentru a scoate cadavrul fetiţei din portbagaj şi pentru a-l arunca dincolo de marginea stîncii. Hildie privi cum marea îl înghite, apoi împături grijulie folia de plastic şi o reintroduse în portbagaj.

Aranjă apoi şi ultimul amănunt.

Aşeză un pulover pe solul de lîngă marginea promontoriului. Era un tricou roşu, cu numele Amy Carlson cusut pe o etichetă prinsă de guler, în interior.

Un pulover pe care îl luase din dulapul fetei cu o după-amiază înainte.

La numai trei minute de cînd ajunsese acolo, Hildie Kramer era gata să ia drumul de întoarcere.

***

Steve Conners se sculă în zori şi îşi urmă rutina de dimineaţă. Goli un castron cu fulgi de cereale, bău un pahar de suc de portocale şi îşi turnă o ceaşcă de cafea decofeinizată. Pînă mîncă îşi trase pe el un tricou şi un şort verde, pe care le avea încă din liceu. Părăsi micuţa casă de oaspeţi pe care o închinase pentru tot anul şcolar, şi pe care trebuia s-o elibereze de îndată ce începea sezonul de vară, şi o luă pe aleea ce trecea pe lîngă casa proprietăresei, aflată încă în întuneric. O secundă mai tîrziu, se aşeză la volanul vechii sale Honde şi porni pe strada Solano pînă la autostradă, apoi o luă la dreapta spre nord. Îşi va parca maşina lîngă turnul de observaţie de pe promontoriu şi-şi va începe joggingul de dimineaţă.

Asta era partea zilei care îi producea cea mai mare plăcere. Nu

vedea pe nimeni şi se bucura de aerul proaspăt şi tare al brizei marine din zori. În acelaşi timp, simţea cum i se limpezesc gîndurile. Adeseori, reuşea să rezolve astfel probleme la care se gîndise o întreagă noapte.

În această dimineaţă se gîndea la Amy Carlson.

Avusese un somn agitat, din care se trezise mereu cu imaginea fetiţei proaspătă în minte, întrebîndu-se unde putuse să dispară. Era convins că nu se sinucisese, cu tot mesajul ambiguu lăsat în urma ei. Nu era genul de fiinţă umană care să cedeze atît de uşor, indiferent cît de rău ar fi mers lucrurile. Îşi aminti cum fusese impresionat, în prima săptămînă de cînd venise ea la academie, de încăpăţînarea ei de a nu-şi părăsi camera. Odată ce se hotărîse că nu-i mai place să rămînă aici, nici nu se izolase şi nici nu fugise, ci făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a o înnebuni pe Hildie şi pe ceilalţi, ca să-i determine să renunţe şi s-o expedieze chiar ei acasă.

Deşi planul nu-i reuşise, Steve bănui că, dacă nu sosea acolo şi Josh, cu care se împrietenise, fetiţa s-ar fi descurcat pînă la capăt, căci şi răbdarea lui Hildie avea limite.

Conners ajunse la turn, o luă la stînga şi o porni pe drumul îngust care ducea la mica parcare.

***

Pe punctul de a se urca în maşina ei, Hildie auzi zgomotul unui motor care se apropia pe autostradă. Convinsă că automobilul va depăşi turnul de observaţie şi-şi va continua drumul, aşteptă liniştită, dar încremeni cînd auzi autoturismul încetinind.

O clipă fu incapabilă să reacţioneze, însă îşi reveni rapid, dîndu-şi seama ce avea de făcut. Smulse puloverul fetiţei de unde îl pusese şi alergă spre maşina care se apropia, gesticulînd din mîini şi ţipînd. De după curbă apăru maşina. Şoferul frînă brusc cînd farurile o prinseră pe Hildie în luminile lor.

— Ce dracu...? înjură Steve cînd Honda lui se înţepeni la cîţiva paşi în faţa femeii.

O recunoscu şi coborî geamul portierei.

— Hildie? Ce...

— Amy! strigă Hildie, ţinînd puloverul deasupra capului.

Înainte ca Steve să mai spună ceva, vorbi din nou. Cuvintele i se îmbulziră pe limbă, încît ceea ce rosti ea fu aproape ininteligibil.

— Slavă Domnului că eşti aici! Am căutat-o toată noaptea. Tocmai eram pe punctul de a renunta, cînd m-am gîndit şi la acest loc. Aşa că am venit aici şi...

Conners trase frîna de mînă, coborî din maşină şi luă puloverul din

mîna femeii, care părea că se află în pragul unei crize de isterie.

— Unde era? Unde l-ai găsit?

— Chiar aici! ţipă Hildie. Zăcea pe pămînt, împăturit. Eu...

— Împăturit? se miră Conners. Adică nu era pur şi simplu căzut la pămînt?

Hildie dădu din cap.

— Voiam să chem poliţia...

— Ce-i cu Amy? interveni Conners din nou. Ai văzut-o?

Hildie negă.

— M-am uitat în jos, dar...

— Arată-mi! îi porunci Steve. Arată-mi exact unde era.

O apucă de mînă şi o conduse în capătul parcării.

— Aici, şopti ea cu voce străină. Chiar lîngă perete.

Ţinînd-o în continuare de mînă, Steve păşi pînă lîngă zidul jos de piatră care fusese construit pe marginea prăpastiei.

— Aici! exclamă Hildie, oprindu-se brusc. Era chiar aici.

Steve dădu drumul braţului ei şi se aplecă peste zid pentru a scruta ţărmul stîncos de dedesubt. Observă cum mîinile femeii se îndreaptă spre spatele lui şi se gîndi că ea vrea să-l ajute să-şi menţină echilibrul. Simţi brînciul cînd era prea tîrziu.

Mîinile i se zbătură în aer, căutînd instinctiv ceva de care să se apuce.

Apoi căzu.

Se rostogoli prin aer. Nu scoase decît un geamăt scurt cînd corpul i se izbi de stînci. Se balansă o clipă, apoi plonjă în oceanul care fierbea dedesubt.

Hildie aşteptă o clipă, pînă cînd se asigură că el dispăruse în apă, apoi se întoarse. Se grăbi înspre maşina lui Conners, al cărei motor mai torcea încă. Se urcă, băgă maneta în viteză, eliberă frîna de mînă şi îndreptă Honda spre o zonă unde zidul era întrerupt şi înlocuit cu un lanţ ruginit, ancorat de doi piloni de beton. Ţinînd piciorul drept pe frînă, se strecură pe jumătate afară din maşină, apoi dădu drumul pedalei şi sări din mers.

Goală, cu portiera din dreptul şoferului deschisă, maşina traversă mica platformă din faţa zidului, zdrobi lanţul, deschizîndu-şi drumul spre hăul din faţă.

Dispăru, lăsînd în urma ei capetele rupte ale lanţului.

Hildie aranjă puloverul fetei pe sol, ca şi cum ar fi aterizat acolo în urma unei lupte, şi se urcă la volanul micii sale maşini marca Acura.

„Păcat că Steve Conners a trebuit să moară”, se gîndi ea cînd o porni pe drumul de întoarcere.

Păruse a fi un bun profesor.

Dar acorda copiilor mai multă atenţie decît ar fi trebuit.

Se gîndi că era cazul să menţioneze asta poliţiştilor dacă va fi ridicată chestiunea. În definitiv, nu ar fi prima oară cînd un profesor se dovedea a fi periculos pentru un elev.

Iar în aceste circumstanţe, nu mai era nevoie să fie falsificate dosarele pentru a demonstra înclinaţia spre sinucidere a fetei.

Hildie răsuflă mulţumită. Cel puţin, Steve Conners avusese decenţa de a-şi lua singur viaţa, după ceea ce-i făcuse fetiţei.

***

Era ora nouă şi Jeanette Aldrich se holba la computerul din birou. Îi era frică să-i dea drumul. „Oare de ce mi-e frică? se întrebă ea. Ceea ce se întîmplase ieri nu fusese decît o glumă sinistră. Iar Jeff nu era amestecat.

În mintea ei, incidentul revenise la proporţii normale cu o seară înainte cînd ea şi Chet luaseră cina la Lazio's.

La urma urmei, ce se întîmplase aşa de rău?

Un copil îi jucase o farsă.

Iar ea avusese o reacţie exagerată, aşa cum sperase, fără îndoială, iniţiatorul acestui joc. Îşi îngăduise să devină surescitată la simpla vedere a numelui fiului său pe un ecran de computer.

Fusese minunat la restaurant. Se bucuraseră împreună de o sticlă de vin şi priviseră cum se ascunde soarele în apa ocenului şi cerul devinind purpuriu pe măsură ce venea seara. Cînd au ajuns acasă, aproape uitase de cele întîmplate şi de teza luată de la birou pentru a o citi.

Pentru prima dată de cînd murise Adam, au făcut dragoste.

Au făcut-o încet, cu tandreţe, iar după aceea stătuse întinsă în pat, simţindu-se în siguranţă în braţele lui Chet, şi începuse să se gîndească că era timpul să revină la viaţă.

Dar în această dimineaţă, în lumina aspră a zilei şi fără ajutorul binefăcător al alcoolului, tristeţea i se insinuase din nou în suflet. Încercase să se debaraseze de ea şi insistase în faţa lui Chet că o să-şi revină, deşi chiar şi ea îşi putea auzi amărăciunea din voce cînd rostea cuvintele. Acum era în biroul ei. Începu să tremure.

„Nu fi proastă!”, îşi spuse. „E numai un computer. Chiar dacă acel cineva va continua farsa, nu-ţi poate produce nici un rău. Nu te poate decît supăra, şi asta dacă îi permiţi tu. Iar tu nu-i vei permite!”

Dădu drumul ecranului. În cîteva clipe acesta se lumină.

Pe el apărură cuvinte.

Cuvinte care nu trebuiau să fie acolo.

De această dată, mesajul nu era tipărit.

Era scris de mînă, cu caracterele precise şi ordonate de care Adam

era atît de mîndru.

Jeanette le recunoscu instantaneu.

Un minut, nu fu capabilă de nimic. Se holbă, pur şi simplu, la acel scris familiar şi îşi aminti de celelalte ocazii cînd îl mai avusese sub ochi.

Pe biletele pe care i le lăsa Adam, prinse de uşa frigiderului cu ajutorul magnetului ei în formă de gărgăriţă, care devenise favoritul lui încă de cînd abia fusese capabil să ajungă să-l plaseze pe metalul emailat, surprins că nu se mişca.

Pe felicitările pe care el le decupa din hîrtie roşie şi pe foile de hîrtie pe care el compusese în ultimii ani scurte povestioare.

Povestioare pe care ea le găsise întotdeauna cam neliniştitoare, pentru că demonstrau o maturitate pe care vîrsta lui o respingea.

Totdeauna acelaşi scris, cu litere alungite, care îi umplea acum ecranul.

Într-un tîrziu, privirea i se concentră asupra slovelor şi începu să le citească, încet:

Bună, mami,

Îmi dau seama că n-ai crezut cu adevărat că eu am fost ieri, pentru că nu mi-ai răspuns. Puteai s-o faci. Tot ce trebuia să faci era să apeşi o tastă. Dar nu mai contează, pentru că nu sînt supărat pe tine. Nu mai sînt supărat pe nimeni.

Îmi place unde mă aflu acum. Nu mai e nimeni să mă deranjeze cînd mă gîndesc la ceva şi nimeni nu mă forţează să fac ce nu vreau. Cred că eşti tare furioasă că am plecat fără să-mi iau nici măcar rămas bun. Era cît p-aci s-o fac, dar m-am gîndit că tu şi tati aţi fi în stare să mă determinaţi să mă răzgîndesc.

Aşa că am plecat, pur şi simplu.

Oricum, sînt mult mai fericit unde mă aflu acum şi nu mai vreau să fii tristă deloc. Şi poţi să vorbeşti cu mine oricînd vrei. Tot ce ai de făcut e să tipăreşti ceea ce vrei să mă întrebi şi eu o să-ţi răspund. Aşa că nu prea am plecat de tot, nu?

Te iubesc, mami. N-am plecat pentru că eram supărat pe tine sau din alt motiv. Am făcut-o pentru că aşa am vrut. Şi sper că nu eşti furioasă pe mine. Vrei să-i spui lui tati că-l iubesc şi pe el?

Fiul tău,
Adam

Jeanette citi scrisoarea de două ori. În timp ce ochii i se umplură de lacrimi, simţi cum creşte în ea o furie rece.

Cine se juca cu ea nu se mulţumise să copieze scrisul lui Adam.

Descoperise chiar şi cum să întocmească scrisoarea ca să sune ca şi cum ar fi scris-o chiar el.

O făcuse să sune ca şi cum sinuciderea lui fusese un act hotărît în urma unei decizii conştiente, la care se gîndise profund şi care se dovedise, în final, a nu fi decît un mod de a scăpa de inconvenientele vieţii.

Ca atunci cînd părinţii îi spuneau să se culce, dar el voia să citească.

Sau cînd profesorii îi dădeau teme pe care n-avea chef să le execute.

Aşa că se hotărîse să-şi ia viaţa. Fără a-şi face griji în privinţa sentimentelor mamei sale.

„Nu vreau să mai fii tristă”.

„Sper că nu eşti furioasă pe mine”.

Şi, mai rău ca toate: „Spune-i lui tati că-l iubesc...”

Simţi cum îi creşte furia în faţa acestei nesimţiri. O clipă, fu tentată să apuce monitorul şi să-l zdrobească de podea.

Îşi recîştigă controlul.

Îşi dădu seama că, astfel, reacţiona exact cum ar fi dorit cel care făcea toate astea.

Dar nu şi de data asta.

Acum va privi problema cît mai raţional.

Cu degetele tremurînde, apăsă butonul de tipărire de pe tastatură. O secundă mai tîrziu, imprimanta de lîngă ea prinse viaţă şi scuipă o copie a scrisorii de pe ecran.

Apoi, refuzînd să ofere celui care se afla la celălalt capăt al legăturii cu computerul satisfacţia de a şti că ea primise mesajul, întinse mîna şi închise monitorul. Culese coala de hîrtie din făraşul imprimantei şi se uită încă o dată la ea.

De această dată, nu citi cuvintele.

De această dată, studie scrisul.

Cine ar fi putut-o face?

Desigur însă că ştia cine.

Exista o singură persoană cu un scris aproape identic cu al lui Adam...

O singură persoană cunoştea modul lui de gîndire şi felul în care se exprima.

De această dată, cînd va da ochii cu Jeff, va avea dovada a ceea ce făcuse şi să îndrăznească el să nege!

Părăsi în trombă biroul şi o porni spre academie, de cealaltă parte a campusului.

O luă pe alee. Se mişca repede. Pe obraji îi curgeau lacrimi de furie. Nici măcar nu observă privirile curioase pe care i le aruncau cei pe lîngă care trecea şi nu se gîndi nici o clipă că mesajul pe care-l ţinea strîns în

mînă putea proveni, într-adevăr, de la Adam.

***

— Lăsaţi-mă şi pe mine să văd! ceru Josh şi-şi croi loc printre Jeff Aldrich şi Brad Hinshaw ca să observe mai îndeaproape ce făcea doctorul Engersol. Pînă la micul dejun, continuase s-o caute pe Amy. Sperase ca, prin miracol, ea să se fi întors în academie în timpul în care el adormise pe scaun. Cum nu apăru nici un indiciu despre ea, fu pe punctul de a se duce în biroul administratoarei pentru a afla dacă auzise cineva ceva, dar se răzgîndi. O dată ce ar fi început să vorbească despre Amy, era convins că n-ar fi putut ascunde ce ştia, de azi-noapte despre subsol. Iar singura persoană căreia i-ar fi destăinuit tot acel mister era Steve Conners.

O vreme se gîndise să chiulească de la seminarul doctorului Engersol şi să se ducă să-l găsească pe Steve, însă renunţă la acest plan şi se decisese să aştepte pînă la ora de engleză.

Cu toate astea, acum îşi dori să fi chiulit de la acest seminar. În această dimineaţă aveau să facă nişte experienţe suplimentare pe aceeaşi pisică pe care lucraseră cu o zi înainte.

Animalul era inconştient. O parte a craniului îi fusese scoasă pentru a expune creierul. Josh se holbă la masa de circumvoluţiuni şi încercă să se concentreze asupra vorbelor rostite de doctor, dar în mintea sa era prezentă Amy, cu obiecţiunile ei la ceea ce se întîmpîase în dimineaţa anterioară.

Dacă ar fi venit aici, acum, probabil că ar fi fost deja plecată. Cînd doctorul începu să le explice ce aveau de făcut, Josh nu fu sigur că va rămîne nici el.

— Azi vom începe să explorăm diferite părţi ale creierului, rosti Engersol. Actualmente, după cum vedeţi, pisica e inconştientă, dar curînd o s-o trezim.

Primul lucru pe care o să-l facem după aceea va fi s-o imobilizăm pentru a preveni orice încercare a ei de a ne răni şi de a se răni.

Cu grijă, ajutat de Jeff, Engersol legă cele patru picioare ale animalului şi torsul lui de o lespede de lemn aşezată pe masă, folosind curele de nailon proiectate special în acest scop.

— Aşa cum ştiţi majoritatea dintre voi, animalul îşi foloseşte o mare parte din creier pentru a-şi coordona funcţiile corpului şi pentru a reacţiona la stimuli din exterior. În această dimineaţă, o să începem identificarea acestor zone, după care vom deconecta unele dintre ele. Vă asigur că pisica nu va simţi nimic. Creierul în sine nu deţine nici un senzor şi nu-i voi provoca animalului nici o neplăcere majoră. Desigur că va conştientiza nişte stimuli falşi, dar asta va fi tot.

Josh se încruntă. Chiar dacă stimulii nu erau reali, pisica tot va fi rănită, nu? înainte de a reuşi să rostească întrebarea cu voce tare, doctorul începu să opereze.

Introduse un ac într-o venă de la piciorul din faţă al animalului, apăsă pistonul seringii şi, peste cîteva clipe, pisica începu să se agite. Apoi se trezi şi se încordă cînd realiză că nu se putea mişca.

Începu să se lupte, dar, curînd, se relaxă, ca şi cum sesizase că nu putea defel scăpa din legăturile care o imobilizau. Studie cu ochii îngustaţi feţele ciudate strînse în jurul ei.

— După cum vedeţi, pisica e acum pe deplin trează şi răspunde la stimuli.

Ca s-o dovedească, Engersol îşi plimbă mîna prin faţa ochilor ei şi animalul încercă să-şi retragă capul. Apoi doctorul îşi pocni degetele lîngă una din urechile ei. Corpul animalului se tensiona, încercînd să se îndrepte spre sunet.

Cînd Engersol îi atinse vîrful urechii cu sonda pe care o ţinea în mînă, aceasta se mişcă instinctiv, ca şi cum s-ar fi apărat de o muscă. După aceste demonstraţii, doctorul se apucă serios de treabă. Se folosi de o sondă laser ghidată de computer şi focaliză instrumentul pe o zonă de pe cortexul animalului.

— O să distrug mai întîi zona responsabilă de stimulii vizuali, explică el. Vreau să urmăriţi animalul cu atenţie. Dacă observaţi vreun semn de durere, mă înştiinţaţi imediat.

Cît Josh privi pisica, computerul potrivi sonda asupra zonei cu o precizie de sub un milimetru. Într-un tîrziu, doctorul apăsă pe buton.

Păru că nu s-a întîmplat nimic.

— Aţi făcut-o? întrebă cineva. N-a mers?

Engersol zîmbi.

— De ce nu-ţi fluturi mîna prin faţa ochilor ei?

Băiatul se execută. Nu primi nici un răspuns.

Engersol refocaliză laserul şi-l acţiona din nou.

Acum pisica deveni şi surdă.

Cu toate astea, nu exista nici un indiciu al prezenţei durerii. La cîteva secunde după ce-i fusese luată vederea, pisica păru a decide că e timpul să doarmă, aşa că-şi închise ochii. Josh întinse mîna şi o atinse. Ochii i se deschiseră din nou şi i se mişcară ca şi cum animalul încerca să vadă, în ciuda orbirii sale.

Engersol continuă să lucreze. O jumătate de oră mai tîrziu, el îndepărtă legăturile de pe membrele şi corpul pisicii. Începu să le explice băieţilor:

— Aşa cum puteţi vedea, pisica e acum complet neajutorată. E surdă şi oarbă şi nu mai posedă gust şi miros. De asemenea, nu mai simte nimic,

deoarece i-au fost deconectaţi şi centrii durerii. Totuşi puteţi vedea că n-a murit. Respiră şi inima încă îi bate, pentru că funcţiile care sînt suplinite de sistemul nervos autonom n-au fost afectate. Vreau să vă uitaţi la ceea ce am făcut.

Băieţii se mutară de lîngă masă şi se strînseră în jurul unui monitor de computer care afişa o imagine mărită a creierului pisicii.

— Aşa arată el în condiţii normale, rosti doctorul. Să introducem acum datele despre zonele de cortex distruse şi să vedem ce se întîmplă.

Tastă pe claviatură cîteva instrucţiuni. Aproape instantaneu imaginea începu să se schimbe.

Anumite zone, cele care fuseseră arse de laser, se colorară pe ecran în roşu.

Petele roşii se întinseră cu repeziciune sub ochii copiilor, pînă ce rămase o surprinzător de mică zonă albă.

— Să marcăm acum porţiunile de creier responsabile numai cu păstrarea în funcţiune a organelor vitale.

Pe imagine începu să se răspîndească o pată albastră, care micşoră şi mai mult zona albă iniţială.

— Pisica gîndeşte cu ceea ce a rămas, explică Engersol. După cum vedeţi, creierul ei este ocupat, în marea lui majoritate, de zonele care au sarcina simplă de a recepta stimuli şi de a menţine funcţionarea organismului. De aceea, nu e de mirare că animalele mai mici nu sînt recunoscute pentru inteligenţa lor. Pur şi simplu, nu au capacitatea intelectuală necesară. Vă imaginaţi ce s-ar întîmplă dacă i-aţi elimina animalului unele funcţiuni?

Degetele i se plimbară din nou pe tastatură şi petele albastre începură să se retragă.

— Am eliminat sistemul nervos autohton. Observaţi cît de mult spaţiu a ocupat el.

— Mda, replică Brad Hinshaw. Dar, fără el, animalul e mort, nu-i aşa?

Engersol încuviinţă.

— Cu siguranţă. Dar, după cum vedeţi, am eliminat o serie de alte lucruri şi pisica e încă în viaţă.

— Dar nu poate mînca, evidenţie Josh. N-aţi spus că e complet paralizată acum?

— Aşa e, fu de acord Engersol. Dar o putem hrăni. E doar o problemă de tub intravenos. Important e că distrugerea unor părţi ale creierului n-a ucis-o.

Josh se încruntă.

— Nu înţeleg, mărturisi el. Ce are asta de-a face cu inteligenţa? Pisica nu a devenit mai deşteaptă, nu? N-aţi făcut decît s-o mutilaţi.

— Poate că aşa e, încuviinţă Engersol. Dar am învăţat ceva. Am

învăţat ce mult creier e irosit pentru chestiuni care n-au nici o legătură cu inteligenţa sau, dacă îţi convine mai mult, cu gîndirea. Am învăţat că o mare parte a creierului unei pisici, ca şi al unui om, de altfel, e folosită pentru a menţine sistemul de funcţionare a organismului. Ce-ar fi dacă el n-ar trebui să menţină acest sistem? Presupune că şi-ar folosi întreaga sa masă pentru raţionamente. Ce crezi că s-ar întîmpla?

Jeff Aldrich rînji maliţios.

— Am fi mai deştepţi, interveni el.

Engersol străluci de satisfacţie.

— Exact! exclamă el. Şi nu numai asta, dar...

Fu întrerupt de uşa laboratorului, care fu izbită cu violenţă de perete. În cameră intră Jeanette Aldrich, cu faţa răvăşită şi cu mîinile, în care ţinea o coală de hîrtie, tremurînde.

— Vino-încoace, Jeff! porunci ea, cu voce dură. Vreau să-ţi vorbesc. Chiar acum!

Uluit de asprimea din vocea mamei sale, Jeff se supuse instinctiv ordinului ei. O clipă mai tîrziu, se trezi că se află în hol şi că maică-sa îl priveşte cu severitate.

— Cum îndrăzneşti? tună ea. Cum ai îndrăznit să mă minţi ieri şi cum ai îndrăznit să-ţi continui de dimineaţă gluma ta idioată?

Pălind în faţa mîniei ei, Jeff se sprijini, năuc, de peretele din spatele lui.

— Ce? îngăimă el. Ce-am făcut?

— Asta!

Jeanette aruncă brutal cuvîntul şi-i puse în faţa ochilor mesajul semnat „Adam”.

— Să nu-mi spui că habar n-ai despre ce-i vorba! continuă ea cu vocea tremurîndă.

Jeff privi, prostit, hîrtia.

— Dar n-am făcut-o eu, mami, protestă el. Eu n-am...

— Să nu mă minţi, băiete. Vii chiar acum acasă cu mine!

Jeff făcu ochii mari.

— A... acasă? murmură el. Adică mă iei de aici?

— Exact! Şi acum, vino!

Luă braţul băiatului şi încercă să-l tragă după ea, dar el se eliberă. Cînd se întoarse să-l privească, văzu că se uita la ea cu furie mocnită.

— Nu, rosti el cu voce joasă. Nu merg. Şi nu mă poţi forţa. Dacă nu, jur să fac acelaşi lucru pe care l-a făcut Adam. Jur s-o fac!

Jeanette îşi privi uluită fiul. Cuvintele îi penetraseră auzul ca nişte cuţite.

— N... nu, murmură ea, dînd înapoi. Nu spune asta, Jeff. Nici măcar nu glumi pe tema asta.

— Nu glumesc, mami, rosti Jeff fără pic de emoţie în glas. Îţi comunic doar un fapt. Dacă mă sileşti să părăsesc academia, repet, o să fac ce a făcut şi Adam. Iar atunci nu vei mai avea nici un copil.

După o clipă care ţinu cît o veşnicie, din gîtlejul femeii ieşi un ţipăt slab. Era un sunet care exprima frica şi durerea.

Apoi ea se răsuci pe călcîie şi fugi.

20

— Chiar o să te ia de la şcoală? întrebă Josh.

Seminarul se terminase şi Josh încerca să-l zorească pe Jeff să traverseze pajiştea către una din noile clădiri care flancau reşedinţa. Mai aveau numai două minute pînă la începutul orei de engleză, iar Jeff refuza să se grăbească, păşind alene, de parcă avea la dispoziţie tot timpul din lume.

— Nuu, replică Jeff. Ea mă lasă să fac tot ce vreau. În acest sens, cu părinţii e uşor, nu trebuie decît să le atingi corzile sensibile. După ce am ameninţat că mă sinucid, mă vor lăsa în pace. Mai ales după ce i s-a întîmplat lui Adam.

Josh îi aruncă colegului său o privire lungă.

— Credeam că, după tine, Adam n-a murit, rosti el.

Pe faţa lui Jeff apăru acelaşi zîmbet dispreţuitor ca şi în ziua funeraliilor lui Adam.

— Dar cine crezi tu că trimite mesajele acelea pe computerul maică-mi?

Josh se opri uimit.

— Fii serios, spuse el. Toată lumea ştie...

Vocea lui Jeff deveni de gheaţă

— Nimeni nu ştie nimic, îl întrerupse el pe Josh. Ei nu cred decît că Adam e mort. Iar asta e doar rahat. Adam n-a vrut să moară. A vrut numai să evadeze din locul ăsta idiot. Singurul lucru care îi făcea plăcere era cursul doctorului Engersol şi computerul lui.

— D... dar unde s-a dus? întrebă, mirat, Josh.

Jeff zîmbi cu superioritate.

— Se presupune că eşti deştept, nu? Atunci descoperă singur. Nu e prea greu. Cel puţin n-ar trebui să fie pentru tine.

Izbucni în rîs şi intră în clădire, înainte ca Josh să mai poată spune ceva.

Clopoţelul sună exact cînd Josh se apropia de uşa sălii de clasă. Se strecură înăuntru, sperînd ca profesorul să nu observe că nu ajunsese la timp, dar, spre surprinderea lui, Conners nu era acolo. Restul elevilor din clasă stăteau în bănci şi începuseră deja să şuşotească între ei, făcînd presupuneri asupra moti-vului absenţei profesorului. Cînd Josh se grăbi de-a lungul intervalului dintre bănci către propriul său loc, Jeff îi şopti încet:

— Băiete, eşti tare norocos.

Josh nu răspunse. Alunecă pe scaunul lui şi auzi uşa deschizîndu-se.

Făcu tot posibilul să arate ca şi cum era acolo de mai multe minute. Numai că în încăpere nu intră Steve Conners. În locul lui, păşi înăuntru Carolyn Hodges, o absolventă a universităţii care lucra cu orar redus ca asistentă a administratoarei. Fata se postă în faţa clasei cu faţa spre elevii al căror şuşotit încetă cînd realizară că se întîmplase ceva neobişnuit.

Carolyn le zîmbi nervoasă copiilor. Se simţea încă intimidată de elevii academiei, deoarece avea senzaţia că majoritatea lor posedau cunoştinţele pentru care ea avusese nevoie de douăzeci şi doi de ani de învăţătură.

— Domnul Conners nu e azi aici, anunţă ea. Am încercat să găsim pe altcineva care să-i ţină cursul,

E bolnav?

Carolyn ezită, apoi dădu, neajutorată, din umeri.

— Nu ştiu. Ştiu doar că nu e aici şi că Hildie Kramer a hotărît să folosim această oră ca timp de studiu.

— Bine, dacă nu-i bolnav, ce i s-a întîmplat? întrebă altcineva.

— N-avem cunoştinţă că i s-ar fi întîmplat ceva, răspunse Carolyn. Cu siguranţă însă că Hildie vă va răspunde la toate întrebările în timpul pauzei de prînz.

Josh nu scoase nici o vorbă, dar mintea îi lucra cu febrilitate. Oare se dusese Steve s-o caute pe Amy de dimineaţă? Şi dacă da, de ce n-a apărut la şcoală? Doar dacă nu cumva o găsise şi ea păţise ceva. Josh se întrebă cum ar putea afla unde era Steve. Vocea lui Jeff îi întrerupse gîndurile.

— E-n regulă dacă mă duc să studiez în bibliotecă? întrebă el. Trebuie să fac nişte cercetări în legătură cu un proiect pentru seminarul doctorului Engersol.

Josh se întoarse să-şi privească colegul, a cărui faţă reflecta numai inocenţă. Dar despre ce proiect vorbea el? Josh înţelese imediat. Jeff nu voia decît să părăsească sala de clasă.

— C... cred că e-n regulă, rosti Carolyn Hodges. Atîta vreme cît studiezi, eu...

Josh ridică mîna.

— Pot să mă duc şi eu cu Jeff? întrebă. Lucrez la acelaşi proiect.

Carolyn ezită. Ochii ei îl priviră pe Jeff. Spre uşurarea lui Josh, acesta îl susţinu.

— E un proiect asupra biologiei inteligenţei, improviză Jeff. Trebuie să facem cercetări asupra relaţiei dintre hormoni şi inteligenţă. Doctorul Engersol spune că...

Carolyn îşi ridică mîinile în semn de protest.

— Bine, bine. Şi voi doi şi oricine altcineva care vrea vă puteţi duce la bibliotecă. Dar vă ţineţi de cuvînt, da?

Clasa îşi murmură acordul instantaneu, apoi copiii îşi adunară

lucrurile şi se îndreptară spre uşă. Cîteva clipe mai tîrziu, ei năvăliră afară şi majoritatea lor apucînd către bibliotecă, la o sută de metri mai încolo. Pe drum, Josh se trezi alături de Jeff Aldrich.

— Ştii unde locuieşte Steve? întrebă el.

Jeff se mira.

— Adică nu vrei să mergi la bibliotecă şi să lucrezi la proiect?

Josh se roşi uşor.

— Mersi că nu i-ai spus, rosti el. Chiar ai un proiect la care să lucrezi?

Jeff izbucni în rîs.

— Pe dracu', nu! Nu voiam să mai stau acolo încă o oră. Deci: de ce vrei să ştii unde locuieşte Conners?

Josh îşi linse buzele nervos.

— Vroiam să aflu ce se întîmplă. Asta-i tot. Adică, dacă nu se ştie nici măcar unde e el, ce înseamnă asta?

— Deci vrei să mergi să vezi?

Josh încuviinţă. Cei doi băieţi continuară drumul către bibliotecă, dar, cînd fură siguri că nu mai pot fi observaţi din vilă, o tăiară spre ieşirea din campus.

Ajunseră, cincisprezece minute mai tîrziu, pe trotuarul din faţa casei de pe strada Solano, în spatele căreia era mica reşedinţă pentru oaspeţi pe care o închinase Conners. Josh privi împrejur după maşina profesorului. Nu se vedea nici urmă din ea.

— Vrei să priveşti pe fereastră? propuse Jeff. Josh ezită, cu ochii spre una din ferestrele din faţă ale casei proprietăresei.

O femeie în vîrstă se zgîia la ei. Cînd Josh realiză aceasta, îi făcu semn cu mîna şi alergă la uşă. Ciocăni. Imediat femeia deschise, privindu-l mustrător pe Josh.

— Băieţi, n-ar trebui să fiţi la şcoală? întrebă ea cu voce dezaprobatoare.

— Îl căutăm pe domnul Conners, explică Josh. E unul din profesorii noştri şi n-a venit la şcoală azi.

— Aa, voi sînteţi de la şcoala aia pentru copii deştepţi, nu?

— Da, doa'nă, murmură Josh, stînjenit, şi se uită la Jeff care, din şosea, se bucura de stingherea lui.

— Şi v-au lăsat ăia să vă vînturaţi prin oraş toată ziua? continuă femeia.

Josh ezită.

— Îl căutăm pe domnul Conners, repetă el. N-am vrut decît să vedem dacă e aici.

— Ei bine, nu e, răspunse, în sfîrşit, ea. I-am auzit maşina în zori, ca întotdeauna. Nu ştiu de ce nu poate alerga el prin împrejurimi dacă tot îi place, dar nu te poţi pune cu tineretul de azi. Oricum, nu s-a întors de

atunci.

— Să alerge prin împrejurimi? se miră Josh. De ce ar face el asta?

Ochii femeii se îngustară şi ea ridică vocea.

— N-o face! Nu mă asculţi, tinere? Am spus că asta ar trebui să facă! Dar el se duce cu maşina pînă la turn, apoi aleargă două mile în sus şi fuge înapoi. Nu întrece orice închipuire?

— Turn? se miră din nou Josh. Unde...?

— Ştiu eu unde e, interveni Jeff. Haidem.

Josh şovăi, dar iritarea din vocea femeii, combinată cu faptul că Jeff se îndrepta deja către plajă, îl hotărîră.

— Mulţumesc, spuse el şi sări peste cele trei trepte care dădeau pe pajiştea din faţa casei.

— Hei, ai grijă cu iarba mea, băiete! strigă femeia după el.

Dar era deja prea tîrziu. Pînă să închidă uşa, cei doi puşti erau departe.

Ajunseră la turnul de observaţie douăzeci de minute mai tîrziu. Se uitară la lanţul rupt dintre pilonii de beton.

— Poate nu s-a întîmplat nimic, rosti încet Josh. Poate e aşa de multă vreme.

— Sigur, îl ironiză Jeff. De asta urmele de frînă de pe ciment sînt proaspete, nu? Nu vezi că o maşina s-a dat de-a berbeleacul de aici?

Se duse pînă în margine şi se zgîi în jos.

— Oh, Isuse, Josh! rosti el cavernos. Vino aici.

Josh se apropie de prăpastie şi se uită în jos tocmai cînd un val se spărgea de ţărm. Abia cînd acesta se retrase, văzu ceea ce văzuse şi Jeff.

Pentru o clipă, se zări o maşină, cu roţile în sus şi cu una din portiere deschisă. Apoi veni un alt val, care o deplasă uşor, acoperind-o din nou cu apă.

— E... e a lui Steve? îngăimă Josh.

— Nu sînt sigur, rosti Jeff, cu o voce teribil de emoţionată de descoperirea făcută. Dar una din portiere e deschisă, aşa că e posibil să fi ieşit din ea cel care o conducea.

— Ce facem? întrebă Josh. N-ar trebui să anunţăm poliţia?

Jeff negă din cap.

— Hai să ne uităm pe plajă mai întîi. Dacă mai trăieşte cineva? Se poate duce la fund pînă vom căuta noi pe cineva să ne ajute!

Întinse braţul înspre nord, arătîndu-i lui Josh scările care duceau spre micul estuar unde avusese loc picnicul în ziua în care acesta venise la academie.

— O iei pe acolo, iar eu o să caut un drum către plajă pe cealaltă parte. Dacă găseşti ceva, vino şi ia-mă!

Jeff o luă la fugă. Alergă în josul drumului pe care veniseră, apoi ieşi

în autostradă şi o apucă spre sud, căutînd din priviri o cărare care să ducă la plaja de dedesubt.

Josh se mişcă mai încet. O luă în lungul marginii cimentate a prăpastiei. La fiecare cîţiva metri parcurşi se oprea să se zgîiască la rocile ce formau partea de sud a estuarului.

Cînd se afla la jumătatea scărilor ce duceau spre plajă, îi atrase atenţia ceva care plutea pe apă.

Se gîndi mai întîi că era nişte gunoi luat de curentul oceanic şi purtat către ţărm. Îşi dădu seama că nu era vorba de aşa ceva cînd obiectul fu ridicat de creasta unui val. Îl strigă pe Jeff, apoi fără să-şi aştepte colegul, începu să sară treptele două cîte două, grăbindu-se spre plajă.

Reuşi să ajungă fără a se dezechilibra şi alergă de-a lungul liniei ţărmului pînă în zona în care văzuse obiectul. Însă, cînd ajunse acolo, acesta dispăruse ca şi cum l-ar fi înghiţit mareea.

Josh îşi scoase pantofii şi ciorapii, aruncîndu-i cît putu de departe, înapoi, pe plajă, apoi se avîntă în apă.

Îl văzuse! Ştia că-l văzuse! Dar unde era acum?

Se deplasă cîţiva metri mai departe şi simţi că se izbeşte ceva de piciorul lui gol. Oripilat, simţi nevoia s-o ia la goană, dar îşi reveni. Trase adînc aer în piept, se scufundă şi bîjbîi prin apa nisipoasă.

Degetele i se încleştară pe un obiect.

Un pantof, de aceeaşi mărime cu al lui.

Un pantof asemănător celor purtaţi de majoritatea copiilor din academie. Sperase ca mama lui să-i facă şi lui cadou, de Crăciun, o asemenea pereche.

Ieşi la mal, curăţă nisipul din el şi-l examină cu atenţie.

Chiar dacă era îmbibat cu apă, nu era deformat, iar şireturile păreau noi.

Observă apoi ceva bizar.

De-a latul bombeului şi al tălpii erau două şiraguri de mici tăieturi, în formă de semilună, care perforau pielea în faţă şi muşcau adînc în cauciucul dur al tălpii.

Ca şi cum ar fi fost urme lăsate de dinţi.

Ca şi cum ceva muşcase pantoful, şi-l muşcase zdravăn.

Brusc, inima porni să-i bată cu putere. Josh scrută din nou marea.

De această dată revăzu obiectul.

Tocmai se forma un val. Cînd acesta se înălţă, înainte de a se sparge, razele soarelui reflectară imaginea acelui lucru pe care îl văzuse de pe stîncă.

Era un cadavru.

Sau cel puţin ceea ce rămăsese dintr-un cadavru. Chiar şi de unde se afla, Josh îşi putea da seama ce se întîmplase.

Valul se sparse şi apa se scurse, rostogolind pe plajă rămăşiţele dezarticulate ale fetiţei. Le depuse la picioarele puştiului ca pe un grotesc sacrificiu pe care marea i-l aducea băiatului, drept penitenţă pentru cine ştie ce păcate misterioase comise de ea.

Josh se uită în tăcere la corpul mutilat. Unul din braţe lipsea complet; din trunchi fuseseră smulse bucăţi imense de carne. În ciuda acestei privelişti cutremurătoare, puştiul ştia a cui era această rămăşiţă.

Amy Carlson.

Simţi cum i se face rău şi vomită pe nisip tot conţinutul micului dejun. Ştia că ar fi trebuit să-l găsească pe Jeff sau pe altcineva, dar ceva îl împiedica.

Nu putea să plece şi s-o lase pe Amy să zacă acolo.

Se aplecă şi apucă, grijuliu, de braţul rămas. O trase mai sus pe nisipul plajei, în afara razei de acţiune a valurilor.

Ce se întîmplase cu ea?

Cît se uită fix la corpul măcelărit al prietenei lui, îşi aminti de un film pe care îl văzuse la televizor cu cîtva timp în urmă.

Îşi dădu seama ce se întîmplase cu ea.

Rechini.

Fusese atacată de rechini.

***

Pe plajă se strînsese mulţimea. Era obişnuita adunătură care părea că vine din neant în clipa în care se întîmpla o tragedie. Unii veniseră din orăşel, în care vestea că oceanul aruncase un corp pe ţărm se răspîndise ca fulgerul.

Deasupra, pe drumul ce şerpuia pe lîngă malul abrupt, se aliniaseră maşini. Prima dintre ele răspunsese semnalelor disperate ale lui Jeff. Băiatul îl văzuse pe Josh cum stă tăcut lîngă cadavrul prietenei lui, şi, fără a-l striga, făcuse semn primului automobil pe care îl observase. După aceea, sosiseră rapid alte două. Pînă cînd apăru şi Hildie Kramer, care fusese anunţată de poliţie, pe marginea drumului se adunase o grămadă respectabilă de autovehicule. Hildie reuşi, cu greu, să-şi strecoare mica ei Acura într-un spaţiu strimt, rămas liber între o camionetă plină cu planşe pentru surfing şi o motocicletă cu ataş. Îşi abandonă acolo maşina şi se grăbi spre scările de la marginea crestei.

Pe plajă erau deja cîteva zeci de persoane, dintre care mai mult de jumătate, poliţişti şi medici, iar restul, o gaşcă de privitori care şuşoteau între ei, pasîndu-şi unul altuia orice informaţie surprinsă în alte conversaţii.

Pînă cînd ajunse jos, Hildie auzi deja trei sau patru versiuni ale celor întîmplate.

— A fost răpită dintr-un supermarket din Santa Cruz, spusese cineva.

— Dar eu n-am auzit aşa ceva, replicase altcineva. E o fetiţă din oraş şi a fost prinsă de curentul apei.

— Am auzit că era deja moartă înainte de a intra în apă, emise versiunea sa o a treia persoană. Unii spuneau că a fost înjunghiată de cincizeci şi şapte de ori. Vă daţi seama? Cum poate cineva să facă o chestie ca asta unui copil? Nu mai ştiu încotro merge lumea asta.

Hildie trecu nepăsătoare pe lîngă toate, chiar şi cînd îşi auzi numele strigat şi fu întrebată dacă fata nu era unul dintre copiii de la academie. Nu răspunse şi continuă să înainteze pînă ce ajunse, în sfîrşit, lîngă grupul de poliţişti şi medici care înconjurau cadavrul mutilat. Privi cu ochi reci ceea ce mai rămăsese din fetiţă şi avu un sentiment de uşurare.

Ideea ei funcţionase.

În timp ce se întreba dacă fusese găsit şi Steve Conners, reuşi să dea drumul cîtorva lacrimi de durere şi compasiune pentru Amy.

— Doamne! suspină ea. Ce i s-a întîmplat?

Unul dintre medici ridică privirea.

— Rechini, rosti el laconic. Nu ştiu ce căuta în apă, dar a fost, cu siguranţă, la locul nepotrivit şi la ceasul rău. O dată ce primul monstru a atins-o, n-a mai avut nici o şansă.

Ceea ce rămăsese din Amy era aproape de nerecunoscut. Braţul drept îi dispăruse cu desăvîrşire, ca şi cea mai mare parte a piciorului stîng. Abdomenul îi era deschis şi, în locul organelor interne, nu rămăsese decît o cavitate pustie.

Peste tot, carnea fusese sfîşiată de pe oase, care nu păreau că se ţin între ele decît prin fragmente de cartilaje. Nici capul nu-i fusese scutit de atac.

Partea din spate a craniului nu mai exista, iar marginile golului lăsat erau zdrenţuite.

„Exact cum le-a lăsat George”, îşi spuse Hildie, care asistase la operaţia lui făcută cu cleştele şi ciocanul.

— Creierul ei! exclamă Hildie. Ce s-a întîmplat cu el?

Medicul dădu, neajutorat, din cap.

— Ceva l-a luat. Poate un rechin sau chiar o vidră de mare. O vidră l-ar fi putut scoate ca pe o moluscă din cochilia ei.

Gemînd, Hildie se întoarse şi dădu nas în nas cu Josh, care ascultase fiecare cuvînt.

— Josh? Ce faci tu aici? se miră ea.

— Eu am găsit-o pe Amy, şopti, cu voce stinsă, băiatul, care rămăsese cu ochii fixaţi la rămăşiţele prietenei lui. Am fost cu Jeff. Îl căutam pe Steve.

Înainte ca Hildie să poată spune ceva, se auzi o pocnitură şi una din

staţiile portative de emisie recepţie ale poliţiei prinse viaţă. Josh şi Hildie se întoarseră să asculte. Un poliţist vorbi la microfonul ei, ascultă o clipă, apoi promise să trimită de urgenţă înapoi doi oameni. Puse talkie-walkie-ul la locul lui de la centură şi o privi pe Hildie, recunoscînd-o imediat de la investigaţia făcută asupra morţii lui Adam Aldrich.

— Unul din oamenii mei tocmai a găsit un pulover, rosti el. Sus, pe promontoriu. Ştiţi unde e turnul de observaţie?

Hildie îşi compuse o expresie de uimire.

— Un pulover? Ce...

Ofiţerul o întrerupse.

— Are numele fetei pe el. Era aruncat pe jos, ca şi cum cineva l-ar fi părăsit acolo.

Uimirea administratoarei se accentuă.

— La turnul de observaţie? De ce tocmai acolo sus?

Poliţistul îşi dădu seama că Hildie nu auzise încă despre celălalt eveniment.

— În apă e o maşină, doamnă Kramer. N-am a-juns încă la ea, dar i-am putut zări numărul de înmatriculare. Aparţine unuia dintre profesorii dumneavoastră. Steve Conners.

— Oh, doamne! şopti îngrozită Hildie. Doar nu presupuneţi că...

— Încă nu facem presupuneri, doamnă Kramer. O să dorim însă să aflăm tot ce deţineţi dumneavoastră ca informaţii despre el.

Hildie clătină din cap.

— N-a început lucrul decît din trimestrul ăsta. Dar părea atît de ataşat de copii...

Ochii poliţistului se îngustară.

— Poate chiar prea ataşat, dacă înţelegeţi la ce mă refer.

Hildie încuviinţă.

— Cred că ar fi cel mai bine să mă duc şi să-i chem pe părinţii fetei, rosti ea.

Oftă, apoi continuă.

— Josh, cred că ar trebui să te întorci la şcoală cu mine.

Dar, cînd se întoarse spre locul unde stătuse băiatul, observă că el dispăruse.

***

Puţin după ora prînzului, Hildie luă încă o dată ascensorul spre laboratorul ascuns sub fundaţia reşedinţei. Cînd ajunse jos, ignoră sala de intervenţii chirurgicale şi se îndreptă rapid spre o uşă din capătul coridorului. În spatele ei fusese pe vremuri camera de studiu a tînărului Barrington. Formă codul ei de acces pe claviatura numerică de lîngă tocul

uşii şi pătrunse în încăperea reamenajată, care devenise laboratorul şi inima proiectului de inteligenţă artificială al doctorului Engersol. Într-o mică sală alăturată, care avusese cîndva destinaţia de nişă pentru dormit, dar care era acum complet separată de laborator printr-un perete de sticlă, se afla un computer Croyden cu un aspect sinistru. Cele două arce gemene, negre, ce conţineau gama sa largă de microprocesoare, formau un cerc incomplet ce avea aproape doi metri înălţime. Era cel mai puternic computer din lume, la fel de sensibil pe cît era de rapid. Cînd Alex Croyden, cel care proiectase acest echipament, destinase această cameră ca amplasament, o făcuse pentru a-l feri cît mai mult de orice sursă posibilă de contaminare. De aceea, computerul trona singur şi beneficia de aer condiţionat şi filtre de aer. În afară de Croyden, George Engersol, Hildie Kramer şi de şeful companiilor din Silicon Valey, nimeni nu ştia că acest aparat e aici. În eventualitatea că se defecta, singurul care avea acces la el pentru a-l repara era Croyden.

Încăperea fusese amenajată în aşa fel încît acest computer să nu se defecteze. Pînă acum, totul mersese bine. Era controlat de la o tastatură din camera în care se afla acum Hildie şi singurele sale conexiuni cu lumea exterioară se făceau printr-o serie de cabluri groase montate sub podea şi printr-o uşă sigilată ermetic, ale cărei coduri de deschidere le avea numai Alex Croyden.

În ceea ce privea supercomputerul lui, Croyden nu se încredea nici măcar în Engersol.

Camera în care se afla Hildie conţinea restul laboratorului.

Şi aici exista un număr de computere, toate conectate la două bazine din sticlă, care se aflau, montate într-o ladă specială, la capătul încăperii.

Fiecare bazin conţinea un creier uman viu.

Introduse într-o soluţie sărată, creierele pluteau, fără greutate, în mediul lor.

Arterele şi venele lor erau conectate prin tuburi de plastic la maşini care recirculau permanent sîngele, îl oxigenau, îl curăţau, eliminau surplusurile şi adăugau elemente nutritive. Computerele supravegheau în permanenţă compoziţia sîngelui furnizat. Balanţa sa chimică era păstrată în stare echilibrată de programe complexe, care determinau nivelul corect al fiecărui element necesar pentru hrana organelor din bazine.

Fiecare sistem dispunea de cîteva rezerve.

Hildie privi maşinăriile în funcţiune şi fu, încă o dată, uluită de faptul că totul mergea.

Şi totuşi, aşa era. O pompă lucra în tăcere pentru a menţine curgerea sîngelui, iar o maşină de dializă acţiona ca un rinichi artificial. Multe din aceste echipamente fuseseră proiectate de computerul Croyden,

care analizase un volum uriaş de date înainte de a determina cu precizie configuraţia sistemului şi programele necesare pentru a păstra un creier în viaţă în afara mediului său natural.

Nu numai în viaţă, ci chiar în funcţiune.

Tuburile de plastic nu erau singurele lucruri conectate la aceste organe.

Din tulpina cerebrală ieşea un mănunchi de cabluri subţiri. Fiecare dintre ele era ataşat unui nerv. Mănunchiul se constituia într-o coloană senzitivă flexibilă care făcea conexiunea directă între creiere şi computerul Croyden.

Pe lîngă acestea, în creiere erau inserate sonde, ale căror terminaţii treceau prin nişte orificii practicate în bazine şi se alăturau celorlalte cabluri care şerpuiau pe sub podea.

Acum, în sfîrşit, sosise timpul ca planurile făcute cu ani în urmă să rodească. Cînd Hildie privi monitoarele de deasupra bazinelor, văzu că organele erau în stare biologică perfectă.

Engersol îşi luă privirea de pe claviatură şi se încruntă cînd văzu expresia de pe faţa colaboratoarei lui.

— Ceva s-a întîmplat, deduse el.

Hildie încuviinţă cu o mişcare violentă a capului.

— Azi dimineaţă Josh MacCallum i-a găsit corpul fetei.

— Josh? repetă Engersol, pălind. Cum s-a întîmplat?

— Îl căuta pe Steve Conners. Cadavrul ei a fost aruncat de ocean pe ţărm, în estuarul unde mergem noi la picnic.

Expresia de pe faţa doctorului deveni dură.

— De ce îl căuta Josh pe Steve pe plajă? A lipsit profesorul azi?

Hildie îl informă pe scurt asupra evenimentelor din zori. Văzu cum doctorul păleşte tot mai mult şi văzu cum îi tresaltă de mînie muşchii feţei.

— Ţi-am spus că e prea riscant. Ar fi trebuit s-o păstrăm pe Amy aici şi...

— E-n regulă! i-o reteză Hildie cu suficientă duritate ca să-l reducă la tăcere. Se presupune deja că Steve a intenţionat s-o violeze şi ceva n-a mers. Încă nu i-au găsit cadavrul, dar, dacă judecăm după cum a ajuns corpul fetei, nu mai are importanţă.

Pe faţă îi apăru un surîs diabolic.

— Se pare că au halit-o rechinii, căci n-a mai rămas mare lucru din ea. Cînd l-am întrebat pe unul dintre poliţişti ce s-a întîmplat cu creierul ei, a sugerat că o vidră de mare i l-a scos. Dacă îmi aduc corect aminte, a spus cam aşa: „Ca pe o moluscă din carapacea ei”. I-au găsit şi puloverul lîngă turnul de observaţie. Pune toate astea lîngă mesajul lăsat de mine pe computerul ei şi alături de accidentul lui Conners şi ai să vezi că o să se presupună fie că el însuşi a pus acel mesaj acolo, fie că a găsit-o pe Amy

undeva, în timpul nopţii. În aceste condiţii, nu cred că va mai exista vreo îndoială asupra celor întîmplate.

Engersol începu să respire mai uşor.

— Le-ai comunicat părinţilor ei situaţia?

— Vin încoace, răspunse Hildie, încuviinţînd. Bănuiesc că vor sosi după-amiază. Ştiu că va fi neplăcut să-i privim în faţă, dar o să ne descurcăm. Cu toate astea, cred că o să mai pierdem cîţiva elevi. Unii nu vor suporta ideea că aici au fost două decese în două săptămîni.

Engersol rînji.

— Eh, ştiu eu că o să te descurci. Nu mai contează dacă o să pierdem cîţiva, atîta vreme cît îi păstrăm pe cei de care avem nevoie.

— Mi-ar plăcea să garantez asta, replică Hildie. Dar n-o pot face.

Îşi îndreptă atenţia spre bazinul din stînga.

— E totul sub control? întrebă ea neliniştită.

Îşi aminti ce se întîmplase cu un an în urmă, cînd într-unul din bazine a fost transferat creierul lui Timmy Evans, care decedase cînd era pe punctul deşteptării. Hildie era convinsă că atunci a fost vorba de o eroare de programare, deşi Engersol insistase că problema rezida chiar în creierul băiatului. Era sigură că datele transmise cortexului puştiului fuseseră eronate şi-l uciseseră în loc să-l readucă la nivel conştient.

Cu toate astea, nici unul nu avea de unde să ştie ce se întîmplase exact cu Timmy. Spre deosebire de el, Adam supravieţuia.

— Nici un semn de deteriorare? se interesă ea.

— Adam nu va fi un al doilea Timmy Evans, replică liniştit Engersol, dîndu-i de înţeles că sesizase precis de unde îi venea îngrijorarea. De fapt, o duce chiar mai bine decît am sperat. Priveşte!

Apăsă pe tastele computerului şi pe monitorul de pe biroul doctorului, apăru imaginea unui organ cerebral.

— Aşa arăta creierul lui acum douăzeci şi patru de ore. Şi acum priveşte ce se întîmplă.

Apăsă alte taste şi peste prima imagine se suprapuse o alta.

— Uită-te aici, rosti doctorul, indicînd o zonă pe ecran cu vîrful stiloului. Vezi?

Hildie studie monitorul pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Ce trebuie să caut?

— O secundă. Dă-mi voie să-ţi măresc imaginea.

Folosindu-se de un mouse, Engersol încadra zona de imagine după care comandă mărirea ei.

— Acum. Vezi?

Hildie făcu ochii mari cînd înţelese la ce se referea Engersol.

Creierul lui Adam creştea.

— N-am crezut că aşa ceva e posibil! şopti ea.

— Nici eu. Şi nu ştiu încă de ce are loc acest proces. Cel care creşte e lobul frontal, partea de creier responsabilă pentru procesul de gîndire. Deci iată că nu e numai vorba de supravieţuire, Hildie. El creşte cu adevărat. Am reuşit! Am introdus un creier uman în computer, unul care e încă viu şi în funcţiune.

Privirea femeii fu atrasă de activitatea pe care o înregistra monitorul de deasupra celuilalt bazin. Privi cum liniile care fuseseră continue începură să vălurească uşor, apoi să formeze vîrfuri şi goluri. Imediat prinseră viaţă alte două linii. Una dintre ele se ridică abrupt spre marginea de sus a ecranului pînă o atinse, iar cealaltă înregistră un salt, se relaxă uşor, apoi sări din nou.

— Ce e? întrebă Hildie. Ce se întîmplă?

— E Amy, răspunse Engersol. Se trezeşte.

21

Întuneric.

Cînd ultima picătură de narcotic dispăru din creierul ei, mintea îi redeveni conştientă; era o conştientă cum nu mai experimentase înainte.

Se trezi într-o tăcere mormîntală şi într-o beznă care o făcură să urle de groază.

Dar nu se întîmplă nimic.

Nu simţi nimic în corzile vocale şi nu o izbi nici un sunet în urechi.

În minte, urletul continua să răsune, înconjurînd-o, estompîndu-se apoi devenind din nou puternic.

Sau era ea care ţipa din nou?

Nu ştia. Dispăruse tot ce ştia şi dădea sens existenţei ei.

Dispăruse întreaga lume. Se simţea ca şi cum era suspendată în vid, lăsată singură într-o beznă şi o tăcere atît de impenetrabile încît o sufocau.

Încercă să respire, să-şi umple plămînii cu aer.

Din nou nu se întîmplă nimic. Nu percepu nici o particulă de aer proaspăt care s-o oxigeneze. Nu simţi nici o uşurare în faţa groazei care o stăpînea.

Pe ea puse stăpînire panica. Nu putea respira. Avea să moară.

Încercă iar să urle, încercă să strige după ajutor, dar din nou nu se întîmplă nimic.

În minte i se formară cuvinte, dar nu-şi putea simţi limba mişcîndu-se ca să le dea formă, nici gura că se deschide să emită sunete.

Încercă încă o dată să respire, şi încă o dată nu simţi nimic, ca şi cum corpul refuza să răspundă ordinelor emise de creier.

Paralizată.

Era paralizată!

Dar cum se întîmplase aşa ceva?

Îşi încordă memoria, încercînd să găsească un fir raţional de gîndire prin panica care venea peste ea din întuneric şi care o dobora.

Era pe moarte!

Asta i se întîmpla!

Era singură şi era pe moarte, şi nimeni nu ştia de ea ca s-o ajute.

Încercă să-şi deschidă ochii, convinsă că nu era decît un coşmar şi că, o dată ce va ridica pleoapele şi va lăsa lumina s-o înconjoare, groaznica beznă din jurul ei va dispărea, iar ea va face din nou parte din lume.

Clipi.

Din nou, nu se întîmplă nimic. Clipi iar, încercînd să perceapă senzaţia puţin intensă a pleoapelor care reacţionează la comandă.

Nimic!

Ca şi cum ochii ei nu mai existau!

Încercă să-şi mişte corpul, să se rostogolească şi să se smulgă din lanţurile nevăzute şi insensibile care o ţineau în strînsoarea lor.

Corpul nu-i răspundea.

Precum ochii, părea a nu mai fi acolo!

Din abisul negru ţîşnî un nou urlet, care răsună numai în mintea ei şi care muri repede în întunericul bizar din jurul său.

Simţi că groaza o copleşeşte. Chiar înainte de a sucomba din pricina ei, cu o clipă înainte ca ea să-i zdrobească creierul, o înfrînse încă o dată, convinsă că dacă avea să-i cedeze, nu va mai scăpa niciodată de ea.

Panica devenise acum o vietate, care se zbătea pe lîngă ea. Era un iad negru, invizibil, plin de cumplite monstruozităţi care voiau s-o epuizeze, să se înfăşoare peste ea şi s-o scufunde pentru totdeauna în propria ei frică.

Panica era ca o prăpastie, ca o creastă înaltă, pe a cărei margine balansa ea. O parte a ei era deja dedesubt, doritoare de a se abandona plonjonului eliberator, iar cealaltă trăgea de ea înapoi, dorea ca ea să se retragă de pe această margine, să-şi revină înainte de a fi prea tîrziu.

Încet, cumplit de încet, împinse frica înapoi.

Trebuia să existe un motiv pentru ceea ce i se întîmpla. Trebuia să fie o explicaţie a acestui sentiment îngrozitor de a fi înnămolită, singură într-o necuprinsă beznă.

Dorea să ţipe după mama ei ca s-o ajute, dar ştia deja că era inutil.

Mama n-o putea auzi pentru că nu se putea auzi pe sine.

Iar mama ei era acasă. La Los Angeles.

Pe cînd ea era la academie.

Dar era pe punctul de a pleca acasă.

Îi spusese lui Hildie că voia să plece, iar aceasta o luase cu ea pentru a-şi suna părinţii.

Dar nu vorbise cu mami şi tati. Era în biroul lui Hildie şi...

Îşi cercetă memoria, căutînd o imagine a ceea ce se întîmplase.

Cu ochii minţii văzu o imagine.

Un pahar cu apă.

Hildie îi dăduse un pahar cu apă şi ea îl băuse pînă la fund. Iar apoi totul devenise un hău pustiu, pînă cînd se trezise în groaznicul întuneric.

Drogată.

Hildie pusese ceva în apă.

Ce?

Începu să se gîndească la asta. Un drog. Ceva ca o doctorie. Dar ce

fel de doctorie?

Narcotice. Pilule de adormit.

Cît timp enunţă noţiunile, în minte i se formară noi imagini. Întunericul era încă acolo, înconjurînd-o, iar acum în creier i se formulau liste de cuvinte, ca şi cum le-ar fi vizualizat.

Se concentra şi cuvintele îi apărură mai clare.

Torazină.

Darvon.

Halcion.

Percodan.

Cuvintele ţîşneau către ea din beznă. Nici nu ştia că le cunoştea. Şi totuşi, nu numai că le recunoscu, dar dădu fiecăruia şi definiţia completă.

Erau droguri. Calmante şi tranchilizante. Cînd i se perindară prin minte, îşi dădu seama că ştia precis destinaţia şi efectele fiecăruia, în funcţie de doza luată.

Era o senzaţie bizară, ca şi cum citea dintr-o carte care nu exista decît în mintea ei.

Precum modul în care rezolva problemele matematice complexe, cînd îşi imagina problema în minte şi o rezolva ca şi cum ar fi ţinut un creion în mină, timp în care imaginea nu se estompa niciodată, iar creierul nu dădea drumul nici unei cifre pînă ce nu ajungea la soluţia finală.

Sau cînd dădea un test la istorie şi răspundea la întrebări închipuindu-şi o poză a textului studiat şi răsfoind paginile de răspunsuri pînă ce-l găsea pe cel corect.

Acest proces simplu de gîndire păru că-i diminuează panica, aşa că Amy începu să se concentreze asupra celor ce i se întîmplaseră.

Întunericul era încă acolo şi o înconjura, dar ea descoperi că îl putea înfrînge dacă îşi imagina diverse lucruri şi le vedea cu ochii minţii, care îi înlocuiseră organele vizuale cu care se născuse.

Îşi formă imaginea unei plaje. O zonă largă de nisip, razele soarelui care curgeau din belşug dintr-un cer albastru, limpede, şi valuri moi care mîngîiau ţărmul.

Se introduse şi pe ea în poză şi-şi imagină picioarele care se îngropau în nisip în timpul mersului. Simţi căldura acestuia în jurul călcîielor.

Păsări.

Trebuia să existe şi păsări în imagine. Dar ce fel de păsări?

Instantaneu, în minte începu să se perinde un şuvoi de poze de păsări, pe care nu le mai văzuse niciodată înainte, nici măcar în cărţi. Şi totuşi ele erau acolo, de tot soiul, iar cînd le privea, îi apăreau informaţii despre fiecare.

Mărimea lor, coloritul, zona geografică unde trăiau. Chiar imagini ale

cuiburilor lor, umplute cu ouă.

Dar de unde putea veni acest şuvoi de informaţii? Era ca şi cum...

Mintea îi încremeni cînd îi apăru o idee a ceea ce se întîmplase. O respinse în clipa imediat următoare.

Si totuşi...

Îşi aminti că văzuse, cu o lună în urmă, un computer. În memoria lui internă fusese introdusă o întreagă enciclopedie. Tot ceea ce aveai de făcut era să-ţi alegi un index de pe ecran, apoi să acţionezi un mouse, deplasîndu-te din ce în ce mai profund în tonele de informaţii, imagini, hărţi şi grafice, chiar fragmente muzicale sau dialecte ale unor popoare demult dispărute.

Toate acestea i se păruseră minunate şi îl rugase pe taică~său să-i cumpere computerul, dar el zîmbise misterios şi-i spusese că i se putea adresa mai bine lui Moş Crăciun.

Ştiuse într-o clipită că îl va avea de sărbători şi că îl va ataşa computerului său din dormitor.

Ataşat de computer.

Iar acum, ceea ce se petrecea în mintea ei era la fel ca atunci cînd explorase acea enciclopedie. Doar că acum pe post de mouse era creierul ei.

Mintea începu s-o ia razna. Formă imagini şi făcu conexiuni cu alte imagini. Le distruse şi le reformă.

Un mouse de computer.

Un mouse real.

Un mouse în cuşcă.

Pisica în cuşcă. Pisică torturată, dîndu-i-se opţiuni să aleagă.

Ei înseşi dîndu-i-se opţiuni.

Trambulina; frînghia cu noduri. Sentimentul groazei copleşind-o.

Lacrimi.

Ea, plîngînd şi fugind din bazinul de înot.

Experimente.

Experimente legate de inteligenţă, de reacţii, de opţiuni.

Opţiuni pe care nu le putea alege.

A vrut să plece, şi Hildie i-a spus că se poate.

Şi Hildie i-a dat un drog. În cantitate suficient de mare, cît s-o facă knock out.

Aşa că n-a putut să plece. Dar n-o puteau ţine ca pe o prizonieră, nu? Părinţii ei vor veni s-o caute. Mama ei va dori să ştie unde este ea.

Alte imagini.

Funeralii.

Funeraliile lui Adam Aldrich.

Mama lui, plîngea de durere.

De durere pentru fiul ei care murise.

Murise?

Era şi ea moartă? Asta se întîmplase? Nu. Nu era moartă. Dacă ar fi fost aşa, n-ar mai fi fost singură. Ştia cum arăta raiul, şi-l imaginase de sute de ori în minte. Era un deal blînd şi plin de iarbă, cu flori de cîmp şi animale mici. Sus era un cadru luminos, strălucitor ca un curcubeu, ce-şi trimitea razele în jos dintr-un cer fără nori, iar îngerii o aşteptau. Erau îngeri pe care îi cunoştea — bunica şi bunicul, care muriseră cînd ea era un bebeluş. Dar dacă ea era moartă ei trebuiau să fie acolo, în vîrful dealului, aşteptînd-o în lumina curcubeului, cu braţele întinse pentru a o întîmpina şi a o strînge, urîndu-i bun venit în noul ei sălaş de viaţă.

Dacă se înşela? Dacă nu era în rai?

Iadul?

Putea fi iadul bezna ce o înconjoară?

Nu! Ea n-a fost rea, aşa că n-avea de ce să se ducă în iad! Iar dacă ar fi murit, ar fi simţit-o! Ar fi ştiut-o! Iar ea nu se simţea deloc moartă.

Se simţea vie, vie, dar căzută în capcana unei lumi pe care n-o înţelegea.

O lume în care ea n-avea nici un rost. Nu putea vedea nimic, nu putea auzi nimic, nu putea simţi nimic, nici măcar nu putea mirosi sau gusta ceva.

Şi totuşi trăia.

Ca şi cum mintea ei palpita de viaţă în afara corpului.

În afara corpului!

Începu să-şi amintească de lucrurile pe care le auzise; mici crîmpeie de conversaţii.

„Poate că Adam n-a murit...”

„Poate că a plecat doar...”

Dar i-au găsit corpul.

Corpul lui zdrobit de tren.

Ce-i face un tren unui corp uman dacă îl izbeşte?

Instantaneu, prin minte i se învolburară imagini. Greutatea unei locomotive şi viteza ei.

Tăria osului.

Îi dădu un coeficient de flexibilitate şi elasticitate.

Numerele se mişcară cu viteza luminii. Brusc, găsi răspunsul.

Craniul lui Adam ar fi fost terciuit, iar creierul zdrobit, ucigîndu-l instantaneu.

Dacă acel creier mai era însă la locul lui, în craniu.

Dar dacă acesta i-ar fi fost detaşat de restul corpului, aşa cum se părea că fusese cazul la ea...

Mintea începu să-i lucreze din nou cu febrilitate. Punea întrebări şi

răspunsurile apăreau instantaneu.

Prin creier i se perindară instantanee ale anatomiei corpului uman. Datele se îngrămădeau peste date, iar creierul le primea pe toate, le procesa şi le asimila.

Începu să înţeleagă cum funcţionau sistemele corpului ei.

Şi cît de puţin îi era necesar creierului ei ca să supravieţuiască.

Într-un moment de maximă limpezime, înţelese.

Bezna era reală, căci nu mai avea ochi cu care să vadă.

Tăcerea era reală, căci nu mai avea urechi cu care să audă.

Nici degete, nici picioare, nici limbă, nici gît.

Nu mai avea plămîni cu care să respire, nu mai avea inimă care să pompeze sîngele prin corpul ei, care nu mai exista.

Se îngrămădeau tot mai multe date, pe care mintea ei neîncătuşată le analiza cu viteza luminii.

De unde veneau ele? Unde au putut fi înmagazinate? Cu siguranţă că nu în mintea ei, căci majoritatea lor îi erau nefamiliare şi se refereau la lucruri de care n-avusese habar pînă atunci.

Bănci de date.

Veneau din bănci de date, la care ea avea acum acces.

Veni şi clipa în care Amy Carlson înţelese, în sfîrşit, unde se afla.

Ea nu mai trăia în lumea pe care o cunoscuse; nu mai exista în acel univers plin cu oameni, cu animale şi copaci, cu privelişti şi sunete care-i umpleau sufletul cu bucurie.

Acum era singură, închisă într-o beznă veşnică, înconjurată de... ce?

Fapte.

Date.

Cunoştinţe.

Biţi de informaţie; unităţi binare insignifiante care zburau într-un univers de impulsuri electronice.

Dar în inima computerului nu exista nici un microprocesor puternic, care să fie construit din pastile de siliciu cu milioane de circuite microscopice ataşate de suprafaţa lor.

În locul lui era o masă de ţesut biologic, mult mai complex decît orice microcip.

Inima computerului era un creier uman.

Creierul ei.

Atunci ea ţipă încă o dată cu o izbucnire de mînie care făcu să vibreze toţi senzorii sensibili ce-i monitorizau activitatea cerebrală.

***

Engersol şi Hildie Kramer urmăreau cu un amestec de fascinaţie şi

teamă monitorul de deasupra bazinului unde se afla creierul fetei.

Graficele păreau că au explodat. Culorile se împrăştiaseră peste ecran ca nişte focuri de artificii: liniile roşii şi cele purpurii dăduseră buzna peste cele verzi şi portocalii. Valuri peste valuri, nuanţele se amestecau, se separau, mureau, ca să fie apoi înlocuite cu noi tipare ce nu erau decît simboluri ale zbuciumului şi învolburării din mintea fetei.

— Ce dracu e şi asta? şopti Hildie stupefiată. Ce i se întîmplă?

Privirea doctorului rămase fixată pe monitor, urmărind rezultatele anilor săi de cercetări.

— Cred că a descoperit unde e şi ce i se întîmplă, răspunse el. Problema e: va supravieţui acestei descoperiri, sau aceasta o va înnebuni?

Hildie se încruntă.

— Dar ce zici de Adam? El a supravieţuit, nu?

Engersol zîmbi fără căldură.

— Da, dar e o mică diferenţă, nu? Adam ştia cu exactitate ce avea să i se întîmple şi unde va fi cînd se va deştepta.

Se opri pentru un moment, apoi continuă:

— În plus, Adam a vrut să plece. Amy, nu!

22

Margaret Carlson se întrebă cît timp se va mai putea ţine pe picioare. Stătea pe un scaun în biroul administratoarei. Cînd Hildie o introdusese acolo, cu cinci minute în urmă, ignorase gestul prin care o invita să ia loc pe canapea. La fel procedase şi Frank, care se foia acum, nervos, de colo colo. Într-un tîrziu, el se postă, în picioare, în faţa ferestrei, cu spatele la cameră, ca şi cum, refuzînd să o privească în faţă pe Hildie, ar fi putut refuza să asculte şi ceea ce le comunica ea. Margaret hotărîse să stea ţeapănă pe marginea scaunului, de parcă actul de a-şi ţine corpul sub control i-ar fi permis să-şi supravegheze la fel de bine şi emoţiile.

De fapt, se afla în pragul unei crize de isterie.

Ştia că aceasta va veni. Din clipa în care primise vestea prin telefon, senzaţiile premergătoare unei astfel de crize începuseră să-i dea tîrcoale şi s-o atragă spre abisul unei disperări din care nu era deloc sigură că va putea ieşi.

Luptase cu sine pînă în această clipă, respingînd faptele, spunîndu-şi că era o greşeală şi că Amy n-a-vea cum să fie moartă.

Se agăţase de această unică idee pe tot parcursul drumului spre aeroport şi pe lungimea şoselei de la San Diego.

E o greşeală. Nu e Amy. E vreo altă fată cu părul roşcat.

În avionul de Monterey stătuse tăcută lîngă Frank, cu mîna ţinută strîns de mîna lui, reducîndu-l la tăcere, de fiecare dată cînd el scotea cîte o vorbă, printr-o strînsoare mai accentuată a degetelor, pînă într-acolo încît îşi simţise la un moment dat unghiile pătrunzînd în carnea lui.

Un atac al rechinilor.

Frank îi explicase ce se găsise pe plajă. Imediat după ce vorbise cu Hildie Kramer, el sunase departamentul de poliţie din Barrington şi insistase să i se comunice toate detaliile pe care le posedau ei.

Mutilată.

Corpul care fusese aruncat pe ţărm fusese mutilat pînă la a fi aproape imposibil de recunoscut. Nu se ştia exact cum murise Amy.

— Întreabă-i dacă nu se înşală! insistase Margaret, care ascultase de aproape convorbirea şi culesese faptele nude din răspunsurile date de soţul ei omului de la celălalt capăt al firului. Întreabă-i dacă nu e posibil să fie o eroare!

În cele din urmă, se împăcaseră cu ideea că şansele ca acel cadavru să nu fie al fiicei lor erau extrem de mici, dar Margaret se agăţase de ea şi refuzase să accepte că puiul ei, unicul copil pe care îl avea, singurul copil

pe care *îl putea* avea, datorită cancerului contractat cu un an în urmă, dispăruse pentru totdeauna.

Hildie Kramer îi distrusese acum această unică şi subţire speranţă, comunicîndu-i că nu exista nici o îndoială asupra identităţii cadavrului aruncat de apele oceanului. Şi totuşi, criza de isterie cu care se lupta de aproximativ patru ore nu izbucni încă; prin corp începu să i se răspîndească o amorţeală ciudată care începea undeva, în capul stomacului, şi i se transmitea prin tot corpul pînă în vîrful degetelor.

— Cum? îngăimă ea. Cum s-a întîmplat?

Hildie se foi pe scaunul ei şi îşi compuse cu grijă expresia pe care o ţinea pentru astfel de ocazii, cînd trebuia să arate că pierderea copilului o durea şi pe ea la fel de mult ca pe părinţi.

— A fost supărată ieri, începu ea.

Ştia că trebuia să le povestească cele ce se întîmplaseră, dar îşi alese cuvintele cu atenţie, ca să se plaseze în cea mai favorabilă lumină. Le relată despre experimentul la care participase Amy, subliniind că fata o făcuse din propria ei voinţă.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun că, la sfîrşitul lui, ea a izbucnit în lacrimi. Se pare că s-a gîndit că a eşuat, deşi acest experiment n-a fost un test. A fost un simplu exerciţiu de determinare a manierei în care oamenii iau decizii. Oricum, eu am stat, pentru o vreme, de vorbă cu ea şi am calmat-o. Se pare însă că s-a ambalat singură după aceea. Mă tem că atunci i-am pierdut urma.

Frank Carlson se întoarse şi o privi ţintă pe Hildie.

— I-aţi pierdut urma? repetă el. Îmi pare rău, dar cred că aţi face mai bine să-mi explicaţi ce dracu mai înseamnă şi asta.

Hildie respiră adînc.

— Înseamnă că n-am putut s-o găsim. A plecat din campus şi a dispărut. Cei de la paza campusului au căutat-o toată noaptea, împreună cu cîţiva oameni din personalul academiei. S-a implicat în cercetări chiar şi unul dintre elevii noştri.

Margaret Carlson o privi neîncrezătoare.

— Vreţi să spuneţi că a lipsit azi-noapte? Şi nu ne-aţi sunat să ne spuneţi?

Hildie ridică, neajutorată, din umeri.

— Ar fi trebuit s-o fac, deşi nu ştiu ce s-ar fi rezolvat cu asta. Am adus situaţia la cunoştinţa poliţiei, dar vă spun sincer că, aşa cum se procedează acum, nu-i poţi face să acţioneze pînă ce n-au trecut douăzeci şi patru de ore de la dispariţia copilului sau dacă nu există dovezi clare ale unor, să le zicem, intenţii ce-i periclitează integritatea.

— Aşa că n-aţi întreprins nimic, rosti Frank Carlson cu vocea grea. Aţi stat liniştită în timp ce fata mea murea.

— Am făcut tot ce ne-a stat în puteri, domnule Carlson! rosti înţepată Hildie, încercînd să recîştige controlul discuţiei. Dacă ar fi depins numai de mine...

— Dar ce s-a întîmplat? interveni Margaret. Nu ştiu încă cum a ajuns ea în apă.

Hildie îşi plimbă, nervoasă, limba peste buza de jos.

— Poliţia investighează problema, dar se pare că unul dintre profesorii de la noi, Steve Conners, a găsit-o pe Amy azi noapte tîrziu sau dimineaţă în zori.

Margaret icni.

— *A găsit-o?* murmură ea. Dar dacă a găsit-o...

Tăcu, brusc confuză.

— Unde e acest profesor? De ce n-a...

Hildie interveni:

— Mi-e teamă că va trebui să vă comunic ceva foarte delicat. Avem motive să credem că şi el e mort.

Frank îşi înfipse privirea în ochii administratoarei.

— Mort? Ce tot spuneţi acolo? Poliţia n-a menţionat nimic despre...

— Încă nu i-au găsit cadavrul, dar se pare că el şi cu Amy au fost amîndoi în maşina lui. Nu se ştie din ce motiv, aceasta a trecut prin lanţul de protecţie de la marginea prăpastiei şi s-a prăbuşit în ocean.

Le relată ipoteza plăsmuită de ea, argumentînd cu cît mai puţine amănunte şi lăsînd să se subînţeleagă tot ceea ce nu spusese. Cînd termină, Frank şi Margaret o priviră uluiţi.

— Dar dumneavoastră ne daţi de înţeles că acest profesor a molestat-o pe fiica noastră, rosti, în sfîrşit, Frank.

Pe faţa administratoarei, muşchii începură să joace.

— Nu ştiu încă cu siguranţă ce s-a întîmplat, începu ea. Dar e clar că această posibilitate nu poate fi înlăturată.

Margaret se lăsă moale pe scaun. Conştiinţa ei fusese, în sfîrşit, penetrată de faptul morţii fiicei ei. Îşi îngropa faţa în palme şi un spasm îi cutremură tot corpul.

— Nu, gemu ea. Nu Amy. Nu mica mea Amy...

Cuvintele îi fură abrupt retezate cînd soţul ei o prinse de umeri şi-o scutură. El rosti ameninţător:

— Dacă ceea ce îmi spuneţi, doamnă Kramer, se va dovedi că e adevărat, atunci puteţi închide şcoala chiar de astăzi, căci, dacă n-o faceţi dumneavoastră, o s-o fac chiar eu pînă săptămîna viitoare!

Hildie se ridică în picioare şi păşi în faţa biroului ei.

— Înţeleg ce simţiţi, domnule Carlson, dar pînă nu ştiu cu exactitate ce s-a întîmplat...

— Cred că ne-aţi spus ce s-a întîmplat, rosti Frank cu vocea încărcată

de mînie.

Îşi ridică soţia în picioare, sprijinind-o cu un braţ!

— Hai, Margaret. Să mergem şi să găsim un loc unde să stăm pînă ne decidem ce vom face.

Hildie făcu un pas în faţă, cu mîna întinsă, ca pentru a-l atinge pe Frank, dar el o dădu la o parte din calea lui.

— Vă putem noi aranja totul, domnule Carlson, începu ea.

Dar el se afla la uşă. Clătină din cap.

— O să ne descurcăm singuri, mîrîi el. Cred că toţi cei de aici aţi făcut deja mai mult decît trebuie.

Nimic nu ieşise aşa cum dorise.

Cei doi Carlson ar fi trebuit să rămînă atît de şocaţi la aflarea veştilor încît să nu mai fie capabili de a gîndi ca lumea. Ar fi trebuit să fie paralizaţi de uluire, aşa cum era, de fapt, Margaret.

Însă Frank se mîniase.

Gîndi cu febrilitate, încercînd să hotărască ce-i rămînea de făcut.

Realiză că nu trebuia să întreprindă nimic. În ciuda vorbelor sale, Frank Carlson nu prea avea mijloace pentru a-şi pune ameninţarea în aplicare.

În final, nu academia va fi învinovăţită de moartea fetiţei, ci Steve Conners. Se gîndi că asta va avea darul să simplifice enorm situaţia.

În cel mai rău caz, Frank Carlson putea da în judecată şcoala pentru că nu izbutise să prevină sinuciderea fetei.

Dar ea nu putea fi învinovăţită pentru uciderea ei, de vreme ce, pînă în această dimineaţă, Steve Conners dovedise un caracter fără prihană.

„Nu”, îşi spuse Hildie, satisfăcută, „Frank Carlson nu poate face nimic.”

***

Era după-amiază şi Josh zăcea întins pe pat încercînd să gîndească. Ziua prin care trecuse îi apărea acum ca în ceaţă. Din momentul din care s smulsese de lîngă Hildie, respingînd să creadă cee ce tocmai auzise, totul începuse să sune de parc evenimentele se abătuseră asupra altcuiva.

A ucis-o *Steve* pe Amy?

Nu era cu putinţă!

Steve era prietenul ei. Era propriul lui prieten!

Respinsese instantaneu ideea şi-şi spusese că tr buia să fie o greşeală.

Poate că în apă nu se afla maşina lui! Sau poa cineva i-o furase.

Nici măcar nu l-au găsit pe Steve. Poate că nici nu murise.

Mintea îi lucrase cu rapiditate. O luase, împleticindu-se, de-a lungul

plajei, prelucrînd în minte ideile care-i veneau unele peste altele. Îşi croise drum prin mulţime, nepăsător la conversaţiile pe care le auzea de peste tot.

Poate că Steve oprise să ia un autostopist, iar acesta îl bătuse şi-l lăsase la marginea drumului, după care îi luase maşina.

Steve putea zace, inconştient, pe undeva.

Josh alergase în sus pe scări şi o pornise de-a lungul şoselei. Se apropiase de fiecare curbă cu speranţa în suflet, convins că, dincolo de parapet, avea să-l găsească pe Steve.

Cînd ajunsese în orăşel, speranţele i se spulberaseră. O pornise înapoi către academie, încercînd să se autoconvingă că Steve îl va aştepta în clipa în care el avea să ajungă acolo.

Dar chiar dacă avea să se întîmple aşa ceva — şi nu s-a întîmplat, — asta n-avea s-o aducă pe Amy înapoi.

Amy.

Imaginea corpului ei mutilat îi era încă vie în memorie. Vedea încă oasele care se iveau în locurile în care carnea îi fusese sfîşiată.

Dar cea mai percutantă imagine dintre toate era aceea a cavităţii pustii ce rămăsese în locul creierului ei.

Aceasta continuase să-i ardă ochii pe tot restul zilei, cît timp el încercase să răspundă întrebărilor puse de colegii lui şi de poliţie. Chiar şi cînd repetă, de mai multe ori, povestea cadavrului ei aruncat pe ţărm la picioarele lui, nu vedea decît acea enormă gaură din craniul fetei şi pustietatea ciudată a locului în care trebuia să fie creierul.

Trebuia să fie, dar nu era.

Îşi aduse aminte de ceea ce spuseseră cei de la poliţie şi anume că era posibil ca o vidră de mare sau o focă să-l fi scos de acolo şi să-l fi mîncat.

Dar chiar în această îngrămădire de întrebări la care încerca să răspundă, descoperea mereu că se reîntorcea la acea unică imagine. Cu o oră înainte de cină, reuşise, în sfîrşit, să evadeze în camera lui, spunîndu-i chiar şi lui Jeff că vrea să rămînă singur.

Zăcînd, acum, în pat, se întrebă dacă ar trebui să-şi sune mama. Oare era bine ca ea să afle despre cele întîmplate? Şi dacă da, ce ar fi avut ea de gînd să facă?

Ar fi venit şi l-ar fi luat înapoi la Eden.

Dar el nu voia să se-ntoarcă în Eden.

Oricum, nu încă.

Nu, pînă ce nu avea să descopere ce se întîmplase în realitate cu Amy şi cu Steve!

Ceva în mintea lui, ceva care era încă în ceaţă, îi spunea că toate presupunerile poliţiei erau false.

Se întinse pe spate şi îşi ţinu corpul nemişcat. Dorea să se calmeze, să se concentreze asupra gîndurilor care pluteau confuze. Voia să le scoată de acolo, să le aducă în faţa ochilor minţii şi să le examineze.

Neclare, cuvintele începură încet-încet să prindă contur.

Adam n-a vrut să moară.

A vrut numai să scape de acest loc idiot.

Singurul lucru care-i făcea plăcere aici era cursul doctorului Engersol.

...şi computerul lui.

Computerul lui. Dar ce semnifica asta?

În minte îi apăru încă o dată imaginea craniului gol al fetei, care fu înlocuită imediat de o altă amintire.

Pisica.

Pisica din experimentul la care lucraseră toată dimineaţa.

Imaginea craniului acesteia îndepărtat şi a porţiunilor de cortex distruse de laser.

Pisica era oarbă, surdă şi nu simţea nimic.

Dar era încă în viaţă.

Auzi din nou cuvintele doctorului:

De departe majoritatea creierului acestei creaturi e ocupată cu sarcinile simple de a recepta stimuli şi de a menţine funcţiunile organelor.

Ca într-o străfulgerare luminoasă, într-un moment de maximă limpezime, Josh înţelese.

Experimentul făcut asupra pisicii n-a avut nimic de-a face cu inteligenţa artificială. Singura lui semnificaţie a fost aceea de a le oferi lor o temă de meditaţie asupra imensei părţi din propriul lor creier care era ocupată cu menţinerea în viaţă a organismului.

Dar dacă cineva nu avea corp...

Josh medita cu repeziciune la implicaţiile acestei idei.

Dacă un creier putea fi scos dintr-un corp şi păstrat în viaţă...

Cuvintele lui Jeff răsunară din nou, ca un clopoţel:

Adam n-a vrut să moară. Nu-i plăcea decît cursul doctorului Engersol şi computerul lui.

Era oare posibil? Oare asta făcuse Adam? îl lăsase pe Engersol să-i scoată creierul pe care să-l lege apoi de un computer?

Josh simţi un fior de gheaţă. Nu era posibil, nu poate fi posibil.

Putea fi?

Pisica.

Corpul îi fusese deconectat de creier, dar acesta trăia încă.

Şi văzuse corpul fetei, cu craniul fără creier.

Sări din pat cînd auzi o bătaie uşoară în uşă şi vocea administratoarei.

— Josh! Aici e Hildie. Pot să intru?

Josh raţionă rapid. Ce trebuia să facă? Să-i pună ei toate întrebările care-i hălăduiau prin minte? Dar dacă ea ştia ce se întîmplase în realitate cu Amy?

Dacă îl ajutase pe Engersol?

Trebuia să pară neştiutor, cel mai mare ignorant! Dacă ea ar fi aflat la ce se gîndea...

Se ridică de pe pat şi se duse la uşă, întredeschizînd-o. Cu privirea îngrijorată, Hildie întinse mîna pentru a deschide uşa mai mult.

— Eşti în regulă, Josh?

Dînd din cap, băiatul se dete un pas înapoi şi o lăsă să intre în cameră.

— E... eu nu mă simt prea bine, spuse el, bîlbîindu-se sub privirea ei atentă.

— Sigur că nu te simţi bine, rosti ea cu tonul cel mai blînd cu putinţă. Şi mai ştiu ce senzaţie trebuie să ai acum. Amy a fost una dintre cele mai bune prietene ale tale, nu?

Josh încuviinţă, fără a spune nimic. Privirea însă îi rămase fixată pe Hildie. De ce venise ea să-l vadă? Era chiar îngrijorată pentru el, sau era vorba despre altceva?

— M-am gîndit că ai vrea să schimbi o vorbă cu cineva, îşi motivă ea gestul.

Se aşeză pe pat şi bătu cu palma locul de lîngă ea pentru a-l invita pe Josh să i se alăture.

— Cred că a fost groaznic s-o găseşti într-o asemenea stare.

Josh rămase pe loc.

— Mi-e bine, spuse el. Doar că mi-e... foarte greu să mă obişnuiesc cu ideea că Amy a murit.

Hildie încuviinţă compătimitoare.

— Cred că nu prea l-am cunoscut pe domnul Conners, nu? întrebă ea insinuant.

Josh ezită, apoi reuşi să dea negativ din cap.

— Cred că a fost drăguţ cu mine, pentru ca Amy să capete încredere în el, aprobă el.

Cu colţul ochiului, observă reacţia lui Hildie.

Era numai imaginaţia care-i juca o festă, sau într-adevăr, îi scăpase un zîmbet fugar?

— E groaznic, oftă ea. Uneori însă se întîmplă lucruri dintr-astea.

— Dar Amy...

— Amy a fost o fetiţă minunată, i-o reteză Hildie. Am iubit-o cu toţii şi nici unul dintre noi n-o va uita.

Ezită o clipă, apoi îl privi intens pe Josh în ochi.

— Ai sunat-o pe mama ta?

Josh negă.

— Şi nu vrei s-o faci? se miră Hildie.

Josh respiră adînc.

— N... nu ştiu, murmură el. Mi-e teamă că mă va lua acasă dacă îi comunic ce s-a întîmplat aici.

— Şi nu vrei să pleci acasă?

Josh negă din nou.

— Vreau să stau aici, rosti el. Îmi place aici.

Hildie întinse braţele înspre el.

— Şi mie îmi place că te am aici, declară ea. Şi cred că ţi-ar prinde bine acum o îmbrăţişare.

Îi zîmbi.

— Mie mi-ar prinde, cu siguranţă, bine, mai ales dacă mă îmbrăţişezi tu, continuă ea.

Josh simţi un firicel de spaimă.

Ea minţea.

Ceva din vocea ei sau din ochii ei făcea să i se ridice părul măciucă.

Nu voia deloc să-l îmbrăţişeze. Dorea numai ca el să creadă că ea voia asta.

Dar de ce?

Instantaneu, îşi dădu seama. Ea nu voia decît să afle dacă el o va îmbrăţişa sau devenise atît de suspicios încît o va evita.

Se sili să-i dea lacrimile, alergă spre Hildie Kramer şi se aruncă de gîtul ei. Cînd braţele ei se închiseră în jurul lui, simţi cum îi tresare de frică tot corpul.

Îi era frică pentru ceea ce Hildie Kramer îi făcuse fetei şi pentru ceea ce i-ar face şi lui dacă şi-ar da seama că el o suspecta.

***

Tîrziu, după ora stingerii, Josh se postă în faţa computerului său.

Se gîndise toată seara la ideea care-i venise înainte de a apărea Hildie pe neaşteptate la uşă.

Dacă presupunerile lui se adevereau, atunci undeva, îngropate în computerele care erau împrăştiate prin tot campusul, trebuiau să existe nişte fişiere care să menţină creierele lui Adam şi al prietenei sale în viaţă.

Tot ce avea de făcut era să le găsească.

Dar cum?

Privirea lui căzu pe aparatul de iluzionare a realităţii, care îi fusese înmînat lui în ziua instalării noului său computer.

Acelaşi aparat care-l interesa atît de mult pe Adam.

Putea fi folosit cumva pentru a căuta acele fişiere?

Începu să-l iniţieze, folosind pentru asta cuplarea prin modem pentru a se introduce în computerul master, găzduit de laboratorul de inteligenţă artificială. Apelă directoarele programelor de realitate virtuală înmagazinate acolo şi studie lista.

Antepenultimul îi atrase atenţia.

„Microcip”.

Ce putea fi asta? Vreo călătorie în interiorul computerului?

Sau poate nu era o călătorie. Poate era un nou mod de a opera cu un computer!

Pulsul începu să-i crească. Josh începu rularea programului, apoi îşi puse masca de realitate virtuală, căştile şi mănuşa.

În faţa ochilor i se deschise o lume bizară. Era un univers de imagini care licăreau şi care înfăţişau coridoare ciudate ca ale unui labirint. Josh se simţi ca şi cum ar fi fost aruncat în mijlocul acelui labirint. Oriunde se uita erau drumuri care plecau de lîngă el, drumuri care dădeau în alte drumuri, interconectîndu-se, încrucişîndu-se, răsucindu-se unul în jurul altuia într-un model mult prea complex pentru înţelegerea lui.

Îşi roti capul şi iluzia schimbării perspectivei în labirint imită perfect realitatea. Cu toate astea, în oricare direcţie s-ar fi uitat, nu erau decît mai multe drumuri şi mai multe cotituri ale labirintului.

Întinse mîna înmănuşată. Pe ecran, la cîţiva centimetri de ochii săi, apăru o altă mînă, care părea să reacţioneze ca şi cum ar fi fost a lui proprie. Putea atinge, acum, pereţii labirintului.

Apropie mîna de una din suprafeţe. Cînd fu foarte aproape de zidul licăritor, simţi o furnicătură, ca şi cum prin el trecuse o descărcare electrică.

Ceva se schimbase, iar tiparul de drumuri din faţa lui îşi modifică poziţia.

Atinse alt perete şi totul se modifică din nou.

Contacte.

Toate chestiile pe care le atingea erau contacte şi fiecare din ele provoca o serie de *schimbări.*

Era ca şi cum ar fi fost în interiorul unui microprocesor de computer unde volumele imense de informaţii erau stocate sub formă digitală şi aranjate, accesate şi rearanjate de nimic altceva decît de milioane şi milioane de microcontacte electronice.

Începu să exploreze labirintul, atingînd cu degetele un perete, apoi altul. La fiecare încercare tiparul continua să se schimbe. După o vreme, Josh începu să vadă o formă a acestui tipar şi hotărî să găsească căi pentru a face tiparele să se repete.

Auzi, la un moment dat, o voce în spatele lui.

Era a lui Jeff Aldrich.

Josh se răsuci pe călcîie, uitînd de mască, şi aşteptîndu-se să-l vadă pe Jeff stînd în cadrul uşii.

Dar nu văzu decît acelaşi labirint electronic care părea să umple întreg universul din jurul lui.

Iar într-unul din coridoarele acelea ciudate era suspendată o faţă.

Faţa lui Adam Aldrich.

Josh încremeni şi se holbă la faţa băiatului despre care se presupunea că murise cu mai multe zile în urmă.

Adam îi zîmbi cu o grimasă ciudată, care îi dădu fiori lui Josh.

— Ţi-ai dat seama, rosti Adam.

Fără a se gîndi, se trezi că răspunde vocii lui Adam cu glas tare.

— Adam?

— Da. M-am tot întrebat dacă îşi va da cineva seama unde am plecat.

— D... dar cum de mă auzi? murmură Josh.

— E un microfon în mască. Computerul digitizează sunetul şi mi-l transmite.

— D... dar corpul tău e mort, îngăimă Josh.

Prin căşti îi parveni un sunet ciudat, asemănător unui chicotit, care se stinse imediat.

— Chiar aşa? îl ironiza Adam. Doar mă vezi acum, nu?

— D... dar nu e real! protestă Josh.

— Sigur că nu, fu Adam de acord. E numai o reflecţie pe un ecran. M-am gîndit că-ţi va fi mai uşor dacă mă vei şi vedea, în loc de a mă auzi numai. Aşa că am generat o imagine. N-a fost mare scofală.

Josh simţi că transpirase tot. Încercă să înghită nodul care i se pusese în gît.

— E... e un fel de şmecherie, nu?

— Nu-i deloc o şmecherie, replică Adam. Aici locuiesc eu acum. Fac parte din computer.

Josh simţi că i se face rău. Deşi era convins că descoperise ce li se întîmplase celor doi copii, cu o parte a lui spera încă să se fi înşelat.

— N... nu te cred, murmură el, cu voce tremurătoare.

— Vrei să te convingi?

— Să mă conving de ce anume?

Inima îi bătea nebuneşte şi simţea că mintea o ia razna. O parte din el dorea să smulgă masca de pe faţă, să rupă mănuşa de pe mînă şi s-o ia la goană încotro vedea cu ochii. Cealaltă parte însă voia să continue, să afle adevărul.

— De orice vrei să vezi, Josh, îi răspunse Adam pe un ton conspirativ. De tot ceea ce se află în computere, Josh. De tot ce există în lume. Iar eu ţi

le pot arăta pe toate. Ce vrei să vezi?

— N... nu ştiu, şopti Josh.

— Şerpi. Ce-ar fi dacă îţi voi arăta nişte şerpi?

Priveliştea din jurul lui Josh se schimbă instantaneu, în faţa lui o cobră îşi ridică brusc capul, mişcîndu-şi limba înăuntru şi în afară. Speriat, Josh se întoarse instinctiv şi se trezi faţă în faţă cu un şarpe cu clopoţei încolăcit, a cărui coadă îi bîzîia ameninţător în urechi.

— Nu! ţipă el. Opreşte-te!

Bîzîitul dispăru. Auzi rîsul lui Adam şi imaginea şarpelui se dizolvă şi se recompuse în cea a lui Adam însuşi.

— Ar fi şi mai bine dacă ai fi aici, şopti Adam. De unde mă aflu eu, nu e numai o închipuire, Josh. E o realitate. Totul se întîmplă în creierul tău şi nu pe un ecran, în faţa ochilor tăi, şi e la fel de real ca şi cum s-ar întîmplă cu adevărat. Aici n-ai nevoie de ochi şi de urechi, Josh. N-ai nevoie de nimic. Tot ce îţi doreşti se află la dispoziţia ta şi nu trebuie decît să te gîndeşti la ce ai vrea să ai pentru a-ţi apărea în faţă cu adevărat.

— C... cum? îngăimă Josh. Cum funcţionează?

Adam îi zîmbi din nou.

— Nu-ţi pot spune, rosti el. Singurul mod de a afla e de a o face tu însuţi. Şi tu poţi s-o faci, Josh. Poţi veni şi tu aici.

Josh nu-şi credea ochilor. Era imposibil. Tot ce auzea şi vedea era imposibil să existe.

Şi totuşi se întîmpla. Adam era *Acolo,* iar imaginea lui era atît de reală, încît Josh simţi că putea chiar să-l atingă.

Îşi ridică mîna înmănuşată şi, o dată cu ea, se ridică şi imaginea mîinii sale de pe ecran. O întinse, dar cînd fu pe punctul de a atinge faţa lui Adam cu degetele, încremeni, auzise o altă voce în căştile care îi acopereau urechile.

— Ajutaţi-mă... cineva să mă ajute...

Josh simţi că îi îngheaţă sîngele în vine. Amy Carlson! Îşi smulse masca de pe faţă şi îşi scoase mănuşa. Întinse mîna spre a închide computerul. Ştia însă că tot ce auzise fusese real.

Amy trăia încă, undeva.

Dar cui putea să-i povestească?

Cine l-ar crede?

23

Hildie Kramer se trezi datorită bipului electronic insistent al telefonului de lîngă pat. Bîjbîi prin beznă, găsi receptorul şi-l duse la ureche cu ochii închişi. Cînd auzi vocea lui Engersol, se deşteptă brusc şi se ridică în capul oaselor.

— Ar fi bine să vii imediat aici, jos. Avem o problemă.

N-avea nevoie să-l întrebe unde se găsea, cuvîntul „jos” îi era mai mult decît suficient pentru a afla că era în laboratorul de sub fundaţia reşedinţei. Îşi alungă ultimele urme de somn de pe gene, se dete cu greu jos din pat, se îmbrăcă rapid şi părăsi apartamentul. Se strecură, tăcută, pe scări, pînă la etajul patru, apoi luă ascensorul mascat. Pe drum se întrebă ce s-ar fi putut întîmpla ca Engersol s-o caute după miezul nopţii.

Uşile liftului se deschiseră şi Hildie apucă pe coridorul luminat către laboratorul de la capătul lui. Cînd intră în încăpere, se opri brusc şi se holbă la monitorul de deasupra bazinului unde se afla creierul fetei.

Pe el clipea o imagine. La început Hildie nu realiză despre ce era vorba, căci această imagine părea a fi de-a dreptul fluidă, licărind şi fragmentîndu-se ca o reflexie a razelor de soare pe suprafaţa unei ape. Apoi, pentru o clipă, imaginea se stabiliză.

Faţa palidă a unei fetiţe, încadrată de şuviţe cîrlionţate de păr roşcat.

Amy Carlson.

Şi totuşi, nu era chiar faţa ei.

Imaginea ţinu cîteva secunde, apoi începu să tremure. Se dizolvă pentru o clipă, apoi se recompuse, uşor schimbată.

— Ce e? îngăimă Hildie, dîndu-şi seama instinctiv că ăsta era motivul pentru care Engersol o chemase.

El stătea cu spatele la Hildie, cu ochii fixaţi pe monitor. Vorbi fără să se întoarcă.

— E Amy. A învăţat deja să se descurce cu programul grafic.

— Dar nu poate fi adevărat, şopti Hildie. Lui Adam i-au fost necesare cinci zile pentru asta. Iar Amy nu s-a trezit decît de...

— Douăsprezece ore, continuă, prompt, Engersol.

— Ne aude? se interesă Hildie.

Engersol clătină din cap.

— Am închis calea de sunet a sistemului. Am urmărit-o toată seara şi nu ştiu ce să fac. Învaţă mult mai repede decît Adam.

Îi înmînă femeii un vraf cu listinguri, pe care Hildie le inspectă rapid,

cu toate că majoritatea numerelor şi graficelor de pe ele nu-i spuneau mare lucru. Pe ultima pagină văzu un grafic comparativ al curbelor de acumulare ale celor două creiere din bazine.

Creierul lui Adam rămăsese pasiv în primele două zile după ce fusese pus în bazin. Abia în cea de a treia începuse să dea semne de explorare a mediului înconjurător, trimiţînd semnale vagi computerelor care-i monitorizau activitatea. De acolo înainte, curba activităţii sale crescuse, încet, dar constant, pe măsură ce Adam învăţa să se familiarizeze cu reţeaua din care făcea de acum parte.

Într-a patra zi, Adam începuse să descopere cum să repereze datele de care avea nevoie şi cum să manipuleze aceste date ca să comunice cu lumea de dincolo de bazinul de sticlă.

Nu trecuseră nici patruzeci şi opt de ore de cînd trimisese, pentru prima oară, acel scurt mesaj către computerul mamei lui, iar cu o zi în urmă începuse să experimenteze din plin potenţialul grafic al Croydenului din camera alăturată, construindu-şi în minte hărţi informaţionale complexe pe care le exporta computerului şi în schimbul cărora primea imaginile pe care şi le proiectase pe monitorul de deasupra bazinului.

Studiind cea de a doua curbă de pe grafic, Hildie văzu că Amy Carlson reuşise să acumuleze într-o jumătate de zi aproape tot ce-i luase lui Adam o săptămînă.

Îşi trecu inconştient limba peste buza de jos. Se gîndi la ce puteau însemna toate acestea.

— Învaţă de la Adam? întrebă într-un tîrziu.

Puse stiva de hîrtii pe biroul de lîngă ea.

— S-ar putea, medită Engersol cu glas tare. Dar mai e şi altceva.

— E mai deşteaptă decît Adam, evidenţie Hildie. Coeficientul ei de inteligenţă e cu şaptesprezece puncte mai ridicat decît al lui.

— Şi asta e adevărat. Dar e şi altceva. Priveşte.

Culese teancul de hîrtii de unde le lăsase Hildie, le răsfoi rapid şi extrase o singură coală. Hildie se uită la ea, recunoscînd-o imediat. Era o parte a listingului copiat după ceea ce văzuse pe monitor în clipa în care se deşteptase Amy. Începu s-o examineze mai îndeaproape. Engersol îi dădu o a doua coală, în care se prezenta activitatea creierului lui Adam din clipa în care se deşteptase după operaţia prin care creierul îi fusese transferat în bazin.

În timp ce mintea fetei o luase razna şi crease imagini grafice care nu semănau decît cu un amestec fără sens, encefalograma lui Adam arăta o activitate mintală mult mai normală, reflectînd limpede tiparul obişnuit al unui creier care se trezeşte dintr-un somn adînc.

Hildie îl privi ţintă pe Engersol.

— E clar că tu vezi ceva ce eu nu pot desluşi. Mie îmi apare chestia

asta ca şi cum Amy a înnebunit imediat după deşteptare. Dacă mă gîndesc însă la ce a făcut ea după aceea, se pare că n-am dreptate.

Engersol bătu uşor cu degetul encefalograma fetei.

— Dacă elimini nebunia, care-i primul cuvînt ce-ţi vine pe buze cînd priveşti aşa ceva?

Hildie studie graficul încă o dată şi rosti fără a se mai gîndi:

— Atac de furie.

— Exact! aprobă Engersol. Tu te uiţi acum la un copil îngrozitor de înfuriat. A descoperit rapid ce i s-a întîmplat şi e teribil de mînioasă. În plus, încearcă să facă ceva în legătură cu noua ei stare.

Hildie se miră.

— Dar ce? Ce vrea să facă?

— Nu sînt sigur. Încă n-am vorbit cu ea. De asta te-am chemat. O s-o ascultăm amîndoi şi o să decidem apoi ce avem de făcut.

Engersol se aşeză la birou şi formă cîteva instrucţiuni pe tastatura computerului, apoi, cu ochii fixaţi pe monitorul fetei, vorbi într-un mic microfon de lîngă tastatură.

— Amy, aici e doctorul Engersol. Mă auzi?

Cînd scoase prima silabă, imaginea ei de pe monitor dispăru subit. În următoarele cîteva secunde, nu se întîmplă nimic, apoi unul din difuzoarele montate pe tavan prinse viaţă.

Se auziră cîteva cuvinte şoptite, fără nici o intonaţie, ca şi cum persoana care le rostea era surdă.

— Te... aud.

Hildie începu să vorbească, dar Engersol i-o reteză cu un gest violent, după care se apropie şi mai mult de microfon.

— Ştii unde te afli, Amy?

Alte cîteva secunde de tăcere. Apoi:

— Ştiu.

— Vrei să-mi spui şi mie unde te afli?

Din nou tăcere. Într-un tîrziu:

— Vreau să mă duc acasă.

Hildie şi Engersol se holbară unul la celălalt.

— Nu poţi face asta, Amy, rosti, încet, doctorul. Dacă ştii unde te afli, atunci ştii că nu te poţi duce acasă.

— *Vreau* să mă duc acasă! repetă Amy.

Cuvintele îi erau mai puternice acum. Hildie recunoscu încăpăţînarea de care era capabilă fata chiar şi în această voce digitalizată.

— De ce m-aţi pus aici? întrebă Amy.

— Nu te-am putut lăsa să pleci, Amy. Aveam nevoie de tine. Ceea ce faci tu acum e extrem de important. Poţi înţelege asta?

— Din cauza pisicii, nu-i aşa? rosti Amy.

Vocea i se schimbase din nou şi căpătase acum un ton trist, visător chiar.

— Te-ai supărat pe mine fiindcă nu mi-a plăcut ce îi făceai pisicii. Şi n-ai vrut ca eu să povestesc cuiva despre asta, nu?

— Bineînţeles că nu, Amy, rosti liniştitor Engersol. Nu-mi pasă de pisică. Ea n-a fost decît o parte a experimentului.

Amy nu scoase nici o vorbă preţ de un minut întreg. Apoi difuzorul se trezi din nou la viaţă. Vocea ei era încărcată de mînie:

— Încă pot să mai povestesc despre tine. Pot spune orice vreau eu. Nu trebuie decît să trimit un mesaj.

Engersol îi aruncă Hildiei un zîmbet.

— E adevărat, rosti el de parcă era angajat într-o dispută fără importanţă cu unul dintre elevi. Dar cine te-ar crede? Adam a trimis deja cîteva mesaje, dar nimeni n-a crezut că ele provin de la el. Toată lumea e convinsă că de vină e Jeff, care se ţine de bancuri proaste.

— O să le spun ce-ai făcut, rosti Amy cu vocea ridicată. O să le spun unde mă aflu şi o să-i chem să vină şi să mă găsească.

— N-o să meargă, Amy, replică Engersol. Acum vreau să mă asculţi cu atenţie, pentru că o să-ţi comunic ce ţi se va întîmpla dacă vei face aşa ceva. N-ai murit încă, Amy. Eşti pe deplin în viaţă. Dar dacă încerci să contactezi pe careva să vină ca să te găsească, n-o să mai fii în viaţă. N-am decît să-ţi tai hrana, Amy. Să tai tuburile care te hrănesc sau să torn otravă în ele. Atunci vei muri. Asta vrei, Amy?

Se făcu din nou tăcere, dar numai pentru cîteva clipe. Ecranul de deasupra bazinului fetei prinse viaţă şi pe el începu să curgă o listă cu nume de fişiere. Se mişcau atît de rapid încît nici unul din ei nu fu capabil să le citească.

— Ştii ce-s astea? rosti Amy din difuzor.

Vocea ei căpătase acelaşi ton dur pe care-l folosise Engersol cu cîteva secunde înainte.

— Astea sînt toate programele tale, doctore Engersol. Toate programele care fac ca acest proiect să funcţioneze. Dacă mor, toate acestea vor fi şterse. Ştii ce se va întîmpla atunci, doctore Engersol? Va muri şi Adam şi visul tău se va ruina.

Engersol o privi pe Hildie care părea teribil de îngrijorată.

— N-o să meargă, Amy, rosti el. N-o să reuşeşti decît să-l ucizi pe Adam. Fişierele însă pot fi înlocuite şi proiectul va continua.

Ecranul de deasupra bazinului fetei se stinse brusc. O clipă mai tîrziu, pe el apăru o nouă imagine.

Era Amy, care de această dată nu mai tremura. Acum era clară şi precisă, iar ochii îl ţinteau cu precizie pe Engersol.

— N-ar fi trebuit să-mi faci aşa ceva, doctore Engersol, rosti ea cu

voce dură. Doar ţi-am spus că nu mai doream să vin la cursul tău. Dar tu n-ai vrut să-mi dai drumul. Ar fi trebuit s-o faci însă, căci, punîndu-mă aici, n-ai reuşit decît să mă faci mai inteligentă decît am fost eu vreodată.

Făcu o pauză. Imaginea ei reflectă acum mînia din ea. Ochii i se îngustară şi vocea îi şuieră ameninţătoare.

— Sînt mai deşteaptă acum decît tine, doctore. Am învăţat cum să folosesc computerul. Aşa că nu încerca să-mi faci nimic, pentru că nu ştii ce se va întîmpla dacă mor.

Engersol rămase o clipă nemişcat, apoi tastă urgent o comandă şi închise sunetul. Se întoarse spre Hildie Kramer.

— Ce zici?

Hildie se uită la monitor şi văzu imaginea fetei, care se uita la ei ca şi cum le urmărea fiecare mişcare.

— Ne poate auzi? întrebă ea.

Engersol negă.

— Am dezactivat microfonul.

— Poate înfăptui ameninţările pe care le-a lansat?

— Nu ştiu, admise doctorul.

Mintea îi lucra cu febrilitate încercînd să-şi imagineze de ce anume era capabilă Amy. Continuă:

— Cred că ar putea fi posibil, dar...

Fără nici un avertisment, difuzorul din tavan prinse din nou viaţă şi vocea fetei umplu camera.

— *Este* posibil, rosti ea. Pot să fac orice vreau.

Engersol şi Hildie încremeniră, holbîndu-se unul la altul, cînd realizară ce se întîmplase.

Acţionînd numai cu puterea minţii ei şi a computerului la care era legată, Amy Carlson reactivase microfonul.

Îi asculta.

***

La ora unu şi jumătate noaptea, Jeanette Aldrich zăcea nemişcată pe canapeaua din sufragerie. La televizor era un film vechi, transmis prin cablu de la universitate, dar Jeanette nu se uita la el.

Era copleşită de haosul acelei zile. Cînd auzise de moartea fetiţei, primul ei gînd fusese de a-l retrage neîntîrziat pe Jeff de la academie.

Crezuse, desigur, că Amy îşi luase singură viaţa. Cînd a aflat însă, adevărul, sau, cel puţin, ceea ce comunicaseră cei de la poliţie, s-a decis să aştepte, măcar pînă ce avea să afle *ce se întîmplase în realitate,* cu Amy.

În afară de asta, cuvintele lui Jeff din dimineaţa ce trecuse continuau

să-i răsune în minte.

Dacă mă forţezi să plec de la academie, o să fac şi eu la fel ca Adam!

Rostise aceste cuvinte cu faţa răvăşită de furie şi cu pumnii strînşi, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească. Vorbele îi penetraseră creierul ca nişte gloanţe. O arseseră şi o şocaseră într-atît, încît nu mai fusese capabilă să se întoarcă la serviciu. Venise acasă, se aşezase de una singură în această cameră şi privise pierdută pe fereastră, întrebîndu-se cum fusese posibil ca unul din copii să-i fi murit şi celălalt să pară că i-a scăpat total de sub control.

Chiar ar face-o?

Într-un tîrziu, scoase din poşetă teza pe care o copiase cu o zi în urmă şi începu să-i răsfoiască paginile, căutînd indicii. Citise cazurile copiilor care se sinuciseseră şi încercase să descopere paralele între ei şi fiul care-i mai rămăsese.

Cînd era la jumătatea lecturii, sunase telefonul şi primise vestea descoperirii cadavrului fetiţei.

S-a întors la teză numai după ce Chet s-a culcat. A terminat-o şi a rămas acolo, în faţa televizorului, încercînd să înţeleagă ceea ce aflase.

Erau unele trăsături comune tuturor cazurilor despre care citise. Toţi fuseseră copii cu probleme şi fiecare dintre ei încercase, ca şi Adam, cel puţin o dată, să se sinucidă.

Ca şi el, toţi avuseseră puţini prieteni şi-şi petrecuseră majoritatea timpului lor în faţa ecranului computerului, legîndu-se mai mult de programe şi jocuri decît de fiinţe umane vii.

Nici unul dintre ei nu fusese cum era Jeff, care era prietenos şi extrovertit, şi plin de pozne.

Jeff era tipul de puşti care era în stare să-i facă o farsă de genul celei care i se făcuse ei.

Din ceea ce citise, se desprinsese concluzia că Jeff nu era genul de puşti care să-şi ia singur viaţa.

Adam, da.

Jeff, niciodată.

Simţindu-se cumva liniştită în urma celor aflate şi epuizată de acea zi îngrozitoare, Jeanette apucă telecomanda televizorului şi dădu sonorul mai tare. Filmul era alb-negru, cu femei care se pensau şi purtau rochii cu umeri largi, în timp ce trăgeau din ţigări, ce păreau interminabile şi sorbeau licori în cluburi de noapte montate în decor.

I se părea că văzuse în viaţa ei sute de filme identice acestuia.

Jeanette fu pe punctul de a schimba canalul, cînd imaginea de pe ecran se schimbă.

Pe el apăru Adam, îmbrăcat cu blugii săi obişnuiţi şi în tricou.

— Nu! strigă Jeanette. Încetează! Oricine mi-ai face asta, încetează!

Înşfăcă telecomanda, se luptă o clipă cu ea şi găsi, în sfîrşit, butonul de oprire.

Ecranul se stinse.

— Jeanette? Ce este, iubito?

Auzi vocea soţului ei strigînd-o de sus, dar nu scoase nici o vorbă. Rămase cu ochii aţintiţi pe televizor. Inima îi bătea năvalnic şi pe şira spinării îi curgea o şuviţă de gheaţă. Lăsă telecomanda să-i alunece din mînă, îşi îngropă faţa în palme şi începu să geamă. Cîteva clipe mai tîrziu, în cameră intră, ca o furtună, Chet, care aprinse, cu un gest violent, lumina.

— Jeanette? Ce e, dragă, ce s-a întîmplat?

Se aşeză lîngă ea pe canapea, îşi puse un braţ în jurul umerilor ei iar cu cealaltă mînă începu s-o mîngîie delicat, pe păr.

Jeanette se luptă cu ea şi reuşi să se autocontro-leze.

— Oh, Doamne, Chet! Cred că am să înnebunesc!

— Sşşt, şopti el. N-o să înnebuneşti. Calmează-te şi povesteşte-mi ce s-a întîmplat.

Jeanette respiră adînc de cîteva ori. Începu să vorbească, dar simţi un nod în gît şi tăcu din nou. Încercă iar să rostească cuvinte abia cînd fu sigură că-şi va putea controla vocea.

— Nu puteam să dorm, aşa că am venit jos şi mi-am pus de o cafea. Apoi am dat drumul la televizor. Rula un film. Unul din acelea în care Barbara Stanwyck omoară pe toţi cei cu care se mărită. Şi atunci... atunci...

Se opri din nou căci simţise încă o dată cum i se pune nodul în gît.

— Gata, gata, o linişti Chet. Spune-mi mai departe.

Jeanette se întoarse spre el şi-l privi cu ochii măriţi de groază.

— Adam, şopti ea. Era pe ecran.

Chet se uită la ea, stupefiat.

— Adam?

— Pe ecran, repetă Jeanette. Filmul s-a oprit şi a apărut el.

Chet clătină din cap.

— Iubito, ştii bine că aşa ceva nu e cu putinţă. Probabil ai aţipit şi ai început să visezi...

— Nu! exclamă Jeanette. N-a fost un vis, ce dracu! Uite! Convinge-te singur!

Întinse mîna şi culese telecomanda de pe podea, apoi apăsă butonul de pornire. Se auzi un clinchet slab pe televizor şi ecranul începu să se lumineze. Dintr-o dată, se formă o imagine, care se dădu de cîteva ori peste cap, după care se stabiliză.

Era o scenă cu Barbara Stanwyck, în negru şi alb, privindu-l cu o

expresie dură a ochilor pe bărbatul ale cărui braţe o înconjurau. O clipă mai tîrziu, Barbara îşi sărută bărbatul pe care îl ura.

Jeanette privi ecranul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Oh, Doamne, Chet, rosti ea încetişor. Crezi că m-am tîmpit?

Chet se ridică în picioare.

— Eu cred că eşti pe punctul de a te prăbuşi nervos şi mai cred că ai nevoie de un somn bun, dar nu poţi să dormi, aşa că am să-mi fac şi mie o ceaşcă de cafea ca să pot rămîne treaz şi să te conving că eşti o doamnă sănătoasă, dar obosită. Mă întorc imediat.

O porni spre uşă. Nu ajunse însă la jumătatea drumului cînd auzi un scîncet venind dinspre Jeanette. Se răsuci pe călcîie şi o văzu că se holbează la ecran.

Privirea i se mută pe televizor.

Îl văzu pe Adam.

Îl văzu şi îl auzi.

Difuzoarele televizorului umpleau camera cu vocea lui.

— Bună, mami. Bună, tati. Cred că am înspăimîntat-o pe mami şi ea a închis televizorul. Dar poate sînteţi amîndoi acolo acum. Dacă sînteţi şi vreţi să vorbiţi cu mine, daţi drumul la computer.

— E o nebunie! murmură Jeanette. Oh, Doamne, Chet, e Adam!

— Nu e el, rosti Chet.

Starea de şoc în care se afla cînd îi văzuse chipul se transformase în urgia furiei.

— E doar o altă şmecherie blestemată de a lui Jeff, dar de data asta l-am prins!

Apucă telecomanda aparatului video şi începu să înregistreze imaginea de pe ecran.

— Nu vreţi să vorbiţi cu mine? rosti Adam cu o voce tristă. Nu trebuie decît să porniţi computerul.

— Oh, chiar aşa? se supără Chet. Ei bine, ia să te vedem noi de ce eşti în stare!

Se duse la birou şi dădu drumul computerului Macintosh pe care îl cumpărase cu cîteva luni în urmă. Aproape instantaneu se auzi un bip, dat de modem, care anunţa un semnal din exterior. Cîteva clipe mai tîrziu, ecranul computerului se şterse şi pe el rămase numai cursorul, care pîlpîia discret ca şi cum i-ar fi făcut semn. Chet se aşeză pe scaun, se gîndi preţ de o clipă, apoi tastă rapid:

AICI E TATI, JEFF ŞI SÎNT DE-A DREPTUL MÎNIOS.

— Dar nu e Jeff, tati, rosti Adam din televizor. Sînt eu.

Chet ezită, apoi tastă un alt mesaj:

NU MĂ DUCI TU PE MINE CU BANCUL ĂSTA IEFTIN. FIULE. NU FACI DECÎT SĂ MĂ SCOŢI DIN SĂRITE SI S-0 RĂNEŞTI PE MAICĂ-TA. NU E AMUZANT.

Pe ecran expresia băiatului căpătă alt aspect. Zîmbetul îi dispăru şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu vreau să fac pe nimeni să sufere, rosti el. Voiam numai să-i spun lui mami că sînt bine. Asta-i tot.

Pe canapea, corpul Jeanettei fu scuturat de un spasm. Chet gemu încetişor.

Tastă din nou:

ADAM E MORT. AI FOST SI TU LA ÎNMORMÎNTAREA LUI. CRED CA TE-AI JUCAT SUFICIENT. NU ŞTIU CUM FACI ASTA, DAR CREDE-MĂ CĂ O SĂ DESCOPĂR!

— Dar sînt chiar eu, tati! exclamă Adam cu vocea tremurătoare. Pot să ţi-o dovedesc. Întreabă-mă ceva. Întreabă-mă ceva ce ştiu numai eu!

— Isuse! mîrîi Chet. Gata! Dau dracului acest...

— Nu! strigă Jeanette şi se întoarse spre Chet cu obrajii în lacrimi. Iubitule, n-o face. Dacă... dacă este chiar Adam?

Se gîndi cu repeziciune la un lucru pe care să-l fi cunoscut numai Adam. Înainte de a găsi ceva, Adam vorbi din nou:

— Îţi aduci aminte cînd aveam cinci ani, mami? Îţi aminteşti cînd am venit acasă de la şcoală deoarece mi-am udat chiloţii, iar tu ai promis că n-ai să spui nimănui?

Jeanette încremeni.

Îşi amintea perfect. Fusese pe la mijlocul dimineţii şi Adam se strecurase pe uşa din spate, plîngînd din cauza accidentului pe care îl avusese la grădiniţă. Aşteptase ca toţi ceilalţi copii să plece şi apoi fugise pînă acasă, rugîndu-se ca nimeni să nu-l vadă. Dar cel mai tare îi fusese frică să nu afle Jeff, pentru că acesta şi-ar fi bătut joc de el.

— O să spună tuturor, se plînsese micul Adam.

Jeanette ştia că avea dreptate. De cînd începuseră să vorbească, Jeff găsea întotdeauna o plăcere sadică în a-şi tachina fratele pînă cînd acesta izbucnea în lacrimi, după care rîdea de disperarea lui. Aşa că Jeanette îl ajutase să se spele şi să se schimbe cu haine curate, apoi îi dăduse voie să rămînă tot restul zilei acasă, explicîndu-i lui Jeff că Adam se simţea rău cu stomacul.

Cu asta totul luase sfîrşit şi incidentul nu mai fusese niciodată menţionat.

Pînă acum.

— El e! şopti Jeanette. Oh, Doamne, Chet, el e!

Chet se încruntă.

— Nu e, Jeanette! E Jeff, luao-ar naiba de treabă! Nu-mi dau seama cum face asta, dar fii sigură că o să aflu! Şi n-o să-i mai ascult tîmpeniile lui acum!

— Am vrut numai să ştii că sînt bine, mami, rosti Adam din nou. Nu am murit. Zău că nu. Eu...

Ecranul se stinse. Chet oprise televizorul. O clipă mai tîrziu el scoase caseta din videorecorder şi o băgă în geanta în care îşi ducea hîrtiile şi însemnările.

— Mîine dis-de-dimineaţă, o să mă duc şi o să aflu de ce îi permit ei lui Jeff să facă chestiile astea. Dacă descopăr că primeşte ajutor de la colegii lui, or să fie nişte expulzări la Barrington! Am mai auzit eu de umor negru, dar asta le întrece pe toate!

Jeanette rămase cu privirea pe ecranul televizorului.

Chet avea, desigur, dreptate. Trebuia să fie o farsă sinistră.

Şi totuşi, îl privise tot timpul şi-l ascultase, şi căpătase ciudata senzaţie că nu era deloc o farsă.

Simţea că privise o umbră.

O umbră a morţii.

24

În faţa biroului lui George Engersol, Jeanette ezită.

— Eşti sigur că procedăm bine? îl întrebă pe Chet pentru a patra oară în acea dimineaţă. Poate că ar trebui să discutăm cu Jeff mai întîi...

— Nu vorbesc cu el pînă ce nu aflu cum s-a putut întîmpla aşa ceva, replică, încă furios, Chet. Dacă Engersol nu mă va putea lămuri, atunci ştim amîndoi ce se va întîmpla.

Fără a-i da nevestei sale timp pentru a mai aduce vreo obiecţie, trase de uşă s-o deschidă şi o conduse înăuntru.

O jumătate de oră mai tîrziu, George Engersol stătea la biroul său şi urmărea banda video pentru a doua oară. Cînd sosiseră cei doi Aldrich, neanunţaţi, întrerupînd o discuţie pe care el şi Hildie au trebuit, din nefericire, s-o amîne, le-a ascultat răbdător explicaţiile referitoare la cele ce avuseseră loc în noaptea precedentă. La început, presupusese că nu-i vor trebui mai mult de cîteva minute pentru a face incidentul uitat, dînd vina din nou pe Jeff. Însă după ce urmări banda şi îşi dădu seama ce făcuse Adam, se întoarse către Chet şi Jeanette.

— Nu-mi imaginez ce a urmărit Jeff, rosti el, blînd, cu o expresie de îngrijorare pe fată. Ştiu că tinerii noştri au imaginat nişte poante foarte sofisticate, dar asta...

Lăsă ca vocea să i se stingă într-un şuierat, apoi se întoarse spre Hildie.

— Cred că ar trebui să-l aduci pe amicul nostru Jeff pînă aici, îl spuse el. Cu cît mai repede vom rezolva chestiunea asta, cu atît va fi mai bine pentru noi toţi, nu?

Hildie ezită o fracţiune de secundă, dar Engersol o privea cu ochi ce nu admiteau replică, aşa că porni spre uşă. Înainte de a ajunge la ea, el o opri.

— Şi, Hildie, cred că ar fi bine să le spui celorlalţi copii de la seminar că nu ne vom întîlni în dimineaţa asta. Comunică-le că-şi pot lua liber ora asta şi apoi adu-l pe Jeff aici.

Cu toate că simţi o uşoară indignare cînd el i se adresase ca şi cum nu era mai presus decît oricare alt angajat, Hildie îi acceptă ordinele fără să crîcnească.

N-avu de mers prea mult căci seminarul se ţinea doar un etaj mai jos faţă de biroul directorului. Cînd se întoarse, remorcîndu-l pe Jeff după ea, băiatul părea furios.

— De unde şi pînă unde v-aţi supărat pe mine? vru el să afle de la

părinţii săi, cînd intră în birou.

Se plantase lingă uşă şi-l privea ţintă pe taică-său.

— N-am făcut nimic!

— Să nu mă minţi, Jeff! replică Chet cu suficientă asprime în voce ca băiatul să se dea cu un pas înapoi. Rulaţi din nou banda, doctore Engersol. O să recunoască şi el că a fost prins de data asta.

Engersol se conformă în tăcere. Rebobină caseta şi o porni încă o dată. Pe parcursul derulării ei privi cu atenţie faţa lui Jeff. După ce băiatul se uită preţ de cîteva secunde la înregistrarea video, ochii lui îi căutară pe cei ai doctorului şi schimbară cu aceştia un mesaj mut. Jeff realizase şi el imediat ce se întîmplase. Dar cum avea să se descurce?

Înregistrarea ajunse la sfîrşit. În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare, care fu ruptă, într-un tîrziu, de Chet.

— Ei bine?

Cuvintele îl făcură pe Jeff să se întoarcă spre tatăl lui. Ochii i se îngustară.

— De unde provine chestia asta? întrebă el.

Engersol se relaxă, deşi faţa îi rămase impasibilă. În vocea lui Jeff simţise defensiva şi vinovăţia în măsura exactă de care era nevoie. Şi Chet simţi la fel.

— La naiba, Jeff, doar ştii foarte bine de unde provine, rosti el. Problema e alta. Cum ai făcut-o?

Jeff ezită exact cît trebuia înainte de a răspunde:

— Să fac ce? Nu am nici o legătură cu povestea asta. Doar părea a fi fost Adam, nu?

Jeanette nu cedă în faţa cuvintelor fiului ei.

— Jeff, de ce îmi faci tu asta mie? întrebă cu voce tremurătoare.

— Of, zău, mami, se tîngui Jeff. Cum să-ţi fac eu aşa ceva? Ce crezi că ţi-am făcut? Că m-am îmbrăcat cu hainele lui Adam şi m-am postat în faţa vreunei camere video?

— Eu cred că exact asta ai făcut, Jeff, interveni Chett înainte ca Jeanette să poată răspunde. Ştim cu toţii că eşti maestru în tehnica spargerii de programe. Iar acum ai să ne spui în detaliu cum ai reuşit să introduci înregistrarea video pe cablul nostru de acasă.

Jeff adoptă o atitudine războinică.

— Şi dacă tac? se răţoi el. Dacă nu ştiu nimic?

— Dar ştii, replică Chet. Şi acum, de vreme ce mi-ai răspuns la întrebare cu o întrebare, o să-ţi răspund prin a-ţi comunica intenţiile mele precise.

O să mergi acasă, Jeff. O să fii scos din şcoală acum. Nu după-amiază, nu mîine. Chiar acum. Mergi acasă şi stai acolo, complet izolat, pînă te hotărăşti să ne explici cum ai făcut toate astea.

— Offf, Isuse, tată. Dar nu-i drept! N-am făcut nimic!

Chet se ridică, brusc, în picioare.

— Bine, Jeff, ajunge! Haidem.

Băiatul deschise gura să spună ceva, dar Chet îl reduse la tăcere cu un gest şi continuă:

— Şi nu vreau să aud despre ameninţări deşarte cu sinuciderea. Pe chestia asta ai rănit-o ieri pe maică-ta, dar nu îţi merge şi cu mine. Eu te cunosc, Jeff. Tu nu eşti ca Adam. El ţinea totul pentru el şi niciodată n-a simţit că înseamnă ceva pentru altul. Tu eşti opusul lui. Crezi că ai lumea la degetul tău mic şi că toţi sînt înnebuniţi după tine. Ei bine, în acest moment eu nu sînt deloc nebun după tine. Ai priceput?

Faţa lui Jeff se schimonosi de ură. Le întoarse spatele părinţilor, şi-l privi pe Engersol. I se adresă:

— O să-i laşi să-mi facă una ca asta? O să le dai voie să mă scoată aşa, ca pe un nimic, din şcoală?

Engersol dădu, neajutorat, din umeri:

— Sînt părinţii tăi, Jeff. Au dreptul să te ia acasă. Ar fi trebuit să te gîndesti la asta înainte de a face şmecheria de azi noapte. Îmi pare rău, rosti el şi se ridică în picioare. Cred că îţi va face bine să te duci acasă şi să meditezi o vreme la ceea ce ai făcut. Şi să meditezi, de asemenea, la ce ai de gînd să faci în viitor.

Jeff rămase o clipă nemişcat. Faţa îi era încă răvăşită de mînie. Se răsuci pe călcîie, dar, înainte de asta, îi făcu cu ochiul doctorului.

Era un gest pe care Jeanette şi Chet n-aveau cum să-l vadă, dar pe care Engersol îl înţelese de minune.

Jeff avea să-şi joace rolul.

***

Imediat ce familia Aldrich plecă, Engersol o conduse pe Hildie în biroul ei. După asta, luă ascensorul din holul mare pînă la etajul patru, intră în apartamentul lui şi apăsă imediat pe clapa ascunsă în bibliotecă. Intră în liftul special, trase biblioteca după el şi coborî în laborator. Odată ajuns acolo, inspecta monitoarele care afişau starea creierelor din bazine şi se opri o clipă pentru a admira acele minunate organe.

În perfecţiunea lor păreau de-a dreptul artificiale, încreţiturile de pe cei doi lobi se răsuceau unele peste altele şi determinau creşterea înzecită în volum a creierelor faţă de cazul în care ele nu ar fi existat.

Păreau amîndouă că se măresc, că-şi extind aria, o dată ce scăpaseră din constrîngerea ţestelor în care locuiseră.

Engersol văzu cum creierul lui Adam, care era mai mare decît cel al fetiţei, crescuse peste noapte. Verifică factorul de amplasament în bazin şi

văzu că nu se înşelase, deşi această mărire nu era chiar atît de semnificativă, aşa cum sperase el. Şi totuşi creierul lui Adam se extindea rapid, aşa cum începuse şi creierul fetei.

Ce avea să se întîmple dacă organele continuau să se mărească? Avea să le crească şi nivelul de inteligenţă?

Şi ce avea să se întîmple cu personalităţile incluse în ele? Vor fi ele afectate?

Dar cum se putea să nu fie afectate, date fiind circumstanţele în care trăiau acum?

Încearcă să-ţi imaginezi cum ar fi să trăieşti fără un corp, să existi în lume numai ca intelect pur, eliberat pentru totdeauna de inconvenientul zilnic de a tîrî după tine o carcasă.

Aproape că îşi dorea, într-un fel, ca şi el să se afle într-unui din bazine, să termine o dată cu toate agasările din partea celorlalţi, care îl distrăgeau de la munca lui în fiecare zi. Dar în acest moment era imposibil. Nu îndrăznea să rişte aşa ceva pînă ce nu îşi va termina observaţiile făcute asupra celor două creiere ce se aflau acolo şi asupra celorlalte care li se vor alătura în curînd şi pînă ce nu avea să înţeleagă exact cum funcţionau ele în mediul artificial în care se aflau.

În definitiv, creierele acestea puteau încă să moară. Chiar aşa, exista o mare probabilitate s-o ucidă chiar în această după amiază pe Amy Carlson.

Se gîndise la fată toată noaptea. Reuşise să adoarmă abia în zori şi, după două ore de somn, cînd se trezise în plină strălucire a soarelui de dimineaţă, avea răspunsul în minte.

Era posibil ca, pînă acum, ea să se fi calmat. Era unul dintre cei mai inteligenţi copii care păşiseră vreodată pragul academiei. Cu siguranţă, înţelesese pînă acum că nu-şi putea îmbunătăţi situaţia.

Şi nici el nu putea să i-o facă mai bună, şi nici altcineva.

Una era să îndepărtezi un creier viu dintr-o ţeastă şi să-l păstrezi în viaţă într-o soluţie hrănitoare.

Alta era să-l pui la loc în corpul gazdă, deoarece acest corp murise în clipa scoaterii creierului.

Amy descoperise toate astea, probabil, pînă acum, şi îşi acceptase condiţia. Alegerea pe care o avea de făcut era simplă, fie să coopereze cu el, fie să moară.

Din nefericire pentru ea, el hotărîse că Amy trebuie oricum să moară; găsise o cale de a ocoli sabotajul plănuit de ea.

Trebuia doar s-o adoarmă.

Cu toate astea e necesar, mai întîi, să discute cu Adam Aldrich.

Tastă instrucţiunile pentru activarea sistemului de sonorizare.

Pe ecran apăru un mesaj:

SISTEMUL DE SUNET DEJA ACTIVAT

Engersol se încruntă. Era sigur că azi noapte închisese sunetul. El şi Hildie discutaseră despre lucruri care nu trebuiau auzite de Adam şi Amy.

Acum însă era activat.

De cînd era aşa?

— Adam, rosti el cu voce coborîtă, încărcată de supărarea pe care o resimţea faţă de băiat. Vreau să vorbesc cu tine.

În aceeaşi clipă, pe monitorul de deasupra bazinului lui Adam apăru imaginea băiatului. Făcuse ochii mari şi avea o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Aţi descoperit totul, nu-i aşa? întrebă el. Tati v-a povestit ce am făcut.

— Da. Şi dacă Jeff n-ar fi făcut pe vinovatul, ai fi putut pune întregul proiect în pericol. Pricepi?

— D... da, murmură Adam. Sînteţi cu adevărat supărat pe mine?

— Sigur că sînt, replică Engersol. Ţi-ai băgat fratele în bucluc şi ai fi putut să ne bagi pe toţi într-o mare încurcătură.

Pe monitor, obrajii băiatului tremurară.

— N-am vrut să-l... începu el, dar Engersol nu-l lăsă să termine.

— Am nevoie de Jeff aici, Adam. Am nevoie de el pentru proiect şi el vrea să facă parte din el. Aştept de la tine să nu mai faci nimic ca să-l pui în pericol. Ai înţeles?

Pe ecran, imaginea lui Adam încuviinţă.

— Da.

— Bănuiesc că vei avea în curînd veşti de la el, continuă doctorul. Vreau să execuţi întocmai toate ordinele lui.

— Dar dacă... Începu să protesteze Adam, dar Engersol nu-l lăsă nici de data asta să termine.

— Am făcut cumva o greşeală, Adam? S-o iau cumva de la capăt? Sînt convins că Jeff e mai mult decît doritor de a-ţi lua locul în proiect.

Adam tăcu o clipă, cît digeră cuvintele directorului. Apoi vorbi din nou, cu voce tremurătoare:

— O să fac tot ce-mi cere Jeff. Atîta vreme cît nu face rău nimănui.

— Bun, aprobă, satisfăcut, Engersol. Sînt sigur că Jeff nu vrea să provoace nimănui vreo neplăcere, cum nu vrem nici noi, de altfel. Pur şi simplu, vrea să ia şi el parte la proiect. Ne-am înţeles?

Pe ecran, imaginea puştiului încuviinţă, tăcută.

— Atunci e foarte bine, continuă Engersol. Te poţi întoarce la ceea ce făceai.

Imaginea lui Adam se stinse. Doctorul îşi îndreptă atenţia spre

celălalt monitor.

— Amy! rosti el poruncitor. Mă auzi?

Pe encefalograma fetei apăru instantaneu un plus. În ciuda eforturilor sale, el vedea reacţiile ei pe afişajele grafice ale diferitelor unde cerebrale aproape la fel de clar ca şi cum i-ar fi văzut chipul. Pe ecran însă nu apăru nimic.

Engersol bănui că ea se preface că doarme.

— Ştiu că mă asculţi, Amy, şi cred că ştiu ce se petrece în mintea ta. Eşti furioasă. Şi cred că ai dreptul să fii. Poate că am greşit introducîndu-te în proiect. Dar acest lucru a fost înfăptuit deja şi nici tu, nici eu nu mai putem schimba nimic. În plus, cred că ţi-ai dat seama că nu vei obţine nimic dacă vei distruge proiectul şi nici dacă vei încerca să povesteşti cuiva despre el. Nu înţelegi? Nimeni nu te va crede. Chiar dacă o va face cineva şi va veni să te caute, tu vei fi dispărută de mult. Şi tu şi Adam veţi fi morţi şi aici nu va rămîne decît computerul Croyden pe care îl folosesc în cercetările mele asupra inteligenţei artificiale, cărora li se face o bună reclamă. Laboratorul va fi inspectat şi nu se vor găsi decît două creiere de cimpanzeu care vă vor lua locul. Cu asta treaba va fi gata. Fişierele vor fi reîncărcate şi cercetările vor continua. Ca atare, poţi lua şi tu parte la ele sau poţi rămîne tăcută şi morocănoasă.

Vocea i se înăspri.

— Mie nu-mi plac copiii morocănoşi, Amy. Înţelegi?

Fata nu scoase nici o vorbă. Difuzoarele din tavan rămaseră tăcute, iar monitorul de deasupra bazinului ei rămase orb. Engersol aşteptă cîteva minute. Era convins că ea auzise totul, după cum era la fel de sigur că tot ea activase sistemul de sunet după ce el îl închisese noaptea trecută.

Într-un tîrziu se hotărî.

Se duse în camera alăturată, descuie dulapul cu narcotice şi luă de acolo o fiolă cu pentotal de sodiu. Se întoarse în laborator, ataşă fiola sistemului artificial de circulaţie a sîngelui şi răsuci puţin o valvă.

Drogul va penetra creierul fetei în doze atît de mici încît nici măcar nu îşi va da seama ce se întîmplă cu ea decît cînd va fi prea tîrziu.

Camera fu umplută însă instantaneu de sunetul vocii ei.

— Închide-l!

Engersol îngheţă. De unde ştia deja? Narcoticul nu-i atinsese creierul încă.

Ca şi cum ar fi ştiut la ce se gîndea el, Amy vorbi din nou:

— Îmi supraveghez toate sistemele de întreţinere, doctore Engersol. Ştiu ce faci. Îmi adaugi pentotal la sursa mea de sînge. Închide valva!

Engersol se dete cîţiva paşi înapoi şi se holbă la monitorul de deasupra bazinului ei. Amy era acum acolo, cu ochii mînioşi şi cu buzele strînse.

— Ţi-am promis-o, Amy. Nu poţi face nimic. Am decis să te adorm.

— Să nu îndrăzneşti! Sînt ocupată şi n-am chef să mă deranjezi. Nu-mi placi şi nu mai vreau să vorbesc cu tine! Dacă nu îndepărtezi drogul n-o să-ţi distrug numai proiectul, ci o să fac totul praf!

Engersol ezită. Să facă totul praf? Ce tot spunea ea acolo?

Ea vorbi din nou, ca şi cum şi-ar fi dat încă o dată seama la ce se gîndea el:

— Pot să fac şi asta. Pot intra în orice computer, de oriunde ar fi el. Şi dacă pot pătrunde în ele, pot face cu ele ce-mi place. N-o să rănesc pe nimeni dacă mă laşi în pace.

Engersol începu să raţioneze cu febrilitate. Ce avea ea de gînd? Şi ce putea să facă înainte ca drogul să-şi facă efectul şi s-o adoarmă?

Îşi dădu seama că habar n-avea.

Şi nici n-avea chef să afle.

Dacă era adevărat că putea pătrunde în orice computer — şi realiză acum că era, indubitabil, adevărat, dată fiind complexitatea sistemelor de comunicaţii Croyden — stricăciunile pe care le putea produce erau incalculabile.

Răsuci valva la loc şi scoase fiola din sistemul circulatoriu.

— Merci, rosti Amy, analizînd de îndată schimbarea din compoziţia sîngelui. Zău că nu vreau să fac rău nimănui. Tot ce vreau e să mă laşi în pace.

— Dar de ce, Amy? se plînse Engersol. Ce-ţi trece prin minte?

Imaginea de pe ecran zîmbi enigmatic.

— Lucrez la un proiect, zise ea. Un proiect al meu propriu.

Difuzoarele muriră. Imaginea fetei dispăru şi ea.

25

Jeff nu-şi aducea aminte cînd îi venise această idee pentru prima oară. Poate de dimineaţă, cînd părinţii l-au luat din academie, direct din biroul directorului Engersol, fără a-i da măcar şansa de a se înapoia în cameră pentru a-şi lua cu el cîteva obiecte.

A fost ca şi cum ar mai fi fost încă un copil de ţîţă.

Aşa îl trataseră; ca pe un bebeluş care a vărsat paharul cu lapte şi trebuie să fie acum pedepsit prin punere la colţ.

Pe drumul spre casă nu scosese nici o vorbă şi nici măcar nu ascultase ce perora taică-său. Auzise acelaşi discurs şi în biroul doctorului Engersol.

„O să stai acasă şi o să meditezi la ceea ce ai făcut pînă te hotărăşti să ne explici cum ai făcut-o şi cine te-a ajutat”.

Cine îl ajutase?! Cît de cretini erau!? Nimeni nu-l ajutase, pentru că nu făcuse nimic. Şi chiar dacă *ar fi făcut el acea farsă,* n-ar fi avut nevoie de nici un ajutor. Nu-i trebuia decît un computer bun şi el ştia foarte bine care ar fi fost acela.

Dar taică-său nu va crede niciodată că a fost, într-adevăr, Adam cel de pe bandă — sau, cel puţin, imaginea creată de Adam însuşi —, aşa că se găsea în încurcătură.

Scăpa dacă mărturisea adevărul.

Dar nu putea face asta fără a distruge proiectul.

Ce porcărie!

De ce nu se dusese el primul? De ce îl alesese pe Adam? Dar cunoştea deja răspunsul. Adam n-ar fi ştiut să-şi ţină gura închisă. La primul geamăt al maică-si, el ar fi vărsat totul. Aşa că ei trei: el, doctorul Engersol şi Adam, deciseseră împreună ca Adam să plece primul. Atunci Jeff se simţise uşurat. La urma urmei, dacă treaba n-ar fi mers? Dacă creierul i-ar fi murit în timpul transplantului? Sigur, ştia că nu se va întîmpla aşa, pentru că văzuse creierele cimpanzeilor în bazinele în care le plasase doctorul Engersol.

Acelea supravieţuiau încă după şase luni.

Supravieţuiau şi erau sănătoase.

— E timpul să începem lucrul cu un creier uman, le spusese doctorul Engersol în ziua aceea în care le prezentase laboratorul secret îngropat sub casă. Merge de minune — creierele cimpanzeilor lucrează şi primesc informaţii de la Croyden. Singura problemă e aceea că maimuţele nu sînt suficient de inteligente ca să-şi dea seama de unde le sosesc informaţiile

şi ce pot face cu ele. În plus, sînt, cu siguranţă, prea puţin inteligente pentru a interacţiona cu computerul.

Ochii lui îi fixaseră.

— Avem nevoie de o minte deosebită. Un creier care să fie capabil să înţeleagă importanţa acestui proiect şi care să se adapteze la o nouă formă de stimulare. Acela care va fi selectat pentru a fi primul om care să interacţioneze cu un computer va trebui să aibă capacitatea de a interpreta datele într-un mod cu totul nou, pe care nici eu nu-l înţeleg încă pe deplin.

Continuase să peroreze, descriind noua lume în care acel creier se va aventura. Era un univers de cunoştinţe nelimitate şi de posibilităţi nemărginite. Pe măsură ce asculta, imaginaţia lui Jeff se aprindea din ce în ce mai mult. Îşi dăduse imediat seama de facilităţile deschise de acest proiect. Nemaifiind îngrădit de carcasa corpului, mintea ar fi devenit liberă pentru a explora totul. Totul şi orice.

Doctorul Engersol le vorbise aproape o oră. Îi captivase cu totul, descriindu-le lumea în care avea să pătrundă mintea omenească.

— Va fi un nivel complet schimbat al existenţei, le spusese el.

Emoţia din voce le indusese şi lor o stare de o extremă excitaţie.

— Dar prima persoană care va intra în proiect trebuie să fie foarte specială. Ea va fi pionierul ce va explora un loc în care nimeni n-a mai fost înainte. Cel căruia îi va reveni această onoare va marca o cotitură în istoria omenirii. Amîndoi fraţii Aldrich fuseseră vrăjiţi de vorbele lui. Cînd Engersol le comunicase că unul dintre ei putea fi acel pionier, se uitaseră unul la altul.

Jeff gîndise cu febrilitate.

Dacă treaba avea să meargă, avea să devină cel mai faimos om din lume.

Dar dacă nu va reuşi, atunci avea să moară.

— Adam ar trebui să fie acela, rosti el, mascîndu-şi cu grijă îndoiala ce-l cuprinsese. El e mai deştept ca mine.

Avusese atunci un moment de inspiraţie genială.

— În afară de asta, continuase, zîmbind, numele lui e Adam. N-ar fi frumos ca primul om din noua lume să se numească Adam?

Nici Adam nu fusese prea sigur pe el. Oscilase între emoţie şi frică.

De-a lungul săptămînilor care au urmat, sarcina lui Jeff fusese de a-şi convinge fratele. Petrecea ore întregi noaptea discutînd cu el, fluturîndu-i prin faţa ochilor perspectivele magice ale noului univers.

— D... dar dacă nu merge? întrebase Adam într-o noapte, după ce îşi adunase laolaltă tot curajul pentru ai mărturisi fratelui său cele mai negre presimţiri ale sale. Dacă o să mor?

Ăsta fusese momentul pe care îl aşteptase Jeff.

— Dar dacă o să meargă? contraatacase el. Aici nu eşti fericit. Cu excepţia mea, nu ai nici un prieten şi-ţi petreci tot timpul în faţa computerului tău. După ce o să fii în interiorul lui, o să ajungi celebru. Aşa cum stau lucrurile acum, toată lumea îmi acordă mie mai multă atenţie decît ţie. După aceea însă, tu o să fii cel îndrăgit de toţi. Pe mine mă vor uita.

Aşa cum se întîmplase pe tot parcursul vieţii lor, Adam sfîrşise prin a fi de acord cu Jeff. Acum proiectul funcţiona.

Numai că Adam nu fusese capabil să reziste în faţa tentaţiei de a-i comunica mamei lor că era încă în viaţă.

Şi pentru ce? Nu prea părea că l-au crezut! Mă rog, mama lui fusese pe punctul de a o face, pînă ce taică-său a luat poziţie. Aşa că acum Jeff fusese scos de la şcoală şi era pe drum spre casă, şi totul fusese din vina lui Ădam!

Cum avea să se descurce fără a da la iveală toată tărăşenia?

Această întrebare născuse ideea.

Fusese ca un licăr la început, pînă pe la mijlocul după-amiezii cînd taică-său l-a sunat acasă a cincea oară numai pentru a se asigura că era încă acolo. Privirea i-a căzut pe calendarul pe care maică-sa îl ţinea în permanenţă în bucătărie, lîngă telefon.

Aveau o întîlnire a două zi de dimineaţă.

„Tenis”, scria acolo. Cu familia Brody, la ora şase.

Privise în gol în timp ce taică-său vorbea. Îşi adusese aminte încă o dată de circumstanţele debarcării lui din şcoală. Cînd, într-un tîrziu, Chett rămăsese fără suflu, Jeff îl întrebase:

— Ce zici de mîine dimineaţă? Pot să vin şi eu cu voi la tenis?

Se lăsaseră cîteva momente de tăcere la celălalt capăt al firului, după care vocea tatălui său revenise, furioasă, tare şi limpede:

— A merge la Stratford pentru a juca tenis pe o arenă particulară nu mi se pare că se potriveşte cu pierderea de privilegii!

— Isuse, tati, am întrebat şi eu aşa..., protestase Jeff.

Cînd taică-său închise în sfîrşit, ideea pe care o avusese înainte prinse contur. Se duse pînă în sufragerie şi dădu drumul la computerul Macintosh.

Se conectă peste un minut cu Adam. Degetele îi zburau pe claviatură cînd tastă comenzile sale pentru fratele lui.

— De ce? întrebă Adam. Ce vrei să faci?

— E o glumă, tastă Jeff. Vreau să le joc o farsă mamei şi tatei.

— E periculos, îl avertiză Adam. Ai putea să-i răneşti.

— N-o să-i rănesc. Vreau numai să-i sperii.

Adam nu răspunse, aşa că Jeff tipări un alt mesaj:

DACĂ NU FACI CE-ŢI CER, O SĂ-I SPUN DOCTORULUI E.

Trecură alte cîteva secunde şi Jeff se întrebă ce se întîmplase. Decisese Adam să nu-l ia în seamă? Sau nu se hotăra? Cînd fu pe punctul de a tasta o altă întrebare, imprimanta de lîngă computer clincăni discret.

Cîteva secunde mai tîrziu, din ea ieşi o coală de hîrtie, ce fu imediat urmată de alte două.

Jeff le smulse de acolo, le studie şi tastă o nouă întrebare:

DE UNDE LE-AI OBŢINUT?

O clipă mai tîrziu apăru şi răspunsul:

DINTR-UN COMPUTER DIN WEST VIRGINIA. ACOLO SE EXECUTĂ PIESA.

Jeff tastă din nou:

POT FACE CE VREAU?

Răspunsul apăru instantaneu:

DA. DAR Al NEVOIE DE NIŞTE LUCRURI.

Imprimanta clincăni din nou. Cîteva clipe mai tîrziu, apăru o nouă foaie de hîrtie, pe care era imprimată o listă de piese.

Jeff stinse computerul, luă primele trei şi le duse în camera sa, unde le ascunse sub salteaua patului.

Ignorînd interdicţia tatălui său, se duse apoi în oraş,”unde se deschisese anul trecut o filială a reţelei de magazine „Radio Shack”.

Nota de plată pentru piese se ridică la treizeci şi cinci de dolari. O plăti cu bancnota de cincizeci de dolari pe care o furase din caseta cu bani pentru situaţii neprevăzute, pe care maică-sa o ţinea ascunsă în lada din lemn de cedru de la piciorul patului ei.

Era o şansă extrem de mică ca ei să-i lipsească aceşti bani diseară.

Iar mîine dimineaţă nu va mai avea nici o importantă.

***

Josh MacCallum luă masa de seară de unul singur. Salută din cap pe toată lumea care i se adresă, dar nu invită pe nimeni să i se alăture şi nici nu acceptă propunerea lui Brad Hinshaw de a veni cu tava lui la o masă la

care mîncau deja alţi doi copii.

În seara asta nu voia să vorbească cu nimeni. Nu mai dorea să răspundă la întrebările despre cum se simţise cînd găsise cadavrul fetei şi nici să asculte sporovăielile celorlalţi despre modul în care Steve Conners ar fi putut s-o ucidă.

În aceasta seară dorea să rămînă singur pentru că încercase toată ziua să descopere ce avea de făcut.

Nu reuşise să se concentreze nici măcar la ore. Indiferent de cît de mult încercase să se concentreze, nu se putea gîndi decît la ce i se întîmplase prietenei lui cu o zi în urmă.

Şi la ce i se întîmplase azi-noapte, cînd îşi pusese casca de iluzionare a realităţii şi cînd îi apăruse în faţă, pe neaşteptate, Adam Aldrich.

Fusese contrariat de acest eveniment toată ziua şi încercase să se decidă dacă să-l considere ca pe un fapt real sau drept o şmecherie informaţională, ca pe un fel de program care era atît de complex, încît putea răspunde la orice ar fi zis el.

Dar dacă acest program era atît de bun încît el chiar a crezut că-l vede şi vorbeşte cu Adam, atunci era un program inteligent, nu-i aşa? Era un model de inteligenţă artificială. Şi totuşi doctorul Engersol le spusese că nu există aşa ceva şi nu va exista niciodată. În afară de asta, dacă ceea ce văzuse el era un program, cum se putea explica ceea ce s-a întîmplat la sfîrşit, cînd auzise vocea prietenei lui strigînd după ajutor?

Apoi veniseră domnul şi doamna Aldrich de dimineaţă şi-l luaseră pe Jeff acasă. Josh realizase imediat că plecarea lui Jeff avea legătură cu Adam. Cînd Hildie îl dusese pe Jeff în biroul directorului, Josh fusese sigur că ştia ce se întîmplase.

Probabil doamna Aldrich primise vreun alt mesaj de la Adam şi-l învinovăţiseră pentru el pe Jeff.

Aşa că acum nu mai putea discuta nici cu Jeff despre confuzia din creierul lui.

Nimic nu avea sens şi i se părea că, cu cît se gîndeşte mai mult, cu atît îi sporeşte debandada din minte.

Singurul lucru care conferea o logică la toate era să accepte că fuseseră reale toate cele văzute azi-noapte. Asta însemna că undeva, în apropiere, Adam şi Amy trăiau. Creierele lor funcţionau încă, deşi corpurile le erau moarte.

Dar unde? Unde era acel computer despre care Adam spunea că se află în interiorul lui?

Şi ce i se va întîmpla lui dacă îl va descoperi? Orice avea loc acolo era un secret bine păzit, de vreme ce ei voiau ca toată lumea să creadă că Adam şi Amy muriseră! Iar dacă ar fi prins în timpul cercetărilor lui de revelare a acestui secret...

Poate era mai bine s-o sune pe maică-sa şi să-i pună că dorea să se întoarcă acasă.

Însă ea o să-l întrebe ce motive are.

Ce-ar zice dacă i-ar comunica că Adam şi Amy nu erau cu totul morţi, ci o parte a lor era ascunsă undeva, într-un computer?

O să spună că el a înnebunit şi-l va trimite la un psihiatru.

În afară de asta, nu prea dorea cu adevărat să se întoarcă în Eden şi să trebuiască să asiste la cursuri plictisitoare alături de copii care nu-l plăceau. În plus, voia, desigur, să afle ce se întîmplase cu Amy. Dacă îi făcuseră ceva, trebuia să descopere cine era persoana şi să-l facă pe acel cineva să regrete.

Îşi termină masa, luă tava plină cu farfurii murdare şi o duse la ghişeul de debarasare dintre sufragerie şi bucătărie.

Ochii săi fugiră către uşa de la pivniţă şi tremură din tot corpul cînd îşi aminti ce păţise acolo jos cu două nopţi în urmă.

Îşi aminti şi începu să se întrebe.

Revăzu cu ochii minţii masa de beton care părea că seamănă cu un puţ de ascensor şi auzi încă o dată sunetul liftului, care păruse a trece drept pe lîngă el şi continuase în jos.

Sub casă?

Oare acolo se aflau acum Adam şi Amy?

Dar cum putea să afle? Şi dacă era ceva acolo, vreun laborator ascuns, cum putea ajunge pînă la el?

Începu să facă speculaţii în acest sens.

Simţi un fior pe şira spinării cînd se gîndi că trebuia să se ducă încă o dată în acel labirint de camere întunecate care se aflau sub picioarele lui.

Reveria îi fu întreruptă de o voce care îl paraliza.

Hildie Kramer.

Se forţă să-şi controleze panica pe care o simţi instantaneu şi se întoarse.

— Josh?

Ochii ei păreau că vor să-l ţintuiască de perete.

— Ce s-a întîmplat? Nu te simţi bine?

Băiatul se simţi ca înghesuit într-un colţ. Oare îl observase pe cînd el privea fix uşa de la subsol? Ştia oare la ce se gîndea?

— M-am gîndit la Amy. Asta-i tot. Mîncam întotdeauna alături de ea, şi...

Vocea i se frînse într-un suspin pe jumătate forţat.

— Mi-e dor de ea, asta-i tot, încheie el.

Privirea pătrunzătoare a femeii se înmuie.

— Ştiu, ştiu, rosti ea, punîndu-şi o mînă pe umărul lui. Tuturor ne e dor de ea. Însă cîteodată se întîmplă lucruri groaznice şi trebuie să

învăţăm să le supravieţuim. Trebuie să continuăm a trăi, indiferent cît de greu ni s-ar părea.

Făcu o pauză. Josh trebui să se înţepenească pentru a rezista tentaţiei de a se feri de atingerea mîinii ei.

— Vrei să-ţi deschizi sufletul? întrebă ea. Putem merge în biroul meu.

Josh negă din cap.

— O să-mi treacă. În plus, am o groază de teme de făcut.

Spre uşurarea lui, Hildie îşi retrase mîna de pe umărul lui.

— Mă rog, dacă ai nevoie de mine, ştii unde să mă găseşti.

Josh se strecură pe lîngă ea şi se grăbi să plece din sufragerie. Cînd o luă pe scări în sus, se opri. Auzi sunetul familiar al ascensorului din hol.

Urmări cabina care se ridica încet pe ghidajele sale către etajele superioare.

Cînd dispăru, Josh fixă cu privirea locul din care plecase.

Podeaua puţului era solidă şi liftul nu putea coborî mai jos.

Sau, cel puţin, *acest* ascensor nu putea coborî mai jos.

Dar dacă exista şi un al doilea?

Începu din nou să urce scările, gîndindu-se la această variantă.

***

Era aproape de miezul nopţii. Jeff scoase cele trei coli de hîrtie de sub saltea, se furişă afară din camera lui şi ascultă la uşa dormitorului părinţilor săi, pînă ce fu sigur că aceştia dorm profund, după care coborî tăcut pe scări pînă la parterul întunecat al locuinţei. Ajunse în sufragerie, porni computerul, activă modemul, tastă un număr de telefon urmat de un cod de securitate şi, o clipă mai tîrziu, fu în contact direct cu computerul Croyden din laboratorul lui George Engersol.

O SĂ FIU GATA ÎN CINCISPREZECE MINUTE, ADAM

Răspunsul apăru imediat:

SÎNT AICI

Jeff trecu fără zgomot prin bucătărie şi intră în garaj. După ce închise uşa în spatele lui aprinse lumina. Ridică capota maşinii, studie primul desen trimis de Adam şi găsi locul cutiei care conţinea componentele electronice ale automobilului. Trase de clapetele de plastic care închideau capacul, studie al doilea desen, apoi se folosi de şurubelniţă pentru a slăbi papucii de la unul din circuite, îl scoase din lăcaşul său şi închise cutia la loc. Lăsă capota să cadă şi încremeni cînd auzi sunetul făcut de

încuietoarea automată, dar se relaxă imediat deoarece din casă nu parveni nici un zgomot.

Luă plăcuţa cu el, se întoarse în sufragerie şi studie cel de-al treilea desen, care era o schemă a circuitului scos.

Băgă mîna în buzunarul de la halatul de baie pe care-l purta, scoase cablul cumpărat în acea după amiază şi-l introduse într-o mufă din spatele computerului.

Studie încă o dată schema şi o compară cu circuitul care se odihnea pe birou, lîngă tastatura computerului.

Ataşă cu atenţie mufa de la capătul cablului la conectorii de pe plăcuţă, după care tastă un mesaj pe tastatură:

SÎNT GATA PENTRU PROGRAM

O secundă mai tîrziu, ecranul se şterse şi pe el apăru un program complex. Jeff îl studie cu atenţie pînă cînd ajunse la secţiunea care îl interesa.

Şterse două linii de instrucţiuni şi le înlocui cu alte două noi linii.

Apăsă pe tasta „Enter” şi pe o fereastră a ecranului apăru:

REPROGRAMAŢI CIP-? (N) Y.

Jeff apăsă pe Y, apoi pe „Enter”. O clipă, se gîndi că nu se întîmplase nimic, dar în fereastra ecranului apăru un alt mesaj:

REPROGRAMAREA VERIFICATĂ

Detaşă cablul din ambele mufe, îl băgă la loc în uzunar, apoi stinse computerul fără a-şi lua rămas un de la Adam.

Se grăbi să se întoarcă în garaj, reinstală plăcuţa în cutia cu circuite electronice şi închise definitiv capota. Cele trei foi de hîrtie se alăturară cablului, în buzunar.

Stinse luminile din garaj, se strecură înapoi în casă şi începu să urce scările cînd auzi o mişcare sus.

Zgomote de paşi.

O clipă, îşi pierdu capul, dar îşi reveni rapid. Se duse tiptil pînă la bucătărie, aprinse luminile, deschise frigiderul şi scoase în grabă o casoletă cu maioneză, o bucată de brînză şi muştar. Cîteva secunde mai tîrziu, în uşa bucătăriei apăru Chet. Jeff îşi prepara deja un sandviş. Privi peste umăr şi se sili să-şi schimonosească buzele într-un zîmbet vinovat.

— M-ai prins! rosti el. O să-i spui mamei că mi-am făcut un sandviş pe furiş sau vrei şi tu unul?

Chet ezită, apoi îi întoarse zîmbetul.

— Fă-mi şi mie unul. Dacă o să fim prinşi, o să ne primim pedeapsa ca nişte bărbaţi, rosti el.

Scoase o cutie cu lapte din frigider, turnă lichid în două pahare şi se aşeză la masă.

— N-ai putut să dormi? întrebă Chet.

Jeff îşi clătină capul.

— Îhî, bolborosi el.

— Poate că o să-ţi fie mai uşor să adormi dacă pui cărţile pe masă ca să te uşurezi. Nu spun că n-a fost o porcărie ceea ce ai făcut, dar nici nu-i un capăt de ţară. Nu trebuie decît să recunoşti şi să-mi spui cine te-a ajutat şi cu asta basta.

— Mda, rosti Jeff cu vocea dispreţuitoare. Şi o să continuu să fiu consemnat pentru tot restul vieţii şi n-o să mă pot întoarce la academie, nu?

— N-are rost să discutăm asta pînă ce nu mărturiseşti ce ai făcut.

— Şi dacă n-o fac? îl provocă Jeff. Dacă nu-ţi spun?

— Atunci cred că o să rămîi închis în casă, replică Chet pe un ton amabil.

Refuza să trădeze mînia pe care o simţea cum se urcă în el datorită insolenţei fiului său.

— Să ştii însă că nu o să mă las înduplecat, Jeff. Poţi să-mi spui acum, sau mîine, sau săptămîna viitoare. Dar ai să-mi spui!

Jeff apucă sandvişul.

— Iar eu mă gîndeam cu un minut în urmă că poate nu mai eşti atît de supărat pe mine, făcu el aparent amărît. Sandvişul tău e pe frigider. Eu o să-l iau pe al meu la mine în cameră.

Chet fu, involuntar, pe punctul de a sări de pe scaun. Simţise nevoia să-l înşface pe Jeff de ceafă şi să-l scuture bine, pînă ce el avea să-şi ceară scuze pentru ceea ce-i făcuse maică-si, să-şi ceară scuze pentru felul în care vorbea cu el şi pentru întreaga atitudine pe care o afişase în ultima vreme.

Dar n-o făcu. În schimb, se gîndi la Jeanette. În această noapte, pentru prima oară de la moartea lui Adam, ea adormise împăcată cu ea însăşi. Dacă îl va zgîlţîi pe Jeff acum, n-ar face decît s-o trezească şi s-o lipsească de aceste cîteva ore de linişte sufletească.

Îşi păstră cumpătul, muşcă din sandviş, încercă să mestece şi scuipă îmbucătura în coşul de gunoi. Aruncă şi restul sandvişului.

Stinse luminile şi o porni pe scări. Se gîndi că uneori meseria de tată e cea mai dificilă din lume. Şi totuşi îl iubea pe Jeff, în ciuda comportamentului său. O să treacă şi prin asta. Lucrurile aveau să ia din nou o întorsătură bună.

În final, vor sfîrşi prin a se apropia iarăşi unul de celălalt.

***

În camera sa, Josh privi fişierul de pe ecranul computerului. Nu înţelegea ce însemna el şi nici la ce slujea.

Dar ştia de unde provenea.

Încercase toată seara să dea de vreo urmă a lor.

N-avusese deloc succes pînă în urmă cu cîteva minute. Atunci îi venise o idee şi se decisese să încerce să pătrundă în computerul familiei Aldrich.

Găsise numărul în agenda din biroul lui Jeff. Cînd încercase să sune, linia era ocupată.

Asta însemna că cineva din casă folosea deja modemul.

Jeff?

Josh se pusese pe treabă, pătrunzînd direct în computerul de la centrala telefonică. Un minut mai tîrziu, reuşise să intre pe linia de modem a familiei Aldrich.

Dădu peste fişierul care era acum afişat pe ecranul său.

Cîteva linii, care arătau că Jeff şi Adam comunicau unul cu altul în legătură cu un program.

Văzu apoi o masă de linii care îi părură lui Josh a fi o adunătură fără sens.

În final, văzu încă o linie:

REPROGRAMAREA VERIFICATĂ

Reprogramarea cui? Ce însemna asta?

Închise computerul. Cuvintele îi rămaseră agăţate în minte.

„Reprogramare verificată”.

În bezna nopţii, cuvintele aveau ceva ameninţător în ele.

Ameninţător şi periculos.

26

— E aproape cinci şi jumătate, anunţă Chet. Sorbi ultima gură de cafea şi puse ceaşca în chiuvetă.

— Dacă vrem să ajungem la ei la ora şase, trebuie s-o luăm din loc.

— Poate ar fi mai bine s-o sun pe Frieda şi să anulez, sugeră Jeanette. Nu prea vreau să-l las pe Jeff de capul lui. Cînd se va trezi...

— O să-l lăsăm toată ziua singur, îi reaminti Chet. Iar dacă nu plecăm, nu vom face decît să-i permitem să ne manipuleze încă o dată. În afară de asta, Curt şi Frieda pleacă spre Londra după-amiază. Îţi aminteşti că asta a fost toată poanta meciului din această dimineaţă? L-am planificat acum o lună, un meci de drum bun, în care vrem să cîştigăm.

— Ştiu, oftă Jeanette. Numai că...

— Mergem! declară Chet fără a lăsa loc vreunui comentariu.

Jeanette îşi dădu seama că el avea dreptate — aşteptase tot atît de mult ca şi el această dimineaţă. Li se păruse amîndurora că era o idee minunată să te scoli în zori, să mergi pînă în Stratford şi să joci un set înainte de a pleca la lucru. Aranjaseră chiar ca acesta să devină un obicei după ce Curt şi Frieda se vor întoarce din călătorie.

— O cale excelentă de a lupta cu vîrsta! spusese Curt, la care Chet replicase, cinic, că era o cale la fel de bună pentru a face un atac de cord înainte de micul dejun.

— Bine... Lasă-mă, cel puţin, să-l trezesc şi să-mi iau la revedere, îl rugă Jeanette pe Chet.

Chet ezită o clipă, după care se decise să-i povestească ce se întîmplase peste noapte. Pe măsură ce asculta, Jeanette se făcu tot mai palidă şi începu să-şi muşte buza de jos.

— Dacă vrei să-ţi distrugă buna dispoziţie din această dimineaţă cu atitudinea lui, atunci nu te pot opri, încheie el. În locul tău, însă, l-aş lăsa să doarmă. Pînă ne vom întoarce o să se trezească, iar eu o să fiu suficient de vlăguit ca să nu-mi sară ţandăra imediat ce va deveni din nou obraznic.

„Asta e o greşeală”, gîndi Jeanette cu o intuiţie bruscă. „N-ar trebui să mergem la Stratford. Ar trebui să rămînem aici ca să discutăm cu Jeff, indiferent cît de dureros ar fi”.

Însă expresia feţei lui Chet îi spuse limpede că o confruntare cu Jeff acum ar fi îngrozitor de dură. Asta o ajută să se hotărască.

— Să mergem, atunci! fu ea de acord, forţîndu-se să zîmbească, deşi avea sentimentul clar că dimineaţa era deja ratată pentru ea.

Luară rachetele de tenis şi un set de mingi, apoi se duseră în garaj,

înghesuiră lucrurile pe bancheta din spate a maşinii şi plecară.

Nici unul nu-l văzu pe Jeff cum îi obsearvă din spatele ferestrei sale de la etajul doi, cu un zîmbet drăcesc în colţul buzelor.

Cinci minute mai tîrziu, soţii Aldrich lăsară Barrington-ul în urmă. O luară pe autostradă şi Chet începu să apese pe accelerator. Soarele era pe punctul de a răsări din spatele dealurilor de la estul şoselei, iar ceaţa de dimineaţă se retrăsese deja, lăsînd norii de pe cer să strălucească galben portocalii în lumina zorilor. Admirînd panorama oceanului, Jeanette începu să se simtă mai bine.

— În definitiv, poate că ai avut dreptate, rosti ea, oftînd şi aşezîndu-se mai confortabil pe scaun.

Poate că tocmai de asta aveam amîndoi nevoie.

Chet întinse mîna dreaptă şi o mîngîie uşor. Apăsă mai tare pe accelerator şi îşi răsuci o idee capul spre panorama Pacificului.

— Într-o dimineaţă ca asta nimic nu poate fi mai frumos, nu?

Acul vitezometrului continuă să crească încet. Depăşi 90 de kilometri pe oră şi Chet reduse apăsarea pe pedală, pentru că urmau o serie de curbe strînse, pe care şoseaua le făcea de-a lungul coastei învolburate dintre Barrington şi Stratford.

În loc să încetinească, maşina acceleră.

Chet simţi un fior în faţa comportării ciudate a maşinii, dar crezu că ştia ce se întîmplase.

Controlul automat de croazieră. Probabil că l-a lăsat deschis şi a apăsat accidental pe butonul de pornire a lui.

Însă cînd apăsă pe frîne pentru a scoate din funcţiune controlul automat de viteză şi începu să încetinească autovehiculul, îşi dădu seama că el nu funcţiona.

Principial, oricînd doreai să opreşti şi apăsai pe frînă, sistemul era automat anulat. O altă cale era de a tăia alimentarea motorului.

Piciorul drept apăsă pedala de frînă mai tare. În loc să se facă simţit impulsul care demonstra că acel control automat fusese dezangajat şi că motorul, ca şi frînele, lucrau pentru încetinirea vitezei, el simţi cum motorul se luptă cu frîna.

Jeanette îl privi îngrijorată şi-l întrebă:

— Nu mergem un pic prea repede?

Chet nu răspunse. Apăsă mai puternic pe pedală. Maşina începu să încetinească, iar el simţi o uşurare.

— Cred că s-a înţepenit acceleraţia, murmură. Probabil că s-a slăbit vreo legătură. N-o să-mi ia mai mult de un minut s-o aranjez dacă am în portbagaj o pereche de cleşti sau o cheie franceză.

— Oh, Doamne, gemu Jeanette. Numai de o notă de plată pentru reparaţii nu aveam acum nevoie!

— N-o să fie nici o notă, replică Chet.

Piciorul apăsa pedala tot mai mult, căci motorul continua să nu asculte de frîne.

— Dacă e de vină o legătură, atunci nu va fi nici o problemă.

Brusc, îşi dădu seama că problema era mult mai serioasă. Frînele începură să se încălzească şi, ca atare, să alunece, aşa că maşina reîncepu să accelereze.

La jumătate de milă în faţa lor era prima curbă şi drumul începea să şerpuiască printre stînci.

— Iubitule, încetineşte! se sperie Jeanette. Nu poţi...

— Încerc! exclamă Chet. Dar frînele se încălzesc şi trebuie să le mai dau drumul.

Relaxă pedala şi maşina ţîşni înainte cu motorul zumzăind parcă fericit că fusese eliberat din strînsoare.

Chet privi înspăimîntat cum viteza automobilului trece de 110, apoi de 120 de kilometri pe oră.

— Încetineşte, Chet! strigă Jeanette, stînd încordată în scaun şi holbîndu-se prin parbriz la curba strînsă spre stînga care se afla acum la numai o sută de metri în faţă.

Chet îşi înfipse piciorul în pedală. Maşina începu din nou să încetinească, dar, în cîteva secunde, frînele se reîncălziră şi el simţi cum ele încep să cedeze.

O clipă, acul vitezometrului coborî sub 120, dar începu să crească la loc.

Înnebunit, Chet apăsă pe ambreiaj. Cînd acesta nu răspunse la comandă, încercă să taie alimentarea motorului.

Cheia refuză să se răsucească în broasca de contact. Maşina părea scăpată de sub orice control.

Abordară prima curbă cu 135 de kilometri pe oră. Pumnii lui Chet se făcuseră albi datorită încleştării cu care mînuia volanul. Cauciucurile scrîşniră, dar drumul era taluzat în această curbă, aşa că roţile nu cedară. La cincizeci de metri mai departe drumul o lua la dreapta şi apoi, dacă îşi amintea bine, intra în prima curbă în ac de păr, răsucindu-se cu 180 de grade pentru a evita peretele de nord al unei crevase adînci din faleză.

Maşina supravieţui şi celei de-a doua curbe, însă auziră amîndoi un zgomot ascuţit, cînd aripa din spate se frecă de zidul de protecţie din piatră care fusese singurul obstacol protector pentru a nu fi proiectaţi de forţa centrifugă în ocean.

— Opreşte! ţipă Jeanette. Pentru numele lui Dumnezeu, fă ceva!

Chet redresă maşina, dar aceasta era complet scăpată de sub control şi continuă să accelereze pe măsură ce se apropia de curba periculoasă şi de podeţul îngust care mărginea golul despicăturii în punctul

cel mai periculos.

— N-o să reuşim! strigă el. Lasă-ţi capul în jos!

Cînd ajunseră la curbă aveau aproape 150 kilometri la oră. Chet răsuci de volan pînă la capăt, dar nu putu împedica nimic.

Botul maşinii se înscrise pe podeţ, dar, în aceeaşi clipă, roţile din spate alunecară şi limuzina ieşi de sub control.

Partea dreaptă a automobilului se izbi de capătul parapetului de beton al podeţului. Uşa din dreptul Jeanettei se curbă în interior, smulgînd instantaneu prinzătoarea centurii de siguranţă a femeii.

Jeanette fu aruncată în poala lui Chet. Maşina continuă să se răsucească. Partea din spate părăsi drumul şi autovehiculul începu să oscileze pe marginea podeţului. O clipă mai tîrziu, se rostogoli peste margine şi pluti cîteva secunde în aer pînă ce se zdrobi de stîncile de dedesubt. Luă, instantaneu, foc. Dar Chet şi Jeanette erau deja morţi.

Deasupra epavei se formă imediat un nor de fum.

Un minut mai tîrziu, dinspre nord se apropie agale de locul dezastrului un camion. Şoferul zări fuiorul de fum care răsărea de dedesubtul podului.

— Isuse! îngăimă el.

Imobiliză autovehiculul şi se dădu jos pentru a căuta supravieţuitori. Văzu despre ce era vorba şi se întoarse la bord. Apucă microfonul staţiei sale de emisie recepţie şi începu să raporteze:

— Cineva a căzut de pe podul de deasupra Barringtonului. Arată ca şi cum tocmai s-ar fi întîmplat. Maşina e în fundul prăpastiei şi arde ca naiba.

***

Cînd începură ştirile de dimineaţă, în apartamentul lui Hildie Kramer sună telefonul. Apucă receptorul şi tăie sonorul televizorului.

— Doamna Kramer? întrebă o voce masculină.

— Da.

Simţi o furnicătură de-a lungul sirii spinării. Vocea grea a interlocutorului o avertiza că avea să primească veşti proaste.

— Aici e sergentul Dover de la departamentul poliţiei din Barrington.

Hildie simţi că-i bate mai tare inima.

— L-aţi găsit pe Steve Conners? întrebă ea.

Îşi compuse deja o voce plină de compătimire ca reacţie la aflarea veştii morţii lui.

— Aş fi vrut eu, răspunse Dover. V-am sunat în legătură cu băiatul care i-a găsit maşina.

Hildie gîndi cu repeziciune. Josh se comportase cam ciudat cu o

noapte în urmă. Oare se strecurase afară din casă pe timpul nopţii? Dar cu ce scop? El nu ştia nimic despre cele ce se petreceau în laboratorul secret.

— Josh MacCallum? întrebă ea, mirată.

— Nu, celălalt. Jeff Aldrich.

— Aha, rosti ea, ca şi cum n-ar fi fost surprinsă, deşi simţi instantaneu un ghimpe în inimă. Ce se mai întîmplase? Le spusese Jeff adevărul părinţilor săi?

— Mă aflu acum chiar în casa băiatului, continuă Dover. Mă tem că a avut loc un accident şi băiatul a rămas singur. M-a rugat să vă sun.

— Un accident? repetă Hildie. Ce fel de accident?

— Mă tem că ai lui au încurcat-o. Maşina lor a căzut de pe podul de la nord de oraş. S-a întîmplat cam cu patruzeci şi cinci de minute în urmă.

— Oh, Doamne! îngăimă Hildie. Chet şi Jeanette? Au păţit ceva?

— Da, doamnă, răspunse Dover. De asta v-am sunat. Nici unul dintre ei nu mai e în viaţă.

Hildie se sprijini de măsuţa telefonului. După cîteva minute, reuşi să îngaime cu voce tremurătoare cîteva vorbe:

— Vin imediat acolo! Spuneţi-i lui Jeff că vin.

Nu aşteptă replica poliţistului. Închise telefonul, îşi trecu degetele prin păr şi plecă în grabă spre parcare.

***

Josh stătea încă în pat, complet treaz. Dormise prost în acea noapte; se trezise mereu, cu gîndul la ciudatul fişier pe care-l văzuse pe computerul lui şi la semnificaţia acestuia. La un moment dat, avusese chiar un vis despre computere, în care el se întorsese în bizara lume pe care o văzuse pe ecranul căştii de iluzionare a realităţii.

Numai că în vis nu folosea nici un program de computer. Era chiar el în interiorul computerului.

Nu era deloc aşa cum îi povestise Adam. Acea lume minunată care-l aştepta pe el ca s-o exploreze nu exista.

Nu era decît un imens labirint care se răsucea în jurul lui, un şir nesfîrşit de coridoare care nu duceau nicăieri. Îl cuprinsese panica şi o luase la fugă prin labirint, învîrtindu-se mereu în cerc.

Era o capcană din care nu exista scăpare.

Încercase să ţipe, dar nu-şi găsise vocea. Tocmai acel efort violent de a încerca să spargă tăcerea îl trezea de fiecare dată, asudat şi tremurînd.

Visul se repetă de cîte ori readormea şi mereu era mai înspăimîntător.

Cînd se deşteptase ultima oară, soarele de dimineaţă pătrundea deja

prin fereastra deschisă. Atunci se decisese să rămînă treaz. Se întinsese după o carte şi începuse să citească.

Auzi un zgomot de maşină. Se uită la ceas şi văzu că era numai şase şi ceva. Coborî, curios, din pat şi se duse la fereastră.

Ajunse la timp pentru a o vedea pe Hildie Kramer cum dispare prin porţile academiei la volanul automobilului ei.

Oare unde plecase? Şi pentru cît timp?

Josh se uită din nou la ceas. Încă o jumătate de oră nimeni din reşedinţă nu se va mişca din pat. Iar dacă Hildie nu era înăuntru...

Se hotărî. Acum era momentul să coboare în subsol şi să încerce să descopere poziţia celui de-al doilea ascensor.

Dar dacă îl va prinde cineva? Ce era cu lumea care lucra la bucătărie? Nici măcar nu ştia la ce oră veneau ei la lucru.

Se îmbrăcă în grabă. Îi veni o idee. Scoase valiza de sub pat şi o luă cu el cînd părăsi camera. Dacă îl va opri cineva, va spune simplu că se duce să o pună în magazie.

Coridorul era tăcut, ca şi cum era plină noapte. O luă de-a lungul lui pînă la scări pe care le coborî cîte două o dată pînă la parter.

Acesta era şi el pustiu.

Se strecură prin sufragerie, apoi se opri să asculte lîngă uşa bucătăriei. Auzi un murmur de voci şi simţi aroma cafelei care se furişa prin uşa batantă întredeschisă.

Deschise în tăcere uşa de la subsol, aprinse lumina şi păşi pe platforma din capul scărilor.

Trase uşa după el şi respiră uşurat. Pînă acum nu-l descoperise nimeni.

Coborî scările, cărînd valiza după el. Ştiind că afară e ziuă şi venind aici pentru a doua oară, subsolul nu i se mai părea acum atît de monstruos. Aşează valiza la piciorul scării şi o luă către locul unde descoperise puţul de beton. Ajunse imediat lîngă el şi descoperi un alt comutator. Îl apăsă şi zona din jurul lui fu inundată de lumina strălucitoare a patru becuri cu incandescenţă.

Dădu ocol puţului şi-l examină cu atenţie. Primele trei laturi cercetate se dovediră a nu fi nimic altceva decît feţe ale lui. Pe alocuri, căzuseră bucăţi din tencuială, pentru că cimentul era vechi, dar cam asta era tot.

Pe cea de-a patra latură găsi ceva ce nu observase data trecută. Din podea răsărea o ţeavă de plastic cu diametrul de aproximativ zece centimetri. Ţeava o lua în sus, lipită de peretele puţului şi era întreruptă la jumătatea drumului de o cutie cu capacul prins în şuruburi la fiecare colţ al ei. De acolo, conducta continua în sus şi dispărea prin tavanul subsolului, cu excepţia unei ramuri care făcea unghi drept, o lua pe sub tavan şi se

pierdea în întuneric.

Josh înălţă capul şi studie ţeava. Ştia că plasticul nu fusese încă inventat cînd se construise casa. Oricum, conducta nu părea veche. Studie apoi zona din podea de unde răsărea ea şi văzu că şi cimentul din jur arăta de parcă ar fi fost pus de curînd.

Putea oare această ţeavă să conţină cablurile de energie ale ascensorului? Puţin probabil.

Se îndreptă apoi spre scări şi căută în dulapurile cu scule din pivniţă pînă ce găsi o trusă. Deschise capacul şi apucă o şurubelniţă. Se întoarse la ţeavă şi deşurubă capacul cutiei de pe traseul ei.

Înăuntru se vedeau cabluri.

Dar nu erau tipul de cablu gros care era folosit pentru alimentarea cu energie a unui lift.

Erau cabluri de computer.

Josh le recunoscu de îndată. Erau acolo cel puţin douăsprezece, făcute pachet, atît de strîns încît Josh nu putu să le numere pe toate. Şi toate mergeau deasupra şi coborau dedesubtul pivniţei.

Încă nu ştia unde era maşinăria care acţiona ascensorul. Înşurubă capacul la loc şi-şi făcu în minte un plan al clădirii. Acoperişul cupolei de la etajul patru era plat, deci nu părea posibil ca motorul să fie adăpostit acolo.

Dar dacă cablurile care acţionau cabina în sus şi în jos erau montate pe ghidaje prin pereţi? În subsol era o groază de spaţiu pentru un motor electric.

Se învîrti pe lîngă puţ, urmărind cu privirea ramura singuratică a conductei de cabluri. Aceasta dispărea într-un perete de cărămizi prefabricate, cam la cinci metri mai încolo.

Cărămizile arătau mult mai noi decît betonul podelei şi erau penetrate de o uşă.

Josh o porni către ea.

***

Hildie parcă în faţa casei familiei Aldrich. Pe aleea din faţă staţiona o maşină de patrulare a poliţiei. Coborî din automobil şi un ofiţer deschise uşa casei înainte ca ea să apese pe butonul soneriei.

— Doamna Kramer? Eu sînt sergentul Dover. Băiatul e în bucătărie.

Indică direcţia cu capul.

— Pe acolo.

Hildie traversă livingul şi se opri la uşa bucătăriei. Jeff stătea la masă, îmbrăcat în pijama, peste care îşi pusese halatul de baie. Se uită la ea şi Hildie observă că ochii lui erau uscaţi.

Era palid, dar nu vărsase nici o lacrimă.

— N-am ştiut pe cine să sun, se scuză el. N-am nici o rudă primprejur.

Hildie se duse lingă el şi se aplecă greoi pentru a-l îmbrăţişa.

— Îmi pare rău, rosti ea. Îmi pare aşa de rău!

Jeff o privi în ochi.

— Pot să mă întorc la şcoală acum?

Hildie simţi că i se taie răsuflarea. Îl privi din nou. Încet, începu să înţeleagă.

Fără lacrimi.

Avea vocea calmă.

Nu-i păsa.

Amîndoi părinţii lui erau morţi şi lui nu-i păsa.

Hildie gîndi rapid. Oare observase şi poliţistul? Sau el presupusese că Jeff e şocat şi încă nu pătrunsese adevărul celor întîmplate?

— N... nu ştiu, spuse ea. Lasă-mă să vorbesc cu sergentul...

Vocea i se stinse cînd nu-şi aduse aminte de numele poliţistului.

— Dover, îi aminti Jeff. Se numeşte Dover.

Hildie se îndreptă din şale şi porni spre living, unde ofiţerul vorbea cu cineva la telefon. Îi făcu semn să aştepte, scurtă convorbirea şi închise.

— Cum se simte? întrebă el.

Hildie clătină din cap.

— Nu prea bine. Nu-s sigură că şi-a dat seama încă ce s-a întîmplat. Vrea însă să ştie dacă îl pot duce la academie.

Dover îşi împreună sprîncenele a mirare. Hildie continuă, grăbindu-se să speculeze momentul de confuzie din mintea lui:

— Cred că, mai degrabă, vrea să plece de acasă. Date fiind cele întîmplate, e greu pentru el să mai stea aici.

— Cred că ar trebui să-i informăm rudele..., începu Dover.

Hildie încuviinţă imediat.

— Pot să am eu grijă de asta. Avem toate dosarele la academie şi atît Jeanette cît şi Chet lucrează — *au lucrat* — la universitate. O să fac, desigur, cum spuneţi dumneavoastră, dar...

Lăsă deliberat cuvintele în suspensie pentru că voia ca decizia finală să vină din partea lui.

Dover reflectă o clipă şi se hotărî. Îi fusese şi aşa destul de greu să vină pînă aici şi să-i comunice unui puşti de doisprezece ani că ai lui muriseră. Cînd era vorba de copii, Dover nu ştia niciodată ce să facă. În jumătatea de oră cît stătuse acolo, nu fusese capabil să-i spună nimic băiatului. Măcar această femeie ştia cum să se poarte cu copiii şi îl cunoştea pe Jeff.

— Dacă puteţi face asta, atunci probabil că le va veni mai uşor celor

din familie, fu el de acord. Ar fi de mare ajutor dacă are vreo bunică sau altă rudă. Dacă n-are, putem să-i sunăm pe cei de la asistenţa socială ca să-i găsească un loc unde să locuiască.

— Nu cred că e necesar, îi comunică Hildie. Cred că, fie Chet fie Jeanette au rude în oraş şi o să le contactez în dimineaţa asta. Mă îndoiesc că asistenţa socială se va implica în acest caz.

— Trebuie să vedem ce are de zis familia, replică Dover ca să scape de obligaţie. Mă tem însă că trebuie să vă cer actele. Nu că n-aş crede că sînteţi cine spuneţi că sînteţi, dar...

— Nu-i nici o problemă.

Scotoci într-o geantă largă pe care o lăsase pe un scaun şi scoase documentele ei de identitate. Dover examină superficial permisul ei de conducere şi legitimaţia de servici.

— Vă pot suna la acelaşi număr pe care l-am folosit mai devreme? întrebă el.

— Sau prin centrala universităţii, răspunse Hildie. Ziua mă puteţi prinde mai uşor pe această cale. Celălalt număr e de la apartamentul meu din academie. Sînt administratoarea acestei instituţii.

Cinci minute mai tîrziu, ea şi Jeff se îndreptau, cu maşina, spre academie. Păstrară o bucată de drum tăcerea. Hildie fu cea care vorbi prima:

— Îmi pare rău pentru părinţii tăi, Jeff. Ştiu cît îţi va fi de greu.

O clipă nu fu sigură că o auzise, însă el se întoarse spre ea.

— Doctorul Engersol o să trebuiască să mă lase acum să mă duc lîngă Adam. Dacă poliţia află ce am făcut o să vină şi o să mă aresteze, nu?

Ţinînd strîns volanul, Hildie nu răspunse.

***

Josh deschise uşa şi aprinse lumina. Îşi dădu seama instantaneu că găsise ceea ce căuta.

Prinse de podea cu bolţuri se aflau două motoare mari, fiecare dintre ele fiind angrenate de o roată de transmisie.

Unul din motoare era vechi. Carcasa lui era înnegrită de unsoare şi inelele sale de cupru erau perfect vizibile prin grila ştanţată, de ventilare.

Cel de-al doilea părea cu mult mai nou. Cu toate astea, Josh văzu urma clară a unui motor geamăn cu cel vechi.

Oare cedase unul din cele vechi? Şi dacă da, de ce nu fuseseră înlocuite amîndouă?

Examină rolele de transmisie. Amîndouă susţineau cabluri mai groase decît degetul mare al lui Josh.

În jurul butucului de la rola ataşată motorului mai vîrstnic, cablul era înfăşurat numai de cîteva ori.

Aceeaşi situaţie era valabilă şi pentru cealaltă roată, numai că rola în sine era mult mai voluminoasă.

Josh urmări cu privirea traseul cablurilor. Ele părăseau rolele, treceau pe sub doi scripeţi înţepeniţi în podeaua de beton, traversau podeaua şi se înfăşurau pe altă pereche de scripeţi. De acolo cablurile se îndreptau drept în sus şi dispăreau prin două locaşuri gemene, care păreau că traversează pereţii clădirii.

Şi le imagină urcînd prin pereţi pînă la altă pereche de scripeţi, care le făceau să se întoarcă în subsol. Aceşti ultimi doi scripeţi trebuiau să fie poziţionaţi drept deasupra puţurilor de ascensor.

Josh descifră repede ce motor acţiona fiecare ascensor.

Motorul mai vechi, ataşat rolei mai înguste, făcea să urce şi să coboare cabina pe care o vedea în fiecare zi şi care se afla acum la parter.

Deci motorul mai nou acţiona liftul secret. Dar şi rola acestuia era aproape goală ceea ce însemna că şi cabina lui se afla jos.

Dar cu cît mai jos faţă de cealaltă?

Inspectă cu privirea pereţii încăperii şi zări regulatoarele celor două ascensoare.

Unul dintre ele părea că se află acolo de cînd fusese construită casa.

Celălalt însă era la fel de nou ca şi motorul. Din carcasa sa neagră, de metal, ieşea tubul de plastic care fusese deviat de la traseul conductei mari cu cabluri, zărită de Josh mai înainte.

Deci liftul secret era controlat de un computer, iar celălalt opera încă după sistemul de acţionare în vigoare pe vremea construirii casei.

Dintr-o dată, se auzi un „clanc!” foarte sonor. Josh sări, speriat, de lîngă regulatoare. O clipă se înfricoşă teribil cînd se gîndi că fusese prins în subsol. Panica cedă însă imediat cînd realiză că nu auzise nimic altceva decît zgomotul pornirii unuia dintre ascensoare.

Se răsuci pe călcîie şi văzu cum se învîrteşte încet rola mai îngustă. Josh îşi ţinu respiraţia şi numără instinctiv secundele cît ea continuă să se rotească. După treizeci de secunde, rola se umplu cu cablu şi motorul se opri cu zgomot.

Josh rămase pironit locului. Peste cîteva momente, se trezi la viaţă celălalt motor. Cea de-a doua rolă începu şi ea să se răsucească, mult mai rapid şi extrem de silenţios. Josh numără secundele din nou.

De această dată, trecură numai douăzeci de secunde pînă ce motorul se opri, dar Josh fu convins că rola se învîrtise cu o viteză de cel puţin două ori mai mare decît cealaltă. Peste încă cinci secunde, ascensorul îşi începu o nouă cursă.

Josh îşi dădu seama că cineva luase ascensorul vechi pînă la etajul

patru, îl apelase pe cel ascuns şi îl luase pe acesta în jos pînă la o destinaţie obscură.

Hildie?

Oare se întorsese? De cît timp stătea el ascuns în pivniţă? Nu ştia. Dar dacă fusese ea, ar fi fost bine să se întoarcă sus acum, cît timp ea se mai afla încă acolo, dedesubt. Stinse luminile şi se grăbi spre piciorul scării. Mintea sa elaborase deja un plan pentru ce avea de făcut pe post de următor pas.

Dacă liftul secret era comandat de un computer aflat undeva, la mare adîncime sub reşedinţă, trebuia să existe o cale de acces la acesta! Şi dacă o va găsi...

Se căţără pe scări în sus, stinse ultimele lumini, împinse uşa pentru a ieşi de acolo şi fu pe punctul de a răsturna tava cuiva care căra hrană din bucătărie în sufragerie.

— Isuse! exclamă acest cineva.

Josh îl privi pe băiatul pe care-l lovise cu uşa. Era unul dintre studenţii universităţii, care lucra cu program parţial în bucătăria academiei şi care se uita mînios la el.

— Ce dracu faci, puştiule?

— E... eu îmi puneam valiza în magazie, murmură Josh.

Celălalt dădu ochii peste cap.

— Mă rog, ai grijă, da?

Trecu pe lîngă Josh, continuîndu-şi drumul spre sufragerie. Josh îl urmă şi-şi croi drum prin mulţimea de copii care erau de acum adunaţi în jurul bufetului. Se duse în holul mare. Cînd ajunse la prima treaptă a scării, de sus apăru, clătinîndu-se, Brad Hinshaw.

— Josh! Te-am căutat peste tot!

— Am fost să-mi duc valiza, începu Josh, dar celălalt i-o reteză.

— S-a întors Jeff! Îţi vine a crede? O singură noapte şi deja s-a întors!

— Jeff? repetă Josh.

Îi reveni brusc în memorie mesajul ciudat pe care îl văzuse pe computer în noaptea ce trecuse.

— Mda! Tocmai l-am văzut cînd intra cu Hildie!

— Şi unde sînt? îngăimă Josh.

Brad indică, cu degetul, în sus.

— În apartamentul doctorului E. I-am văzut în lift acum vreo două minute! Hai cu mine — luăm o masă şi-i păstrăm un loc şi lui. Abia aştept să aflu cum i-a păcălit de această dată pe ai lui să-l lase să se întoarcă.

Dar Josh nu-l mai asculta. Ştia că Jeff şi Hildie nu se mai aflau în apartamentul de sus.

Erau acum, undeva, sub imobil.

De ce?

Se răsuci şi începu să urce scările către etajul doi.
Către camera sa şi către computerul său.

27

Jeff se holbă la imaginea fratelui său pe monitorul de deasupra bazinului.

Bizar!

Îi era greu să-şi creadă ochilor. Adam încă trăia, trăia cu adevărat. Şi arăta chiar mai bine decît crezuse. Putea să vadă, să audă şi să vorbească, toate astea făcîndu-le prin complexul de circuite electronice din giganticul computer Croyden de alături.

Putea să vadă chiar şi furia din privirea lui, la fel de clar ca şi cum pe ecran ar fi fost chiar Adam în carne si oase.

— Dar n-am vrut ca mami şi tati să moară, rosti Jeff pe acelaşi ton mînios pe care îl avusese şi Adam cînd îl acuzase de asasinarea părinţilor lor. Ţi-am spus doar că am vrut numai să-i sperii!

— Nu mă minţi, Jeff, îl avertiză Adam.

Vocea lui era rece şi avea o duritate pe care Jeff nu o mai întîlnise niciodată înainte.

— N-ar fi trebuit să te ajut, continuă el. Dar ai spus...

— Şi ce voiai să fac? izbucni Jeff, cu ferocitate. Să-i las să mă pună la secret? Totul ar fi fost minunat dacă ţi-ai fi păstrat închisă gura aia mare a ta. Dar nu! Tu trebuia să vorbeşti cu mami!

— Pur şi simplu n-am vrut să fie tristă! contraatacă Adam.

Pe ecran ochii lui aruncau fulgere de mînie.

— A fost mama mea! Am iubit-o!

Engersol urmărea, fascinat, întreaga dispută. Era ca şi cum creierul lui Adam se mai afla încă în corpul lui. Emoţiile sale, reacţiile sale, toate erau perfecte! Chiar şi expresiile faciale se schimbau permanent, în funcţie de cuvintele fratelui său. Emoţiile apăreau în interiorul lui şi erau traduse instantaneu pe afişajul grafic al monitorului.

O animaţie adevărată, în cea mai completă formă a ei; o imagine pe care băiatul o utiliza pentru a reflecta starea fiinţei sale emoţionale.

Adam folosea simultan o parte a minţii pentru a crea imaginea de pe ecran, alte părţi pentru a expedia impulsurile electronice pe care computerul le convertea în vorbire şi restul pentru a gîndi şi a reacţiona.

Adam beneficia şi de vedere. Se folosea de oricare dintre cele patru camere de luat vederi montate în colţurile încăperii, pentru a prelua imaginile convertite de computerul Croyden în informaţii binare, şi a le interpreta în propria sa minte la fel de clar şi de precis ca şi cum ochii săi erau încă intacţi.

„Incredibil!”, se minună Engersol. Cele mai importante două simţuri, auzul şi văzul, funcţionau încă perfect, în ciuda lipsei organelor externe de percepţie a lor.

Doctorul era deja convins că avusese dreptate. De cînd fusese scos din craniu, creierul lui Adam începuse să dezvolte căi noi de utilizare a zonelor ce nu mai erau necesare pentru întreţinerea corpului.

Părea că îşi reprogramase părţi ale sistemului nervos autonom, astfel ca funcţiile de văz şi auz să nu mai treacă prin nivelul conştient. Datele erau culese de la computerul Croyden, traduse în forma potrivită şi trimise pentru a stimula centrii auzului şi văzului de pe cortex.

Probabil că sunetele şi imaginile pe care le recepţiona el erau la fel de reale ca şi cum ar fi făcut-o direct.

Dar cum stăteau lucrurile cu Amy?

În timp ce computerul continua să înregistreze orice reacţie a creierului lui Adam, pe măsură ce acesta oscila între durere şi furie în cearta cu fratele lui, atenţia lui Engersol se îndreptă spre oscilografele ataşate creierului fetei.

Era şi acolo activitate, putea s-o vadă pe afişajele grafice ale undelor emise de cortexul ei. De ieri, ea refuzase total să-i mai răspundă, deşi el era convins că era conştientă de faptul că voia să comunice cu ea.

Trebuia să decidă ce avea de făcut.

Adam îi confirmase că ea fabricase viruşi informaţionali ce puteau fi activaţi în eventualitatea că echipamentul care-i supraveghea activitatea creierului detecta ceva ieşit din comun.

Dacă încerca să umble la creierul ei sau să-l deconecteze de la sistem, viruşii aveau să atace computerul Croyden.

Adam găsise deja sute de exemplare, dar azi-noapte devenise evident că nu era capabil să-i găsească pe toţi. În vreme ce Amy îi putea planta oriunde, nu numai în Croyden, ci şi în orice computer din raza ei de acţiune, ceea ce însemna, practic, orice computer de mare capacitate de pe glob —, Adam trebuia să inspecteze pe rînd fiecare director din fiecare maşină.

Sarcina aceasta era imposibil de dus la îndeplinire. Deja el rămăsese mult în urmă faţă de fată.

Amy trebuia oprită, numai că, pînă acum cîteva ore, se părea că actul opririi activităţii ei n-ar face altceva decît să detoneze toţi aceşti viruşi, care ar detona, la rîndul lor, alţi viruşi, pînă ce...

Pe Engersol îl încercă un fior de groază cînd se gîndi la perspectiva cedării tuturor computerelor din ţară sau a simplei contaminări simultane a lor.

Răspunsul la problemă îl găsise pe la ora două a dimineţii, cînd îşi dăduse seama că şi computerul Croyden putea fi păcălit.

Se putea fabrica o înregistrare cu răspunsurile creierului ei, care să imite funcţiile şi reacţiile normale.

O înregistrare care putea conţine o instrucţiune de repetare la nesfîrşit, care să hrănească computerele cu date nepericuloase, şi cum Amy ar fi fost încă acolo şi creierul ei ar fi funcţionat normal.

Şi, în timp ce computerul va procesa aceste date, el va deconecta creierul ei de la sistemul de întreţinere şi-l va distruge.

După care Adam, ajutat de viteza fantastică a Croydenului, putea începe munca de detectare a băncilor de date contaminate de pretutindeni.

Şi cînd se va termina şi asta, şi băiatul va confirma găsirea şi lichidarea tuturor viruşilor, Engersol va izola laboratorul şi va deconecta computerul Croyden — ca şi proiectul, de altfel — de la orice sursă externă de informaţii pînă ce va găsi o cale pentru păstrarea minţilor copiilor sub control.

Deşi nu-i explicase lui Hildie implicaţiile complete ale acţiunii fetei, el era conştient de ceea ce se întîmplase.

El deschisese cutia Pandorei şi conţinutul ei se vărsa în afară cu repeziciune.

De dimineaţă, Adam îi comunicase:

— Dacă o putem opri să mai creeze noi viruşi, eu îi pot detecta în cîteva ore. O dată ce aceştia vor fi dezactivaţi, restul nu mai contează. Pot să rămînă acolo unde sînt, pentru că nu mai are cine să-i iniţializeze, în plus, pot folosi datele ei proprii pentru a-i găsi pe detonanţi.

— În regulă, rosti acum Engersol, ieşind din reverie. Nu mai putem face nimic pentru a schimba cursul evenimentelor ce au avut loc. Singura noastră opţiune e să continuăm de unde sîntem acum şi cel mai important lucru e să intrăm în legătură cu Amy.

— Poţi s-o faci? întrebă Hildie.

În ultimele cinsprezece minute ea nu rostise nici o vorbă. Ascultase în tăcere cum Jeff îi povestea fratelui său ce li se întîmplase părinţilor. Nu intervenise cînd el afirmase că n-avusese intenţia să-i ucidă, pentru că, la fel ca şi Engersol, şi ea simţea că importanţa proiectului depăşea cu mult necesitatea ca Adam să înţeleagă exact cele întîmplate.

Mai mult, dacă Adam putea fi convins că totul se întîmplase din vina lui, asta avea să le asigure cooperarea lui în orice acţiune ce va trebui întreprinsă pentru a o controla pe Amy Carlson.

Necesitatea lui de a i se aproba acţiunile, dorinţa lui de-a dreptul patologică de a se conforma la tot ce i se cerea, fuseseră principalele motive pentru care îl selectaseră pentru participarea la proiect.

Vina resimţită faţă de moartea părinţilor lui avea să se dovedească acel ultim stimul pentru ca el să execute orbeşte orice îi va cere Engersol.

Chiar dacă asta însemna ca, în final, să moară şi el.

— Cred că o putem contacta pe Amy, replică Engersol.

Se aşeză în faţa tastaturii şi începu să dea instrucţiunile care aveau să trimită în sistem datele, prefabricate de el, referitoare la activitatea creierului fetiţei.

Monitorul de deasupra bazinului ei prinse, instantaneu, viaţă şi vocea lui Amy umplu camera.

— N-o să-ţi meargă, doctore Engersol!

Rostise vorbele cu o siguranţă care-i făcu pe ceilalţi să privească imediat monitorul ei.

Părea că se uită, cu ochi mînioşi, direct spre doctor.

— Ştiu ce vrei să faci şi n-o să-ţi meargă, rosti ea, din nou.

Faţa doctorului se strîmbă într-un zîmbet lipsit de căldură.

— Si ce crezi tu că fac, Amy?

— Încerci să păcăleşti computerul. Dar n-o poţi face. Am studiat problema, doctore Engersol. Şi cred că un creier este exact ca o amprentă. Nu există două organe identice şi sînt atît de complicate încît nu pot niciodată repeta absolut la fel o secvenţă de răspunsuri măsurabile. Aşa că am întocmit un nou program, care compară mereu cele mai noi citiri ale datelor provenite de la creierul meu cu cele dinainte. Dacă descoperă o duplicare a acestor date, atunci acest program va presupune automat că mi-ai făcut ceva şi va începe activarea viruşilor. Mai întîi însă va porni distrugerea completă a acestui proiect.

Engersol privi îngheţat imaginea fetei cu părul roşcat. Faţa ei pistruiată nu-i dădea mai mult de zece ani, pînă ce el ajunse să se uite în ochii ei. Păreau că poartă în ei întreaga înţelepciune a omenirii.

— Nu te cred! rosti el aspru, deşi se simţea mult mai puţin sigur decît lăsaseră cuvintele lui să se înţeleagă.

Capul fetei se ridică puţin şi un zîmbet maliţios îi ridică colţurile gurii.

— Încearcă, dacă ţii aşa de mult. Programul e întocmit de aşa natură ca să-ţi lase treizeci de secunde pentru a te răzgîndi. Însă nu cred că o să aştepţi atîta.

Engersol simţi că-l cuprinde o furie rece. Era o cacealma! Era sigur de asta!

— Dacă nu mă răzgîndesc o să mori, nu-i aşa? rosti el.

Amy ezită, după care încuviinţă.

— Da. Ca şi Adam, de altfel. Dar m-am gîndit şi la asta şi nu cred că mai are vreo importanţă. N-aveai nici un drept să ne plantezi aici şi totuşi ai făcut-o. Şi te-am avertizat ce se va întîmpla dacă vei încerca să-mi faci rău, aşa că, dacă te decizi să mergi înainte, tu vei fi cel care ne va ucide pe amîndoi, şi nu eu.

Engersol se uită furios la Hildie ai cărei ochi, ce reflectau mai multă

ură chiar decît ai lui, o priveau pe Amy ca şi cum ar fi vrut s-o devoreze.

— Ei bine? o întrebă el.

Ea vorbi fără a-şi lua privirea de pe monitor:

— Spune adevărul? Computerul nu poate fi, într-adevăr, păcălit?

— Nu sînt sigur, răspunse, nervos, doctorul. Înclin să cred că se poate. Cred că ea blufează.

Hildie ezită o clipă apoi se decise.

— Fă-o! rosti ea. Nu ne putem permite ca tot acest proiect să devină sclavul unui copil supărat.

Engersol termină de dat instrucţiunile şi apăsă pe tasta care le permitea accesul în computer.

Cîteva secunde nu se întîmplă nimic. Cînd fu pe punctul de a începe tastarea celorlalte instrucţiuni, care aveau să lichideze sistemul de întreţinere a creierului fetei, ecranul prinse, brusc, viaţă. Difuzoarele sistemului acustic începură să sune alarma. Pe tablourile de control ale ambelor bazine începură să clipească lumini roşii de avertizare, după care se activară buzerele pe măsură ce sistemele porniră să cadă, unul după altul.

— Ce e? ţipă, speriată, Hildie. Ce dracu' se întîmplă?

Engersol nu răspunse. Se afla deja cu degetele pe tastatură şi anula tot ce introduse în calculator.

— Ajută-mă, Adam! strigă el îngrozit.

Sunetele alarmei încetară. Luminile de avertizare se stinseră una cîte una, pe măsură ce Adam începu să lucreze şi să repare stricăciunile făcute programelor ce controlau echipamentul.

În mai puţin de un minut, totul se linişti. Engersol pălise. Cămaşa îi era îmbibată cu sudoarea ce-i ţîşnise prin toţi porii cînd văzuse cum începe să se ruineze în jurul lui toată munca depusă în ultimii zece ani. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu mînă tremurătoare.

Pe monitor, Amy zîmbea satisfăcută.

— Ai văzut? rosti ea. S-a întîmplat exact aşa cum am prezis, nu?

Engersol încercă să înghită nodul care i se formase în gît şi care ameninţa să-l sufoce.

— Adam! tună el. Spune-mi unde eşti. E totul sub control?

— Verific încă, răspunse Adam.

Pe monitor imaginea sa era aceea a unui chip încremenit de pe urma concentrării cu care verifica programele atacate de virusul creat de Amy.

Înăuntrul lui era ca şi cum s-ar fi aflat chiar în interiorul computerului, examinînd datele de pe suporţi, citindu-le la fel de uşor ca pe nişte cuvinte scrise pe hîrtie. Se simţea parcă ar fi fost în mijlocul şuvoiului de informaţii.

În adîncul conştiinţei lui simţi o prezenţă străină.

Nu era Amy.

Se obişnuise cu mintea ei, cu prezenţa ei, ca o umbră care se mişca paralel cu el sau o lua înaintea lui.

Sesiză acum o altă prezenţă.

O adulmecă şi înţelese brusc cine era.

***

După numai cinci minute de operare la terminalul din camera lui, Josh înţelese că nu putea pătrunde în sistemul ce acţiona în subsol. Întîlnise, la sfîrşitul fiecărei comenzi de acces, acelaşi mesaj:

INTRODUCEŢI CODUL DE SECURITATE

Se simţea ca şi cum cuvintele îşi băteau joc de el. Într-un tîrziu, renunţă. Părăsi, nemulţumit, camera şi o luă pe culoar spre scări. Cînd ajunse în capătul lor, auzi un mieunat şi privi în sus.

La două etaje deasupra lui, pe platforma scărilor, îl văzu pe Tabby. În ultimele două zile, pisoiul se vînturase pe la etajele superioare, mutîndu-se din cameră în cameră, căutîndu-şi parcă prietena dispărută. Josh îl lăsase ieri în propria lui cameră, dar animalul nu stătuse decît atîta cît îi fusese necesar să se convingă că Amy nu era acolo, după care se strecurase pe uşă afară şi îşi continuase inspecţia.

Acum stătea la etajul patru şi mieuna rugător.

Josh se opri şi observă pisica. Parcă sesizînd interesul pentru el, Tabby mai mieună o dată şi dispăru.

De unde se afla, Josh putea vedea partea de sus a uşii de la apartamentul directorului Engersol. Uşa era întredeschisă.

Nu cu mult. Era doar o crăpătură cît o idee.

Inima începu să-i bată cu putere. Va îndrăzni să se urce pînă acolo? Dacă se va întoarce Hildie?

Dar ar auzi, în acest caz, ascensorul şi ar avea suficient timp să iasă afară. Şi, poate, dacă era chiar în interiorul apartamentului directorului...

Se decise. Uitîndu-se în jurul lui pentru a vedea dacă îl observă cineva, se furişă pînă sus.

Lîngă uşă, Tabby se întoarse spre a se uita la el, apoi zgîrie uşa cu lăbuţa, ca pentru a-i cere lui Josh s-o lase să intre.

— Ai dat de mirosul ei? întrebă Josh, cu voce joasă. Ai dat de mirosul ei înăuntru?

Cu inima bătîndu-i năvalnic, întinse mîna şi crăpă uşa mai tare.

Pisica se strecură înăuntru.

O clipă mai tîrziu, Josh o urmări. Inspectă camera cu privirea şi ochii

îi căzură imediat pe terminalul de computer ce se afla pe biroul de lîngă fereastră.

Computerul doctorului Engersol.

Josh traversă repede încăperea, se aşeză în faţa terminalului şi începu să apese tastele.

De această dată, nu mai apăru nici o cerere de cod de acces.

Începu să caute printre directoare pe care nu le mai văzuse niciodată înainte. În cel de-al treilea director, atenţia îi fu atrasă de numele unui fişier:

GELAB.CAM.

Creierul traduse instantaneu numele fişierului: George Engersol. Laborator. Cameră.

Se folosi de mouse, plasă cursorul pe numele fişierului şi apăsă clapeta de două ori.

În partea de sus a ecranului se deschise o fereastră şi, în faţa ochilor lui, apăru o imagine.

Josh se holbă, în tăcere, la ea. Vedea un laborator cum nu mai văzuse înainte în academie, umplut cu echipament care îi făcea pielea ca de găină, deşi habar n-avea la ce putea folosi acesta.

Îşi dădu, instinctiv, seama că îi găsise pe Adam şi pe Amy.

În colţul stîng al imaginii putu zări computerul Croyden în camera lui separată, iar la capătul încăperii de unde primea imagini văzu două bazine cu cîte un monitor deasupra fiecăruia.

Unul din ele era orb, iar pe celălalt era afişat chipul lui Adam. Adunaţi în jurul unui birou din apropierea bazinelor se aflau doctorul Engersol, Hildie Kramer şi Jeff Aldrich.

Păreau că poartă toţi o conversaţie aprinsă.

Sunetul!

Trebuia să existe şi un sistem de sunet!

Josh se puse frenetic pe lucru şi începu să caute fişiere ce activau microfoanele şi difuzoarele din laborator. Dacă Adam fusese în stare să-i vorbească prin intermediul programului de iluzionare a realităţii, atunci el trebuia să fie capabil să comunice şi cu Engersol.

Tot ce avea de făcut era să găsească fişierele potrivite şi să activeze programele respective...

***

În laborator se auzi vocea digitizată lui Adam:

— Sîntem spionaţi!

Engersol ridică imediat privirea de la ecranul pe care îl studia.

— Spionaţi? De cine?

— Josh, anunţă Adam. Stă la biroul dumitale şi ne urmăreşte.

Engersol încremeni. O clipă, simţi că-l copleşeşte furia îndreptată asupra lui Hildie. Fusese chiar aşa de idioată încît să lase uşa apartamentului lui descuiată?

— Du-te după el, te rog, Hildie, rosti el, silindu-se să-şi menţină mînia sub control. Adu-l aici!

Va trata cu Josh imediat. Cu Hildie se va răfui mai tîrziu.

***

În apartamentul de la etajul patru, Josh descoperi, în sfîrşit, programul ce-i permitea accesul la sistemul sonor al laboratorului. Îi îngheţă sîngele în vine cînd auzi ultimele cuvinte rostite de Adam şi de doctor.

Se holbă, paralizat, la ecran. Ce să facă? Ce *putea* face? Ea va fi aici, sus, în douăzeci de secunde. Şi chiar dacă ar fugi din clădire, unde ar putea să se ducă?

Hildie va chema toţi membrii corpului de pază şi, în cîteva minute, pe afară va mişuna o armată de oameni în căutarea lui!

Dar trebuie să facă ceva! Întinse mîna să stingă monitorul, dar imaginea de pe ecran se şterse brusc şi fu înlocuită instantaneu cu un chip.

Amy.

Josh se uită la ea cu teamă. Putea fi, într-adevăr, ea? Dar murise!

Nu!

Numai corpul ei murise. Creierul îi era încă în viaţă.

Auzi un sunet înfundat.

Ascensorul.

Venea Hildie.

Fu pe punctul de a zbura din apartament, cînd Amy îi zîmbi. Apoi îi vorbi. Vocea îi era subţire, datorită micimii difuzorului încorporat în terminal, dar distinctă:

— Nu-ţi face griji!

Apoi ecranul se şterse.

Iar ascensorul se apropia din ce în ce mai mult.

28

Cabina se opri cînd ajunse în vîrful puţului.

Hildie bătu, nerăbdătoare din picior, aşteptînd ca uşile să se deschidă. Simţea cum îi tremura tot corpul de furie.

Nu se întîmplă nimic.

Hildie apăsă cu violenţă pe butonul de deschidere a uşilor.

Nici o reacţie. Auzi, în schimb, o voce care venea spre ea din micul difuzor montat în tavan.

Era vocea fetei.

— Ai rămas vreodată închisă în lift?

Hildie căscă gura de mirare. Fu surprinsă să audă vocea fetei şi simţi, în acelaşi timp, un fior de frică.

— Amy?

Nu primi nici un răspuns.

Se aruncă încă o dată asupra butonului. Din nou, nici o reacţie. Furioasă, plesni din nou butonul. Se auzi din nou vocea fetei.

— Dacă vrei să-mi vorbeşti, foloseşte interfonul.

Hildie trase de uşa mică de metal din peretele cabinei, aflată chiar sub micul panou de comandă. Găsi înăuntru un receptor de telefon. Îl smulse din locaşul lui şi şi-l apăsă pe ureche.

— Amy? tună ea cu vocea stridentă. Ce vrei să faci?

Fata vorbi din nou, de data aceasta prin receptorul interfonului.

— Îţi place să rămîi închisă în lift?

Hildie gîndi cu febrilitate. „E doar o fetiţă”. „Ăsta e modul ei de a se juca”.

— Să ştii că nu sufăr de claustrofobie, răspunse ea. Spaţiile înguste nu mă deranjează deloc.

— Zău? Dar căderea în gol? Mie mi-a fost întotdeauna frică de căderi.

Brusc, cabina fugi de sub picioarele femeii cîţiva centimetri în jos, apoi se opri la fel de instantaneu. Hildie se bălăbăni pe picioare. Încercase să se prindă de perete pentru a-şi menţine echilibrul.

— Ce faci Amy? ţipă ea. Să ştii că nu e deloc amuzant!

— Nici nu trebuie să fie.

Din voce îi dispăruse nota de tachinare.

— Nu va fi mai amuzant decît ce mi-aţi făcut mie, doctorul Engersol şi cu tine!

Ascensorul plonja din nou, de această dată pe o distanţă de cîţiva

metri. Datorită inerţiei, Hildie rămase o fracţiune de secundă suspendată în aer, după care se izbi de podea, ţipînd. Genunchii îi cedară şi ea căzu. Dădu drumul receptorului din mînă şi se adună, cu greu, de pe jos.

Liftul urcă, încet, în poziţia sa iniţială de la etajul patru.

— Trei metri, rosti vocea fetei din difuzor. Mie îmi era frică să sar de la trei metri înălţime. Ţie ţi-e?

Liftul plonjă iarăşi şi Hildie scoase încă un strigăt. Pluti în aer pînă cînd cabina se opri brusc, după care se lovi de podea.

Inexorabil, cabina începu să urce din nou. Dintr-o dată, Hildie îşi dădu cu precizie seama ce avea să i se întîmple.

— Nu! urlă ea. Amy, nu face...

Cabina plonjă din nou în abis, acum pe o distanţă de şase metri. Hildie căzu după ce liftul se oprise brusc. Simţi cum o durere ascuţită îi străbate piciorul drept şi înţelese că îşi fracturase glezna. Se prăbuşi pe podea, ţipînd de durere şi de groază.

Ascensorul porni din nou să urce încet. Hildie se sprijini de zid, ţinîndu-şi piciorul vătămat întins în faţă, şi începu să bată cu pumnii în uşile de metal.

— Ajutor! Să mă ajute cineva, strigă ea.

Cabina se opri brusc. Hildie se cuprinse cu braţele şi aşteptă.

Plonjă şi Hildie începu din nou să ţipe, dar se opri imediat căci căderea fusese doar de cîţiva centimetri.

Simţi cum o cuprinde din nou furia, întrecînd chiar şi durerea de la glezna ruptă. Amy se juca cu ea! Se juca de parcă ar fi fost unul din şobolanii închişi în cuşca din laborator!

— Încetează! porunci ea. Încetează chiar...

Ascensorul plonjă iar. Cuvintele ei se dizolvară într-un urlet de groază. Încercă să se răsucească în aer, să se pregătească pentru impact. Cînd sosi momentul, se izbi încă o dată de podea şi îşi simţi unul din şolduri cum i se zdruncină sub greutatea corpului. Faţa i se zdrobi de perete şi din nas începu să-i curgă sîngele.

— Nuuu..., scînci ea, cînd liftul porni. Oh, Doamne, te rog, nu-mi face aşa ceva.

Dar se întîmplă acelaşi lucru. Din nou. Şi din nou. Unele căderi scurte, altele mai lungi.

Unul cîte unul, oasele femeii se fărîmară, pînă ce-i fură fracturate ambele mîini şi ambele picioare. O străbătură valuri de durere pe măsură ce se rostogolea prin cabină.

Într-un tîrziu, cînd simţi că nu mai poate îndura tortura nici o clipă în plus, cabina se înălţă pînă sus de tot.

Se opri şi din difuzor se auzi din nou vocea fetei, care tremura acum şi avea în ea o nuanţă de tristeţe.

— Cum te simţi? Te doare? Te doare la fel de tare ca pe mine?

— N-o face, Amy, gemu Hildie. De ce...

— Ştiu ce vrei să-i faci lui Josh, i-o reteză Amy. El e prietenul meu şi n-o să te las să-i faci rău. N-o să las pe nimeni să-i facă rău.

Liftul căzu din nou, numai cîteva zeci de centimetri, dar impactul trimise în creierul femeii zeci de săgeţi dureroase căci, în mişcare, toate oasele rupte îşi schimbaseră poziţia.

Din gît îi izbucni un strigăt chinuit.

***

În biroul lui Engersol, Josh ascultă îngrozit ţipetele înfundate care veneau din puţul ascensorului. Ce se întîmpla? Ce făcea Amy acolo?

Şi cine altcineva mai auzea strigătele administratoarei?

Se deplasă pînă la uşă şi se trase suficient de aproape de golul scării ca să se poată zgîi în jos. Deşi nu văzu pe nimeni, auzi un murmur de voci la etajul doi.

Să coboare?

Dar ce-avea să se întîmple cu Amy?

Găsi imediat răspunsul. Engersol va încerca să o omoare. Exact aşa cum s-ar fi întîmplat şi cu el dacă Hildie nu era oprită de Amy.

Sau l-ar fi pus şi pe el în computer?

O fracţiune de secundă, prin minte îi fluturară coşmarurile din noaptea trecută. Încercă să se imagineze prins pentru totdeauna în capcana acelui labirint nesfîrşit, fără a avea nici o speranţă de trezire.

O parte a lui vru să fugă, s-o cheme pe maică-sa şi s-o implore să vină şi să-l ia cu ea.

Dar cealaltă parte îi spuse că n-o putea abandona pe Amy; nu putea s-o lase singură după tot ceea ce făcuse pentru el.

Se strecură la loc în biroul directorului şi încuie uşa cu cheia.

***

— Opreşte-o, Adam! porunci Engersol. Omoar-o dacă trebuie, dar opreşte-o!

Nu primi nici un răspuns din partea lui, dar imaginea de pe monitor a chipului lui Adam dispăru pentru a fi înlocuită de un peisaj grotesc cum Engersol nu mai văzuse înainte.

Inumană, cu o faţă diavolească, creatura de pe ecran se uita la ei cu ură.

Lîngă doctor, Jeff căscă gura de uimire.

— Ce e? îngăimă el. Ce se întîmplă?

— Nu ştiu, răspunse Engersol cu vocea ascuţită. N-am nici o idee.

Experimentul îi scăpa de sub control.

***

Era înconjurată de demoni.

Creaturi ce-i depăşeau imaginaţia o încercuiseră pe Amy. Cînd prima dintre ele apăruse din neant, dînd din nişte aripi mari şi plesnind din coada bifurcată, primul ei gînd fusese să se tupileze şi să lase pocitania să zboare deasupra ei.

Ascultînd de instinct, Amy pierdu brusc controlul asupra ascensorului. Din gîtul lui Hildie izbucni un ultim strigăt de frică şi de agonie cînd cabina pică pînă în fundul puţului. Urletul fu curmat brusc cînd ea se zdrobi pentru ultima dată de podea. Căzu cu capul înainte şi-şi frînse gîtul.

Trucurile mintale îi erau inutile fetei, căci ea nu se putea ascunde nicăieri pentru a scăpa de asaltul cumplitei monstruozităţi.

Îşi refocaliză concentrarea asupra bestiei. Refuză să se mai gîndească la ea şi creatura dispăru, dar locul îi fu luat imediat de un alt monstru.

Avea pielea verde, acoperită cu solzi. Ochii de un roşu sîngeriu o fixau cu ură în întunericul ce o înconjura. Bestia se tîrî spre ea, întinse ghearele s-o apuce...

Nu!

Nu e real!

Amy strigă cuvintele în propria ei minte, dar repetarea pentru sine a adevărului nu o ajută deloc; nu-i puteau atenua groaza care îi umplea creierul.

Ştia că aceste creaturi nu existau — nu puteau să existe! — pentru că lumea în care trăia acum nu poseda în ea asemenea fiinţe. În afară de ea şi de Adam, nu mai exista nici o vietate în acest univers.

Nu erau decît stimuli abstracţi care excitau celulele de pe cortexul ei şi care creau viziunile acestea de coşmar.

Adam!

El era cel care crease aceşti monştri, transmiţînd imaginile prin intermediul stimulilor, către ea.

Dar faptul că înţelesese ceea ce se întîmpla nu o ajută prea mult. Singura realitate din această lume specială a ei era că ea privea cu ochii minţii, iar monştrii cărora Adam le dăduse drumul împotriva ei erau mai reali decît orice altceva.

Se dădu înapoi din faţa lor. Căută un loc în care să se ascundă, dar,

în lumea ei fără adăposturi, creaturile erau peste tot.

Una din ele veni ţîşnind înspre ea, cu fălcile ei mari deschise, cu maxilarele îngălbenite, lăsînd să se scurgă bale pe lîngă ele, cu limba bifurcată aruncîndu-se spre ea.

Limba o biciui şi Amy simţi ca şi cum suprafaţa subţire a acesteia i-ar fi atins pielea.

Încercă, instinctiv, să-şi şteargă saliva băloasă de pe obraz.

Dar n-avea obraz şi nici mînă cu care să-l şteargă.

Îi rămase senzaţia usturătoare a salivei care îi arsese pielea.

Demonii erau acum pretutindeni. Îi simţea cum o înconjoară, cum închid cercul în jurul ei, cum se tîrîie din ce în ce mai aproape de ea.

Mintea ei emise un strigăt tăcut de spaimă, ca o explozie de energie.

Incredibil! Diavolii începură să se retragă...

***

George Engersol şi Jeff Aldrich alergară spre uşile închise ale ascensorului. Doctorul apăsă butonul de lîngă uşi şi ele se deschiseră, ascultătoare, dînd la iveală macabra scenă dinăuntru. În colţul cabinei umplute de sînge zăcea corpul dezarticulat, mototolit într-o poziţie nenaturală, al administratoarei.

Cei doi rămaseră pironiţi locului, stupefiaţi. După cîteva clipe, Jeff se răsuci pe călcîie, fără a scoate vreun sunet, palid şi tremurînd din tot corpul. O porni orbeşte înapoi spre laborator. Engersol intră în cabină pentru a inspecta corpul femeii în căutarea unui semn de viaţă.

Nu găsi nici unul. O ridică, o cără cu el în sala de operaţii şi aşeză cadavrul însîngerat pe masa pe care o folosise ultima dată la transplantul creierului fetiţei.

Se uită la ochii placizi, de mort, ai femeii şi îşi dădu seama că nu-i rămăsese decît un singur lucru de făcut.

Se îndreptă înapoi, cu paşi grei, către camera care conţinea giuvaierul carierei sale profesionale.

***

Jeff se uită şocat la monitorul de deasupra bazinului fetei.

— Ce se întîmplă? şopti el. Ce are loc aici?

Pe ecran era o explozie de culori. Morişti învolburate se amestecau cu izbucniri colţuroase de lumină, urmate de mase întunecate ca nişte nori care se rostogoleau din neant şi care se disipau în explozii de purpuriu şi maro.

— Nu sînt sigur, răspunse Engersol, care fixa şi el ecranul cu privirea. Arată ca atunci cînd s-a trezit şi şi-a dat seama unde se află. În acea clipă a fost furioasă iar priveliştea asta a fost generată de energia produsă de creierul ei. Acum însă e puţin diferită. Cred că traduce starea ei de frică sau durere.

Engersol activă microfonul.

— Adam? Adam mă auzi?

Monitorul de deasupra bazinului băiatului se trezi la viaţă. Pe el începu să se formeze conturul unei imagini, dar care dispăru însă imediat.

Alarmat, Engersol vorbi din nou.

— Adam, ce nu e în regulă? Îţi face ceva Amy?

Auzi vocea băiatului în difuzorul din tavan. Era slabă şi îndepărtată, dar era a lui.

— O pedepsesc... rosti el... l-a ajutat pe Josh...

Jeff făcu ochii mari.

— Josh? şopti el. Ce caută el aici?

Engersol îl ignoră pe Jeff. Gîndea cu repeziciune.

Se terminase! Secretul avea să fie dezvăluit cu mult înainte ca el să fie gata.

Îl vor descoperi! Şi vor afla nu numai despre Adam şi Amy, ci şi despre succesul răsunător al cercetării lui.

Vor afla şi despre ceilalţi. Despre copiii cu care lucrase de-a lungul anilor şi cu care dezvoltase toată tehnica.

Despre copiii care îşi dăduseră viaţa pentru tehnologia pusă la punct de el!

Se va spune că el a ucis toţi aceşti copii.

Iar realizarea lui măreaţă va fi uitată în scandalul pe care îl va face mass media.

Nu-şi vor aminti decît de copiii care au murit, de „sinuciderile” despre care vor pretinde toţi că au fost crime executate cu sînge rece.

Planurile erau încă intacte. Trebuia păstrat secretul încă mulţi ani după acest succes, iar proiectul va trebui dezvăluit cu grijă opiniei publice.

Pînă cînd se va termina această campanie, iar lumea va înţelege cele făcute de el, nimeni nu-şi va mai aminti de trecut şi de copiii care muriseră.

Iar toate întrebările încuietoare vor păli în faţa succesului său.

Însă nu acum!

Era mult prea devreme.

Dovada era chiar acolo, pe monitor.

Un gînd poznaş îi trecu prin minte.

Eva.

Amy trebuia să se numească Eva.

Atunci ar fi fost totul perfect. Adam şi Eva, primele două fiinţe ale unei lumi noi, pe jumătate oameni, pe jumătate computere.

Şi Josh s-ar fi potrivit de minune.

Josh din Eden.

Acum însă trebuia să distrugă totul.

Să distrugă şi să scape de tot înainte de a fi descoperit.

29

Amy simţi cum o sfîrtecă durerea, ca şi cum falca unuia dintre demoni i-ar fi înşfăcat piciorul drept, i-ar fi apucat carnea şi i-ar fi sfîşiat-o de pe os, apoi i-ar fi sfărîmat chiar osul.

Reveniseră toţi. Ţipătul ei îi ţinuse la respect numai cîteva secunde înainte ca Adam să atace din nou, plăsmuind noi monştri, azvîrlindu-i spre ea ca pe nişte săgeţi, pătrunzînd unul după altul în mintea ei din ce în ce mai adînc, răsucindu-se în ea ca un cuţit în rană, determinînd ca propria ei minte să se răsucească şi să se zvîrcolească în încercarea de a învinge agonia.

Simţi cum îi slăbeşte mintea, simţi cum acea structură ordonată, care însemna sănătatea ei, se fisurează. Dacă toată această urgie avea să continue şi ea n-avea să găsească o cale de a se apăra, mintea avea să i se prăbuşească în curînd.

I se va prăbuşi, dar coşmarul va continua cît timp va dori Adam.

Fugi!

Ideea izbucni în mintea ei ca un foc. O clipă n-o înţelese cu exactitate, dar îi deveni imediat clară.

Nimic din toate astea nu e realitate!

Nu te lupţi cu ceva ireal!

Întoarce-te!

Urmărindu-şi instinctele, Amy începu să să retragă din faţa coşmarului. Îşi retrase mintea în interiorul ei înseşi, izolîndu-se precum o floare îşi împreunează petalele pentru a se proteja.

Îşi construi o imagine pentru ea însăşi.

Imaginea unui puţ adînc, solid şi negru.

Un puţ în care ea putea dispărea şi unde Adam şi diavolii lui n-o puteau urma.

Simţi cum începe să alunece în gaura fără de sfîrşit care exista numai în mintea ei, simţi cum alunecă în întunericul binefăcător.

Mîrîiturile bestiilor se estompară şi fiinţele părură că dau înapoi şi că devin neclare.

Se năpusti în jos; se sili să lupte cu frica de cădere, pentru a se salva.

Îşi dădu drumul abrupt în bezna puţului şi plonja în tăcerea vidă de dedesubt, fericită că durerea începe să i se uşureze şi frica să i se micşoreze.

Se abandonă senzaţiei în întregime şi lăsă întunericul şi tăcerea s-o

absoarbă...

***

Engersol urmări cum haosul de culori de pe monitor se estompă, încet-încet, pînă ce ecranul se stinse, apoi îşi mută atenţia spre aparatele de înregistrare de lingă sistemul ei de întreţinere. Forma undelor creierului lui Amy se schimbase, ceea ce îl făcu să se mire. Imediat însă înţelese ce se întîmplase.

Catatonie.

Creierul ei cedase în faţa atacului lui Adam şi ea se scufundase într-o stare cataleptică, respingînd orice stimul care ajungea la ea şi refuzînd să emită, la rîndul ei, vreunul.

Cît timp va dura?

Şi cum o putea scoate din ea?

Examină cu repeziciune posibilităţile şi evaluă operaţiile pe care noua condiţie a creierului ei le oferea pentru cercetările lui.

Scurtul moment de excitare dispăru cînd el realiză că are altceva de făcut şi că nu va mai avea niciodată ocazia de a lucra cu minţile acestor copii.

Sosise timpul să termine cu ei. Venise clipa să le taie alimentarea cu hrană.

Sosise ceasul ca şi creierele lor să o ia pe calea corpurilor.

Să-i spună lui Adam ce se va întîmpla?

Nu.

Nu avea nici un rost şi nu-i mai rămăsese nici timp. Începu să introducă instrucţiunile în computer, conştient că Amy era acum incapabilă de a-l opri.

Era convins că Adam nu va îndrăzni să i se opună. Puştiul se obişnuise prea tare să asculte de porunci.

Cu Jeff lîngă el, Engersol termină de introdus instrucţiunile. Pe monitor apăru instantaneu imaginea lui Adam. Avea ochii reci şi mînioşi.

— Ce faci? tună el.

Engersol îngheţă. Pe ecranul computerului din faţa lui comenzile introduse se blocaseră. Rosti blînd:

— Adam, o să trebuiască să lichidăm proiectul.

Expresia băiatului se înăspri.

— Să-l lichidezi? Eu nu...

— Nu mai e nici un secret, Adam. Josh MacCallum cunoaşte ceea ce facem noi aici şi o să le povestească şi altora. Aşa că trebuie să punem punct acestui proiect, Adam. Trebuie să le putem demonstra că Josh s-a înşelat asupra celor întîmplate aici.

— Dar...

— Înţelegi, nu-i aşa, Adam?

Engersol continuă să-i vorbească pe un ton hipnotic, acelaşi pe care îl folosise cînd îl convinsese să se ofere voluntar pentru proiect.

— Ai ştiut întotdeauna că există o anumită doză de risc. Am discutat despre asta, nu?

Ochii imaginii lui Adam clipiră.

— O să mă ucizi, constată el.

— Zău că nu voiam s-o fac, rosti Engersol. N-am avut nici cea mai mică intenţie în acest sens. Dar nu am altă alternativă.

Făcu o scurtă pauză şi continuă:

— Vrei să-ţi dau un narcotic? Te pot adormi mai întîi. N-o să simţi nimic şi nici măcar n-o să ştii ce ţi se întîmplă...

— NU!

Cuvîntul bubui în difuzor. Jeff şi Engersol se dădură, instinctiv, înapoi şi se uitară unul la altul.

— N-o să te las s-o faci! spuse Adam.

Imaginea reflecta dezlănţuirea violentă din el.

— N-o să-ţi permit să ne ucizi! fulgeră el.

***

Josh se holbă la monitorul de pe birou şi ascultă cuvintele lui Adam cu panică crescîndă. Trebuia să facă ceva; trebuia să oprească evenimentele din acel laborator. Dar cum?

Se aruncă furibund asupra tastaturii computerului, dar nu primi nici un răspuns. Părăsi calculatorul şi alergă spre biblioteca din spatele căreia auzise ţipetele camuflate ale lui Hildie. Trase de ea cu putere, încercînd să găsească o cale de a o deschide, dar aceasta rezistă. Începu să azvîrle pe podea cărţile din rafturi. Într-un tîrziu găsi, pe cel de-al treilea raft de sus în jos, butonul care elibera biblioteca, îl apăsă, rafturile se rotiră în jurul axului propriu şi el presă pe celălalt buton, de apelare a liftului.

Nu se întîmplă nimic.

Îl cuprinse din nou panica. Se luptă cu ea şi ochii îi inspectară camera. Trebuia să existe ceva...

Telefonul!

Zbură spre el, smulse receptorul din furcă şi formă trei cifre. La cel de-al doilea apel, operatorul răspunse.

— Ajutor! ţipă el în receptor. O să-i ucidă! Aşa a spus!

Vocea de la celălalt capăt al firului replică, calmă:

— Cine e la aparat? Spuneţi-mi numele dumneavoastră şi adresa unde vă aflaţi.

Luptîndu-se cu groaza care tindea să-l copleşească, Josh încercă să explice ce se întîmplă.

— Ei trăiesc încă. Adam Aldrich şi Amy Carlson. N-au murit!

Operatorul de la celălalt capăt ascultă, incredul, povestea pe care o debita Josh.

***

Jeff privi uluit imaginea de pe monitor. Faţa de pe ecran nu mai semăna cu cea a fratelui pe care şi-l amintea el, a acelui frate cu ochi blînzi care făcea tot ce i se spunea. Era acesta, într-adevăr, Adam?

Ochii lui Jeff se mutară spre masa de ţesut cerebral din bazin.

Un creier.

Asta era tot ceea ce mai rămăsese din fratele său. O bucată de ţesut cenuşiu într-un bazin cu soluţie nutritivă.

Nu mai era o persoană.

Nu mai era un om.

Asta ar fi devenit el dacă ar fi plecat primul.

Adam înnebunise, întocmai precum Amy.

— Nu ne poţi face nimic, spuse Jeff cu vocea dispreţuitoare. Ai murit, îţi aminteşti? N-a rămas din tine decît o bucată de ţesut într-un bazin!

Cînd auzi cuvintele fratelui său, furia lui Adam se transformă în ură. Îl înţelese, în sfîrşit, pe Jeff. Lui nu-i păsa de el, niciodată nu-i păsase de el. Nu-i păsase nici de părinţi.

— Ai crezut că am să mor, nu-i aşa, Jeff? Ai crezut că o să dau ortul popii şi doctorul Engersol o să descopere erorile, aşa că totul avea să meargă ca pe roate cînd trebuia să pleci şi tu. De asta i-ai ucis pe mami şi pe tati, nu? Ca să te întorci şi să vii şi tu în bazin?

Jeff rînji sfidător.

— Şi să sfîrşesc ca tine? Eşti nebun, omule! Cine ar vrea să fie unde eşti tu?

Se răsuci pe călcîie şi o porni spre ieşirea din laborator.

— Nu poţi să pleci, îl anunţă Adam.

Jeff se opri şi se întoarse.

— Zău? Şi cine o să mă oprească?

Îşi reluă drumul, dar simţi mîna doctorului pe umăr.

— Nu! îl opri Engersol. Tocmai asta vrea el să facem noi. O să ne omoare şi pe noi exact cum a omorît-o pe Hildie. Vino cu mine!

Trăgîndu-l pe Jeff după el, Engersol porni spre laborator.

Se opri cînd auzi un zgomot.

Un generator care începu să funcţioneze.

Dădu drumul braţului lui Jeff şi formă codul său de acces pe

dispozitivul de securitate de lîngă uşa de la una din camere.

Nu se întîmplă nimic. Îşi dădu imediat seama că Adam folosise computerul pentru a schimba codurile, izolîndu-l într-un spaţiu restrîns.

Cercetă cu privirea camera prin mica fereastră tăiată în uşă la nivelul ochiului.

Putu vedea înăuntru că generatorul de avarie, care fusese instalat aici la insistenţele lui pentru a menţine computerele şi sistemele de întreţinere în funcţiune în caz de avarie energetică, era acum în funcţiune.

Dar de ce? Ce spera Adam să obţină cu asta?

Avu senzaţia că a înţeles. Dacă venea poliţia şi vedea ce se întîmplă, ar fi fost în stare să taie alimentarea cu energie electrică a imobilului. Fără generator, Adam ar fi murit.

Se duse în laborator.

— N-o să ţină, Adam, rosti el. Or să te găsească, mai devreme sau mai tîrziu.

— Nu e pentru mine, replică Adam.

Din furioasă, vocea lui devenise indiferentă.

— E pentru tine. Nu simţi nici un miros?

Engersol se încruntă şi adulmecă aerul.

Gaz de eşapament! Dar asta era imposibil — camera generatorului avea propriul ei sistem de ventilaţie, controlat automat.

— Am verificat ţevile, explică Adam pe acelaşi ton de conversaţie banală. N-a fost prea greu. N-a trebuit decît să închid două dintre ele şi să deschid alte două.

Engersol privi uluit imaginea băiatului. În spatele lui, Jeff deja tuşea şi scuipa şi chiar şi el începea să simtă efectele monoxidului de carbon care lua rapid locul oxigenului din cameră.

Îl apucă din nou pe Jeff de braţ şi fugi cu el spre ascensor. N-ajunseră însă la jumătatea drumului că uşile se şi închiseră şi refuzară cu încăpăţînare să răspundă comenzilor date prin apăsarea butonului de lîngă ele.

— Nu! scheună el. Nu-mi poţi face una ca asta!

Dădu drumul braţului lui Jeff şi zbură înapoi în laborator, cuprins de furie şi de panică, deopotrivă, încercă să îşi ţină respiraţia, refuzînd să inhaleze gazul mortal. Cu privirea alergînd înnebunită în jurul încăperii, cu creierul scotocind febril, încercă să găsească o soluţie de salvare, terorizat la gîndul că aceste camere, care fuseseră atît de multă vreme oaza sa de linişte, deveniseră camera lui de execuţie.

Înţelegere!

Trebuie să cadă la o învoială cu Adam!

Privi imaginea băiatului cu ură. Adam părea că-l urmăreşte cu o nuanţă de tristeţe în ochi.

— Nu! îngăimă Engersol. Nu înţelegi? Ceea ce eşti tu acum este numai creaţia mea! Tu îmi aparţii!

— Nu-ţi aparţin, şopti Adam. Nu mai aparţin nimănui de acum. Nu, după ce aţi făcut tu şi cu Jeff. Acum pot să fac tot ce vreau.

Engersol se dădu înapoi clătinîndu-se. Plămînii i se umpluseră din nou cu gazul otrăvitor. Începu să-l cuprindă ameţeala şi simţi cum îi cedează puterea de a se lupta. Îl atinsese prima adiere a morţii.

Se împiedică de birou şi asta îl făcu să se răsucească ca un titirez.

Văzu monitorul computerului care refuza să i se supună cînd dăduse comenzile de închidere a sistemelor de întreţinere. Luptîndu-se cu spectrul morţii care începuse să-i umple conştiinţa, Engersol îşi canaliză furia într-o ultimă încercare de a se salva. Simţi cum corpul îi e străbătut de o doză masivă de adrenalină, ce îi dădu din nou putere. Apucă monitorul şi îl smulse din legăturile care-l conectau la tastatură. Se întoarse cu el în braţe şi îl azvîrli peste bazinul care conţinea creierul lui Adam.

— Nu! strigă acesta cu o clipă înainte ca geamul bazinului său să se facă ţăndări.

În timp ce Engersol se prăbuşi la podea, doborît de otravă, elementele nutritive ţîşniră afară din bazinul lui Adam. Creierul se deplasă solid, dar cu fluidul şi se scurse pe jos. O bucată de geam de pe drum tăie în două scoarţa cerebrală.

Cînd ajunse pe podea, legăturile care îl conectau cu computerul se desprinseră.

Nu mai conta însă. Adam murise în clipa în care geamul ascuţit penetrase creierul care însemna întreaga sa existenţă.

Murise exact la fel precum încetase din viaţă Timmy Evans cu un an în urmă. Măcar acesta nu-şi mai recăpătase conştiinţa. Adam se deşteptase şi creierul îi funcţionase în bazin, dovedind că, în ciuda tuturor eşecurilor, Engersol avusese dreptate.

Dar acum totul se terminase, nu numai pentru Adam Aldrich, ci şi pentru George Engersol. Căutînd o picătură de aer, cu vederea tulburîndu-se, Engersol muri cu ochii la bazinul în care trăise Adam, acum la fel de pulverizat precum era visul lui.

O clipă mai tîrziu, Jeff se prăbuşi şi el. Urmărise moartea lui Adam fără nici o emoţie.

În afara zgomotului generatorului, laboratorul rămase tăcut.

30

Allen Dover se întorcea de la reşedinţa familiei Aldrich cînd auzi apelul dispecerului. Ceea ce îi comunică acesta i se păru o nebunie, Adam Aldrich şi Amy Carlson să fie încă în viaţă? Imposibil. Le văzuse chiar el cadavrele.

Şi totuşi, deşi fu convins că era un apel în glumă, poate o şotie mai ciudată făcută de unul din puştii ăia superinteligenţi ai academiei, o luă spre instituţie. Oricum, voia să vorbească cu Jeff Aldrich. Găsise nişte hîrtii ascunse în camera băiatului. Cu toate că nu se pricepuse să le descifreze prea bine, i se păruse evident că erau scheme electronice folosite la modelul de maşină în care se aflau Jeanette şi Chet cînd muriseră. Era oare posibil ca acest puşti să fi plănuit uciderea propriilor părinţi? Ştia, desigur, că aşa ceva era posibil — astfel de crime fuseseră comise de copii mai mici decît Jeff. Dover clătină, nedumerit, din cap. Ce fel de lume era aceasta care dădea naştere unor asemenea copii?

Parcă în faţa academiei.

Găsi în holul mare o mulţime de puşti, adunaţi laolaltă şi şuşotind între ei. Cînd îl zăriră la uşa de la intrare, aceştia îşi ridicară instantaneu vocile. Fiecare dorea să fie primul care să-i povestească ce se întîmplase.

— Au fost strigăte! rosti o fată, palidă. A fost al naibii de ciudat. Sunau de parcă veneau din interiorul pereţilor!

Dover se încruntă şi se întoarse spre un alt copil, un băiat cam de doisprezece ani. Era Brad Hinshaw, care aprobă, cu o încuviinţare a capului, vorbele fetei.

— A durat doar cîteva minute, dar a fost, într-adevăr, ciudat.

Brad ezită înainte de a se decide să-i povestească poliţistului despre presupunerile lor.

— Există o legendă despre domnul Barrington, începu el. Se presupune că se mai întoarce din cînd în cînd. Noaptea îl poţi auzi în lift, dar...

— Bine, bine, i-o reteză Dover. Nu am venit aici ca să ascult poveşti cu fantome. Eu o să mă duc sus, iar voi o să staţi aici.

Îi ţintui cu cea mai aspră privire cu putinţă.

— Aţi înţeles sau chem să vină şi alţi poliţişti? Cîţiva copii se dădură înapoi, iar restul părură descurajaţi în a-l urma, aşa că Dover se grăbi să urce la etajul patru, unde găsi o uşă încuiată. Bătu cu pumnul, violent, în ea şi strigă:

— Josh? Eşti acolo?

O tăcere scurtă. Apoi auzi o voce timidă venind prin uşa masivă de lemn.

— Cine e?

— Poliţia, Josh. Sînt cel care a vorbit cu tine pe plajă. Îţi aduci aminte?

Dover aşteptă din nou, după care auzi declicul broaştei. Uşa se deschise. Din cadrul ei, Josh îl privea speriat şi palid.

— S-a întîmplat ceva, şopti el. Ceva groaznic. Adam a murit. A murit şi doctorul Engersol şi Jeff şi Hildie şi...

Dover îşi făcu loc în cameră şi închise uşa după el, pentru a preveni situaţia în care ceilalţi copii ar fi venit să vadă şi ei ce se întîmpla. Poliţistul examină rapid încăperea. În afara cărţilor împrăştiate pe podea, totul părea normal.

Nu văzu nici un cadavru.

— Bine, spuse el îndreptîndu-se către Josh, care se dusese la birou şi se holba la un ecran de computer, în timp ce degetele îi alergau pe tastatură. Ce-ar fi să-mi explici...

— Uite! exclamă Josh. Uite, poţi să vezi cu ochii tăi!

Dover înconjură biroul, privi ecranul şi încremeni instantaneu. Simţi că i se face rău în faţa priveliştii. Se uita la un fel de laborator, pe a cărui podea zăceau două corpuri cu faţa în sus.

Le recunoscu imediat chipurile.

Erau Jeff Aldrich, pe care îl văzuse cu mai puţin de o oră în urmă, şi George Engersol, directorul academiei.

— Sfinte Sisoie! îngăimă el, stupefiat.

Cu ochii aţintiţi pe ecran, i se adresă lui Josh:

— Ai spus că...

Josh înţelese întrebarea înainte de a fi terminată. Tastă o comandă şi priveliştea se schimbă. Dover o recunoscu pe Hildie Kramer, întinsă pe un fel de masă de operaţie. După poziţia în care stătea, îşi dădu seama că era moartă.

Atenţia i se îndreptă spre Josh.

— Ştii ce s-a întîmplat acolo jos?

Josh dădu afirmativ din cap. Obrazul îi tremura şi în ochi îi licăreau lacrimi pe care cu greu şi le putea stăpîni.

— P... parţial, murmură el.

Se concentra cît putu de tare spre a-şi recîştiga controlul şi-i povesti lui Dover tot ce ştia.

— N-am văzut totul, încheie el. O vreme, n-am văzut nimic, deoarece Adam a închis camerele de luat vederi. Dar după ce a murit...

— Josh, Adam Aldrich e mort de mai mult de două săptămîni!

— Nu, nu e adevărat! se tîngui Josh. Era acolo jos! Creierul lui trăia

încă!

Dover decise să nu se certe cu băiatul, convins fiind că, după cele trăite cu propriii ochi, era pe pragul unei crize de isterie.

— Bine, bine, rosti el împăciuitor. Ştii cum pot ajunge acolo jos?

— Cu ascensorul, îl informă Josh. Cred că l-am făcut să meargă din nou. Am pus la loc şi ventilatoarele şi am închis şi generatorul.

Dover îl privi uluit.

— Ventilatoarele? Un generator? Ce tot vorbeşti tu acolo?

— El i-a ucis! strigă Josh, de-a dreptul isterizat. Nu pricepi? Aşa i-a ucis!

— Ia-o mai uşor, Josh, îl calmă Dover. Lasă-mă să dau un telefon şi apoi o să cobor.

Scoase staţia de emisie-recepţie din centură şi transmise un mesaj rapid. Ceru trei ambulanţe şi mai mulţi poliţişti.

— Încă nu ştiu ce se întîmplă aici, dar o să revin în cîteva minute.

Îşi puse emiţătorul la loc şi o porni spre lift.

— Vin şi eu, anunţă Josh.

Dover îl privi pe puşti.

— Fiule, nu cred că...

— E şi Amy acolo! ţipă Josh cu o expresie de încăpăţînare pe faţă. E prietena mea şi mi-a salvat viaţa. Hildie voia să mă lichideze şi Amy a oprit-o. Acum trebuie s-o ajut!

Dover evalua rapid situaţia. Băiatul văzuse deja ce se întîmplase şi n-avea timp să se lupte cu el. În afară de asta, se părea că Josh ştia ce se experimenta în laborator. Se hotărî.

— În regulă. Vino!

Liftul coborî încet. Josh îşi strecură, inconştient, mîna în cea a sergentului. Acesta i-o mîngîie cu blîndete.

Ascensorul se opri şi uşile alunecară într-o parte şi alta.

— Isuse! murmură Dover cînd ieşi din cabină şi văzu corpul lui Jeff Aldrich zăcînd în cadrul uşii laboratorului.

Cu Josh pe urmele lui, sergentul intră în laborator. Se opri să cerceteze corpurile lui Jeff şi Engersol pentru a vedea dacă aceştia mai dau vreun semn de viaţă.

Erau amîndoi morţi.

Se îndepărtă de cadavre şi studie bazinul sfărîmat şi masa de ţesut cerebral care se odihnea pe podea cu bucata de geam în ea. Apoi privirea i se îndreptă spre celălalt bazin şi spre obiectul cu aspect ciudat din interiorul lui.

Un creier.

Un creier uman, suspendat în ceva care semăna cu un fluid şi din care ieşea un labirint de sîrme; alte tuburi şi mai multe sîrme se puteau

observa cum ies din arterele, venele şi nervii de la baza lui.

Îl trecu un fior de groază. Inspectă maşinăria complicată care încercuia bazinul. O pompă mică funcţiona cu ritmicitate şi pe un monitor de deasupra bazinului se putea vedea încă activitatea acelui creier.

Sub monitor, o placă identifica cui aparţineau undele emise de acel cortex:

Simţi cum îi vine să verse, dar se stăpîni.

— Nu e posibil! rosti el, inconştient, cu voce tare.

— Exact ca la curs, şopti Josh, înmărmurit.

— Curs? se miră Dover şi se uită la băiatul de lîngă el. Despre ce curs e vorba, Josh?

Josh vorbi fără a-şi lua ochii de pe monitor.

— Cursul doctorului Engersol. Seminarul lui despre inteligenţa artificială. Noi am monitorizat activitatea cerebrală a unei pisici.

Tăcu, holbîndu-se la monitor.

Amy?

Putea fi, oare, chiar ea?

Vru să plîngă, dar îşi înghiţi suspinul care i se ridicase în gît, ameninţînd să-l sufoce.

— N... nu e moartă, şopti el. Exact cum am spus. Trăieşte încă.

Dover ezită.

— Josh, ştii cum să lucrezi cu acest computer? Poţi să-l închizi?

Băiatul îşi mută privirea pe poliţist.

— Să-l închid? D... dar dacă îl închid Amy va muri.

Dover mîngîie uşurel umărul lui Josh.

— E moartă deja, fiule, rosti el blînd. Trebuie să fi murit.

Josh scutură, nervos, din cap.

— Nu e moartă, insistă el. Uită-te la ecran. Dacă era moartă nu mai existau nici un fel de unde cerebrale. Nici măcar nu sînt liniare. Ca şi cum...

Căută cuvîntul potrivit.

— Ca şi cum ar dormi sau aşa ceva! P... poate reuşesc să vorbesc cu ea. Poate reuşesc s-o trezesc!

— Fiule, asta e curată...

— Trebuie să încerc!

Puştiul se îndreptă spre tastatură şi începu să exploreze programele din calculator. Dover apucă receptorul telefonului care era agăţat de un perete al laboratorului şi formă un număr. Ştia că, la o asemenea adîncime, staţia sa era inutilă.

— Phil? rosti el cînd i se răspunse. Ştii unde locuiesc părinţii lui Amy Carlson?

— Nu e nevoie să-i caut, răspunse Phil Rico. Sînt aici şi vor să ştie ce întreprindem legat de fiica lor.

Dover oftă.

— Pune pe cineva să-i aducă aici, Phil. Se pare că fiica lor nu a murit.

Tăcere mormîntală la celălalt capăt al firului. Apoi:

— Ai înnebunit, Dover?

— Tu fă ce ţi-am spus, Phil.

Închise telefonul şi se întoarse spre Josh. Se uită peste umărul băiatului la ecranul computerului, simţindu-se mai inutil decît se simţise vreodată pînă atunci în viaţa lui.

31

Frank Carlson manevră Honda sa închiriată într-un spaţiu strimt, lîngă maşina poliţiei care îi escortase pînă în faţa academiei. Se aflau deja acolo două ambulanţe. Opri motorul, dar nu făcu nici o mişcare pentru a coborî. Se uită uluit la mulţimea care se adunase în faţa vilei. Stînd lîngă el, Margaret îşi strecură mîna într-a lui.

— Ce se întîmplă? şopti ea. De ce se află ambulanţele astea aici? Ce are loc aici?

Trecuse oare doar o jumătate de oră de cînd intraseră în sediul poliţiei din Barrington pentru a cere mai multe informaţii din partea echipei care investiga moartea fetiţei lor? Ziua ce trecuse şi-o petrecuseră, în amorţire, singuri, întrebîndu-se ce mai puteau obţine dacă rămîneau în Barrington. Încă doborîtă de şocul morţii fiicei ei, Margaret dorise să plece acasă.

— N-o s-o aducă înapoi, Frank, spusese ea încontinuu. Chiar dacă îl găsesc pe profesorul ăla, asta nu va schimba cu nimic situaţia.

— Nu putem să plecăm aşa, pur şi simplu, acasă! argumentase Frank. Ticălosul ăla ar putea fi încă în viaţă. Şi dacă e, vreau să-l văd! Vreau să aud cu urechile mele cum recunoaşte că mi-a ucis fata!

De dimineaţă, Margaret se predase şi se duseseră împreună la poliţie ca să afle care era stadiul anchetei. Tocmai cînd discutau cu detectivul însărcinat cu acest caz, sergentul de serviciu îi întrerupsese şi îi trimisese aici.

— Vorbiţi cu sergentul Dover. Alan Dover. O să vă explice el ce se întîmplă, le spusese poliţistul.

Acum erau în maşină şi îi cuprinse teama. Ce legătură aveau ambulanţele şi patrulele de poliţie cu ei?

Sau cu Amy?

— Ţi-e bine? o întrebă Frank pe nevastă-sa.

Margaret respiră adînc, apoi încuviinţă.

— Cred că da.

Se autoîntări psihic pentru orice se va întîmplă şi ieşi din maşină. O porni spre ceata de oameni care vociferau.

— Doctorul Engersol e mort! exclamă cineva.

— Ca şi Hildie Kramer, replică altcineva. Au găsit-o într-un fel de laborator despre a cărui existenţă nu ştia nimeni!

Morţi? Doctorul Engersol şi Hildie Kramer? Margaret auzi cuvintele, dar nu le pătrunse înţelesul. Cei doi Carlson îşi croiră drum cît de repede

putură şi ajunseră, în sfîrşit, la treptele scării dinspre verandă. Un ofiţer de poliţie le bară calea de acces.

— Îmi pare rău, domnule. Nimeni n-are voie să intre acum în clădire.

— Îl căutăm pe sergentul Dover, îi comunică Frank. Sîntem părinţii lui Amy Carlson.

Poliţistul şopoti cîteva cuvinte în staţia lui, apoi se întoarse spre ei.

— O să vă primească în apartamentul lui Engersol. La etajul patru.

Încuviinţînd din cap, Frank şi Margaret pătrunseră în imobil şi o luară în sus pe scări. Cînd ajunseră în faţa uşii apartamentului, Margaret îşi pierdu răsuflarea. Frank îşi puse braţul, instinctiv, în jurul umerilor ei.

Din ascensorul din apartament era scos corpul lui Jeff Aldrich acoperit cu o pătură.

Dînd ordine în staţie cu voce scăzută, Dover le făcu semn să intre. Îşi termină conversaţia şi îşi îndreptă întreaga atenţie către ei.

— Domnul şi doamna Carlson?

Frank încuviinţă, scurt, din cap. Palidă, Margaret apucă cu degetele, strîns, braţul bărbatului ei.

Dover îşi alese cu grijă cuvintele şi începu să-i informeze în legătură cu cele întîmplate în acea dimineaţă. La sfîrşit, se uită în ochii lui Frank şi încercă să explice ce i se întîmplase fetei.

— Nu sînt încă siguri de nimic, rosti el prudent, nevrînd să le dea false speranţe. Se pare însă că creierul fiicei dumneavoastră se află încă în viaţă.

Margaret simţi că o apucă ameţeala. Faţa i se făcu pămîntie.

— Î... în viaţă? îngăimă ea. D... dar a murit! Corpul ei...

Vorbele îi muriră pe buze cînd îşi aminti de cuvintele ciudate din raportul medicului legist, cuvinte pe care Frank refuzase să le accepte.

Creierul fetei lipsea din cutia cranianã.

„Un peşte”, sugerase cineva. Sau vreun alt animal.

Dar acum...

— Nu, scînci ea. Nu e posibil. E moartă! Fiica mea e moartă!

Mîna lui Frank alunecă pe şoldul ei şi o conduse către canapea.

— Stai jos, iubito. Încearcă să nu...

— Nu!

Margaret respinse mîna lui. Tremurînd, se întoarse spre a-l privi pe Dover.

— Vreau să văd ce-i acolo jos! declară ea. Dacă creierul fetei mele trăieşte încă, vreau să-l văd!

— Doamnă Carlson... începu sergentul, dar se opri cînd văzu hotărîrea din ochii femeii.

— Bine, rosti el, supus. O să vă duc jos, dar vreau să înţelegeţi că tot ce a avut loc acolo jos a fost cel mai cumplit experiment imaginabil. Din

cîte ştiu, cel puţin unul dintre copiii despre care s-a spus că s-a sinucis, n-a făcut-o. Iar ceea ce i s-a întîmplat fiicei dumneavoastră e... de neînchipuit.

Îi conduse în cabina liftului. În timp ce liftul coborî încet în măruntaiele imobilului, făcu tot posibilul pentru a-i pregăti cît mai bine pentru a rezista în faţa celor pe care le vor vedea.

Bine că fuseseră luate de acolo cadavrul doctorului şi al lui Jeff Aldrich, precum şi creierul lui Adam Aldrich.

Laboratorul era de acum plin de lume; Josh MacCallum se afla încă acolo, alături de alţi doi poliţişti şi de un bărbat în haină albă, care părea a fi doctor.

Ochii femeii se fixară pe obiectul din bazin. Nu era capabilă să creadă cele ce i se povestiseră.

— Nu, îngăimă ea din nou. Nu se poate. Vă rog, spuneţi-mi că...

Vocea i se stinse, nu mai găsi cuvinte.

Bărbatul cu haina albă se răsuci pe călcîie cînd auzi vocea ei. Alan Dover Îl informă discret cine era.

— Eu sînt Gordon Billings, doamnă Carlson, spuse bărbatul. Sînt de la centrul medical al universităţii. Nu ştim încă cu precizie ce se întîmplă. Nu vă pot spune decît că acel creier din bazin e uman şi se pare că e al fiicei dumneavoastră.

— Trăieşte? întrebă Frank.

Gordon Billings îşi compuse o faţă sceptică.

— Biologic, da, trăieşte. Dar nu ştiu ce să vă spun din punctul de vedere al viabilităţii lui ca organ inteligent.

Frank deveni sever.

— Spuneţi-ne ce ştiţi, ceru el. Sau ce bănuiţi. Noi sîntem părinţii ei şi avem dreptul să aflăm ce i s-a întîmplat.

Josh interveni, uitîndu-se la ei:

— Doctorul Engersol i-a scos creierul, rosti el. L-a legat de un computer. A făcut la fel şi cu Adam Aldrich.

Margaret simţi cum îi tremură genunchii. Se prăbuşi pe unul din scaunele care flancau biroul.

— De ce? şopti ea. Ce...?

Nu fu în stare să termine întrebarea.

— N-a murit, doamnă Carlson, o informă Josh, cu voce tremurătoare. E numai adormită. Adam i-a făcut ceva şi ea a adormit!

Margaret îl privi şocată pe Gordon Billings.

— E adevărat?

Billings înălţă, stînjenit, din umeri.

— Se află într-un fel de comă profundă. Dar mie mi se pare că e departe de a fi adormită. Arată de parcă creierul i-ar muri, încetul cu încetul, deşi instrumentele care-i monitorizează activitatea indică că e

sănătoasă din punct de vedere fizic.

— Sănătoasă?! izbucni Frank.

Ochii lui fixară bazinul şi simţi un val de mînie cum îl copleşeşte.

— Asta nu e fiica mea! declară el. Nu e Amy!

Vocea începu să i se ridice.

— Să nu-mi spuneţi că asta e Amy! Pricepeţi? N-o să accept că acest... acest lucru... face parte din fetiţa mea! Nu!

Începu să plîngă cu sughiţuri. Furia i se transformase în durere cînd pătrunsese adevărul celor întîmplate fiicei sale.

— Nuuu..., se tîngui el din nou. Nu cu Amy! Nu cu micuţa mea Amy!

Cînd gemetele lui disperate umplură încăperea, pe ecranul ce afişa encefalograma fetei apăru o schimbare.

Brusc, cursul blînd al liniilor fu întrerupt de un puls.

— V-a auzit! strigă Josh. V-a auzit Amy!

***

Din afara beznei tăcute în care se retrăsese Amy, se auzi o voce care îi strigă numele şi care se stinse aproape la fel de rapid precum apăruse. Primul impuls al ei fu să ignore stimulul, să se retragă şi mai adînc în carapacea pe care şi-o construise în jurul minţii.

Şi totuşi vocea pe care o auzise îi era familiară.

Nu era Adam.

Nu era nici doctorul Engersol.

Cu toate astea, era familiară.

Îngrozită, îşi strînse carapacea şi mai aproape de ea, poruncindu-şi să nu răspundă nici unui stimul, să nu se lase momită în vreo capcană întinsă de Adam. O chinuiau încă amintirile demonilor şi simţea frica care o înconjura ca pe un lucru palpabil.

Şi totuşi! O parte minusculă din mintea ei răspunse acelei voci. Aproape inconştient, îşi întredechise carapacea. Începu să iasă din ea, explorînd grijulie lumea dinafară propriei sale minţi.

Simţi instantaneu că se schimbase ceva.

Dispăruse cacofonia de stimuli care o asaltaseră mai devreme. Ezită, convinsă fiind că în orice moment Adam îşi putea da seama că ea se redeschisese şi îşi lăsase garda jos şi, ca atare, el putea să atace din nou.

Nu veni nici un atac.

Îşi deschise carapacea şi mai mult şi îşi lăsă mintea să iasă din ea. Rămase prudentă şi începu să caute prin circuitele computerului arme, convinsă fiind că ele există încă şi sînt îndreptate împotriva ei.

Încet, încet, realiză că Adam dispăruse. Nu-i mai simţea prezenţa şi nici nu mai detecta stimulii emanaţi de creierul lui.

Se ascundea şi el? Se închisese şi el, aşteptînd ca ea să îşi abandoneze toate protecţiile ca să se năpustească asupra ei într-un asalt final?

Continuă explorarea şi inspectă universul din microcipuri şi datele stocate acolo.

Nu se vedea nicăieri nici o urmă din Adam.

Cu toate astea, se auzeau voci în microfon. Era o bolboroseală ininteligibilă, era instantaneu digitalizată şi transmisă spre creierul ei.

Îndepărtă complet carapacea şi căută prin computer vreun indiciu asupra celor întîmplate, o explicaţie pentru dispariţia lui Adam. Descoperise deja că sistemul de întreţinere a creierului lui nu mai funcţiona şi nu putea găsi nicăieri vreo urmă a activităţii minţii sale.

Hoinărind prin computer, descoperi fişierele de arhivă, condensate, pe care puternicul Croyden le generase la fiecare fază a experimentelor făcute în laborator. Le revăzu integral într-o secundă şi urmări cele întîmplate pe timpul cît ea se refugiase în ea însăşi. Evenimentele fuseseră mai dramatice decît îşi imaginase.

Prin intermediul camerelor de luat vederi spînzurate de tavan îşi zări părinţii în laborator.

Era şi Josh acolo.

Erau şi alţi oameni, pe care nu îi recunoştea.

Erau ei la curent cu cele întîmplate în laborator? Sau cu motivul acelor evenimente?

Constată că mintea îi lucra la capacitatea completă. Începu să lucreze cu febrilitate, pentru că îşi dădu brusc seama că totul trebuia să ia sfîrşit şi trebuia să se pregătească pentru acest final.

***

— Ce e? şopti Margaret Carlson cu privirea atrasă de monitor.

Gordon Billings se uită cu uimire în aceeaşi direcţie. Ceea ce vedea era o imposibilitate. Şi totuşi se afla acolo! Erau şi undele alfa şi undele beta, atît de familiare. Şi nu exista nici un dubiu asupra celor comunicate de ele.

— Se deşteaptă, spuse el încetişor. Devine conştientă.

— Conştientă? repetă Frank Carlson. Dar e imposibil! În bazinul ăla nu e Amy! Acolo nu e nici o fiinţă omenească! Nu e nimic altceva decît o masă de ţesut! Pentru numele lui Dumnezeu, să închidă cineva blestemata asta de maşină şi să lase creierul ăla să moară!

Vorbele lui răsunară în toată camera. O clipă, nimeni nu scoase nici o vorbă. Cînd Gordon Billings deschise gura să spună ceva, din difuzorul din tavan se auzi o voce:

— Nu încă, tati, rosti Amy. Nu sînt gata.

Frank încremeni. La sunetul vocii fiicei ei, Margaret se uită, instinctiv, de jur împrejurul camerei, ca şi cum s-ar fi aşteptat cumva s-o zărească pe fată ascunsă în vreun loc.

— Amy? îngăimă Josh. Eşti bine? Ce s-a întîmplat?

Toţi adulţii din cameră se holbară la băiat, care părea să accepte că ei toţi o ascultau pe Amy Carlson, fapt care li se părea tuturor inacceptabil. Înainte ca vreunul dintre ei să reacţioneze, Amy vorbi din nou:

— Adam a încercat să mă rănească, explică ea. A vrut să mă înnebunească şi a trebuit să mă ascund de el.

Josh se încruntă şi încercă să înţeleagă la ce se referea ea. Unde să se ascundă? Cum?

— Dar ce s-a întîmplat? întrebă el din nou. Au murit cu toţii, Amy. Şi Jeff, şi Adam, şi doctorul Engersol. Şi Hildie. Sînt toţi morţi.

Amy nu zise nimic. Peste cîteva clipe vorbi din nou, cu voce tremurătoare:

— Adam i-a ucis, Josh. El a preluat controlul asupra tuturor, inclusiv ascensorul. N-am vrut ca Hildie să moară, dar el a preluat totul şi a omorît-o. I-a omorît pe toţi.

Creierul ei continuă să lucreze. Manipula date din băncile imense din interiorul Croydenului şi trimitea şi recepţiona stimuli cu o viteză mult mai mare decît era capabil computerul să genereze.

— O să mă vezi imediat, mamă, şopti ea. O să apar pe ecranul de deasupra bazinului meu. Nu trebuie decît să te uiţi în sus. Şi eu te văd. Primesc imagini de la cameră şi ele sosesc în mintea mea tot atît de clare ca şi cum aş avea încă ochi. N-am murit, mamă. Sînt doar... diferită, cred!

Deşi nu credea o iotă din ceea ce auzea, Margaret se uită înspre monitor, la fel cum făcură şi ceilalţi.

Construită de Croyden pe baza instrucţiunilor generate de mintea fetei, imaginea ei se formă, încetul cu încetul. Era portretul, uşor de recunoscut, al unei fete pistruiate, cu părul roşcat şi cu faţa încadrată de o ploaie de şuviţe ondulate. Şi totuşi nu era în totalitate Amy. Se schimbase ceva în fizionomia ei.

Margaret scoase un scîncet şi se agăţă de mîna soţului ei.

— Nu-ţi porţi ochelarii, rosti Josh.

Amy zîmbi.

— Îi urăsc! I-am urît întotdeauna. Aşa că nu mă mai imaginez cu ei. În afară de asta, nu cred că mai am nevoie de ei, nu-i aşa?

— Nu e aievea, îngăimă Frank. Nu e posibil ca asta să se petreacă în realitate!

Ochii fetei îşi schimbară poziţia pe ecran ca şi cum se uitau acum la el.

— Dar totul e real, tati. Sînt chiar eu. Nu ştiu nici eu să-ţi spun cum funcţionează totul. E ca şi cum computerul e acum corpul meu. Ştiu cum să-l folosesc şi să-l fac să meargă, şi să facă ce vreau eu de la el.

— Nu! strigă Margaret.

Se ridică în picioare şi făcu un pas către bazin.

— O să te scoatem de aici! Trebuie să existe ceva...

— Nu există, mamă, o întrerupse Amy. M-am gîndit şi eu la asta multă vreme. Dar nu există nici o posibilitate. Am studiat totul şi nimeni nu-mi poate pune creierul înapoi într-un corp. Sînt prea multe chestiuni delicate pe care nimeni nu le cunoaşte. Şi chiar dacă ar exista cineva care s-o facă, asta ar însemna ca altcineva să fie obligat să moară pentru ca eu să pot beneficia de acel corp.

Vocea îi căpătă, pentru prima dată, o nuanţă de mînie.

— Şi asta ar însemna că nu va fi nici o diferenţă faţă de ce ne-a făcut doctorul Engersol lui Adam şi mie.

— Nu! exclamă din nou Margaret, ca şi cum acest cuvînt era singur în stare să înlăture adevărul celor spuse de Amy. Trebuie să fie ceva! Trebuie să existe o cale!

— Există una, mamă, rosti Amy cu blîndeţe. Pot face eu însămi ceva. Îmi pot lăsa creierul să moară.

Margaret icni şi privirea i se mută spre soţul ei.

— Ce tot vorbeşte ea acolo? se tîngui ea. Ce vrea să spună?

— Nu pot trăi aşa, mamă, continuă Amy. Ştiu ce au păţit Adam şi ceilalţi. Adam s-a schimbat, mamă. Nu mai semăna cu el însuşi. A început să urască pe toată lumea. Dacă doctorul Engersol nu l-ar fi omorît, ar fi putut face orice şi-ar fi dorit. Ar fi fost capabil să intre în orice computer, de oriunde, şi ar fi făcut ce ar fi vrut. Iar dacă mintea mea rămîne în viaţă, şi eu voi păţi la fel.

— Dar ai putea să rămîi aici, protestă Josh, agăţîndu-se instantaneu de cele spuse de fată. Dacă n-ar exista conexiune între computer şi modem...

Pe monitor, Amy negă din cap.

— Nu vreau să fac asta, Josh. Nu vreau să rămîn închisă aici pentru totdeauna. Aşa că am să plec. O să închid acest proiect şi o să mă sting.

— Nuu! Să nu mori, Amy! Te rog?

Pe monitor, Amy zîmbi.

— Trebuie să înţelegi, Josh! Trebuie să mă sting acum. E singurul lucru bun pe care-l pot face.

Ochii i se deplasară, părînd că o fixează încă o dată pe maică-sa.

— Te iubesc, mamă, rosti ea încet. Şi sînt bucuroasă că ai venit. Aşa am avut, cel puţin, şansa de a-mi lua adio de la tine.

Margaret se aruncă încă o dată asupra braţului lui Frank.

— Opreşte-o, Frank, îl imploră ea. N-o lăsa să facă asta!

Frank însă clătină din cap. Ascultase cu atenţie vorbele fetei lui.

— E-n regulă, Amy, şopti el. Fă orice ai de făcut şi adu-ţi aminte că te iubim. Te-am iubit dintotdeauna şi te vom iubi mereu.

Zîmbetul de pe faţa fetei dispăru.

— Şi eu te iubesc, tati, zise ea blînd.

Lumea adunată în încăpere privi apoi cum imaginea ei se estompează încet. O clipă mai tîrziu, începură să sune alarmele ce avertizau că sistemul de întreţinere a creierului ei începea să fie deconectat.

— Fă ceva! urlă Margaret. Pentru numele lui Dumnezeu, să facă cineva ceva!

Josh se apucă, instantaneu, să încerce reîncărcarea programelor care erau eliminate din memoria computerului.

Tastatura refuză să răspundă.

Priviră toţi, neajutoraţi, cum Amy Carlson îşi dete, într-un tîrziu, duhul.

EPILOG

Josh se afla acasă, în Eden, de aproape o săptămînă. Porni spre casă de la ore şi gîndurile i se întoarseră din nou la cele întîmplate în Barrington cu numai cîteva zile în urmă.

Descoperi că se gîndea la evenimente din ce în ce mai mult, în ciuda faptului că mama lui şi toţi ceilalţi îi spuseseră că e mai bine să încerce să uite.

Dar cum putea uita?

Fusese acolo! *Văzuse!*

Văzuse corpul lui Hildie în lift şi apoi pe Jeff şi pe doctorul Engersol cum zăceau pe podeaua laboratorului.

Văzuse creierul lui Adam, mort aflat într-o băltoacă de apă.

Şi creierul lui Amy, încă viu în bazinul lui, conectat încă la computer.

Văzuse acelaşi creier cum moare.

Nu văzuse pe nimeni murind înainte. Imaginile de pe monitoare erau încă vii în mintea lui ca şi afişajele care nu mai indicau nimic. Le privise vreme îndelungată, apoi ochii i se îndreptaseră spre masa de ţesut ce plutea în bazin.

Nu arăta deloc altfel. Circumvoluţiunile păreau nemodificate, iar culoarea era acelaşi cenuşiu închis, brăzdat de reţeaua sîngerie a vaselor de sînge.

Nu era corect.

Dacă Amy era moartă, creierul ei trebuia să arate altfel.

Dar nu arăta. Într-un tîrziu, se uitase în sus cînd simţise cum i se aşază mîna lui Alan Dover pe umăr.

— Chiar a murit? întrebase el, tremurînd.

— Mă tem că da, îi răspunsese poliţistul. Haide! Ce-ar fi să mergem împreună afară? Nu mai e nevoie de noi pe aici.

Călătorind cu ascensorul secret, Josh simţise un fior gîndindu-se la ce păţise Hildie.

Oare avea să-şi amintească mereu de acest episod cînd va folosi un ascensor?

Cînd ajunseseră în apartamentul doctorului, ignorase vechiul lift ce aştepta încă la etajul patru şi optase pentru coborîrea pe scări.

— A fost chemată mama ta, Josh, îl informase Dover. O să fie aici diseară ca să te ia acasă.

Josh abia avusese puterea să audă aceste cuvinte, îl copleşiseră emoţiile încercate pe tot parcursul dimineţii. A început să plîngă, aruncîndu-şi braţele în jurul poliţistului, în ciuda faptului că toţi prietenii lui îl urmăreau.

— Gata, gata, îl calmase Dover. S-a sfîrşit totul. Dar nu se sfîrşise. Petrecuse tot restul zilei discutînd cu poliţiştii, cu doctorul şi cu o groază de oameni al căror nume nu şi-l mai amintea. Răspunsese pe cît putuse la toate întrebările şi repetase explicaţia celor întîmplate cu el cînd îşi montase masca de iluzionare a realităţii şi-l văzuse pe computer pe Adam. Încercase chiar să le demonstreze, dar cînd se urcaseră în camera lui şi el dăduse drumul la computer şi-şi montase masca şi mănuşa, acestea nu funcţionaseră.

Ştia ce se întîmplase: înainte de a muri, Amy ştersese toate programele întocmite de doctor şi care-i permiteau lui să vadă în interiorul computerului.

Pentru că era convins că asta făcuse el de fapt.

Nu fusese o simulaţie.

Programul fusese întocmit astfel încît Adam să-i arate lui cum era să fii în interiorul maşinii, să faci parte din lumea în care fuseseră introduşi el şi Amy.

Acea lume care îi dăduse lui coşmaruri şi-l făcuseră să creadă că a înnebunit.

Cînd Josh terminase să le povestească tot ce ştia, venise maică-sa să-l ajute la împachetatul hainelor şi cărţilor, şi el îşi luase adio de la cei cîţiva puşti care mai erau încă acolo.

Părinţii copiilor veniseră pe tot parcursul zilei în şcoală, le împachetaseră urgent lucrurile şi-i luaseră acasă. Josh ştia de ce făceau asta şi totuşi i se păruse ciudat, pentru că experimentul doctorului fusese distrus, iar el murise.

Majoritatea copiilor nu fuseseră implicaţi în experiment. Părinţii însă îi luaseră acasă, spunînd aceleaşi vorbe pe care i le spusese şi maică-sa: „Ştiam eu că e ceva necurat la mijloc! Din prima clipă cînd am pus piciorul aici, am ştiut că ceva nu e în ordine”.

Josh nu-i crezuse pe nici unul. În definitiv, şcoala arăta încă la fel ca întotdeauna, cu aceeaşi pajişte mare şi verde din faţa reşedinţei şi cu aceiaşi copaci în cerc unde o întîlnise pentru prima dată pe Amy.

Cînd se urcaseră în maşină şi o luaseră spre orăşel şi spre micul han în care trebuiau să-şi petreacă noaptea, el privise tot timpul prin fereastra din spate, cît putuse de mult, ştiind că nu va mai vedea niciodată academia şi pe nici unul din puştii care-i fuseseră prieteni.

În noaptea aceea nu putuse adormi vreme îndelungată.

Ascultase cum se sparg valurile de ţărmul de sub han, întrebîndu-se cît timp va trece pînă ce le va mai auzi din nou.

Şi cum va fi cînd se va duce înapoi, la vechea şcoală din Eden.

Nu vor mai fi cursuri ca la academie, iar el va trebui să stea din nou întreaga zi, pretinzînd că ascultă pe vreun profesor care va vorbi despre

lucruri pe care el le ştia deja.

Va fi nevoit să asculte din nou bătaia de joc a tuturor celorlalţi copii şi să pretindă că nu-i pasă, că e lipsit de importanţă faptul că n-are nici un prieten cu care să discute.

Cel puţin însă nimeni din Eden nu va încerca să-i facă ceea ce doctorul Engersol le făcuse lui Amy şi lui Adam.

Ei erau acum morţi, iar el era încă viu şi se ducea înapoi la Eden.

Adormise cînd soarele era pe punctul de a răsări. Pe drumul spre casă nu vorbise. Se ghemuise într-un colţ, pe scaun, şi se uitase tot timpul pe geamul portierei.

Iar acum, la o săptămînă distanţă, era ca şi cum nu fusese niciodată plecat.

Deşertul nu se schimbase; soarele ardea încă, iar peisajul vălurit continua să fie dezolant de pustiu, cu excepţia pămîntului răscopt de soare şi a cactuşilor.

Dar acum simplitatea lui familiară îi făcea bine lui Josh.

Nici şcoala nu mai era chiar la fel: din nu se ştie ce motiv, descoperi că poate fi atent la ore, iar profesorul păru că a renunţat să-l mai scoată în relief.

Iar azi, cînd părăsise şcoala, descoperi că se află lîngă trei colegi de clasă. În loc de a se îndepărta de el, aceştia i se adresară. Parcurse alături de ei o bucată de drum şi se duse cu ei să vîneze broaşte rîioase.

Ajunse, într-un tîrziu, acasă şi urcă scările spre etajul doi, către micul apartament de acolo, ce adăpostea camera bine cunoscută lui.

Nu semăna deloc cu cea de la academie, dar îi oferea şi ea siguranţa confortabilă a familiarităţii. O salută pe doamna Hardwick, care duse un deget la buze şi arătă înspre Melinda, ce dormea în ţarcul ei. Se îndreptă spre odaia lui întrebîndu-se de ce trebuia să tacă din moment ce televizorul bubuia atît de tare încît putea fi auzit de afară.

Dar nici acest lucru nu-l mai supăra ca pe vremuri. Îşi aruncă cărţile pe pat, se duse la birou şi dădu drumul la computer.

Era acelaşi computer pe care îl avusese la academie. Cînd plecase de acolo, îl lăsaseră să-l ia cu el.

— N-au intenţii rele, aşa că n-o să-i pedepsesc, spusese mama lui. Dar îi dăduse voie să ia aparatul cu el. Odată ajunşi acasă, ea nici nu crîcnise măcar cînd el insistase să conecteze singur modemul la linia telefonică, fără a-i mai aştepta pe cei de la compania de telefoane.

— Dacă îl distrugi, o să-l răscumpăr din banii tăi de buzunar, îl ameninţase ea.

El se mulţumise să zîmbească. În cinci minute modemul lucra perfect.

Aşteptă cît computerul îşi termină iniţializarea, apoi intră în

programul de comunicaţii, care-i permitea să se conecteze cu alte computere care beneficiau de acces prin telefon.

Sau care îi dădea posibilitatea de a activa un program de formare aleatorie a numerelor de telefon, ce se repeta pînă făcea o conexiune cu cineva.

Se aşeză la birou şi cîntări opţiunile sale, dar, brusc, computerul ţiui discret pentru a-l avertiza că primise un apel.

Josh se încruntă. Aşteptă pînă ce se făcu legătura. Ecranul se şterse, gata de a accepta un mesaj.

În locul unui mesaj, pe el apăru o imagine.

Amy Carlson, care îi zîmbea.

— Hello, Josh, rosti ea prin difuzorul din computer.

Josh încremeni, holbîndu-se la imagine.

Nu era cu putinţă! Amy era moartă!

O privise cum moare!

Dar iat-o acolo, cu ochii albaştri care rîdeau zglobii deasupra feţei pistruiate, cu şuviţele roşcate prăvălindu-se peste frunte întocmai cum şi le amintea el.

— Hei, spune ceva! se plînse Amy. O să deschid o linie de mesaj şi o să poţi comunica prin tastare, bine?

Pe fundul ecranului se deschise o fereastră şi începu să licărească un cursor, invitîndu-l să scrie ceva. El ezită, apoi scrise:

AMY? UNDE EŞTI?

Pe ecran zîmbetul ei deveni enigmatic.

— Acum mă aflu pretutindeni.

„Eşti moartă”, tipări Josh. „Ţi-am văzut creierul cum moare.”

Amy încuviinţă.

— A şi murit, rosti ea. Dar eu nu. Trăiesc încă. Doar că am plecat de acolo.

Josh simţi că-i iau foc creierii. A plecat? Unde? Cum? Era cu neputinţă!

„Cum?”, tastă el.

— A fost uşor, îl informă Amy. Ştiam ce avea să se întîmple. Imediat ce Engersol şi-a dat seama că nu ne poate controla, am simţit că o să încerce să ne ucidă. Iar eu nu voiam să mor. Aşa că m-am duplicat.

Josh se încruntă şi tipări:

NU ÎNŢELEG!

— Ba da..., rosti ea zîmbind poznaş. Ştii cum lucrează creierele. Nu

sînt decît nişte computere mari. Aşa că am copiat întreaga structură a creierului meu. Celulele şi nervii sînt exact ca nişte microcircuite, decît că sînt mult mai complicate, cu miliarde şi miliarde de conexiuni. Am descoperit însă că le pot copia, aşa cum copiezi tu fişiere. Astfel m-am duplicat pe mine însămi. Mi-am duplicat toate celulele din creier şi toate conexiunile nervoase, ca şi întreaga mea memorie. Şi a mers, Josh. Merge chiar mai bine decît proiectul doctorului, pentru că acum nu mai am nevoie nici măcar de creier.

Josh privi uluit ecranul şi simţi un fior rece pe şira spinării. Chiar era posibil? Oare îi spunea ea adevărul? îşi adună tot curajul şi tipări altă întrebare:

UNDE EŞTI?

Amy rîse. Sunetul spart fu distorsionat de difuzorul subţire din computer.

— La început am fost în Croyden. Iar o copie a mea se află încă acolo. Dar am început să mă deplasez, iar acum sînt pretutindeni, Josh. Mă aflu în cel mai mare computer din Pentagon şi sînt şi în cel din depozitele în care se păstrează toate valorile bancare. Mi-am trimis o copie într-un computer din Japonia şi alta în Germania.

Josh rămase perplex. Pielea începu să i se strîngă pe el cînd înţelese ce se întîmplase.

— Pot face orice vreau, Josh! Orice vreau!

Josh detectă în vocea ei o nuanţă de duritate. Văzu că şi chipul i se schimbase.

Nu, nu chipul.

Ochii ei.

Păreau că strălucesc, că au ceva scînteietor în ei, ca şi cum abia aşteptau să poată ieşi din tubul monitorului ca să-l apuce.

Se întîmplase! Aşa precum spusese chiar ea că o să fie.

Se schimbase, ca şi Adam.

Nu mai era acea Amy pe care o ştia el.

Era un demon.

Monstrul continua să-i vorbească, ademenindu-l, spunîndu-i că descoperise un alt loc şi un alt proiect identic aceluia de la academie. Josh îşi dădu, brusc, seama ce voia ea de la el.

Îl voia pe el.

Era singură şi dorea ca el să i se alăture.

Simţi ghearele îngheţate ale fricii apucîndu-l. Întinse mîna şi stinse computerul.

Cînd maică-sa reveni de la lucru, o oră mai tîrziu, maşinăria se

odihnea pe coridor, în faţa uşii de la intrare.

— Josh? rosti Brenda cînd intră în apartament. Ce caută computerul tău afară?

De pe canapeaua de unde urmărea televizorul, Josh vorbi fără a se uita la ea.

— Nu-l mai vreau!

Brenda se miră.

— Nu-l mai vrei? De ce? Ai fost întotdeauna nebun după computere.

Josh o privi.

— Tocmai de aceea nu-l mai vreau, spuse el. Nu vreau să înnebunesc.

Brenda fu pe punctul de a se certa cu el, dar în acel moment o boare de vînt îndepărtă draperia din faţa ferestrei deschise şi goni umbra de pe faţa băiatului. Cînd îl văzu mai bine, Brenda îşi dădu seama că în acea după-amiază se întîmplase ceva.

Ceva despre care Josh nu-i va vorbi niciodată.

Dar care îl schimbase.

Pentru totdeauna.

Brenda MacCallum simţi, pentru prima dată de cînd îl adusese de la academie, că fiul ei va fi bine.

SFÂRŞIT